

Prezes Rady Ministrów

Mateusz Morawiecki

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-19-23
UD375

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Klimatu i Środowiska.

Z poważaniem
Mateusz Morawiecki
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1:
 - a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) inwentaryzacji przyrodniczej – rozumie się przez to zbiór badań terenowych przeprowadzanych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego;”
 - b) w pkt 14 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji zawartych w prognozie oddziaływania na środowisko;”
- 2) w art. 39 w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) prognoza oddziaływania na środowisko – w przypadku gdy dla projektu dokumentu jest przeprowadzana strategiczna ocena oddziaływania na środowisko.”;
- 3) w art. 53:

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 124 z 25.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 174 z 03.07.2015, str. 44 oraz Dz. Urz. UE L 245 z 25.09.2019, str. 10).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawę z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawę z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawę z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, ustawę z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne oraz ustawę z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1260, 1261, 1783, 1846, 2185 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 553 i 595.

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, uzgadnia z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i art. 58, zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Występując o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, przedkłada ten projekt lub informacje o przewidywanych rozwiązaniach tego projektu.”;
- 4) w art. 54 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Do wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, 1846, 2185 i 2747 oraz z 2023 r. poz. 553), z tym że wystąpienie o zmianę terminu na podstawie art. 25 ust. 1a tej ustawy przez organy, o których mowa w art. 57 i art. 58 niniejszej ustawy, jest wiążące dla wójta, burmistrza albo prezydenta miasta.”;
- 5) w art. 59 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1, albo jeżeli o jej przeprowadzenie wystąpi podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia lokalizowanego na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.”;
- 6) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:
- „Art. 59a. 1. Przystąpienie do:
- 1) przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1,
 - 2) analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2,

3) ustalenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 69 ust. 1

– organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

2. Kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji, o których mowa w ust. 4 pkt 5, jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach.

3. W przypadku:

1) stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej,

2) naruszenia kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 2 – organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

4. Przepisów ust. 1 i ust. 3 pkt 1 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla:

- 1) drogi publicznej,
- 2) linii kolejowej, linii tramwajowej i metra realizowanych na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 602 i 967),
- 3) publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę,
- 4) publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków,
- 5) przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin lub koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż objętych własnością górnictw przysługującą Skarbowi Państwa, a także koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie

- złóż węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złoża, o których mowa w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, z wyjątkiem przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich,
- 6) inwestycji w zakresie terminalu realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2023 r. poz. 924) w zakresie zadań inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 2 tej ustawy, oraz inwestycji towarzyszących, o których mowa w art. 38 tej ustawy, zwanej dalej „inwestycją w zakresie terminalu”,
 - 7) inwestycji związanej z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi,
 - 8) inwestycji realizowanej na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812),
 - 9) inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1484 oraz z 2023 r. poz. 595),
 - 10) strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 273 i 1846 oraz z 2023 r. poz. 595),
 - 11) inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (Dz. U. z 2021 r. poz. 1644),
 - 12) Inwestycji lub Inwestycji Towarzyszącej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 892),
 - 13) inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538 oraz z 2023 r. poz. 553 i 803),
 - 14) strategicznej inwestycji w sektorze naftowym realizowanej na podstawie ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w

- sektorze naftowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1275 i 1846), zwanej dalej „strategiczną inwestycją w sektorze naftowym”,
- 15) inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (Dz. U. z 2021 r. poz. 1280),
 - 16) inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1635),
 - 17) inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie (Dz. U. poz. 1551),
 - 18) przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023 roku (Dz. U. z 2023 r. poz. 851),
 - 19) inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1079 oraz z 2022 r. poz. 1846),
 - 20) inwestycji realizowanych w interesie bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347 i 641) na terenach zamkniętych określonych przez Ministra Obrony Narodowej
- zwanych dalej „inwestycjami strategicznymi”.

5. Przepisów ust. 1 i ust. 3 pkt 1 nie stosuje się również do urządzeń infrastruktury technicznej objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną.”;

- 7) w art. 61 w ust. 1 w pkt 2 średnik zastępuje się kropką i uchyla się pkt 3;
- 8) w art. 62a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania, pokryciu nieruchomości szatą roślinną oraz dziko występujących zwierzętach na nieruchomości,”;

9) w art. 64:

a) w ust. 1b zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia regionalny dyrektor ochrony środowiska stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na oddziaływanie na obszar Natura 2000 lub ze względu na lokalizację przedsięwzięcia na obszarze chronionego krajobrazu lub na obszarze parku krajobrazowego, na których ustanowiono zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zamiast opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia.”,

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty, albo informację o jego braku; nie dotyczy to opinii w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji strategicznych.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Postanowienia w sprawie uzgodnień, o których mowa w ust. 1b–1d, wiążą organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”;

10) w art. 66:

a) w ust. 1:

– pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej w formie opisowej i kartograficznej, jeżeli została przeprowadzona, wraz z opisem metodyki, stanowiące załącznik do raportu;”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) opis wariantów przedsięwzięcia uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania na środowisko, ze wskazaniem wariantu wybranego do realizacji, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska; racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym;”;

b) ust. 2b otrzymuje brzmienie:

„2b. Jeżeli planowane przedsięwzięcie stanowi inwestycję liniową celu publicznego, inwestycję celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze lub inwestycję celu publicznego o nieliniowym charakterze związaną z ochroną ludności przed powodzią i suszą, a proponowany przez wnioskodawcę wariant przebiega przez obszar parku narodowego lub rezerwatu przyrody, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać także dane pozwalające na ustalenie braku rozwiązań alternatywnych.”;

11) w art. 72 w ust. 2:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub jej zmiany nie stosuje się w przypadku zmiany:”;

b) w pkt 1a w lit. a skreśla się wyrazy „oraz charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego,”;

12) w art. 74:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 – raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;”;

– w pkt 4 skreśla się wyrazy „ , strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych”;

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w przypadku przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji strategicznych;”

– uchyla się pkt 7,

b) w ust. 1a w zdaniu drugim wyraz „inwestora” zastępuje się wyrazami „podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

3. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, do zawiadomienia stron innych niż podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zawiadomienie to następuje w formie publicznego obwieszczenia w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu.”

d) po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu:

„3aa. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, organ prowadzący postępowanie powiadamia równocześnie wójta (burmistrza, prezydenta miasta) gminy właściwej ze względu na obszar, o którym mowa w ust. 3a, o decyzjach i innych czynnościach wydanych lub podjętych przez ten organ w danym postępowaniu. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) udostępnia powiadomienie w Biuletynie Informacji Publicznej lub

dokonuje publicznego ogłoszenia w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.”;

13) w art. 75 w ust. 1 w pkt 1:

a) lit. p otrzymuje brzmienie:

„p) zmian dokonywanych w obiektach kwalifikowanych jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, w przypadku których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy jest regionalny dyrektor ochrony środowiska, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 60 pkt 3,”

b) lit. t otrzymuje brzmienie:

„t) przedsięwzięć polegających na realizacji linii kolejowej,”;

14) w art. 77:

a) w ust. 1 pkt 1a–2 otrzymują brzmienie:

„1a) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z ministrem właściwym do spraw środowiska w zakresie istnienia rozwiązań alternatywnych realizacji przedsięwzięcia oraz przewidywanych działań mających na celu kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko przyrodnicze parku narodowego – w przypadku inwestycji liniowych celu publicznego w ich części przebiegającej przez obszar parku narodowego lub w przypadku realizowanych na obszarze parku narodowego inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze lub inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą;

1b) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w zakresie istnienia rozwiązań alternatywnych realizacji przedsięwzięcia oraz przewidywanych działań mających na celu kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko przyrodnicze rezerwatu przyrody – w przypadku inwestycji liniowych celu publicznego w ich części przebiegającej przez obszar rezerwatu przyrody lub w przypadku realizowanych na obszarze rezerwatu przyrody inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze lub inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą;

- 2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3a, 10–19 i 21–28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, lub nie wydał opinii, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2;”,
- b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty, albo informację o jego braku; nie dotyczy to uzgodnień i opinii dla inwestycji strategicznych.”,
- c) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Postanowienie, o którym mowa w ust. 3, wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”;
- 15) w art. 78 w ust. 1 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) przedsięwzięć polegających na realizacji linii kolejowej;”;
- 16) w art. 80:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.”,
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla inwestycji strategicznych.”,
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przepis art. 59a ust. 2 stosuje się.”;

17) w art. 82:

a) w ust. 1:

- w pkt 4 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b”,
- uchyla się pkt 4a,

b) w ust. 1a po wyrazach „ust. 1 pkt 4b” dodaje się wyrazy „lit. a”,

c) w ust. 1c dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Wniosek składa się w terminie 30 dni od dnia otrzymania analizy porealizacyjnej.”;

18) uchyla się art. 82a;

19) w art. 86b wyrazy „realizację przedsięwzięcia” zastępuje się wyrazami „podjęcie realizacji przedsięwzięcia”;

20) w art. 88 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.”;

21) w art. 90 w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Opinie, o których mowa w ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a, wydaje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o ich wydanie.”;

22) po dziale V dodaje się dział Va w brzmieniu:

„DZIAŁ VA

Szczególne rozwiązania dla niektórych inwestycji strategicznych

Art. 103a. 1. Inwestycja strategiczna w wyjątkowych przypadkach może zostać poddana ocenie środowiskowej określonej w przepisach niniejszego działu, jeżeli indywidualne okoliczności uzasadniają podjęcie natychmiastowych działań w celu realizacji tej inwestycji z pominięciem wymogów wynikających z działu III i V oraz w przypadku gdy spełnione są łącznie następujące warunki:

1) brak możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko tej inwestycji;

- 2) brak negatywnego wpływu na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne;
- 3) brak rozwiązań alternatywnych dla tej inwestycji – w przypadku inwestycji strategicznej mogącej potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, inwestycję strategiczną, o której mowa w ust. 1, kierując się znaczeniem planowanej inwestycji strategicznej dla interesów Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 103b. Do inwestycji strategicznych, o których mowa w art. 103a ust. 1, nie stosuje się przepisów działu III i V.

Art. 103c. 1. Podmiot planujący podjęcie realizacji inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 występuje do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z wnioskiem o określenie możliwego zakresu oceny środowiskowej.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, załącza się dokumentację obejmującą charakterystykę przedsięwzięcia, harmonogram prac i lokalizację inwestycji, wraz z opisem przewidywanych znaczących oddziaływań na środowisko.

3. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, określa, w drodze postanowienia, zakres oceny środowiskowej. Na postanowienie nie służy skarga do sądu administracyjnego.

4. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 3, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może wystąpić o opinie do organów administracji publicznej, w szczególności organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne. Opinie wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wystąpienia. Niewydanie opinii w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń.

5. Dokumentację sporządzoną zgodnie z zakresem określonym w postanowieniu, o którym mowa w ust. 3, i przedstawiającą możliwe do zastosowania na danym etapie realizacji inwestycji działania przewidujące unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą i monitorowanie negatywnych oddziaływań na środowisko dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27.

6. Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, występuje do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z wnioskiem o uzgodnienie warunków realizacji inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2, przedkładając wniosek o wydanie tej decyzji i dokumentację, o której mowa w ust. 5.

7. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 6, uzgadnia, w drodze postanowienia, warunki realizacji inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2. Przepisów art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się. Na postanowienie nie służy skarga do sądu administracyjnego.

8. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 7, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może wystąpić o opinie do organów administracji publicznej. Opinie wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wystąpienia. Niewydanie opinii w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń.

9. W przypadku działań przewidzianych do realizacji w ramach inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, zastępuje się uzgodnieniem z Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska, o którym mowa w ust. 7.

10. Do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 9, stosuje się przepisy art. 34 oraz art. 35 ust. 1–3, ust. 4 pkt 2 oraz ust. 5 i 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z tym że:

- 1) zakres, miejsce, termin i sposób wykonania kompensacji przyrodniczej ustala Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska;
- 2) termin wykonania kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000 nie może być dłuższy niż 3 lata i jest liczony od dnia rozpoczęcia działań powodujących negatywne oddziaływanie na obszar Natura 2000.

11. Treść dokumentacji, o której mowa w ust. 5, oraz treść postanowienia, o którym mowa w ust. 7, organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, przed wydaniem tej decyzji:

- 1) podaje do publicznej wiadomości;
- 2) przekazuje:

- a) ministrowi właściwemu do spraw transportu – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 1, 2 i 19,
- b) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 3, 4 i 8,
- c) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 5,
- d) Pełnomocnikowi Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 6, 10 i 14,
- e) ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 7,
- f) ministrowi właściwemu do spraw aktywów państwowych – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 9, albo Pełnomocnikowi Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej – w przypadku gdy inwestycja ta związana jest z wykonywaniem uprawnień, o których mowa w art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne,
- g) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki morskiej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 11 i 16,
- h) Pełnomocnikowi Rządu do spraw Centralnego Portu Komunikacyjnego – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 12,
- i) ministrowi właściwemu do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 13,
- j) ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 15 i 17,
- k) ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 18,
- l) Ministrowi Obrony Narodowej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 20.

12. Organ, o którym mowa w ust. 11 pkt 2:

- 1) powiadamia Komisję Europejską o zwolnieniu inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2, ze stosowania przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i

prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), przekazując:

- a) uzasadnienie tego zwolnienia zawierające w szczególności wykazanie niekorzystnego wpływu stosowania przepisów tej dyrektywy na cele inwestycji strategicznej oraz spełnienia warunków, o których mowa w art. 103a ust. 1,
 - b) dokumentację, o której mowa w ust. 5,
 - c) postanowienie, o którym mowa w ust. 7;
- 2) informuje organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, o powiadomieniu Komisji Europejskiej.

13. Wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, następuje nie wcześniej niż w terminie 7 dni od dnia powiadomienia Komisji Europejskiej.

14. Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, podaje do publicznej wiadomości treść tej decyzji.

Art. 103d. 1. Organizacje ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłoszą chęć uczestniczenia w postępowaniu o wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, dla inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. Organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w tym postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony.

3. Organizacji ekologicznej służy skarga do sądu administracyjnego od decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w postępowaniu administracyjnym.

⁴⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 124 z 25.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 174 z 03.07.2015, str. 44 oraz Dz. Urz. UE L 245 z 25.09.2019, str. 10.

4. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji ekologicznej służy zażalenie.”;

23) art. 104 otrzymuje brzmienie:

„Art. 104. 1. Postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się w ramach:

- 1) oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1,
- 2) oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2, jeżeli postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko nie było przeprowadzane w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 3) strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dotyczącej projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1

– w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, pochodzącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na skutek realizacji przedsięwzięcia albo projektu.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się również na wniosek innego państwa, na którego terytorium może znacząco oddziaływać przedsięwzięcie albo realizacja projektu.”;

24) w art. 106 uchyla się ust. 1 i 2;

25) w art. 108:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organ administracji właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia:”;

– w pkt 3 w lit. a wyrazy „decyzji, o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1” zastępuje się wyrazami „decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wydaje się w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b.”;
- c) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b;”;
- 26) w art. 109 w ust. 3 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) dokumenty wskazane w art. 108 ust. 4;”;
- 27) w art. 110 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Konsultacje mogą dotyczyć w szczególności wariantów planowanego przedsięwzięcia, możliwych transgranicznych oddziaływań na środowisko lub działań mających na celu unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko.”;
- 28) w art. 111 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwolenia, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, wydaje się po zakończeniu konsultacji, o których mowa w art. 110 ust. 1.”;
- 29) art. 112 otrzymuje brzmienie:
„Art. 112. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przekazuje, bez zbędnej zwłoki, państwu uczestniczącemu w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przetłumaczone przez wnioskodawcę: decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwolenia, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, w części, która umożliwi drugiemu państwu zapoznanie się, w jaki sposób wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko zostały rozpatrzone i uwzględnione przy wydawaniu decyzji. Do tłumaczenia decyzji oraz pozwolenia przepis art. 108 ust. 1 pkt 1 stosuje się.”;
- 30) w art. 115 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Konsultacje mogą dotyczyć w szczególności możliwych transgranicznych oddziaływań na środowisko lub działań mających na celu unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko.”;

31) w art. 117 w ust. 2 w zdaniu pierwszym przed wyrazem „przekazuje” dodaje się wyraz „niezwłocznie”;

32) po art. 123 dodaje się art. 123a w brzmieniu:

„Art. 123a. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska na pisemny wniosek regionalnego dyrektora ochrony środowiska może, w drodze postanowienia, wyznaczyć innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska do załatwienia sprawy z wniosku o:

- 1) wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 2) uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia na podstawie art. 77 ust. 1,
- 3) uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia na podstawie art. 89 ust. 1

– dla inwestycji strategicznych.

2. Z wnioskiem może wystąpić regionalny dyrektor ochrony środowiska właściwy w sprawie, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi uwarunkowaniami wynikającymi z obciążających go zadań.

3. Wniosek składa się w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w sprawie, o której mowa w ust. 1.

4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, wyznaczając innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska do załatwienia sprawy, o której mowa w ust. 1, w pierwszej kolejności bierze pod uwagę regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, których obszar właściwości jest położony najbliżej terenu, na którym ma być realizowana inwestycja strategiczna.

5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje zażalenie.

6. Czynności regionalnego dyrektora ochrony środowiska podjęte do dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, w sprawie, o której mowa w ust. 1, pozostają w mocy. W zakresie niezbędnym do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, o której mowa w ust. 1, regionalny dyrektor ochrony środowiska wyznaczony postanowieniem, o którym mowa w ust. 1, może ponowić czynności podjęte do dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, w sprawie, o której mowa w ust. 1, w tym zmienić, uzupełnić lub uchylić wydane w tej sprawie inne postanowienia.

7. Przekazanie akt sprawy, o której mowa w ust. 1, następuje w terminie 7 dni od dnia doręczenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, który złożył wniosek, postanowienia, o którym mowa w ust. 1.

8. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska podaje do publicznej wiadomości postanowienie, o którym mowa w ust. 1, w sposób określony w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Niezwłocznie po otrzymaniu akt sprawy, o której mowa w ust. 1, wyznaczony regionalny dyrektor ochrony środowiska zawiadamia strony o przekazaniu mu sprawy do rozpatrzenia.

9. W przypadku złożenia wniosku termin na załatwienie sprawy, o której mowa w ust. 1, liczy się:

- 1) w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, o wyznaczeniu innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska – od dnia doręczenia wyznaczonemu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska akt sprawy;
- 2) w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, o odmowie wyznaczenia innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska – od dnia doręczenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, który złożył wniosek, postanowienia, o którym mowa w ust. 1, o odmowie wyznaczenia innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska.”;

33) w art. 136a w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) narusza warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b i e oraz pkt 2 i 5, określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,”.

Art. 2. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, 2337 i 2339 oraz z 2023 r. poz. 326) w art. 649¹ po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. Przepisu § 1 nie stosuje się w przypadku, gdy inwestorem jest Skarb Państwa.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, 553 i 967) w art. 29 w ust. 2 w pkt 18 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„urządzeń pomiarowych, wraz z ogrodzeniami i drogami wewnętrznymi, państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, państwowej służby hydrogeologicznej i Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie:”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1941, z 2022 r. poz. 974 oraz z 2023 r. poz. 595) w art. 36a:

- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie zezwolenia na budowę inwestor obiektu jądrowego może wystąpić do Prezesa Agencji z wnioskiem o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej planowanej lokalizacji obiektu jądrowego albo określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego.”;

- 2) w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) określenie zakresu wniosku.”;

- 3) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku inwestor dołącza, w zależności od zakresu wniosku, raport lokalizacyjny albo część raportu lokalizacyjnego odpowiadającą zakresowi składanego wniosku.”;

- 4) w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Za wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej planowanej lokalizacji elektrowni jądrowej albo określonych aspektów lokalizacji elektrowni jądrowej inwestor wnosi opłatę w wysokości 198 000 zł na rachunek Państwowej Agencji Atomistyki.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 877) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 73 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się w szczególności ograniczenia wynikające z.”;

- 2) w art. 175 po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu:

„4b. Pomiary, o których mowa w ust. 1 i 3, w zakresie poziomu hałasu przeprowadza się na terenach, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, 1846, 2185 i 2747 oraz z 2023 r. poz. 553) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11:

- a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) sporządza projekt studium, rozpatrując wnioski, o których mowa w pkt 1, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, o ile jest wymagana, uwzględniając

ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa, a także strategii rozwoju ponadlokalnego oraz strategii rozwoju gminy, jeżeli takie strategie istnieją;”

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) ogłasza, w sposób określony w pkt 1, o wyłożeniu projektu studium do publicznego wglądu na okres co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wykląda ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, o ile jest wymagana, do publicznego wglądu, także przez jego udostępnienie w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie co najmniej jedną dyskusję publiczną nad przyjętymi w tym projekcie studium rozwiązaniami;”

2) w art. 17 w pkt 4, w art. 25 w ust. 1 oraz w art. 41 w ust. 1 w pkt 4 i w ust. 2 po wyrazach „prognozą oddziaływania na środowisko” dodaje się wyrazy „, o ile jest wymagana”;

3) w art. 17 w pkt 9 po wyrazach „prognozą oddziaływania na środowisko” dodaje się wyrazy „, o ile jest wymagana,”;

4) w art. 52 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się decyzje, których obowiązek dołączenia wynika z odrębnych przepisów, w szczególności decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;

5) w art. 53 po ust. 5c dodaje się ust. 5ca w brzmieniu:

„5ca. Regionalny dyrektor ochrony środowiska odmawia uzgodnienia decyzji, o których mowa w art. 51 ust. 1, w przypadku niedołączenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o ile jest wymagana, do projektów tych decyzji.”;

6) w art. 60 uchyla się ust. 1a;

7) w art. 64:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy art. 51 ust. 2–3, art. 52, art. 53 ust. 3–5a, 5c i 5d–5f oraz art. 54–56 stosuje się odpowiednio do decyzji o warunkach zabudowy, z tym że:”

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do decyzji o warunkach zabudowy stosuje się przepisy art. 53 ust. 5b i 5ca.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 162) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 11e dodaje się art. 11ea w brzmieniu:

„Art. 11ea. 1. Przepisów art. 30 § 5, art. 34 i art. 97 § 1 pkt 1–3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. W przypadkach określonych w art. 30 § 5 i art. 34 Kodeksu postępowania administracyjnego wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wyznacza z urzędu przedstawiciela uprawnionego do działania w postępowaniu, jeżeli jest to konieczne do przeprowadzenia postępowania.”;

2) w art. 11g po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Odwołanie strony od decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”;

3) w art. 21a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, polegają na wycince drzew i krzewów lub wykonaniu kompensacji przyrodniczej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 21.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane na nieruchomościach stanowiących własność Skarbu Państwa, zarządzanych przez Lasy Państwowe zgodnie z ustawą z dnia 28 września 1991 r. o lasach, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach uprawnia do nieodpłatnego wejścia na teren, na którym jest przewidywana realizacja inwestycji, celem wykonania tych prac. Do wycinki drzew i krzewów stosuje się odpowiednio przepisy art. 20b i art. 21.”,

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku gdy prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, wymagają wejścia na teren nieruchomości stanowiących teren zamknięty lub objętych obszarem kolejowym lub lotniskiem użytku publicznego, właściwy zarządca drogi występuje odpowiednio do organu, który wydał decyzję o zamknięciu

terenu zamkniętego, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym lub zarządzającego lotniskiem użytku publicznego o zgodę na wejście na teren nieruchomości lub jej części oraz uzgadnia z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

5. W przypadku niezyskania zgody, o której mowa w ust. 1 albo 4, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia o taką zgodę przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości albo odpowiednio organ, który wydał decyzję o zamknięciu terenu zamkniętego, zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym lub zarządzającego lotniskiem użytku publicznego, właściwy zarządca drogi występuje do wojewody w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo wykonującego zadania zlecone z zakresu administracji rządowej starosty w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części.”,

d) w ust. 6 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) oznaczenie nieruchomości lub jej części, na którą wejście jest konieczne w celu wykonania prac przygotowawczych, o których mowa w ust. 1, wraz ze wskazaniem zakresu tych prac, a także proponowanego sposobu, zakresu i terminu korzystania z nieruchomości lub jej części;”,

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części uzgodnione na podstawie ust. 1 albo 4 albo określone w decyzji, o której mowa w ust. 5, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego, lotniczego lub żeglugi śródlądowej;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego lub lotniczego;
- 3) zamknięcia śródlądowych dróg wodnych;
- 4) utrudnień w prowadzeniu pilnych działań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej;
- 5) ograniczenia interesu bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347 i 641).”,

f) dodaje się ust. 11 i 12 w brzmieniu:

„11. Od decyzji, o której mowa w ust. 5, stronie służy odwołanie do organu wyższego stopnia, którym jest:

- 1) wojewoda – w przypadku wydania decyzji przez starostę;
- 2) minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa – w przypadku wydania decyzji przez wojewodę.

12. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 5, zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”;

4) w art. 21b:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie, z wyłączeniem nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, które zostały przejęte pod drogę na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.”;

b) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Odszkodowanie odpowiada wartości poniesionych szkód.”;

5) w art. 32 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek inwestora właściwy organ nadzoru budowlanego wydaje decyzję o pozwoleniu na użytkowanie w odniesieniu do jezdni lub odcinka drogi, na których zakończono budowę.”;

6) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji na drogach zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa

Art. 33a. 1. Do inwestycji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, polegających na budowie dróg publicznych i zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa

państwa, zwanych dalej „inwestycjami drogowo-obronnymi”, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840), ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, przepisów działu V ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) oraz przepisów art. 28b–28c ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

2. Właściwe organy w sprawach, o których mowa w ust. 1, przedstawiają zarządcy drogi, na jego wniosek, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, stanowisko lub informacje albo udzielają wsparcia w innym zakresie w związku z realizacją inwestycji, w tym przez możliwą minimalizację zagrożeń dla środowiska.

3. Weryfikacja wyników zgłoszonych prac geodezyjnych dotyczących inwestycji drogowo-obronnej przez organy Służby Geodezyjnej i Kartograficznej, o której mowa w art. 12b ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, jest dokonywana niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych.

Art. 33b. Minister Obrony Narodowej przekazuje zarządcy drogi wykaz elementów o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 33a ust. 1, ze wskazaniem lokalizacji ich umieszczenia w planowanej drodze.

Art. 33c. 1. Zarządca drogi uzgadnia wnioski o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej inwestycji drogowo-obronnej z Ministrem Obrony Narodowej w zakresie przebiegu drogi, warunków technicznych drogi oraz lokalizacji i warunków technicznych elementów o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa. Minister Obrony Narodowej zajmuje stanowisko w przedmiocie uzgodnienia wniosku w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

2. W przypadku inwestycji drogowo-obronnej do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej tej inwestycji dołącza się uzgodnienie z Ministrem Obrony Narodowej, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister Obrony Narodowej może upoważnić do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, pracowników urzędów, jednostek, oraz podmiotów podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie dołącza się opinii wymaganych przepisami odrębnymi.

5. W przypadku inwestycji drogowo-obronnej termin, o którym mowa w art. 11h ust. 1, wynosi 60 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Art. 33d. 1. Do inwestycji drogowo-obronnej nie stosuje się przepisów art. 11b, art. 11d ust. 1 pkt 8 i 9 oraz art. 18 ust. 1g i 1h.

2. Do inwestycji drogowo-obronnej, dla której wydano postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, o którym mowa w art. 103c ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosuje się odpowiednio przepisy art. 21a i art. 21b.

3. Do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowo-obronnej nie stosuje się przepisów o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych niezależnie od tego, czy nieruchomość ta wpisana jest do rejestru zabytków.

4. W przypadku inwestycji drogowo-obronnej porozumienie, o którym mowa w art. 20b ust. 1, jest zawierane w terminie 7 dni od dnia przekazania tego porozumienia przez zarządcę drogi, a termin wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia nie może przekraczać 2 miesięcy.

5. W przypadku gdy inwestycja drogowo-obronna wymaga przejścia przez tereny linii kolejowej, a porozumienie, o którym mowa w art. 20a ust. 2, nie zostanie zawarte w terminie 7 dni od dnia jego przekazania zarządcy infrastruktury kolejowej z przyczyn leżących po jego stronie, zarządca drogi jest uprawniony po upływie tego terminu do nieodpłatnego zajęcia terenu linii kolejowej.

6. Odstąpienie od zatwierdzonego projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego w zakresie objętym projektem zagospodarowania terenu w liniach rozgraniczających drogi nie stanowi istotnego odstąpienia, o którym mowa w art. 36a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

7. Zarządca drogi bada wpływ inwestycji drogowo-obronnej na stan wód w trakcie realizacji inwestycji, o ile nie powoduje to opóźnień w jej realizacji, oraz w trakcie użytkowania inwestycji. W przypadku stwierdzenia ryzyka negatywnego wpływu inwestycji na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56,

art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, zarządca drogi podejmuje środki zaradcze, które zapobiegają temu negatywnemu wpływowi.

Art. 33e. Decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowo-obronnej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 33f. 1. Przygotowanie i realizacja inwestycji drogowo-obronnej wypełnia przesłankę udzielenia zamówienia publicznego w trybie z wolnej ręki określoną w art. 214 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812, 1933 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 412 i 825).

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, można odstąpić od stosowania przepisów art. 53–55 i art. 216 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.”;

7) w art. 45 uchyla się ust. 2.

Art. 8. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2569 oraz z 2023 r. poz. 326, 412 i 595) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2a w ust. 3 w pkt 1 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) Spółkę Celową, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółkę, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy,”;

2) w art. 2b w ust. 4 w pkt 1 lit. i otrzymuje brzmienie:

„i) Spółce Celowej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółce, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy,”;

3) w art. 3 w ust. 5 w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) Spółka Celowa, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółka, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy,”;

4) w art. 4 w ust. 4 w pkt 2 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) przez Spółkę Celową, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółkę, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy,”.

Art. 9. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916, 1726, 2185 i 2375) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15:

a) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) potrzebą realizacji inwestycji:

- a) liniowych celu publicznego,
- b) celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą,
- c) celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze parku narodowego
– w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 877).”

b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) realizacji inwestycji:

- a) liniowych celu publicznego,
- b) celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą,
- c) celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze rezerwatu przyrody
– w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”

c) po ust. 4b dodaje się ust. 4ba w brzmieniu:

„4ba. Wydając zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 lub ust. 4 pkt 2, dla inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach

oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.⁵⁾) odpowiednio minister właściwy do spraw środowiska albo Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska bada wyłącznie przesłankę braku rozwiązań alternatywnych dla tej inwestycji.”,

d) w ust. 7 pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6) uzasadnienie braku rozwiązań alternatywnych względem planowanego wariantu w przypadku realizacji inwestycji liniowych celu publicznego, inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą lub inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze parku narodowego lub rezerwatu przyrody;

7) opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na przyrodę parku narodowego lub rezerwatu przyrody.”,

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W odniesieniu do inwestycji liniowych celu publicznego, inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą lub inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze parku narodowego lub rezerwatu przyrody, przewidzianych do realizacji w ramach przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzono ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 lub ust. 4 pkt 2, zastępuje się uzgodnieniem warunków realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1a lub 1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, odpowiednio z ministrem właściwym do spraw środowiska lub Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska. Do uzgodnienia stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3 albo 4.”;

2) w art. 28:

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1260, 1261, 1783, 1846, 2185 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 553 i 595.

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dla obszaru Natura 2000 sprawujący nadzór nad obszarem sporządza projekt planu zadań ochronnych, biorąc pod uwagę cele ochrony obszaru. Pierwszy projekt sporządza się w terminie 6 lat od dnia zatwierdzenia obszaru przez Komisję Europejską jako obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty lub od dnia wyznaczenia obszaru specjalnej ochrony ptaków.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) w ust. 5 uchyla się zdanie drugie,

d) po ust. 8 dodaje się ust. 8a i 8b w brzmieniu:

„8a. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 może być zmieniony, jeżeli:

- 1) wynika to z potrzeb ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000, lub
- 2) zachodzi konieczność jego aktualizacji, w szczególności w wyniku oceny aktualności planu zadań ochronnych, o której mowa w art. 31.

8b. W przypadku uznania konieczności zmiany planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 regionalny dyrektor ochrony środowiska:

- 1) podejmuje działania w celu zmiany tego planu albo ustanowienia nowego planu zadań ochronnych dla tego obszaru – w przypadku gdy sprawuje on nadzór na tym obszarze, albo
- 2) zwraca się o podjęcie działań, o których mowa w pkt 1, do właściwego organu sprawującego nadzór nad tym obszarem – w przypadku gdy nadzór na tym obszarze sprawuje organ inny niż regionalny dyrektor ochrony środowiska.”;

3) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. Regionalny dyrektor ochrony środowiska sporządza i przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, nie rzadziej niż co 6 lat, ocenę realizacji celów ochrony obszarów Natura 2000 zawierającą w szczególności informacje dotyczące stanu ochrony przedmiotów ochrony obszarów Natura 2000, podejmowanych działań ochronnych oraz wpływu tych działań na stan ochrony przedmiotów ochrony obszarów Natura 2000, a także ocenę aktualności planu zadań ochronnych.”;

4) w art. 45 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do inwestycji strategicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r.

o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;

5) w art. 60 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Przepisów ust. 1–7 nie stosuje się do inwestycji strategicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do wojewody w sprawach o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji oraz decyzji, o których mowa w art. 27a ust. 1, jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.”;

2) w art. 11 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Odwołanie strony od decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”;

3) po art. 27 dodaje się art. 27a i art. 27b w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. Jeżeli do przeprowadzenia:

- 1) pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji, dla których wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji jest poprzedzone decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, lub
- 2) prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji lub na potrzeby uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, prac geologicznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu

– konieczne jest wejście na teren cudzej nieruchomości, inwestor może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo wojewody o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części.

2. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, inwestor występuje do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części oraz uzgadnia z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

3. W przypadku gruntów stanowiących teren zamknięty w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990, z 2022 r. poz. 1846 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 803), pas drogowy albo gruntów objętych obszarem kolejowym lub lotniskiem użytku publicznego inwestor przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, występuje do właściwego podmiotu zarządzającego terenem zamkniętym, zarządcy drogi, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym lub zarządzającego lotniskiem użytku publicznego o zgodę na wejście na teren nieruchomości lub jej części oraz uzgadnia z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

4. W przypadku niezyskania zgody, o której mowa w ust. 2 lub 3, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia inwestora o taką zgodę przez odpowiednio właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, podmiot zarządzający terenem zamkniętym, zarządcę drogi, zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym lub zarządzający lotniskiem użytku publicznego, wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora.

5. Wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) ogólną charakterystykę planowanej inwestycji;
- 2) określenie granic terenu objętego wnioskiem;
- 3) oznaczenie nieruchomości lub ich części, na które wejście jest konieczne w celu przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac, o których mowa w ust. 1;
- 4) wskazanie prac, które mają być przeprowadzone przez inwestora, a także proponowany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części;
- 5) oświadczenie inwestora o braku zgody, o której mowa w ust. 2 lub 3.

6. Decyzja o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, określa sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

7. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości, o której mowa w ust. 1, lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych właściciela lub użytkownika wieczystego tej nieruchomości, w szczególności ich adresów, przepisów ust. 2, 3 i ust. 5 pkt 5 nie stosuje się, a wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora.

8. Sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części uzgodnione na podstawie ust. 2 lub 3 albo określone w decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, kolejowego, lotniczego lub żeglugi;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego lub lotniczego;
- 3) zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów;
- 4) ograniczenia interesu bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347 i 641).

9. Odwołanie od decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.

Art. 27b. 1. Inwestor po zakończeniu pomiarów, badań lub innych prac, o których mowa w art. 27a ust. 1, jest obowiązany przywrócić nieruchomość do stanu poprzedniego. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie.

2. Wysokość odszkodowania ustala wojewoda w decyzji o odszkodowaniu na podstawie opinii o wartości nieruchomości sporządzonej przez rzeczoznawcę majątkowego. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowania.

3. Odszkodowanie odpowiada wartości poniesionych szkód. Jeżeli wskutek poniesionych szkód zmniejszy się wartość nieruchomości, w odszkodowaniu uwzględnia się kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu.

4. Do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1484 oraz z 2023 r. poz. 595) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 1 w lit. b uchyla się tiret drugie;
- 2) w art. 3a w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Decyzja zasadnicza zabezpiecza interes publiczny pod względem celów polityki państwa, w tym polityki energetycznej, polityki surowcowej i interesu surowcowego państwa, oraz bezpieczeństwa państwa.”;
- 3) w art. 3d:
 - a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) cele polityki państwa, w tym polityki energetycznej, polityki surowcowej i interesu surowcowego państwa, włącznie z bieżącym i przewidywanym krajowym zapotrzebowaniem na energię elektryczną lub ciepło;”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Nie wydaje się decyzji zasadniczej dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej na obszarze gmin, w których podmiot wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933, z późn. zm.⁶⁾) prowadzi działalność określoną w:
 - 1) art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) lub
 - 2) art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, z wyłączeniem węglowodorów, w granicach obszaru górniczego lub terenu górniczego w rozumieniu odpowiednio art. 6 ust. 1 pkt 5 i 15 tej ustawy objętych wpływami ruchu podziemnego zakładu górniczego prowadzącego wydobywanie złóż kopalin stanowiących własność górniczą.”,
 - c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 807, 872, 1459, 1512 i 2463 oraz z 2023 r. poz. 203.

„7. W przypadku gdy decyzja zasadnicza została wydana na wniosek jednego z podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1, do postępowania w sprawie zmiany tej decyzji nie stosuje się przepisu ust. 1a.”;

4) w art. 5b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Inwestor w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej będącego równocześnie obiektem jądrowym w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe może dokonać wstępnej oceny terenu przeznaczonego pod lokalizację tego obiektu, o której mowa w ust. 2, a w przypadku jej dokonania może sporządzić wstępny raport lokalizacyjny.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku sporządzenia wstępnego raportu lokalizacyjnego inwestor może wystąpić do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki, zwanego dalej „Prezesem Agencji”, o wydanie opinii w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej na temat tego raportu.”,

c) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Prezes Agencji wydaje opinię, o której mowa w ust. 3a, w terminie 4 miesięcy od dnia złożenia przez inwestora wniosku o wydanie opinii wraz z dołączonym do wniosku wstępnym raportem lokalizacyjnym.”,

d) uchyla się ust. 7;

5) w art. 11:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli do przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia wstępnego raportu bezpieczeństwa dla składowiska odpadów promieniotwórczych, o którym mowa w art. 5c, lub raportu lokalizacyjnego, o którym mowa w art. 35b ust. 3 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, lub do przeprowadzenia badań lub innych prac zmierzających do sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o którym mowa w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, jest konieczne wejście na teren cudzej nieruchomości, inwestor może wystąpić do wojewody z wnioskiem o wydanie.”,

b) w ust. 4 w pkt 4 uchyla się lit. a;

6) w art. 35a w ust. 1 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2022 r. poz. 1072, 1261, 1504, 2185 i 2687)”;

7) w art. 40 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Minister właściwy do spraw energii, w drodze decyzji, przenosi decyzję zasadniczą albo odmawia przeniesienia decyzji zasadniczej na rzecz wnioskodawcy, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w art. 3d ust. 1 i 1a, a w przypadku gdy wnioskodawcą jest jeden z podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1, a przeniesienie ma nastąpić na rzecz innego podmiotu, o którym mowa w tym przepisie, bierze pod uwagę jedynie przesłanki, o których mowa w art. 3d ust. 1.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 295, 412 i 877) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 258 po ust. 8 dodaje się ust. 8a:

„8a. Wody Polskie mogą nabywać w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości, urządzenia wodne lub ich części, które będą służyć do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.”;

2) w art. 394 w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wykonanie urządzeń odwadniających obiekty budowlane i odprowadzanie nimi wody, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;”;

3) w art. 396 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się do inwestycji strategicznych, o których mowa w art. 59a ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;

4) w art. 407 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisu ust. 2 pkt 3 nie stosuje się do inwestycji strategicznych, o których mowa w art. 59a ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 892) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 75b w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

- „7) niwelację terenu, zagospodarowanie terenu budowy wraz z budową tymczasowych obiektów budowlanych, wykonanie przyłączy do sieci infrastruktury technicznej na potrzeby budowy oraz innych prac niewymagających sporządzenia projektu architektoniczno-budowlanego;
- 8) rozbiórkę istniejących obiektów budowlanych.”;
- 2) w art. 75c po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Prace wstępne mogą być również wykonywane na terenie nieruchomości innych niż wskazane w ust. 1, o ile Inwestor posiada do nich tytuł prawny oraz o ile znajdują się one w granicach terenu, na którym będzie realizowana Inwestycja, przewidywanego na etapie uzyskiwania decyzji, o której mowa w art. 75a ust. 1.”;
- 3) po art. 75d dodaje się art. 75e i art. 75f w brzmieniu:
- „Art. 75e. 1. Wykonywanie prac wstępnych, o których mowa w art. 75b pkt 7 i 8, wymaga uzyskania pozwolenia na prace wstępne.
2. Do wniosku o wydanie pozwolenia na prace wstępne Inwestor dołącza:
- 1) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
 - 2) inne decyzje wymagane przepisami odrębnymi określające warunki prowadzenia prac wstępnych, w szczególności w zakresie ochrony środowiska naturalnego;
 - 3) dokumenty potwierdzające dysponowanie przez Inwestora tytułem prawnym do nieruchomości.
3. Wydanie pozwolenia na prace wstępne nie wymaga uzyskania decyzji dotyczącej wyłączenia z produkcji użytków rolnych.
4. Pozwolenie na prace wstępne wydaje wojewoda, w drodze decyzji. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.
5. Przedmiotem oceny oddziaływania na środowisko prowadzonej w sprawie wydania pozwolenia na prace wstępne jest zakres prac wstępnych. Przepisy art. 88–93 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio.

6. Decyzję, o której mowa w ust. 4, wojewoda wydaje w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania. Przepis art. 35 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się.

7. Decyzja, o której mowa w ust. 4, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

8. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 4, wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie albo dnia obwieszczenia o wydaniu decyzji.

9. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 4, zawiera zarzuty odnoszące się do decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.

10. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 4, rozpatruje się w terminie 14 dni od dnia wniesienia.

11. W postępowaniu przed organem wyższego stopnia oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji, o której mowa w ust. 4, w całości ani stwierdzić jej nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca części inwestycji w zakresie CPK.

12. Do skargi na decyzję, o której mowa w ust. 4, stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z wyłączeniem art. 61 § 3 tej ustawy dla prac niestanowiących przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi;
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

13. Termin rozpatrzenia skargi kasacyjnej na orzeczenie sądu administracyjnego dotyczący decyzji, o której mowa w ust. 4, wynosi 2 miesiące od dnia jej wniesienia.

14. Z uwzględnieniem przepisów niniejszego artykułu w postępowaniach w przedmiocie pozwolenia na prace wstępne stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 9 niniejszego działu.

Art. 75f. 1. Jeżeli realizacja prac wstępnych wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje właściwy organ Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 396 ust. 1 pkt 7, art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

2. Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”;

4) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Art. 77. 1. Jeżeli realizacja Inwestycji wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje właściwy organ Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 396 ust. 1 pkt 7, art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

2. Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”.

Art. 14. 1. Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5 i art. 82 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W przypadku przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2 oraz art. 82 ust. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, a także stosuje się art. 59a ust. 1 i 3–5 oraz art. 80 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1.

3. Czynności dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy przez organ właściwy w dniu wszczęcia postępowania pozostają w mocy.

4. Do uchylecia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, a także do wznowienia postępowania dotyczącego takiej decyzji organem właściwym pozostaje odpowiednio organ, który ją wydał, albo organ wyższego stopnia w stosunku do tego organu.

5. W przypadku inwestycji strategicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, dla których zostało wszczęte postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, postępowanie to umarza się.

Art. 15. Do umów o roboty budowlane zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w odniesieniu do których wykonawca nie wystąpił z żądaniem przedstawienia gwarancji zapłaty za roboty budowlane przed tym dniem, stosuje się przepis art. 649¹ § 1¹ ustawy zmienianej w art. 2.

Art. 16. Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 6 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 17. Do postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 7 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 7 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem:

- 1) art. 11ea tej ustawy;
- 2) art. 32 ust. 2 tej ustawy, który stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 18. Dotychczasowe akty prawa miejscowego w formie zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska wydane na podstawie art. 28 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 9 zachowują moc niezależnie od terminu, na jaki zostały ustanowione, i mogą być zmieniane.

Art. 19. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących wydania, zmiany lub przeniesienia decyzji zasadniczej, o której mowa w art. 3a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 11, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że do wydania, zmiany lub przeniesienia decyzji zasadniczej na wnioski i na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1 tej ustawy, stosuje się art. 3d tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 20. 1. Złożone przed dniem wejścia w życie ustawy wnioski o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzania wody urządzeniami odwadniającymi obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, w odniesieniu do których nie wydano przed dniem wejścia w życie ustawy pozwolenia wodnoprawnego, uznaje się za zgłoszenia wodnoprawne na odprowadzanie wody

urządzeniami odwadniającymi obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem.

2. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, dołączenie do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1:

- 1) poświadczenia wniesienia opłaty za pozwolenie wodnoprawne uznaje się za realizację wymogu, o którym mowa w art. 398 ust. 9 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12;
- 2) mapy, o której mowa w art. 409 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12, stanowiącej część graficzną operatu wodnoprawnego, uznaje się za realizację wymogu, o którym mowa w art. 422 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12.

3. Opłatę za wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1, w sprawie wszczętej i niezakończony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zalicza się na poczet opłaty za przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1, w wysokości tej opłaty właściwej dla zgłoszenia wodnoprawnego. Pozostałą część opłaty właściwy organ niezwłocznie zwraca wnioskodawcy.

4. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, w przypadku wycofania zgłoszenia wodnoprawnego przed dniem wydania sprzeciwu albo dniem przyjęcia zgłoszenia wodnoprawnego opłata za przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego podlega niezwłocznie zwrotowi.

5. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, do których wpłynęły wnioski o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o których mowa w ust. 1, przekazują te wnioski niezwłocznie organom właściwym w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych wraz z całą dokumentacją.

6. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, bieg terminu na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w art. 423 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 12, rozpoczyna się na nowo od dnia otrzymania zgodnie z ust. 5 przez organ właściwy wniosku w tej sprawie wraz z dokumentacją, a w przypadku gdy zgłoszenie wodnoprawne jest niekompletne – od dnia uzupełnienia tego zgłoszenia zgodnie z art. 423 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 12.

7. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, bieg terminu na zamieszczenie zgłoszenia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 423 ust. 8 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12, rozpoczyna się na nowo od dnia otrzymania zgodnie z ust. 5 przez organ właściwy wniosku w tej sprawie wraz z dokumentacją.

Art. 21. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 13 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących Inwestycji lub Inwestycji Towarzyszących, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 13, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. 1. W latach 2024–2033 maksymalny limit wydatków budżetu państwa przeznaczonych na sfinansowanie realizacji zadań Państwowej Agencji Atomistyki wynikających z ustawy wynosi 105,671 mln zł, a w podziale na poszczególne lata:

- 1) 2024 r. – 1,584 mln zł;
- 2) 2025 r. – 4,695 mln zł;
- 3) 2026 r. – 8,700 mln zł;
- 4) 2027 r. – 12,038 mln zł;
- 5) 2028 r. – 12,547 mln zł;
- 6) 2029 r. – 12,841 mln zł;
- 7) 2030 r. – 12,830 mln zł;
- 8) 2031 r. – 12,830 mln zł;
- 9) 2032 r. – 12,830 mln zł;
- 10) 2033 r. – 14,776 mln zł.

2. Prezes Państwowej Agencji Atomistyki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3–5.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym kwartale danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 30% limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, przewidzianego na dany rok, wielkość środków przeznaczonych na wydatki obniża się w trzecim kwartale o kwotę będącą różnicą między wielkością stanowiącą 25% tego limitu a kwotą faktycznie wydatkowanych środków w pierwszym kwartale.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 60% limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, przewidzianego na dany rok, wielkość środków przeznaczonych na wydatki obniża się w czwartym kwartale o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością stanowiącą 50% tego limitu a kwotą faktycznie wydatkowanych środków w pierwszym półroczu.

5. W przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz w przypadku gdy w okresie od

początku roku kalendarzowego do dnia ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, wydatki budżetu państwa będące skutkiem finansowym niniejszej ustawy zmniejsza się do poziomu zgodnego z limitem.

Art. 23. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 22 oraz art. 7 pkt 6, które wchodzi w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Zmiany przewidziane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw wynikają przede wszystkim z potrzeby usprawnienia procedur inwestycyjnych i zostały w większości zaproponowane w ramach prac Międzyresortowego Zespołu do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Wprowadzane zmiany mają na celu usprawnienie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz usprawnienie przygotowania i realizacji inwestycji, w szczególności inwestycji liniowych w zakresie inwestycji drogowych, wodnych i przeciwpowodziowych.

Zmiany dotyczą głównie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą ooś”, ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 162), zwanej dalej „specustawą drogową”, a także szeregu innych ustaw. Poszczególne rozwiązania niniejszego projektu opracowano na podstawie oceny funkcjonowania obowiązujących przepisów oraz na podstawie zgłaszanych uwag związanych z funkcjonowaniem i interpretacją przepisów prawnych.

I. Zmiany w ustawie ooś

1. W projekcie proponuje się przeniesienie definicji inwentaryzacji przyrodniczej, zawartej w art. 66 ust. 1 pkt 2a ustawy ooś, do art. 3 ust. 1 ustawy ooś (wyjaśnienie znajduje się w części poświęconej art. 66).
2. Zmiana dotycząca art. 3 ust. 1 pkt 14 lit. a ustawy ooś polega na uzupełnieniu treści przepisu celem zapewnienia jego zgodności z art. 53 ustawy ooś, w którym jest mowa o uzgadnianiu zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, a nie tylko o uzgadnianiu stopnia szczegółowości jak w dotychczasowym art. 3 ust. 1 pkt 14 lit. a ustawy ooś.
3. Propozycja uzupełnienia art. 39 ust. 2 ustawy ooś ma na celu wskazanie, że jeżeli dla projektu dokumentu prowadzona jest strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, do niezbędnej dokumentacji sprawy należy także prognoza oddziaływania na środowisko.

4. Zmiana redakcyjna wprowadzona w art. 53 ustawy ooś polega na powrocie do pierwotnego brzmienia przepisu w zmienianym zakresie i wykreśleniu wyrazu „stanowisko”. Wyraz „stanowisko” sugeruje, że organ opracowujący projekt dokumentu, występując z wnioskiem o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, musiałby przedstawić także swoją propozycję zakresu i stopnia szczegółowości prognozy, co oczywiście nie jest wymagane. Ponadto w przepisie – wymieniając obok art. 46, także art. 47 ust. 1 ustawy ooś – uwzględniono fakt, że uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości prognozy oddziaływania na środowisko dotyczy także projektów wskazanych w art. 47 ust. 1 ustawy ooś.
5. Projektowany art. 53 ust. 2a ustawy ooś zakłada, że w celu uzgodnienia zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1 ustawy ooś, przedkłada ten projekt lub informacje o przewidywanych rozwiązaniach tego projektu. Stosownie do art. 48 ust. 1 ustawy ooś organ opracowujący projekt dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś, oraz projekt zmiany takiego dokumentu, może, po uzgodnieniu z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i art. 58, odstąpić od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli stwierdzi, że realizacja postanowień takiego dokumentu albo jego zmiany nie spowoduje znaczącego oddziaływania na środowisko, w tym na obszary Natura 2000.

Należy zauważyć, że w przypadku wystąpienia bezpośrednio z wnioskiem o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, gdy pomijany jest ww. etap odstąpienia od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, obecnie ustawa ooś nie wskazuje dokumentów, na podstawie których organy (m.in. Państwowa Inspekcja Sanitarna) mogą zająć ostateczne stanowisko. W wielu przypadkach na tym etapie nie są nawet przygotowane projekty dokumentów, a przecież prognoza oddziaływania na środowisko ma na celu przedstawienie skutków realizacji prognozowanego dokumentu na środowisko, w tym także na zdrowie ludzi.

Brak informacji o projektach lub projekcie dokumentu powoduje, że organy uzgadniające nie mogą w pełni zweryfikować spełniania przesłanek do uzgodnienia zakresu (tj., czy dany dokument wpisuje się w katalog opracowań zawartych w art. 46

ustawy ooś oraz innych dokumentów, o których mowa w art. 47 ust. 1, i co za tym idzie, czy w ogóle wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko). Problem braku przedkładania projektu dokumentu, czy wręcz jakichkolwiek informacji o treści projektu poza jego tytułem przy obecnym brzmieniu przepisów nie daje podstaw do wyegzekwowania tego obowiązku przez organy uzgadniające, a co za tym idzie wypowiedzenia się na temat negatywnego oddziaływania skutków realizacji dokumentów na zdrowie ludzi.

Organy przedkładające projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, zwane dalej również „mpzp”, i studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy do opiniowania w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, korzystając z rozwiązań proceduralnych ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, z późn. zm.), regularnie wyznaczają regionalnym dyrektorom ochrony środowiska, zwanym dalej również „RDOŚ”, najkrótszy możliwy termin na analizę dokumentacji (projektu dokumentu oraz prognozy oddziaływania na środowisko) i przekazanie ewentualnych uwag. W ciągu 14 dni, przy dużym obciążeniu pracą i ograniczonych zasobach kadrowych w regionalnych dyrekcjach ochrony środowiska, nie jest w ogóle możliwe wydanie opinii albo wydawane stanowiska pozostają niekompletne. Problem należy rozwiązać przez jednoznaczne ustalenie, że wystąpienie o zmianę terminu na podstawie art. 25 ust. 1a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przez organy środowiskowe i sanitarne, o których mowa w art. 57 i art. 58 ustawy ooś, jest wiążące dla wójta, burmistrza albo prezydenta miasta.

6. Przewiduje się wprowadzenie dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko lokalizowanych na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916, z późn. zm.), możliwość przeprowadzenia – na wniosek inwestora – oceny oddziaływania na środowisko z pominięciem etapu screeningu i bez konieczności opracowywania karty informacyjnej przedsięwzięcia. Na wspomnianych obszarach chronionych bardzo często wprowadzane są zakazy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, z zastrzeżeniem, że ich realizacja jest możliwa po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, która wykaże brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego

albo brak negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu. W związku z czym, aby możliwa była realizacja przedsięwzięcia, za każdym razem nakładany jest obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko bez względu na to, czy przeprowadzanie oceny jest – w świetle kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy ooś – merytorycznie uzasadnione. Powyższe generuje niepotrzebne wydłużenie procedury, ponieważ zgodnie z obowiązującymi przepisami podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia najpierw musi złożyć kartę informacyjną przedsięwzięcia, na podstawie której organ prowadzący postępowanie po uprzednim zebraniu opinii organów współdziałających wydaje postanowienie o konieczności przeprowadzenia oceny. Wprowadzana zmiana pozwoli więc na znaczące skrócenie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przez pominięcie etapu opiniowania przez organy co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i określenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Dodatkowo brak obowiązku sporządzania karty informacyjnej przedsięwzięcia ograniczy koszty po stronie inwestorów. Z powyższych przyczyn zaproponowano stosowne zmiany w art. 59 ust. 1 pkt 2 oraz art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś.

7. Przewiduje się wprowadzenie w nowym art. 59a ustawy ooś dla organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia na początkowym etapie postępowania analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji, o których mowa w art. 59a ust. 4 pkt 5 projektu, oceny czy planowana działalność nie narusza przeznaczenia nieruchomości, określonego w miejscowym planie zagospodarowania. Wprowadzenie tego rozwiązania wynika z potrzeby wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, które wynikają z praktyki współdziałania organów biorących udział w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wątpliwości te dotyczą zasadniczo tego, czy badanie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś, powinno następować dopiero na etapie bezpośrednio poprzedzającym wydanie decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach, czy również na jego początkowym etapie – zaraz po wszczęciu postępowania. W wyniku analizy problematyki związanej z mpzp konieczne stało się również przesądzenie w projektowanych przepisach, czy w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami tego planu organ prowadzący postępowanie zwolniony jest z obowiązku przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami, a także, czy organy współdziałające, w tym m.in. RDOŚ, powinny w ogóle odnosić się do kwestii zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp w ramach opiniowania lub uzgadniania.

Proponuje się zatem, aby w pierwszej kolejności to organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był na wczesnym etapie postępowania administracyjnego zobligowany do badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp lub ustalenia w zakresie zgodności inwestycji górniczych z przeznaczeniem określonym w mpzp, tj. przed przystąpieniem do analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, przed przystąpieniem do przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, albo przed przystąpieniem do ustalenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, dla których złożono kartę informacyjną przedsięwzięcia wraz z wnioskiem o ustalenie zakresu raportu. W przypadku stwierdzenia na tym etapie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp organ prowadzący postępowanie zobligowany będzie do prowadzenia postępowania wyjaśniającego w dalszym zakresie (w tym wystąpienie o stosowne opinie i uzgodnienia wymagane ustawą ooś), a w sytuacji stwierdzenia niezgodności – do wydania decyzji o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia, co zwalnia organ z konieczności prowadzenia postępowania wyjaśniającego, a organy współdziałające z analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp.

W art. 59a ust. 3 ustawy ooś określa się skutek dokonania negatywnej weryfikacji w powyższym zakresie – odmowę zgody na realizację przedsięwzięcia.

Jednocześnie w projektowanym art. 59a ust. 4 ustawy ooś wprowadzono wyliczenie oraz skrót „inwestycje strategiczne” na określenie przedsięwzięć, w przypadku których w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie

przedkłada się mpzp i nie bada ich lokalizacji z ustaleniami tego planu. W efekcie tej zmiany konieczne stało się zastosowanie tego skrótu w art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3 oraz art. 80 (przez zmianę brzmienia ust. 2 i dodanie ust. 2a) ustawy ooś. Takie rozwiązanie zapewni większą skrótowość i czytelność ustawy ooś.

Kolejną proponowaną zmianą w powyższym zakresie jest rozszerzenie katalogu inwestycji uznanych za „inwestycje strategiczne”. Do tego katalogu w projekcie wprowadzono więc:

- 1) linie tramwajowe i metro, które tak jak aktualnie wymienione w ustawie ooś linie kolejowe, są realizowane na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 602, z późn. zm.), więc na etapie decyzji o ustaleniu lokalizacji zgodność z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest wymagana;
- 2) przedsięwzięcia wymagające koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż objętych własnością górnictw przysługującą Skarbowi Państwa, zwanemu dalej również „SP”, a także koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złoża, o których mowa w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, z wyjątkiem przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich, gdyż ocena naruszenia zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w mpzp oraz w odrębnych przepisach wymaga dokładnej i pracochłonnej analizy, która w gruncie rzeczy powinna być przeprowadzana przez organy właściwe do wydania koncesyjnych wyspecjalizowane w tym zakresie;
- 3) inwestycje w zakresie lotniska użytku publicznego, gdyż zgodnie z ustawą z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1079, z późn. zm.), na etapie decyzji o ustaleniu lokalizacji zgodność z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest wymagana;
- 4) inwestycje realizowane w interesie bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305, z późn. zm.) na terenach zamkniętych określonych przez Ministra Obrony Narodowej, tak aby przyspieszyć realizację zadań związanych ze wzrostem liczebności armii oraz wdrażaniem kolejnych programów operacyjnych.

Ponadto w projektowanym art. 59a ust. 5 ustawy ooś wyłączono obowiązek badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp dla urządzeń infrastruktury technicznej objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów na dalszym etapie procesu inwestycyjnego nie ma konieczności zachowania zgodności z mpzp (tj. przy wydawaniu zezwolenia na inwestycję drogową, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej itd.).

Powyżej wskazane przepisy, które regulują obowiązek badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp, a także przepisy, które nakładają obowiązek przedkładania wypisu i wyrysu z mpzp z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a następnie przedkładanie tych wypisów i wyrysów organom opiniującym i uzgadniającym, uzupełniono o plan zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim.

8. Uchylenie pkt 3 w art. 61 ust. 1, uchylenie pkt 4a w art. 82 ust. 1 ustawy ooś oraz zmiany wynikowe mają na celu ujednoczenie procedur w zakresie obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko. W odniesieniu do obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji im towarzyszących art. 82 ust. 1 pkt 4a ustawy ooś przewiduje konieczność nałożenia przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, zwanego dalej „GDOŚ”, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko dla tego rodzaju przedsięwzięć w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę. Przepis ten nie przewiduje możliwości odstąpienia przez GDOŚ od nałożenia tego obowiązku, nie określa także przypadków, których wystąpienie aktualizuje obowiązek organu nałożenia takiego obowiązku (analogicznie jak art. 82 ust. 2 ustawy ooś). Obowiązek ten jest zatem nakładany bez względu na to, czy na dzień wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zidentyfikowane zostały jakiegokolwiek obszary w zakresie oddziaływań obiektu energetyki jądrowej na środowisko wymagające dodatkowego zbadania na późniejszych etapach procesu inwestycyjnego.

Jednocześnie żaden z przepisów ustawy ooś:

- 1) nie określa zakresu, w jakim ponowna obligatoryjna ocena miałaby być przeprowadzona;

- 2) nie przewiduje możliwości określenia przez GDOŚ wprost w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zakresu ponownej oceny (odmiennie niż w przypadku fakultatywnego nałożenia obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny (vide: art. 82 ust. 2a ustawy ooś));
- 3) nie przewiduje konieczności uzasadnienia nałożenia takiego obowiązku, który pozwoliłby z treści uzasadnienia zrekonstruować zakres ponownej oceny wymaganej przez organ (art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy ooś dotyczy wyłącznie przypadku fakultatywnego nałożenia obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny);
- 4) nie przewiduje wydania postanowienia określającego zakres raportu oddziaływania na środowisko sporządzanego na potrzeby ponownej oceny dla ww. przedsięwzięcia (odmiennie niż w przypadku ponownej oceny sporządzanej na podstawie art. 88 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś (vide: art. 88 ust. 2 i 3 ustawy ooś)).

Powyższe braki w regulacjach wpływają negatywnie na sytuację inwestora na etapie przygotowania realizacji inwestycji, który mierzy się z dużym poziomem niepewności co do treści uzyskiwanych w ramach procesu inwestycyjnego rozstrzygnięć administracyjnych. Zaproponowane zmiany spowodują, że do ponownej oceny oddziaływania na środowisko dla obiektu energetyki jądrowej zastosowanie znajdą obowiązujące w przepisach ustawy ooś zasady ogólne. Wprowadzone zmiany w żaden sposób nie sprawią, że zakres kompetencji GDOŚ uległby zmniejszeniu i byłby nieadekwatny do tej inwestycji. W przypadku bowiem istotnych zmian w projekcie inwestycyjnym (zmiany projektowe) istniałby obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny zgodnie z zasadami ogólnymi, co w pełni spełniałoby wymagania wynikające z prawa Unii Europejskiej oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Regulacja art. 82 ust. 1 pkt 4a ustawy ooś jest zatem nadmiarowa, a jej zastosowanie w praktyce może wywoływać szereg wątpliwości. Uchylenie przedmiotowego przepisu w żadnym razie nie wykluczy konieczności przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej. Obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny będzie mógł być bowiem nałożony przez:

- 1) GDOŚ w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś;

- 2) wojewodę w toku postępowania o wydanie pozwolenia na budowę zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś – w przypadku gdyby GDOŚ nie nałożył takiego obowiązku w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W świetle powyższego w miejsce uchylanego przepisu organy będą mogły zastosować instytucję ponownej oceny wynikającą z art. 82 ust. 1 pkt 4 i art. 88 ust. 1 ustawy ooś, która została uregulowana w sposób pełniejszy choćby przez fakt, że odnoszą się do niej przepisy pozwalające określić zakres raportu oddziaływania na środowisko składanego przez inwestora w trakcie ponownej oceny, usuwając ww. wątpliwości dotyczące zakresu ponownej oceny istniejące przy stosowaniu obowiązującego art. art. 82 ust. 1 pkt 4a ustawy ooś.

9. Zmiana brzmienia art. 62a ust. 1 pkt 2 ustawy ooś ma na celu wprowadzenie obowiązku zamieszczania w karcie informacyjnej przedsięwzięcia (KIP) nie tylko informacji o pokryciu nieruchomości szatą roślinną, ale także informacji o dziko występujących zwierzętach na nieruchomości. Należy zaznaczyć, że im pełniejszy materiał poddawany analizie podczas rozstrzygania co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla danej inwestycji, tym większe prawdopodobieństwo, że wspomniana ocena nie będzie konieczna. Propozycja niewątpliwie wpłynie na przyspieszenie prowadzenia postępowań.

W projektowanej propozycji brzmienia art. 62a ust. 1 pkt 2 ustawy ooś wprost wskazano, że chodzi o zwierzęta wolno żyjące (dzikie). Określenie „dziko występujące zwierzęta” pochodzi bowiem z rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. z 2022 r. poz. 2380), które zostało wydane na podstawie art. 49 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dzięki temu zachowano zgodność terminologiczną z tą ustawą oraz wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi.

10. W art. 64 ust. 1b ustawy ooś zaproponowano zmiany celem wzmocnienia roli RDOŚ w kontroli procesu inwestycyjnego dla przedsięwzięć lokalizowanych na obszarach chronionego krajobrazu lub parku krajobrazowego. Zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w parku krajobrazowym (art. 17 ust. 1 pkt 1) lub na obszarze chronionego krajobrazu (art. 24 ust. 1 pkt 2) może zostać ustanowiony zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W takich przypadkach, aby dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na

środowisko móc skorzystać z wyłączenia z tego zakazu (odpowiednio art. 17 ust. 3 lub art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody), należy w ramach oceny oddziaływania na środowisko wykazać brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego lub brak negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu. Aby zapewnić skuteczność przestrzegania ww. przepisów w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, RDOŚ, zamiast opinii, będzie wypowiadał się wiążąco dla organu wydającego decyzję, tj. będzie dokonywał uzgodnienia w formie postanowienia – analogicznie jak ma to miejsce w przypadku stwierdzenia obowiązku oceny oddziaływania na środowisko ze względu na oddziaływanie na obszar Natura 2000.

11. Przewiduje się zmianę art. 66 ust. 1 pkt 2a ustawy ooś w zakresie obowiązku przedstawienia wyników inwentaryzacji przyrodniczej i ich formy. W przypadku przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko konieczne jest przeprowadzenie badań terenowych tak, aby możliwie w pełni scharakteryzować przyrodnicze elementy środowiska. Temu służy inwentaryzacja przyrodnicza, której definicja została przeniesiona do słowniczka ustawy ooś, tj. do art. 3 ust. 1. Projektodawca nie narzuca zakresu inwentaryzacji przyrodniczej, więc tak jak dotychczas metodykę badań terenowych, ich szczegółowość i zakres elementów objętych inwentaryzacją należy ustalać indywidualnie w zależności m.in. od lokalnych uwarunkowań i cech przedsięwzięcia w oparciu o wiedzę autora przygotowywanego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wskazań organu w postanowieniu określającym zakres raportu. Wobec powyższego, proponowana zmiana w art. 66 ust. 1 pkt 2a ustawy ooś doprecyzowuje, że wyniki inwentaryzacji przyrodniczej powinny być obowiązkowo składane zarówno w formie opisowej, jak i kartograficznej. Zmiana ta pozostaje spójna z brzmieniem rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 17 marca 2022 r. w sprawie formatu dokumentu zawierającego wyniki inwentaryzacji przyrodniczej oraz formatu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (Dz. U. poz. 652) i pozwoli na uniknięcie wątpliwości co do formy i sposobu przedkładania do organów wyników przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej. Regulacja pozytywnie wpłynie na pracę organów uczestniczących w ocenie oddziaływania na środowisko, ponieważ ułatwi analizę przestrzenną położenia

inwestycji, lokalizacji siedlisk zwierząt i roślin względem obszarów chronionych oraz weryfikację przedłożonego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Celem tego rozwiązania jest usprawnienie pracy, ale również umożliwienie przeprowadzania dokładniejszych analiz i w efekcie zdefiniowanie odpowiednich warunków realizacji przedsięwzięcia. Ponadto zaproponowana regulacja przyczyni się do szerszego wykorzystywania danych pochodzących z inwentaryzacji na inne potrzeby, np. w celu poszerzania zasobów zawierających dane o środowisku przyrodniczym, porównywaniu tych danych i popularyzowaniu wiedzy przyrodniczej zwłaszcza w skali ponadlokalnej.

12. W art. 66 ust. 2b ustawy ooś dodano inwestycję celu publicznego o nieliniowym charakterze związaną z ochroną ludności przed powodzią i suszą, co jest konsekwencją zmian planowanych w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, przewidzianych w art. 9 niniejszego projektu.
13. Zmiany w zakresie art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś mają na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zarówno liczby rozwiązań alternatywnych wymaganych do opisanego w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jak i sposobu ich różnicowania. Z aktualnych przepisów prawa nie wynika obowiązek przedstawiania w raporcie każdorazowo trzech różnych wariantów. Przyjęcie odmiennej interpretacji i uznanie, że wariantem najkorzystniejszym dla środowiska nie może być uznany wariant, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy ooś, w szczególności uniemożliwiłoby inwestorowi wnioskowanie o uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Mimo to ze względu na redakcję art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś w orzecznictwie pojawia się stanowisko, że liczba wariantów powinna wynosić co najmniej trzy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt III OSK 376/21). Zgodnie bowiem z tezą ww. wyroku: „Warianty realizacji przedsięwzięcia stanowią jeden z najważniejszych instrumentów prawidłowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Przedstawienie minimum trzech wariantów pozwala na utworzenie siatki porównawczej, na gruncie której organ weryfikuje proponowany wariant, który może być zaakceptowany przez niego. Wariant najkorzystniejszy dla środowiska jest trzecim z wariantów, którego opis powinien zawierać raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Ilość wymaganych do przedstawienia w

raporcie wariantów realizacji przedsięwzięcia nie zależy zatem od woli i uznania, a także oceny inwestora.”.

Wariantowanie jest istotnym elementem oceny oddziaływania na środowisko, jednak projektodawca nie może podzielić stanowiska, że racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska z mocy prawa nie może być jednocześnie wariantem wybranym do realizacji lub racjonalnym wariantem alternatywnym i wobec powyższego niezbędna jest ingerencja legislacyjna w aktualną treść przepisu i wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie.

W projektowanym brzmieniu art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś utrzymano wymóg wskazania wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Wariant ten należy rozumieć jako wzorcowy, jeżeli chodzi o kwestie środowiskowe, tj. jako taki, który być może nie jest tożsamy z wariantem wskazanym do realizacji przez inwestora, ale stanowi również dla organu informację, że to wariant kształtujący stan najbardziej pożądanym dla środowiska.

14. W art. 72 ust. 2 ustawy ooś przewiduje się uzupełnienie, że zawarty w tym przepisie katalog wyłączeń dotyczy nie tylko wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowania, ale także jej zmiany.

15. Modyfikacja art. 74 ust. 1 ustawy ooś:

- 1) pkt 2 jest podyktowana wprowadzeniem zmian w art. 59 w ust. 1 w pkt 2 ustawy ooś i ma na celu harmonizację przepisów ustawy;
- 2) w pkt 4 dokonano wykreślenia strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 273, z późn. zm.);
- 3) w pkt 5 wprowadzono wyłączenie od obowiązku dostarczenia wypisu i wrysu z mpzp lub informacji o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dla inwestycji strategicznych, co znacząco usprawni proces przygotowania dokumentacji do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego typu przedsięwzięć;

- 4) uchylono pkt 7 wskazujący potrzebę przedkładania wykazu działek przewidzianych do prowadzenia prac przygotowawczych polegających na wycince drzew i krzewów dla inwestycji drogowych realizowanych na podstawie przepisów specustawy drogowej, co powinno przyspieszyć przygotowywanie dokumentacji na potrzeby wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.
16. W art. 74 ust. 1a oraz w art. 86b ustawy ooś dotychczasowe określenia inwestora zastępuje się wyrazami „podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia”, co jest pojęciem stosowanym w innych przepisach ustawy ooś.
17. Zmiana art. 74 ust. 2 ustawy ooś ma na celu ograniczenie ilości egzemplarzy formy papierowej raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i karty informacyjnej przedsięwzięcia do jednego egzemplarza dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a nie jak dotychczas dla tego organu oraz każdego z organów opiniujących lub uzgadniających. Zmiana ograniczy ilość dokumentacji papierowej i przyczyni się do ograniczenia kosztów związanych z jej wytwarzaniem, przekazywaniem i magazynowaniem. Rozwiązanie to jest jednym z etapów planowanej elektronicznej postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która, aby mogła zostać w pełni zrealizowana, wymagać będzie wdrożenia odpowiednich narzędzi informatycznych m.in. służących do przesyłania i udostępniania plików o dużej objętości oraz przygotowania organów do zapewnienia stronom postępowania i społeczeństwu odpowiedniego dostępu do tej formy dokumentacji.
18. Zmiana brzmienia art. 74 ust. 3 ustawy ooś oraz dodanie ust. 3aa ma na celu przyspieszenie procesu powiadamiania stron o czynnościach prowadzonych przez organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ma to szczególne znaczenie przy dużych inwestycjach położonych na terenie kilku gmin, gdzie organem wydającym decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jest RDOŚ. W obecnych uwarunkowaniach prawnych często zdarzają się sytuacje, gdzie zawiadomienie wysłane przez RDOŚ do jednostek samorządowych jest podawane do publicznej wiadomości z opóźnieniem lub jednostki te wręcz nieprawidłowo powiadamiają strony o czynnościach organów. W związku z powyższym całe postępowanie zmierzające do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydłuża się, gdyż organ właściwy do wydania decyzji musi czekać na potwierdzenie skutecznego doręczenia zawiadomienia lub musi wnosić o ponowne – prawidłowe –

zawiadomienie stron. Wprowadzane rozwiązanie ma wyeliminować przedstawione problemy przez wskazanie w art. 74 ust. 3 ustawy ooś, że zawiadomienie przez publiczne obwieszczenie następuje w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz na jego stronie Biuletynu Informacji Publicznej. Czynności, o których mowa w projektowanym art. 74 ust. 3aa ustawy ooś, mają charakter informacyjny.

19. W projekcie zaproponowano również zmianę art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. p ustawy ooś w celu doprecyzowania, że zakres zmian dokonywanych w obiektach kwalifikowanych jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, w przypadku których właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowania jest RDOŚ, należy określać w oparciu o rodzaje zmian wskazane w przepisach wydanych na podstawie art. 60 pkt 3 ustawy ooś (aktualnie jest to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839, z późn. zm.)).

20. Z kolei proponowana zmiana w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t ustawy ooś ma na celu doprecyzowanie przepisu określającego kompetencje RDOŚ do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji liniowych. Zamysłem przepisu wprowadzonego w 2019 r. było scedowanie prowadzenia postępowania w pełnym zakresie przez wyspecjalizowany organ, jakim jest RDOŚ, w odniesieniu do linii kolejowych, gdyż są to często inwestycje o ponadlokalnym zakresie i dużej wadze dla regionu. Użyte sformułowanie „inwestycje w zakresie linii kolejowych” miało zapewnić, że RDOŚ będzie właściwy w przypadku inwestycji, których głównym przedsięwzięciem będzie linia kolejowa. Obecne brzmienie przepisu jest zbyt szeroko interpretowane, co prowadzi często do sytuacji, gdy nawet nieznaczna ingerencja w linię kolejową realizowana w ramach zupełnie innego zadania niż inwestycja kolejowa (np. realizacja inwestycji drogowej albo realizacja infrastruktury energetycznej lub kanalizacyjnej) jest uznawana jako przedsięwzięcie w zakresie linii kolejowej, co przemawia za uznaniem RDOŚ jako organu właściwego do wydania decyzji. Taki stan rzeczy ma potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych w zakresie rozstrzygania sporów kompetencyjnych (m.in. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2022 r., sygn. akt III OW 132/21). Zmiana ma za zadanie wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie i polega na zastąpieniu wyrazów „inwestycji w zakresie” wyrazami „przedsięwzięć polegających

na realizacji”. Konsekwencją projektowanej zmiany jest zmiana w art. 78 ust. 1 w lit. e ustawy ooś.

21. W propozycji zmiany art. 77 ust. 1 ustawy ooś:

- 1) w pkt 1a i 1b dodano do katalogu inwestycje celu publicznego o nieliniowym charakterze związane z ochroną ludności przed powodzią i suszą, co jest konsekwencją zmian planowanych w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
- 2) w pkt 2 projektodawca usuwa wątpliwości interpretacyjne, czy organ inspekcji sanitarnej, który nie wydał w ustawowym terminie opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, ma uczestniczyć w procedurze oceny oddziaływania na środowisko.

22. Przez dodanie ust. 10 w art. 77 ustawy ooś proponuje się zapewnienie wiążącej mocy postanowień uzgadniających warunki realizacji przedsięwzięcia podlegającego ocenie oddziaływania na środowisko dla organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. W obecnym stanie prawnym problematyczne jest określenie charakteru uzgodnień wydawanych przez RDOŚ. Organy gminy wbrew intencji projektodawcy często nie uwzględniają w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków z postanowień wydanych w trybie art. 77 ustawy ooś. Skutkiem tego są odwołania do samorządowych kolegiów odwoławczych, które różnie rozstrzygają tę kwestię. Stwierdzają np. niekiedy, że wiążące są jedynie warunki uzgodnień wydanych w trybie art. 98 ustawy ooś (z przepisu tego wynika bowiem wprost, że uzgodnienia wydawane w toku ponownej oceny są wiążące). W praktyce dzięki wprowadzeniu analogicznego rozwiązania do art. 77 ustawy ooś wyeliminuje się odwołania, a także wnioski o stwierdzenie nieważności decyzji, które wydłużają proces inwestycyjny, w tym zwiększają ilość spraw prowadzonych przez RDOŚ w trybie art. 76 ustawy ooś. W związku z powyższym proponuje się dodanie w art. 77 ustawy ooś ust. 10, z którego wynika, że postanowienia w sprawie uzgodnień, o których mowa w ust. 3, wiążą organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W związku z opisanym zagadnieniem analogiczne rozwiązania wprowadzono do art. 64, w którym dodano ust. 5, podkreślając wiążącą moc uzgodnień, o których mowa w ust. 1b–1d zmienianego przepisu.

23. Zmiana w art. 78 w ust. 1 w lit. e ma na celu wyeliminowanie wątpliwości, o jakie przedsięwzięcia chodzi w tym przepisie. Poprzednie brzmienie było zbyt szeroko interpretowane, przez co mogło dochodzić do opiniowania linii kolejowych przez niewłaściwe organy.
24. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 82 ust. 1a ustawy ooś w związku z art. 82 ust. 1 pkt 4b ustawy ooś w przypadku gdy organ wydający decyzję środowiskową nałoży na wnioskodawcę obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace przygotowawcze, o którym mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 892), zwanej dalej „ustawą o CPK”, ocenę oddziaływania na środowisko przeprowadza GDOŚ. Powoduje to wewnętrzną niespójność przepisów ustawy ooś, bowiem w przypadku inwestycji w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy o CPK organem właściwym do wydania decyzji środowiskowej jest RDOŚ (art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. u ustawy ooś). W związku z powyższym w celu zapewnienia spójności przepisów dotyczących postępowań prowadzonych dla ww. inwestycji proponuje się dokonanie zmiany art. 82 ust. 1a ustawy ooś.
25. Proponowana zmiana art. 82 ust. 1c ustawy ooś ma na celu zdyscyplinowanie organów wydających decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, które otrzymują od inwestorów analizy porealizacyjne w celu do ustalenia, czy zachodzą podstawy do dostosowania przedsięwzięcia do wymagań ochrony środowiska. M. in. na wniosek tych organów wszczyna się postępowanie, o którym mowa w art. 362 lub art. 363 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556, z późn. zm.). Zgodnie z proponowanym rozwiązaniem organ, który otrzyma analizę porealizacyjną, ma obowiązek w terminie 30 dni zweryfikować, czy została wykonana według postanowień decyzji o środowiskowych uwarunkowań, a następnie – w uzasadnionych przypadkach – przekazać do właściwego organu z wnioskiem, o którym mowa w art. art. 82 ust. 1c ustawy ooś.
26. Uchylenie art. 82a oraz pkt 7 w art. 74 ust. 1 ustawy ooś stanowi konsekwencję nadania nowego brzmienia art. 21a oraz dodania art. 21b w specustawie drogowej ustawą z dnia 22 lipca 2022 r. o usprawnieniu procesu inwestycyjnego Centralnego Portu Komunikacyjnego (Dz. U. poz. 1846).
27. W art. 88 ust. 5 ustawy ooś, analogicznie jak w przypadku postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wprowadza się zmianę ograniczającą

liczbę papierowych wersji dokumentacji przekazywanej do organu w ramach postępowania w sprawie ponownej oceny oddziaływania na środowisko wersji elektronicznych dokumentacji. Powyższe powinno usprawnić obieg dokumentacji między organami uczestniczącymi w postępowaniu i inwestorem, a w przypadku dużych inwestycji zmniejszyć obciążenia po stronie inwestora.

28. Zmiana zaproponowana w art. 90 ust. 6 ustawy ooś polega na wydłużeniu terminu na wydanie opinii przez dyrektora urzędu morskiego z 14 na 30 dni i jednocześnie zmierza do ujednoczenia z terminami wyznaczonymi dla pozostałych organów współdziałających w procedurze ponownej oceny oddziaływania na środowisko.
29. Po dziale V wprowadza się dział Va zawierający regulacje implementujące art. 2 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą OOŚ”.

Zgodnie z art. 2 ust. 4 dyrektywy OOŚ państwo członkowskie może zwolnić dane przedsięwzięcie z jej stosowania w przypadku, gdy stosowanie tych przepisów miałyby niekorzystny wpływ na cele przedsięwzięcia, pod warunkiem spełnienia celów tej dyrektywy. Dyrektywa OOŚ określa warunki, jakie powinny być spełnione w celu prawidłowego zwolnienia stosowanego w tym trybie. Projektowane przepisy uwzględniają te wymogi. W tym zakresie ustawa przewiduje: obowiązek określenia zakresu „innej” oceny takiego przedsięwzięcia, podanie do publicznej wiadomości w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 11 ustawy ooś wyników przeprowadzonej „innej” oceny, powiadomienie Komisji Europejskiej (notyfikacja) o zwolnieniu przedsięwzięcia z wymogów dyrektywy OOŚ wraz z podaniem przyczyn i przekazaniem dokumentacji zebranej w trakcie procedury dokonywanej w tej sprawie.

Projekt przewiduje, że decyzja o zwolnieniu ze stosowania dyrektywy OOŚ danego przedsięwzięcia przez poddanie go innej ocenie niż ocena oddziaływania na środowisko z wyłączeniem wymogów wynikających z działu III i V ustawy ooś (w szczególności przez zwolnienie z obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) zapadać będzie na szczepku Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia. Projektowana ustawa zgodnie z dyrektywą OOŚ uzależnia możliwość skorzystania z tej wyjątkowej procedury realizacji przedsięwzięcia przy spełnieniu łącznie następujących warunków:

braku transgranicznego oddziaływania inwestycji, braku negatywnego wpływu inwestycji na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Pw”, oraz w przypadku inwestycji mogącej potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, braku rozwiązań alternatywnych dla tej inwestycji. Zwolnienie może objąć inwestycję strategiczną wymienioną w projektowanym art. 59 ust. 4 ustawy ooś, dla której wymagane jest uzyskanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 lub 27 tej ustawy, gdy zaistnieją szczególne okoliczności uzasadniające podjęcie natychmiastowych działań w celu realizacji tej inwestycji z pominięciem ww. działów ustawy ooś. Projekt przewiduje, że Rada Ministrów, wydając rozporządzenie, zobowiązana będzie ocenić, czy szczególne okoliczności uzasadnione są interesami Rzeczypospolitej Polskiej. Konieczność wykazania zaistnienia szczególnych okoliczności i pozostałych przesłanek warunkujących wydanie rozporządzenia powodują konieczność szczegółowego przedstawienia motywów zastosowania tej procedury w uzasadnieniu rozporządzenia. Przy wydawaniu tego rozporządzenia Rada Ministrów, uwzględniając prawo Unii Europejskiej oraz orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym zasadę proporcjonalności, będzie mieć na względzie, że wynikający z dyrektywy wyjątek dotyczący zwolnienia ze stosowania dyrektywy OOS przez dodawanie inwestycji strategicznych do tego rozporządzenia powinien mieć miejsce tylko w wyjątkowych przypadkach i zostać ograniczony do niezbędnego minimum. Uzasadnienie zwolnienia przedsięwzięcia z wymogów dyrektywy OOS będzie przekazywane w ramach powiadomienia Komisji Europejskiej przewidzianego w art. 103c ust. 12 ustawy ooś.

Ze względu na szczególny charakter inwestycji strategicznej realizowanej z pominięciem wymogów dyrektywy OOS projektowana ustawa nakłada na GDOŚ szczególne obowiązki mające zapewnić właściwą realizację wymogów art. 2 ust. 4 dyrektywy OOS. To na tym organie spoczywać będzie obowiązek określenia, w drodze niezaskarżalnego (zarówno w trybie administracyjnym jak i sądownoadministracyjnym) postanowienia, zakresu szczególnej oceny środowiskowej dla planowanej inwestycji. W ramach powyższego GDOŚ będzie upoważniony do występowania o opinię do organów, które w zależności od rodzaju inwestycji uzna za właściwe w sprawie. Z tego względu, że katalog inwestycji w tych sprawach nie jest zamknięty, ustawa nie

precyzuje tych organów, pozostawiając swobodę w tym zakresie GDOŚ. Ustawa określa jednak ograniczony katalog inwestycji, które będą mogły przy uwzględnieniu szczególnych okoliczności skorzystać ze zwolnienia z obowiązków wynikających z dyrektywy OOS. Wymienione są one w projektowanym art. 103c ust. 5 ustawy ooś.

Treść postanowienia GDOŚ w sprawie oceny środowiskowej będzie stanowić dla inwestora podstawę do opracowania dokumentacji przedstawiającej możliwe do zastosowania na danym etapie realizacji inwestycji działania przewidujące unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą i monitorowanie negatywnych oddziaływań na środowisko, która stanowić będzie załącznik do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 lub 27 ustawy ooś.

Następnie GDOŚ będzie uczestniczył również w postępowaniu o wydanie ww. decyzji jako organ uzgadniający warunki realizacji przedsięwzięcia. Projekt ustawy przewiduje 14 dni na wydanie postanowienia w tej sprawie. Rozstrzygnięcie GDOŚ w tym zakresie również nie jest zaskarżalne w trybie administracyjnym jak i sądownoadministracyjnym, ale będzie mogło być skarżone na zasadach ogólnych w odwołaniu od decyzji (art. 142 ustawy z dnia 14 czerwca 1964 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”).

Projekt przewiduje, że w przypadku działań w ramach inwestycji strategicznej zwalniającej z wymogów dyrektywy OOS, realizowanej na obszarze Natura 2000, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony takiego obszaru, postanowienie GDOŚ uzgadniające warunki realizacji takiego przedsięwzięcia zastępować będzie zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Nadzór nad wykonaniem kompensacji określonej w tym trybie spoczywać będzie na właściwym miejscowo RDOŚ. Poinformowanie Komisji Europejskiej o ustalonym zakresie kompensacji przyrodniczej nastąpi w ramach notyfikacji na podstawie projektowanego art. 103c ust. 12 pkt 1 ustawy ooś. Jednocześnie dokumentacja opracowana w ramach działań podejmowanych w ww. procedurze będzie podana do publicznej wiadomości w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 11 ustawy ooś.

Notyfikacji zwolnienia danej inwestycji z wymogów dyrektywy OOŚ będzie dokonywał Komisji Europejskiej organ, o którym mowa w art. 103c ust. 11 pkt 2 ustawy ooś, z zachowaniem co najmniej 7-dniowego terminu do wydania decyzji w sprawie.

30. Zmiany zaproponowane w art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś mają na celu w pierwszej kolejności uporządkowanie kwestii merytorycznej przez przesądzenie, że transgraniczna ocena oddziaływania na środowisko może być prowadzona tylko w ramach oceny oddziaływania na środowisko na etapie postępowania zmierzającego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub etapie postępowania zmierzającego do wydania jednego z wyliczonych w tym przepisie zezwoleń inwestycyjnych.

W obowiązujących przepisach prawa nie istnieje regulacja, z której wynikałaby wprost możliwość prowadzenia postępowania transgranicznego również w przypadku ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Zaproponowana zmiana uwidacznia natomiast ww. cel. Przepis w dotychczasowym brzmieniu był niewłaściwie skonstruowany, w szczególności art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś, bowiem sytuacja, w której na etapie pozwolenia na budowę prowadzona jest transgraniczna ocena oddziaływania na środowisko, jeżeli na etapie decyzji środowiskowej przedsięwzięcie nie podlegało ocenie, jest w praktyce niemożliwa. Przez to przepis pozostawał „pusty”.

W drugiej kolejności przepis został uporządkowany pod względem legislacyjnym.

Z kolei jeżeli chodzi o zmianę wprowadzoną w art. 104 w ust. 2 ustawy ooś, należy wyjaśnić, że przepis ten powinien w sposób jednoznaczny wskazywać, że postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko można przeprowadzić także na wniosek innego państwa, ale nie w każdym dowolnym przypadku, tylko w takim, kiedy zachodzi możliwość wystąpienia oddziaływania o charakterze znaczącym. Tak stanowi art. 3 ust. 7 Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo dnia 25 lutego 1991 r. (Dz. U. z 1999 r. poz. 1110, z późn. zm.), zgodnie z którym na wniosek drugiego państwa, które uważa, że znaczące oddziaływanie transgraniczne może wystąpić na jego terytorium, przekazane mu zostaną informacje wystarczające do przedyskutowania prawdopodobieństwa wystąpienia znaczącego oddziaływania transgranicznego.

31. Konieczność przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania może pojawić się także w przypadku wyeliminowania z obrotu

prawnego aktów administracyjnych (zarówno indywidualnych, jak i generalnych) wskutek stwierdzenia ich nieważności, uchylenia lub zmiany. Art. 106 ust. 1 i 2 ustawy ooś jest zbędny, gdyż stosowanie przepisów tego działu i tak byłoby konieczne, nawet gdyby nie było tego przepisu. Wobec tego proponuje się usunięcie tych regulacji.

32. Proponowana zmiana art. 108 ust. 1 ustawy ooś ma na celu uniknięcie niejasności, który organ jest właściwy do wydania postanowienia o przeprowadzeniu transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku przeprowadzania ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Zmiana ta jest związana ze zmianą art. 104 ustawy ooś. Zgodnie z dotychczasowymi przepisami postanowienie, o którym mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, dotyczy stwierdzenia konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, w którym ustala się zakres dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia tego postępowania oraz obowiązek sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę w odpowiednich językach. Postanowienie to wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś. Termin ten jest niewystarczający dla organu administracji publicznej właściwego do wydania decyzji z uwagi na konieczne zapoznanie się z wszelkimi informacjami przedstawionymi w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, przeprowadzenie analizy, a następnie stwierdzenie na tej podstawie, czy występuje możliwość znaczących oddziaływań transgranicznych. Ponadto postanowienie z art. 108 ust. 2 ustawy ooś jest zaskarżalne, a zatem jego wydanie powinno być poprzedzone odpowiednią analizą organu, a samo postanowienie opatrzone stosownym uzasadnieniem.
33. Zmiana wprowadzenia do wyliczenia w art. 108 ust. 1, zmiana ust. 1 pkt 3 lit. a oraz ust. 2 i ust. 4 pkt 2 ustawy ooś polegająca *de facto* na zastąpieniu wyrazów „, , o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1” wyrazami „o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b”, jest zmianą wynikową z uwagi na zmianę art. 104 ust. 1 ustawy ooś. Należy jednocześnie podkreślić, że celowo wprowadzono liczbę mnogą wyrazu „pozwoleń”, gdyż art. 82 ust. 1 pkt 4b ustawy ooś dotyczy kilku rodzajów pozwoleń.
34. Proponowana zmiana art. 109 ust. 3 pkt 2 ustawy ooś wprowadza konieczność przekazania państwu, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, przetłumaczonych dokumentów wskazanych w art. 108 ust. 4 ustawy ooś. W obecnym

brzmieniu przepis nie odsyła do dokumentów, które podlegają tłumaczeniu, w związku z wydaniem postanowienia o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

35. Proponowana zmiana w art. 110 ust. 1 ustawy ooś ma na celu lepsze dostosowanie wskazanego zakresu konsultacji z państwem, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, do art. 5 Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo dnia 25 lutego 1991 r., art. 7 ust. 4 dyrektywy OOS oraz terminologii użytej w ustawie ooś (art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy ooś).
36. W ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadza się postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania. Jest to postępowanie wpadkowe będące częścią postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zmiana w art. 111 ust. 3 ustawy ooś ma na celu podkreślenie, że decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzje, przed wydaniem których przeprowadzana jest ponowna ocena oddziaływania na środowisko, albo pozwolenia, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b ustawy ooś, wydaje się po zakończeniu konsultacji, o których mowa w art. 110 ust. 1 ustawy ooś, gdyż formalnie proces konsultacji można uznać za zakończony wraz z wydaniem decyzji albo postanowienia oraz przekazaniem tych dokumentów państwu, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie.
37. Zmiana w art. 112 ustawy ooś jest zmianą wynikową z uwagi na proponowaną zmianę art. 104 ust. 1 ustawy ooś.
38. Zmiana art. 115 ust. 1 ustawy ooś polega na dostosowaniu zakresu konsultacji oraz użytej w tym przepisie terminologii do Protokołu w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo w 1991 r. i dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz. Urz. UE L 197 z 21.07.2001, str. 30 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 157).
39. Projektowana zmiana art. 117 ust. 2 ustawy ooś polega na dodaniu sformułowania „niezwłocznie”. Zmiana ma na celu zobligowanie organu opracowującego dokument do jak najszybszego przekazania przyjętego dokumentu wraz z tłumaczeniami (tj. od

razu po jego przyjęciu). Jest to szczególnie istotne w przypadku możliwości zastosowania środków zaskarżenia wynikających z regulacji prawnych dotyczących poszczególnych rodzajów dokumentów.

40. Mając na uwadze czasowe występowanie istotnych różnic w poziomie obciążenia zadaniami poszczególnych regionalnych dyrekcji ochrony środowiska, istnieje potrzeba stworzenia rozwiązań, które pozwolą na racjonalną organizację ich pracy i pełne wykorzystanie zasobów kadrowych w celu rozpoznawania spraw bez zbędnej zwłoki. Wobec powyższego projekt przewiduje nadanie w nowym art. 123a GDOŚ uprawnienia do przekazywania spraw z zakresu ocen oddziaływania na środowisko związanych z realizacją inwestycji strategicznych do załatwienia innemu RDOŚ niż RDOŚ właściwy miejscowo. Wskazane uprawnienie dotyczy jedynie spraw związanych z realizacją inwestycji strategicznych, a więc mających szczególne znaczenie z punktu widzenia interesu publicznego, także z zakresu bezpieczeństwa i obronności państwa. Charakter inwestycji strategicznych przemawia za umożliwieniem GDOŚ wykorzystania zasobów mniej obciążonych zadaniami RDOŚ, co pozwoli na bezzwłoczne załatwienie spraw z zakresu ocen oddziaływania na środowisko i sprawne dalsze procedowanie inwestycyjne.

W przypadku niektórych inwestycji strategicznych, o których mowa w projekcie, procedura wydawania decyzji środowiskowych obwarowana jest szczególnymi warunkami, w tym terminami do ich wydania, z obowiązkiem naliczania kar dziennych za niewydanie ich w terminie ustawowym. Np. w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2023 r. poz. 924), art. 19 ust. 9 czy art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1484, późn. zm.), zwanej dalej „specustawą jądrową”. Ustawy te określają odpowiednio 60 i 45 dni na wydanie decyzji środowiskowej. W tych przypadkach, gdy dany RDOŚ rozpatruje kilka takich wniosków w sytuacji niewystarczającej obsługi kadrowej w urzędzie może dojść do przekroczeń tych terminów i wystąpienia negatywnych konsekwencji zarówno dla inwestora, jak i budżetu danego RDOŚ. Jednocześnie nałożenie takich kar, w przypadku opóźnienia wynikającego z obiektywnych ograniczeń instytucjonalno-kadrowych, i tak nie przyczyni się do szybszego procedowania postępowania. Np. obecnie w niektórych RDOŚ rozpatrywanych jest ok. 15 wniosków o wydanie decyzji

środowiskowych dla inwestycji strategicznych i jednocześnie ok. 10 wniosków o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w ramach ponownej oceny dla takich przedsięwzięć. Poza tymi sprawami są również inne właściwe dla tych organów. Wszystkie te sprawy prowadzone są przez ok. 10 pracowników. Natomiast dokumentacja jednej sprawy z zakresu decyzji środowiskowej niejednokrotnie przekracza 1000 stron, których wnikliwe rozpatrzenie jest niezbędne do właściwego rozpatrzenia sprawy. Należy także zwrócić uwagę, że zwiększone obłożenie sprawami w danym RDOŚ ma często charakter okresowy, dlatego np. zatrudnienie dodatkowych pracowników nie zawsze jest racjonalnym i gospodarnym rozwiązaniem pozwalającym ograniczyć ryzyko opóźnień, tym bardziej, że zatrudnienie w krótkim okresie wyspecjalizowanych ekspertów do prowadzenia często bardzo skomplikowanych spraw w obecnej sytuacji rynkowej jest bardzo trudne.

Projektowany przepis umożliwi GDOŚ przekazywanie spraw między RDOŚ w sytuacji, gdy zagwarantowanie stronom postępowań rozpoznania ich spraw bez zbędnej zwłoki byłoby, ze względu na znaczną liczbę spraw kierowanych do organu właściwego miejscowo, znacznie utrudnione i istniałoby poważne ryzyko przewlekłości postępowania. Katalog spraw podlegających przekazaniu w tym trybie ma charakter zamknięty.

Z uwagi na skutek przekazania sprawy przez GDOŚ, m.in. w zakresie liczenia terminu do rozpatrzenia sprawy, projekt przewiduje 7-dniowy termin dla RDOŚ do wystąpienia z wnioskiem w tej sprawie. Celem tego przepisu jest jak najszybsze procedowanie sprawy administracyjnej, której dotyczy wniosek, i uniknięcie sytuacji, w której właściwy miejscowo RDOŚ dopiero po pewnym czasie od otrzymania wniosku wszczynającego postępowanie uzna, że zakończenie procedowania tej sprawy w terminie wyznaczonym przez przepisy jest zagrożone i zwróci się do GDOŚ ze stosownym wnioskiem o wyznaczenie innego RDOŚ. Takie sytuacje powodowałyby wbrew celowi przepisu przedłużenie postępowania wszczętego przed RDOŚ i im właśnie ma zapobiegać projektowany ust. 3 w art. 123a.

Projekt przewiduje, że GDOŚ po otrzymaniu wniosku o wyznaczenie innego RDOŚ niż właściwy w sprawie będzie mógł uwzględnić ten wniosek i wyznaczyć innego RDOŚ albo odmówić wyznaczenia innego RDOŚ. Rozstrzygając tę kwestię, GDOŚ będzie kierował się tym, czy w konkretnym przypadku zachodzą szczególne uwarunkowania wynikające z zadań obciążających RDOŚ. Jeżeli GDOŚ uzna, że właściwy miejscowo

RDOŚ jest szczególnie obciążony zadaniami, może pozytywnie rozpatrzyć wniosek złożony przez RDOŚ. Zgodnie z projektowanym art. 123a ust. 4 ustawy, wyznaczając innego RDOŚ do załatwienia sprawy, GDOŚ w pierwszej kolejności weźmie pod uwagę RDOŚ, których obszar właściwości jest położony najbliżej terenu, na którym ma być realizowana inwestycja strategiczna. Rozwiązanie takie umożliwi stronom postępowania i zainteresowanemu społeczeństwu odpowiedni dostęp do siedziby organu załatwiającego sprawę.

Projektowany art. 123a ust. 5 ustawy przewiduje, że rozstrzygnięcie GDOŚ zostanie dokonane w formie postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie. Jest to rozwiązanie podobne do już funkcjonującego na gruncie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. art. 26 § 2 *in fine*, gdy organ wyższego stopnia deleguje swoje kompetencje na jeden z podległych mu organów. W projektowanym art. 123a ustawy osoba GDOŚ może delegować kompetencje podległego mu RDOŚ na innego, mniej obciążonego zadaniami RDOŚ.

Aby uniknąć powtarzania czynności wykonanych w sprawie przez dotychczas właściwego RDOŚ, projektowany art. 123a ust. 6 ustawy przewiduje, że pozostają w mocy czynności podjęte przez ten organ do dnia wydania postanowienia GDOŚ rozstrzygającego wniosek o wyznaczenie innego RDOŚ. Takie rozwiązanie pozwoli uniknąć powtarzania czynności zrealizowanych przez dotychczas właściwego RDOŚ, co wydłużałoby tylko postępowanie. Czynności tych i tak nie byłoby zbyt wiele, a to z uwagi na termin, o którym mowa art. 123a ust. 3 projektowanej ustawy. Natomiast wspomniany ust. 6 projektowanego artykułu przewiduje także, że RDOŚ wyznaczony postanowieniem, o którym mowa w ust. 1, będzie mógł – o ile uzna to za zasadne – ponowić czynności podjęte do dnia wydania tego postanowienia, w tym zmienić, uzupełnić lub uchylić wydane w tej sprawie postanowienia. Pozwoli to organowi wyznaczonemu do załatwienia sprawy w pełni kontrolować przebieg postępowania.

Przekazanie akt sprawy nastąpi w terminie 7 dni od dnia doręczenia RDOŚ, który złożył wniosek, postanowienia, o którym mowa w ust. 1.

Przekazanie sprawy przez GDOŚ będzie następowało w drodze postanowienia doręczanego stronom z uwzględnieniem art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. zawiadomienia w formie publicznego ogłoszenia. Strony będą również informowane w tej sprawie przez wyznaczonego RDOŚ. Projekt nie przesądza

o formie zawiadomienia przez wyznaczonego RDOŚ, bowiem ta determinowana jest liczbą stron postępowania w danej sprawie (art. 74 ust. 3 ustawy ooś).

Projektowany art. 123a ust. 9 ustawy ooś określa sposób, w jaki liczony jest termin na załatwienie sprawy, o której mowa w ust. 1, w przypadku złożenia wniosku o wyznaczenie innego RDOŚ. Regulacja ta zapewnia nowo wyznaczonemu RDOŚ szansę na procedowanie w terminie przewidzianym do załatwienia sprawy liczonym od dnia, w którym będzie on dysponował przekazanymi aktami sprawy. Z kolei w przypadku odmowy przez GDOŚ wyznaczenia innego RDOŚ regulacja ta zapewnia właściwemu RDOŚ procedowanie w terminie przewidzianym do załatwienia sprawy liczonym od dnia doręczenia mu rozstrzygnięcia, zgodnie z którym pozostaje on właściwy w sprawie. Powyższe zapewni działanie organu w terminie przewidzianym na załatwienie sprawy liczonym od dnia, w którym organ ten pozostaje w pewności co do swojej właściwości. Jednocześnie w przypadku nieuwzględnienia przez GDOŚ wniosku miejscowo właściwego RDOŚ o wyznaczenie innego RDOŚ do prowadzenia sprawy termin na załatwienie sprawy zacznie biec dopiero od dnia doręczenia postanowienia o odmownym załatwieniu tego wniosku. W okresie, w którym wniosek o wyznaczenie innego RDOŚ będzie procedowany, RDOŚ miejscowo właściwy i tak nie będzie mógł podejmować żadnych czynności w sprawie, nie można zatem obciążać go negatywnymi skutkami związanymi z upływem czasu.

41. Przewiduje się rozszerzenie zastosowania art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś w taki sposób, aby przesłanką do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej było również naruszenie warunków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś zarówno w zakresie fazy realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. W świetle obecnego przepisu art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś możliwe jest wymierzenie kary wyłącznie za naruszenie ww. warunków dotyczących fazy realizacji przedsięwzięcia, przy czym etap eksploatacji i użytkowania przedsięwzięcia i związane z nim warunki, nie podlegają tej sankcji.

II. Zmiany w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, z późn. zm.)

W przepisie proponuje się wyłączenie Skarbu Państwa z obowiązku udzielania gwarancji zapłaty. Za zwolnieniem SP działającego jako inwestor z obowiązku udzielania gwarancji zapłaty przemawia niewątpliwie fakt, że ryzyko nieotrzymania wynagrodzenia od SP przez wykonawcę nie istnieje, gdyż SP nie może upaść. SP jest

inwestorem wiarygodnym i dającym gwarancję wypłacalności. Należy w tym miejscu podkreślić, że podmioty publiczne zaciągają zobowiązania na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.), tj. tylko w sytuacji, gdy mają na to zabezpieczone środki finansowe. Natomiast zaciąganie zobowiązań niezgodnie z ww. ustawą powoduje odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych stosownie do przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 289). Wykonawca mający zawartą umowę z SP jest zatem w o wiele korzystniejszej sytuacji niż wykonawca mający zawartą umowę z inwestorem prywatnym.

W uzasadnieniu do wprowadzenia przepisu art. 649¹ w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny w 2010 r. przyjęto, że jego celem jest potrzeba zapobiegania negatywnym zjawiskom w gospodarce, w szczególności nieregulowania przez inwestorów i wykonawców robót budowlanych wynagrodzenia za wykonane prace, zwłaszcza gdy są to mali i średni przedsiębiorcy. A tymczasem, jak to zostało wyżej przedstawione, wykonawcy inwestycji SP nie posiadają ryzyka niewypłacenia wynagrodzenia przez inwestora.

Z kolei udzielenie gwarancji zapłaty wykonawcy przez podmiot reprezentujący SP wiąże się z dodatkowymi kosztami dla SP. Zgodnie z art. 649¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny strony ponoszą w równych częściach udokumentowane koszty zabezpieczenia wiarygodności. W praktyce koszty takie są ponoszone przez jednostkę sektora finansów publicznych, która następnie dochodzi zwrotu połowy kosztów od wykonawcy, co nie zawsze następuje szybko i czasem oznacza wieloletnie oczekiwanie na zakończeniu sporu sądowego. Jednocześnie należy wskazać, że zdarzają się przypadki, że wykonawca wykorzystuje gwarancje zapłaty niezgodnie z założonym celem. Wykonawca, widząc ryzyko, że inwestor odstąpi od umowy z jego winy, np. z powodu zwłoki w realizacji, i naliczy związane z tym kary, wykorzystując instrument gwarancji zapłaty, nie tylko może uniknąć ryzyka związanego z potencjalnymi karami, ale całkowicie odwrócić sytuację. Wykonawca zamiast płacić kary, może sam mieć roszczenia finansowe wobec inwestora. Wyłączenie SP z obowiązku udzielania gwarancji zapłaty jest zatem korzystne dla budżetu państwa.

Ponadto należy wskazać, że w obecnym stanie prawnym istnieją przepisy zapewniające szczególną ochronę SP. Taka ochrona istnieje np. na gruncie prawa cywilnego procesowego. Zgodnie z art. 749 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.) „Zabezpieczenie roszczeń pieniężnych przeciwko Skarbowi Państwa jest niedopuszczalne.”. Istnienie takich przepisów również przemawia za zasadnością wprowadzenia projektowanych rozwiązań. Wprowadzane rozwiązanie nie narusza również równości wobec prawa, jako że wykonawca mający zawartą umowę z SP jest w korzystniejszej sytuacji niż wykonawca mający zawartą umowę z inwestorem prywatnym, gdyż z zasady ma zagwarantowaną wypłatę należnego wynagrodzenia i nie ma potrzeby występowania o udzielenie gwarancji.

W konsekwencji proponowanej zmiany, w przypadku gdy inwestorem jest SP, nie będzie miał zastosowania przepis art. 649⁴ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny odnoszący się do skutków braku żądanej gwarancji dających wykonawcy prawo do odstąpienia od umowy z winy inwestora. Powyższe uzasadnione jest rodzajem inwestora, którym jest podmiot publiczny. Oznacza to, że w przypadku umów, w których inwestorem jest SP, wykonawca nie będzie mógł odstąpić od umowy w przypadku braku żądanej gwarancji, ani zaprzestać wykonywania umowy.

III. Zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.)

Zmiany stanowią konsekwencję zmian wprowadzanych w art. 395 pkt 9 ustawy Pw, ustawą z dnia 7 października 2022 r. o zmianie niektórych ustaw w celu uproszczenia procedur administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. poz. 2185). Celem zmian jest zapewnienie na gruncie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane analogicznych regulacji prawnych dla urządzeń pomiarowych Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zwanego dalej „PGW WP”, jakie mają urządzenia pomiarowych służb państwowych.

IV. Zmiany w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1941, z późn. zm.)

Projekt wprowadza zmianę art. 36a polegającą na dodaniu możliwości wystąpienia do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z wnioskiem o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego.

Projektowana zmiana usprawni i przyspieszy proces inwestycyjny. Należy dodać, że wprowadzenie tej zmiany stanowić będzie również realizację postulatu artykułowanego w doktrynie polskiego prawa energii jądrowej (Tomasz R. Nowacki, Opinie Prezesa PAA, o których mowa w art. 36a i 39b ustawy – Prawo atomowe jako przykład prelicencjonowania obiektów jądrowych, *Studia Iuridica* 2021, t. 87, s. 396-397, 409).

V. Zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska

1. Zmiana wprowadzenia do wyliczenia w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska polegająca na uzupełnieniu dokumentów planistycznych, do których odnosi się ww. przepis, o studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy zagwarantuje uwzględnianie przy sporządzaniu również tego dokumentu strategicznych map hałasu, o których mowa w art. 118 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Należy bowiem podkreślić, że zgodnie z art. 118 ust. 1 pkt 5 tej ustawy strategiczne mapy hałasu są podstawowym źródłem wykorzystywanym do planowania i zagospodarowania przestrzennego, tym samym powinny być uwzględniane przy tworzeniu wszystkich dokumentów planistycznych, w tym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. W przypadku zastąpienia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy planem ogólnym, jak zakłada procedowany obecnie projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (UD369), również zasadne jest, aby ten plan ogólny uwzględniał strategiczne mapy hałasu.
2. Zmiany w art. 175 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska polegające na dodaniu ust. 4b przewidują doprecyzowanie tego przepisu w celu ustalenia, że okresowe pomiary hałasu przeprowadza się na terenach, dla których określono dopuszczalne poziomy hałasu.

VI. Zmiany w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

1. Zmiany proponowane w art. 11 pkt 3 i 7 oraz art. 17 pkt 4 i 9, art. 25 ust. 1, art. 41 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mają w pierwszej kolejności na celu wyeliminowanie zgłaszanych przez organy opracowujące projekty dokumentów do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska oraz regionalnych dyrekcji ochrony środowiska wątpliwości odnośnie

możliwości odstępowania od strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla dokumentów planistycznych, bowiem z obecnego brzmienia art. 17 pkt 4 i 9, art. 25 ust. 1, art. 41 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 tej ustawy wynika obowiązek składania prognozy oddziaływania na środowisko, niezależnie od tego, czy jest prowadzona strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, czy też nie – co jest wymaganiem nadmiernym. Jednocześnie zmiany zaproponowane w art. 11 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mają na celu doprecyzowanie, że w przypadku strategicznej oceny oddziaływania dla projektów studiów wyłożeniu i ogłoszeniu podlega ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, analogicznie jak ma to miejsce przy projekcie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (art. 17 pkt 4 i 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

2. Dodanie w art. 52 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ust. 2a ma na celu jednoznaczne wskazanie, że organ wydający decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dokonuje analizy w zakresie obowiązku dołączenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w ramach oceny kompletności wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a w przypadku stwierdzenia zasadności dołączenia tej decyzji do wniosku zobowiązuje wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku. Proponowana zmiana będzie sprzyjać podniesieniu jakości inwestycji powstających na terenach nieobjętych obowiązującym planem miejscowym i przejrzystości postępowań administracyjnych. Analogiczne rozwiązanie istnieje przykładowo w obowiązującym art. 30 ust. 2a pkt 3 oraz art. 71 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, z których to przepisów wynika, że do zgłoszenia budowy oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego należy dołączyć pozwolenia, uzgodnienia i opinie, których obowiązek dołączenia wynika z przepisów odrębnych ustaw, w szczególności decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy o oś, lub kopie tych pozwoleń, uzgodnień i opinii.
3. Zmiana art. 53 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym spowoduje, że RDOŚ uzyskają podstawę prawną do odmowy uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji zlokalizowanych na terenie form ochrony przyrody, w przypadku gdy do wniosku o uzgodnienie tego projektu nie zostanie załączona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach

wymagana przepisami ustawy ooś. Proponowany przepis zapewni egzekwowalność obowiązku wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji o warunkach zabudowy, czyli egzekwowalność obowiązku, który wynika z art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy ooś właśnie w zakresie inwestycji lokalizowanych na terenie form ochrony przyrody.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 72 ust. 1 ustaw ooś wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Natomiast art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Pod pojęciem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu ustawodawca rozumie zarówno decyzję o warunkach zabudowy, jak i decyzję o lokalizacji inwestycji celu publicznego. Stosownie zaś do art. 86 ustawy ooś, organy wydające decyzje o warunkach zabudowy i decyzje o lokalizacji inwestycji celu publicznego są związane decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponowane zmiany mają zatem zapewnić szczelność systemu i spowodować, że także w procedurze dotyczącej wydawania wspomnianych decyzji opisanej w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zostanie uwidoczniona wprost konieczność weryfikowania, czy zachodziła konieczność uprzedniego uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla danej inwestycji. Rozwiązanie to ograniczy prawdopodobieństwo wystąpienia sytuacji, w których konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostanie zidentyfikowana na etapie uzyskiwania pozwolenia na budowę.

W obecnym stanie prawnym zdarzają się przypadki, że organy gminy wydają decyzje o warunkach zabudowy bez wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

dla wydania której również są właściwe, a RDOŚ nie dysponują podstawą prawną do odmowy uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy z powodu braku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Może to prowadzić nawet do sytuacji uzyskania dla danego przedsięwzięcia wszystkich wymaganych zezwoleń bez wcześniejszego uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Proponowany przepis usprawni przebieg procesu inwestycyjnego dla przedsięwzięć realizowanych na terenie form ochrony przyrody i może przyczynić się do jego skrócenia i przyspieszenia od strony formalnoprawnej, gdyż już na jego wczesnym etapie, czyli wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, inwestor jak i gmina otrzymają informację, że dla inwestycji niezbędne jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dzięki temu nie będzie konieczne ponowne przechodzenie czasochłonnych procedur formalnoprawnych. W obecnym stanie prawnym zdarzają się niepożądane przypadki, że inwestorzy po uzyskaniu wydawałoby się wszystkich niezbędnych decyzji nie mogą uzyskać dofinansowania unijnego z uwagi na brak decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Postulowany przepis ma przyczynić się do wyeliminowania takich przypadków.

Wskazać należy, że to RDOŚ są wyspecjalizowanymi organami w tych kwestiach i to oni są w stanie najlepiej dokonać kwalifikacji danego przedsięwzięcia pod kątem wymagalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dlatego też powinni dysponować narzędziem umożliwiającym odmowę uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy z powodu braku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

4. Uchylenie w art. 60 ust. 1a, zmiana ust. 1 oraz dodanie ust. 1a w art. 64 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mają na celu:
 - 1) przeniesienie wszystkich odesłań dotyczących decyzji o warunkach zabudowy do art. 64;
 - 2) usunięcie dublujących się odesłań do stosowania przepisu art. 53 ust. 5c;
 - 3) dodanie odesłania do stosowania do decyzji o warunkach zabudowy nowego przepisu art. 53 ust. 5ca.

VII. Zmiany w specustawie drogowej

1. W nowododawanym art. 11ea specustawy drogowej przewiduje się wyłączenie wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego niektórych

przesłanek zawieszenia postępowania, które zdecydowanie niepotrzebnie wydłużają postępowanie. Podobny przepis obowiązuje w niektórych specustawach. Proponuje się zatem, aby organ administracji publicznej wydający decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, zwanej dalej również „decyzją ZRID”, nie zawieszał postępowania w następujących sytuacjach:

- 1) w razie śmierci strony lub jednej ze stron;
- 2) w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony;
- 3) w razie utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych.

Wprowadzenie przedmiotowego przepisu jest konieczne dla przyspieszenia prowadzenia inwestycji drogowych, a więc tym samym zasadne z punktu widzenia interesu publicznego. W wyroku z dnia 16 października 2012 r. (sygn. akt K 4/10) Trybunał Konstytucyjny, badając proporcjonalność przepisów specustawy drogowej dotyczących również modyfikacji procedury odwoławczej, powtórzył swoje wcześniejsze stanowisko i podkreślił, że poprawa infrastruktury drogowej w Polsce oraz konieczność racjonalnego wykorzystania unijnych środków finansowych stanowi priorytetowy interes publiczny, który może być podstawą ograniczenia stosowania innych ustaw, a także pewnych praw i wolności. Zatem zaproponowane rozwiązanie nie stanowi nadmiernej ingerencji w prawa obywateli.

2. Propozycja dodania w art. 11g specustawy drogowej nowego ust. 1a polega na określeniu podstawowego zakresu odwołania od decyzji ZRID. Odwołanie powinno zatem zawierać zarzuty odnoszące się do decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać dowody uzasadniające to żądanie. Należy zauważyć, że nagminnie odwołania są składane bardzo ogólnie lub wręcz nie odnosząc się bezpośrednio do wydanej decyzji. Taki sam przepis jest w większości specustaw (dot. inwestycji jądrowych, przesyłowych, portów zewnętrznych). Analogiczne rozwiązanie wprowadzono w art. 21a specustawy drogowej oraz projektowanym art. 27a ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812), zwanej dalej „ustawą przeciwpowodziową”, w zakresie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części.

3. Zmiany w art. 21a specustawy drogowej mają na celu doprecyzowanie regulacji dotyczących działań przygotowawczych przed faktycznym rozpoczęciem inwestycji drogowych dotyczących wejścia zarządcy drogi na teren cudzej nieruchomości w związku z przygotowaniem realizacji inwestycji drogowej.

Projekt przewiduje, że jeżeli prace przygotowawcze przeprowadzane są na nieruchomościach stanowiących własność Skarbu Państwa zarządzanych przez Lasy Państwowe, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach uprawnia do nieodpłatnego wejścia na teren, na którym jest przewidywana realizacja inwestycji, celem wykonania tych prac, a w zakresie wycinki drzew i krzewów stosuje się odpowiednio przepisy art. 20b i art. 21 specustawy drogowej.

Podobne przepisy znajdują się w ustawie z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1275, z późn. zm.).

4. W art. 21b specustawy drogowej dodanym ustawą z dnia 22 lipca 2022 r. o usprawnieniu procesu inwestycyjnego Centralnego Portu Komunikacyjnego przewiduje się z kolei doprecyzowanie przepisów dotyczących odszkodowania za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem określonych w art. 21a ust. 1 specustawy drogowej prac przygotowawczych, zabezpieczających interesy osób trzecich.
5. W art. 32 specustawy drogowej proponuje się zmianę ust. 2 przez rozszerzenie oddawania do użytkowania jezdni lub odcinków dróg, na których zakończono budowę na wszystkie drogi publiczne. Powyższe umożliwi korzystanie z już ukończonych odcinków dróg publicznych. Zmiana stanowi doprecyzowanie obowiązujących regulacji w związku ze zgłaszanymi przez zarządcę drogi krajowej potrzebami. Zmiana pozwoli na szybsze dopuszczanie ruchu na oddawanych odcinkach dróg publicznych.
6. Proponuje się również uchylenie w specustawie drogowej przepisu o utracie mocy przepisów specustawy drogowej z dniem 31 grudnia 2050 r. Z tą datą co do zasady utraciłyby moc przepisy proceduralne, ustrojowe i materialnoprawne zawarte w tej ustawie, a pozostałyby jedynie utrzymane w mocy przepisy przejściowe i końcowe, które zakładają trwanie poszczególnych merytorycznych przepisów specustawy drogowej do czasu zakończenia wszczętych w okresie jej obowiązywania postępowań.

Należy jednak zauważyć, że rozwiązania zawarte w przepisach obowiązującej od lat specustawy drogowej sprawdziły się w zakresie przygotowania i realizacji inwestycji drogowych. Ponadto są one konieczne do prowadzenia sprawnej procedury realizacji inwestycji polegających na budowie, rozbudowie i odbudowie dróg publicznych w Polsce. Należy również zauważyć, że przepisy wygaszającego ich obowiązywanie nie zawierają takie specustawy jak:

- 1) ustawa z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym;
- 2) ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu;
- 3) ustawa przeciwpowodziowa.

Ustawy te obowiązują bez jakichkolwiek ograniczeń czasowych w ich stosowaniu. Zatem ze względu na ciągle duże potrzeby inwestycji w sieć drogową w Polsce wskazane jest ustanowienie przepisów specustawy drogowej jako przepisów stałych a nie epizodycznych.

7. Ponadto w specustawie drogowej dodaje się nowy rozdział 4a, który przewiduje szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji na drogach zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Projektowany rozdział zawierający szczególne rozwiązania będzie miał zastosowanie do ściśle określonych kilku inwestycji na drogach publicznych, które to ze względu na dodatkowe elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa muszą być zrealizowane w trybie pilnym. Względem obronności i bezpieczeństwa państwa w obecnej trudnej sytuacji zagranicznej wymagają podjęcia działań nadzwyczajnych (specjalnych rozwiązań obronnościowych w ramach budowanych dróg), a w związku z tym stworzenia przyspieszonej i uproszczonej ścieżki realizacji takich inwestycji.

Projektowane rozwiązania w części wzorują się na rozwiązaniach z ustawy z dnia 29 października 2021 r. o budowie zabezpieczenia granicy państwowej (Dz. U. poz. 1992, z późn. zm.), jak również odnoszą się do nowych rozwiązań wprowadzanych w art. 103a ust. 1 ustawy ooś. Należy podkreślić, że w rozporządzeniu Rady Ministrów wydanym na podstawie projektowanego art. 103a ustawy ooś określone zostaną inwestycje strategiczne, odnośnie do których zostanie wyłączony obowiązek

przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 2 ust. 4 dyrektywy OOS. Biorąc pod uwagę znaczenie inwestycji strategicznych na drogach zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa i potrzebę ich bardzo pilnej realizacji, w przepisach specustawy drogowej oprócz tych wyłączeń przewidziano jeszcze dalej idące ułatwienia dla tych inwestycji, a mianowicie wyłączenie przepisów ustawy Pw, ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840), działu V ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze oraz przepisów art. 28b–28c ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990, z późn. zm.). Powyższe wyłączenia przepisów oznaczają m.in. brak konieczności dla inwestycji drogowo-obronnych uzyskiwania pozwoleń i zgłoszeń wodnoprawnych, prowadzenia prac archeologicznych i zabezpieczeń w tym zakresie, przygotowania projektu robót geologicznych i zatwierdzania go przez administrację geologiczną, zgłaszania zamiaru rozpoczęcia prac geologicznych i zatwierdzania dokumentacji geologiczno-inżynierskiej przez administrację geologiczną, konieczności organizowania narad koordynacyjnych i uzgadniania na nich przebiegu sieci uzbrojenia terenu. Mając na względzie potrzeby pilnej realizacji inwestycji drogowo-obronnych, konieczne jest znaczące uproszczenie samego procesu przygotowania i realizacji tych inwestycji, dlatego projekt ustawy w tym zakresie zawiera wyjątkowe i specjalne regulacje odbiegające również od dotychczasowych specjalnych regulacji dotyczących przygotowania i budowy dróg publicznych. Jednakże w celu zapewnienia pewnej ochrony wód (ale bez wydawania pozwoleń przewidzianych ustawą Pw) w projektowanym art. 33a w ust. 2 proponuje się wprowadzenie regulacji, że organy właściwe w sprawach tychże wyłączonych przepisów innych ustaw szczególnych przedstawiają zarządcy drogi, na jego wniosek, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, stanowisko lub informacje albo udzielają wsparcia w innym zakresie – w związku z realizacją inwestycji, w tym przez możliwą minimalizację zagrożeń dla środowiska. Ponadto zarządca drogi będzie badał wpływ inwestycji drogowo-obronnej na stan wód w trakcie realizacji inwestycji, o ile nie spowoduje to opóźnień w jej realizacji, oraz w trakcie użytkowania inwestycji. W przypadku stwierdzenia ryzyka negatywnego wpływu inwestycji na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy Pw,

zarządca drogi będzie podejmował środki zaradcze, które zapobiegają temu negatywnemu wpływowi (art. 33d ust. 7).

Projekt ustawy przewiduje, że Minister Obrony Narodowej będzie przekazywał zarządcy drogi wykaz elementów o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, które mają być zawarte w ramach inwestycji drogowej strategicznej, wraz ze wskazaniem lokalizacji tychże elementów w planowanej drodze (art. 33b specustawy drogowej). Dodatkowo proponuje się, aby zarządca drogi uzgadniał wnioski o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej tej inwestycji z Ministrem Obrony Narodowej (lub z osobami przez niego upoważnionymi) w zakresie przebiegu drogi, warunków technicznych drogi oraz lokalizacji i warunków technicznych elementów o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa (art. 33c ust. 1–3 specustawy drogowej). W celu usprawnienia procesu przygotowania tychże inwestycji określono termin 14 dni na uzgodnienie dla Ministra Obrony Narodowej.

Przewiduje się również wyłączenia przepisów specustawy drogowej przewidujących opiniowanie wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (art. 11b, art. 11d ust. 1 pkt 8, 9), a także wyłączenie przepisów dotyczących szczególnych zasad ustalania odszkodowania za rodzinne ogrody działkowe (art. 18 ust. 1g i 1h) oraz nadanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej rygoru natychmiastowej wykonalności z mocy ustawy (dodawany art. 33e specustawy drogowej).

Dodatkowe ułatwienia dla inwestycji drogowo-obronnych, jakie są zawarte w nowym rozdziale 4a to:

- 1) skrócenie terminu na wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z 90 do 60 dni,
- 2) wyłączenie konieczności dołączania opinii przewidzianych w innych przepisach, co faktycznie oznacza brak konieczności uzyskiwania jakichkolwiek opinii do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej,
- 3) wyłączenie wszystkich zezwoleń i opłat w zakresie usuwania drzew i krzewów na nieruchomościach objętych decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, również na tych nieruchomościach wpisanych do rejestru zabytków,

- 4) dopuszczenie jako nieistotnego odstąpienia z art. 36a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane odstąpienia od zatwierdzonego projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego w zakresie objętym projektem zagospodarowania terenu pod warunkiem nieprzekraczania linii rozgraniczających,
- 5) uprawnienie zarządcy drogi do zajęcia terenu linii kolejowej w przypadku braku zawarcia porozumienia w terminie 7 dni z zarządcą linii kolejowej.

Dodatkowo projekt wyraźnie przesądza, że zarządca drogi będzie mógł skorzystać z ułatwień dla prac przygotowawczych w przypadku inwestycji drogowo-obronnej po wydaniu postanowienia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska określającego zakres oceny środowiskowej (art. 33d ust. 2).

Ponadto w art. 33a ust. 3 skrócono termin dla organów Służby Geodezyjnej i Kartograficznej na weryfikację zgłoszonych prac geodezyjnych, o których mowa w art. 12b ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne – nie dłużej niż 7 dni.

W projektowanym art. 33f specustawy drogowej proponuje się wyraźne przesądzenie, że przygotowanie i realizacja inwestycji drogowo-obronnych spełnia warunek przewidziany dla udzielenia zamówienia publicznego z wolnej ręki. Jest to przesłanka zawarta w art. 214 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, z późn. zm.), stwierdzająca, że zamawiający może udzielić zamówienia z wolnej ręki ze względu na wyjątkową sytuację niewynikającą z przyczyn leżących po stronie zamawiającego, której nie mógł on przewidzieć, wymagane jest natychmiastowe wykonanie zamówienia, a nie można zachować terminów określonych dla innych trybów udzielenia zamówienia. W momencie wydania rozporządzenia Rady Ministrów na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy o oś nastąpi ustalenie przedmiotowych inwestycji drogowo-obronnych jako inwestycji strategicznych, co oznacza natychmiastową konieczność pilnej ich realizacji. Wówczas zarządca drogi jest obowiązany do pilnego ogłoszenia zamówienia na budowę drogi, tym samym nie jest możliwe zachowanie terminów przewidzianych dla standardowych trybów udzielenia zamówienia. W tym przypadku można odstąpić od stosowania przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych dotyczących komisji przetargowej (art. 53–

55) i umieszczania w Biuletynie Zamówień Publicznych ogłoszenia o zamiarze zawarcia umowy (art. 216).

Ponadto należy wyjaśnić, że w celu przyspieszenia realizacji tego szczególnego rodzaju inwestycji na drogach publicznych oraz zapewnienia również poszanowania celów ochrony środowiska zarządca drogi będzie monitorował negatywne oddziaływania na środowisko w trakcie procesu przygotowania i realizacji inwestycji oraz działania przewidujące unikanie, zapobieganie, ograniczanie negatywnych oddziaływań na środowisko. Zaś ustalenie kompensacji przyrodniczej nastąpi po realizacji tejże inwestycji. Odpowiada to zmianom w ustawie o oś, które przewidują, że dla tych strategicznych inwestycji zarządca drogi dołącza do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dokumentację przedstawiającą możliwe do zastosowania na danym etapie realizacji inwestycji działania przewidujące unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą i monitorowanie negatywnych oddziaływań na środowisko. Zaś w przypadku konieczności wykonania kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000 termin wykonania kompensacji nie może być dłuższy niż 3 lata. Termin ten liczony jest od dnia rozpoczęcia działań powodujących negatywne oddziaływanie na obszar Natura 2000.

VIII. Zmiany ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2569, z późn. zm.)

Na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o CPK Spółka Celowa może utworzyć, samodzielnie albo z innymi podmiotami, spółki kapitałowe, a także obejmować, nabywać i zbywać akcje lub udziały innych spółek. Natomiast ust. 3 tego artykułu nakazuje traktować te spółki jak Spółkę Celową w przypadku realizacji przez spółki zależne zadań Spółki Celowej. Proponowana zmiana ma służyć temu samemu celowi – zapewnić tożsame traktowanie tych spółek również na gruncie ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego. Takie rozwiązanie ma zapobiegać sytuacjom, w których np. do wniesienia przez Spółkę Celową nieruchomości do spółki córki zastosowanie będą miały wszystkie wymagania określone w ustawie, co wiązałoby się z niewspółmiernymi obciążeniami administracyjnymi. Każdorazowe wniesienie nieruchomości rolnej do spółki córki wymagałoby udzielenia szeregu zgód przez

Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, wyrażonych w drodze decyzji administracyjnej (*vide* art. 2a ust. 4, art. 2b ust. 3 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego). Podobnie w przypadku nabywania nieruchomości przez spółkę córkę – konieczne byłoby każdorazowe rozpatrywanie zawiadomienia o możliwości wykonywania prawa pierwokupu.

Zatem jak wskazano wyżej proponowane zmiany mają na celu jedynie wprowadzenie analogicznych rozwiązań dla spółek córek, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy o CPK, do tych rozwiązań, które już zostały przyjęte dla Spółki Celowej w ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego.

Podkreślić należy, że proponowane rozwiązanie nie rozciąga wyłączeń przewidzianych dla Spółki Celowej na wszystkie jej spółki zależne w nieograniczonym zakresie. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 2 ustawy o CPK Spółka Celowa może powierzyć wykonywanie części swoich zadań spółce zależnej. Celem proponowanego rozwiązania jest zatem rozciągnięcie uprawnień Spółki Celowej na spółki zależne, ale tylko w zakresie zadań powierzonych im przez Spółkę Celową.

IX. Zmiany w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody

1. Zmiany w art. 28 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody dotyczą sporządzania planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000. W obecnym stanie prawnym plany takie sporządzane są na okres 10 lat, co nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa unijnego. Sporządzanie takich dokumentów na tak krótki okres powoduje, że znaczne zasoby finansowe i organizacyjne poświęcane są na sporządzanie i ustanawianie dokumentów planistycznych, nie zaś na realizację działań ochronnych i innych kluczowych zadań organów ochrony przyrody. Obciążenie pracowników merytorycznych obowiązkami związanymi z ciągłym procesem planowania ochrony utrudnia w szczególności sprawne i terminowe procedowanie spraw związanych z ocenami oddziaływania na środowisko dla priorytetowych inwestycji infrastrukturalnych. Tak krótki cykl planistyczny, przy konieczności podjęcia czasochłonnych działań związanych z opracowaniem nowego projektu planu, oznacza też, że jeszcze w trakcie obowiązywania planu konieczne jest podjęcie działań w celu opracowania nowego dokumentu, tak aby zapewnić ciągłość planistyczną. Projekt zakłada zmianę w tym zakresie i uznanie planów za bezterminowe. Jednocześnie

możliwe będzie dokonywanie zmian w bezterminowych planach zadań ochronnych, jeżeli potrzeba taka zostanie zidentyfikowana przez RDOŚ.

Co więcej zgodnie z proponowanym nowym brzmieniem art. 31 regionalni dyrektorzy ochrony środowiska w ramach oceny realizacji celów ochrony obszarów Natura 2000 będą zobligowani do oceny aktualności planów zadań ochronnych, co zapewni weryfikację planów w tym zakresie. W przypadku uznania konieczności zmiany planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 regionalny dyrektor ochrony środowiska będzie zobligowany do podjęcia działań w celu zmiany tego planu albo ustanowienia nowego planu zadań ochronnych dla tego obszaru (a w przypadku gdy nadzór na tym obszarze sprawuje organ inny niż regionalny dyrektor ochrony środowiska, RDOŚ zwróci się do niego o podjęcie takich działań), zgodnie z nowymi ust. 8a i 8b w art. 28.

Proponowane zmiany prowadzą do optymalizacji procesu planistycznego, biorącej pod uwagę jego czaso- i zasobochłonność oraz dużą liczbę obszarów sieci Natura 2000.

Dodatkowo uchylany jest art. 28 ust. 2, zgodnie z którym możliwe było sporządzanie projektu planu zadań ochronnych dla proponowanego obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty, znajdującego się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1. W związku z tym, że sieć obszarów Natura 2000 w Polsce jest co do zasady kompletna, przepis ten stracił na znaczeniu i obecnie nie ma zastosowania.

2. Ponadto projekt zakłada dodanie możliwości zezwolenia (odpowiednio w drodze decyzji ministra właściwego do spraw środowiska albo GDOŚ) na odstępstwo od zakazu budowania na obszarze parków narodowych i rezerwatów przyrody dla inwestycji mających na celu ochronę ludności przed powodzią i suszą.

Proponowana zmiana dotyczy rozszerzenia katalogu inwestycji celu publicznego, które przy zachowaniu wymagań polegających na wykazaniu braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej mogą zostać zrealizowane w związku z lokalizacją ich części na terenie parku narodowego.

W obecnym stanie prawnym, ograniczającym inwestycje celu publicznego do inwestycji liniowych i z zakresu łączności nieliniowej, ograniczona jest możliwość realizacji inwestycji mających na celu łagodzenie skutków zmian klimatu, w tym efektów związanych zarówno z powodzią, jak i z suszami, które stają się obecnie większym zagrożeniem dla środowiska, rolnictwa, gospodarki i ludności niż powódź. W tym celu konieczna jest budowa zbiorników retencyjnych, których zadaniem jest

gromadzenie wody w okresach kiedy jest dostępna i reglamentowanie jej w okresach suszy, dla zapewnienia minimalnego przepływu w rzekach, co powoduje jej dostępność dla przyrody oraz na potrzeby człowieka: zaopatrzenie ludności, dla rolnictwa i przemysłu. Przy szukaniu najlepszej możliwej lokalizacji dla tego typu przedsięwzięcia może wyniknąć potrzeba zajęcia fragmentów parku narodowego. W związku z tym przewidywane będą działania kompensacyjne.

W obecnym stanie prawnym jest możliwe, z zachowaniem warunków braku rozwiązań alternatywnych i zapewnienia kompensacji, realizowanie inwestycji liniowych celu publicznego. Według definicji z ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane obiekt liniowy (art. 3 pkt 3a) to obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, droga kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa. Z powyższego katalogu wynika, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, możliwe jest wybudowanie wału przeciwpowodziowego zlokalizowanego na terenie parku narodowego, ale realizacja innych przedsięwzięć służących także ochronie przed powodzią i suszą oraz ochronie życia ludzkiego, takich jak zbiorniki – nie jest możliwa.

Należy mieć na uwadze, że zezwolenie na uzyskanie odstępstwa od zakazów i uzgodnienia do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć celu publicznego proponowanych w nowelizacji przepisów nie daje automatycznej, nieograniczonej możliwości realizacji takich inwestycji na terenie parku. Zawsze uzyskanie tego typu odstępstw i uzgodnień od ministra właściwego do spraw środowiska wymaga wykazania braku rozwiązań alternatywnych oraz zagwarantowania wykonania kompensacji przyrodniczej.

X. Zmiany w ustawie przeciwpowodziowej

1. W art. 5 ust. 2 ustawy przeciwpowodziowej zakłada się, że minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, który już obecnie jest organem odwoławczym w sprawach decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji, będzie także organem odwoławczym w sprawie związanej z realizacją inwestycji przeciwpowodziowej, tj. w sprawie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części. Przedmiotowe rozwiązanie pozwoli

jednocześnie ustalić organy odwoławcze dla decyzji związanych z procesem realizacji inwestycji przeciwpowodziowych, co pozytywnie wpłynie na proces inwestycyjny.

2. W art. 11 ustawy przeciwpowodziowej, w nowododawanym ust. 1a, wprowadzono analogiczne rozwiązania co w projektowanym art. 11g ust. 2a specustawy drogowej.
3. Pozostałe zmiany w ustawie przeciwpowodziowej (dodanie art. 27a i art. 27b) mają na celu zapewnienie dodatkowych instrumentów prawnych pozwalających usprawnić procedurę uzyskania decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji, która jest niezbędna w celu realizacji inwestycji przeciwpowodziowej.

Należy wskazać, że w przypadku gdy realizacja inwestycji przeciwpowodziowej wymaga spełnienia wymogów przewidzianych w przepisach ustawy ooś, m.in. na potrzeby opracowania karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji, inwestor będzie musiał przeprowadzić odpowiednio badania archeologiczne, prace geologiczne lub określić geotechniczne warunki posadowienia obiektu. Przeprowadzenie analogicznych badań może też wynikać z potrzeby sporządzenia wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji przeciwpowodziowej. Z uwagi na fakt, że ww. badania przeprowadza się na nieruchomościach niestanowiących własność inwestora, występuje potrzeba wejścia na teren nieruchomości sąsiedniej.

W celu zapewnienia możliwości wejścia na teren nieruchomości, aby przeprowadzić ww. badania lub prace, w projekcie ustawy zakłada się wprowadzenie określonego trybu uzyskiwania zgody na wejście na teren nieruchomości niestanowiącej własność inwestora. W pierwszej kolejności inwestor jest obowiązany wystąpić do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości. Przedstawione rozwiązanie zapewnia w pierwszej kolejności poszanowanie prawa własności nieruchomości, na którą inwestor musi wejść w celu przeprowadzenia badań. Dopiero w przypadku braku możliwości uzyskania odpowiedniej zgody właściciela nieruchomości przewiduje się, że inwestor będzie mógł wystąpić do wojewody, aby w drodze decyzji administracyjnej ograniczyć w tym zakresie uprawnienia właściciela nieruchomości, na którą inwestor musi wejść w celu przeprowadzenia badań na potrzeby realizacji inwestycji.

Przedmiotowe rozwiązanie wprowadzane w art. 27a ustawy przeciwpowodziowej ma na celu usprawnienie realizacji inwestycji przeciwpowodziowej, co prowadzi do zapewnienia odpowiedniej ochrony ludzi i mienia oraz zapewnienia bezpieczeństwa publicznego.

W ust. 3 w dodawanym art. 27a ustawy przeciwpowodziowej, uwzględniając możliwość realizacji inwestycji na terenach infrastruktury (drogowej, kolejowej, lotniskach użytku publicznego) lub na obszarach zamkniętych, przewiduje się wprowadzenie obowiązku wystąpienia do właściwego podmiotu zarządzającego daną infrastrukturą lub terenem zamkniętym o zgodę na wejście na ww. tereny oraz uzgodnienia z tym podmiotem warunków, sposobu i terminu wejścia na ww. tereny.

W celu zapewnienia sprawnej realizacji inwestycji przeciwpowodziowej projektowany art. 27a ust. 4 ustawy przeciwpowodziowej zakłada się, że w przypadku braku uzyskania zgody w terminie 30 dni inwestor będzie mógł wystąpić na ścieżkę administracyjną w celu uzyskania prawa do wejścia na nieruchomość w celu przeprowadzenia badań. Taki sam termin w analogicznej kwestii został przewidziany w specustawie drogowej (tj. w art. 21a ust. 5).

W projektowanym art. 27a ust. 5 ustawy przeciwpowodziowej przewiduje się jednoznaczne określenie elementów wniosku, który składa się na potrzeby wydania decyzji przez wojewodę. Przedmiotowy wniosek ma zapewnić wojewodzie odpowiednie informacje w celu oceny zasadności wydania decyzji o wejściu na teren nieruchomości.

Z uwagi na fakt, że występują przypadki gdy stan prawny nieruchomości, na którą musi wejść inwestor, jest nieuregulowany, w celu zapewnienia odpowiedniego instrumentu prawnego pozwalającego wejść na teren takiej nieruchomości wprowadzono odrębności w postępowaniu prowadzonych w tym zakresie przez wojewodę.

Mając na uwadze, że przeprowadzenie badań na potrzeby wykonania inwestycji przeciwpowodziowej może być realizowane na terenach infrastruktury (drogach, kolejach, lotniskach), wprowadzono regulacje mające zapewniać odpowiednie bezpieczeństwo prowadzonych badań na tych terenach, a także pozwolić na funkcjonowanie tej infrastruktury.

W dodawanym art. 27b ustawy przeciwpowodziowej wprowadzono regulacje przewidujące odpowiednie poszanowanie prawa własności, na którą inwestor musi

wejść w celu przeprowadzenia badań. Z uwagi na fakt, że właściciel nieruchomości nie powinien w związku z realizacją inwestycji, co do zasady, ponosić szkody, zobowiązuje się inwestora po zakończeniu badań do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, a jeżeli nie jest to możliwe, do zapłaty odszkodowania, które jest ustalane w drodze decyzji administracyjnej przez wojewodę, a także, jeżeli wystąpiło zmniejszenie wartości nieruchomości, do zapłaty kwoty odpowiadającej temu zmniejszeniu.

XI. Zmiany w specustawie jądrowej

W art. 2 pkt 1 w lit. b proponuje się uchylenie tiret drugiego w definicji „inwestycji towarzyszącej” w zakresie „innej inwestycji niezbędnej do” „prowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia wstępnego raportu lokalizacyjnego, o którym mowa w art. 5b”. Powyższa zmiana ma charakter wynikowy i stanowi konsekwencję zmian w art. 5b polegających na zniesieniu obligatoryjności wstępnego raportu lokalizacyjnego, o którym mowa w tym przepisie.

Propozycja zmiany zdania drugiego w art. 3a ust. 1 specustawy jądrowej dotyczy rozszerzenia zakresu interesu publicznego, który zabezpiecza decyzja zasadnicza o politykę surowcową i interes surowcowy państwa.

W art. 3d specustawy jądrowej proponuje się dodanie ust. 1a dotyczącego zakazu wydawania decyzji zasadniczej dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej na obszarze gmin, w których podmiot wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933, z późn. zm.) prowadzi działalność określoną w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze lub art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze z wyłączeniem węglowodorów, w granicach obszaru górniczego lub terenu górniczego w rozumieniu odpowiednio art. 6 ust. 1 pkt 5 i 15 tej ustawy objętych wpływami ruchu podziemnego zakładu górniczego prowadzącego wydobywanie złóż kopalin stanowiących własność górniczą. Zmiana ta podyktowana jest koniecznością należytej ochrony złóż kopalin w przypadku potencjalnej kolizji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej z działalnością eksploracyjną albo eksploatacyjną. Realizacja inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej na terenach złożowych, a tym samym ograniczenie lub wyłączenie dostępności, znajdującego się w granicach planowanego miejsca usytuowania obiektu energetyki jądrowej lub w regionie lokalizacji

obiektu energetyki jądrowej, złoża jest sprzeczne z zasadą racjonalnej gospodarki złożami kopalin. W świetle celów wyznaczonych w Polityce Surowcowej Państwa, a także wyjątkowej sytuacji na rynku surowców spowodowanej wojną w Ukrainie i związanymi z nią zmianami w układzie geopolitycznym, konieczność zabezpieczenia bazy zasobowej złóż kopalin do produkcji surowców, zapewnienia stabilności produkcji oraz ich efektywnego wykorzystywania nabiera jeszcze bardziej na znaczeniu z punktu widzenia strategicznych interesów państwa i wymaga podjęcia pilnych działań. Jednocześnie proponuje się wprowadzić odstępstwo od ww. przepisu art. 3d ust. 1a w odniesieniu do spółki Polskie Elektrownie Jądrowe (PEJ) realizującej projekt budowy pierwszej polskiej elektrowni jądrowej w ramach Programu polskiej energetyki jądrowej, aby nie zakłócić realizacji tej strategicznej dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji. Dodawany do art. 3d ust. 7 przewiduje, że w przypadku gdy decyzja zasadnicza została wydana na wniosek tego podmiotu, do postępowania w sprawie zmiany tej decyzji nie stosuje się przepisu, o którym mowa powyżej.

W art. 5b specustawy jądrowej proponuje się zmianę polegającą na uchyleniu obowiązku przedłożenia przez inwestora opinii Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej na temat wstępnego raportu lokalizacyjnego do wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. W konsekwencji fakultatywne będzie zarówno przygotowanie przez inwestora wstępnego raportu lokalizacyjnego (WRL), jak i ewentualne wystąpienie do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki o opinię, o której mowa powyżej. Do decyzji inwestora będzie należeć, czy potrzebuje on potwierdzenia w opinii Państwowej Agencji Atomistyki o braku istnienia czynników wykluczających w lokalizacji – na podstawie oceny wstępnego raportu lokalizacyjnego – czy zrobi to na późniejszym etapie, tj. w procedurze oceny wniosku o wydanie zezwolenia na budowę. Do wniosku o wydanie tego zezwolenia inwestor jest obowiązany bowiem dołączyć raport lokalizacyjny, o którym mowa w art. 35b ust. 3 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, zawierający kompleksową ocenę lokalizacji terenu przeznaczanego pod budowę elektrowni jądrowej z punktu widzenia wymagań bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej. Wyżej opisana zmiana pozwoli skrócić czas fazy przygotowawczej projektów inwestycyjnych na etapie przed złożeniem wniosku o decyzję lokalizacyjną obiektu energetyki jądrowej. Taka modyfikacja w procesie licencjonowania budowy obiektu energetyki jądrowej

odpowiada stanowiskom prezentowanym przez inwestorów planujących inwestycje w zakresie budowy elektrowni jądrowych.

Zmiana w art. 11 ust. 1 specustawy jądrowej ma charakter wynikowy w związku z nadaniem nowego brzmienia art. 5b i zniesieniem obligatoryjności sporządzania przez inwestora obiektu energetyki jądrowej wstępnego raportu lokalizacyjnego.

Zmiana w art. 35a ust. 1 specustawy jądrowej ma charakter stricte legislacyjno-redakcyjny.

Zmiana w art. 40 polegająca na dodaniu ust. 1a ma podobny charakter i cele jak dodanie ust. 7 do art. 3d specustawy jądrowej. Dodawany przepis ma na celu zapewnienie, aby przy przenoszeniu decyzji zasadniczej między podmiotami realizującymi projekt budowy pierwszej polskiej elektrowni jądrowej, o których mowa w art. 53a ust. 1 specustawy jądrowej, nie znajdował zastosowania dodawany do ustawy przepis art. 3d ust. 1a, co pozwoli na niezakłóconą realizację tej strategicznej dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji.

XII. Zmiany w ustawie Pw

1. Zmiana w art. 258 ustawy Pw polegająca na dodaniu ust. 8a związana jest z faktem, że w obowiązujących przepisach brakuje uprawnień do nabywania nieruchomości przez PGW WP na cele inne niż inwestycyjne realizowane na podstawie ustawy przeciwpowodziowej, tj. związane z inwestycjami oraz z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych. Powoduje to, że PGW WP nie może samodzielnie nabywać nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, a jedynie za pośrednictwem starostów wykonujących zadania z zakresu administracji rządowej działających na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r. poz. 344). Taka sytuacja utrudnia regulację stanów prawnych nieruchomości i realizację inwestycji. Wydłuża to postępowania i podnosi ich koszty. Po nabyciu nieruchomości przez starostę PGW WP może wykorzystać nieruchomość na zadany cel dopiero po wydaniu przez wojewodę decyzji stwierdzającej nabycie uprawnień do reprezentacji Skarbu Państwa na podstawie art. 258 ust. 10 ustawy Pw.

W przypadku nabywania nieruchomości wchodzących do zasobu, o którym mowa w art. 218 ustawy Pw, starostowie odmawiają nabycia nieruchomości ze względu na brzmienie art. 21a w związku z art. 23 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, podnosząc, że nieruchomości nie wchodzi do zasobu

nieruchomości Skarbu Państwa, którym gospodarują starostowie na mocy przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W takiej sytuacji powstaje pat kompetencyjny wynikający z braku legalnego podmiotu uprawnionego do nabycia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa. Przed dniem 1 stycznia 2018 r. regionalne zarządy gospodarki wodnej jako jednostki budżetowe miały prawo do samodzielnego nabywania nieruchomości w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a na podstawie art. 17 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami uzyskiwały trwałe zarząd do nieruchomości z chwilą ich nabycia. Biorąc pod uwagę, że PGW WP z założenia miało kompleksowo realizować zadania Skarbu Państwa związane z gospodarką wodną, trudno znaleźć uzasadnienie do ograniczenia kompetencji PGW WP do nabywania nieruchomości niezbędnych na ten cel. Analogicznie PGW WP nie ma podstaw prawnych do zwrotu nieruchomości i urządzeń niezbędnych do realizacji zadań statutowych do zasobu, o którym mowa w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (art. 216 tej ustawy i znowelizowany art. 258 ustawy Pw).

2. Zmiana art. 394 ust. 1 pkt 7 ustawy Pw ma na celu zapewnienie kompletności przedmiotowego przepisu. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu skutkuje tym, że wykonanie urządzeń odwadniających na terenie, którego zakład jest właścicielem wymaga jedynie zgłoszenia. Odprowadzanie wody z tych urządzeń odwadniających wymaga pozwolenia wodnoprawnego na usługę wodną. Zaproponowana zmiana spowoduje, że wykonanie urządzeń wodnych i odprowadzanie z nich wody o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, będzie objęte jedynie zgłoszeniem.
3. Zmiana w art. 396 (dodanie nowego ust. 3) i art. 407 (dodanie nowego ust. 2a) ustawy Pw ma na celu usunięcie wątpliwości co do kwestii zapewnienia zgodności pozwolenia wodnoprawnego z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (jeżeli został uchwalony) albo z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a także obowiązku dołączania wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (albo informacji o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej) oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, w sytuacji, gdy inwestycje strategiczne, o których mowa w projektowanym art. 59a ust. 4 ustawy ooś, nie wymagają zgodności z tymi dokumentami, natomiast zgodnie z regulacjami tzw.

specustaw decyzje wydane na mocy tych specustaw mogą być sprzeczne z aktami planistycznymi i zastępują one decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Wynika to bowiem z faktu, że specustawy wyłączają stosowanie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2021 r. poz. 485, z późn. zm.). Tym samym wymaganie wskazanych powyżej załączników i badanie wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego z aktami planistycznymi albo ich surogatami jest zbędne i niecelowe.

XIII. Zmiany w ustawie o CPK

1. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o CPK do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego należy dołączyć załączniki określone w art. 407 ust. 2 ustawy Pw, z wyłączeniem art. 407 ust. 2 pkt 2 ustawy Pw (tzn. z wyłączeniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach). Natomiast większość specustaw inwestycyjnych wyłącza w przedmiotowym zakresie art. 407 ust. 2 pkt 3 ustawy Pw (tzn. decyzję lokalizacyjną). Dla porównania – w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym analogiczny przepis ma następujące brzmienie:

„Art. 9af. Jeżeli realizacja inwestycji kolejowej wymaga zgody wodnoprawnej, odpowiednio Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udzielają tej zgody w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 396 ust. 1 pkt 7, art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy Pw. Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy Pw, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”.

Podobne brzmienie przewidziane jest m.in. w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (art. 13b ust. 1 i 4), specustawie drogowej (art. 11d ust. 4), ustawie o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (art. 16 ust. 1), specustawie jądrowej (art. 19) oraz w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538, z późn. zm.) (art. 26 ust. 1). Przedmiotowe rozwiązanie

przewidziane w ww. specustawach inwestycyjnych umożliwia uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego w zakresie danej inwestycji przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnej.

Większość z ww. specustaw przewiduje wyłączenie nie tylko art. 407 ust. 2 pkt 3 ustawy Pw (dotyczącego obowiązku dołączania decyzji lokalizacyjnej do wniosku o pozwolenie wodnoprawne), ale także wyłączenie art. 396 ust. 1 pkt 7 ustawy Pw (zgodnie z którym pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego), a także art. 422 pkt 3 ustawy Pw (zgodnie z którym do zgłoszenia wodnoprawnego dołącza się wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku – decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzję o warunkach zabudowy, jeżeli są wymagane). Ponadto większość z ww. specustaw przewiduje także regulację, zgodnie z którą dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.

2. Propozycja zmian ma na celu rozszerzenie zakresu prac wstępnych wskazanych w art. 75b ustawy o CPK przez dopisanie możliwości dokonywania przez Inwestora również: niwelacji terenu, zagospodarowania terenu budowy wraz z budową tymczasowych obiektów budowlanych, wykonania przyłączy do sieci infrastruktury technicznej na potrzeby budowy oraz innych prac niewymagających sporządzenia projektu architektoniczno-budowlanego, a także rozbiórek istniejących obiektów budowlanych.

Powyższe oznacza, że niezwłocznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Inwestor będzie uprawniony do wykonywania prac, które dotychczas wymagały uzyskania również decyzji o ustaleniu lokalizacji Inwestycji.

Takie rozwiązanie znajduje się już bowiem w art. 76a ustawy o CPK, ale oznacza to, że dla uzyskania pozwolenia na realizację wyżej wskazanych prac (niwelacji i zagospodarowania terenu, wykonania przyłączy oraz rozbiórek) Inwestor musi uzyskać decyzję o ustaleniu lokalizacji Inwestycji, co wynika z art. 76a ust. 2 pkt 1 ustawy o CPK. Skutki prawne wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji zostały określone w art. 44 ustawy o CPK. Obejmują one w szczególności skutki w zakresie przejścia przez Inwestora własności nieruchomości.

Gdyby jednak Inwestorowi udało się pozyskać nieruchomości na podstawie innych działań, a w szczególności w drodze dobrowolnych nabyć, wówczas wszystkie prace przewidziane w art. 76a mogłyby być realizowane już po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Proponowana nowelizacja ma zatem na celu umożliwienie Inwestorowi realizacji ww. prac niezwłocznie po wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co wymaga od Inwestora pozyskania tytułów prawnych do nieruchomości np. w drodze dobrowolnych nabyć, co stało się jednak bardziej prawdopodobne dzięki ostatnim zmianom ustawowym. Warto jednak podkreślić, że dla zapewnienia zgodności realizacji rozszerzonego katalogu prac wstępnych z wymogami wynikającymi z przepisów związanych z ochroną środowiska i raportu oddziaływania na środowisko, nowelizacja przewiduje również procedurę ponownej oceny oddziaływania na środowisko, której należy poddać pozwolenie na prace wstępne. Przepisy dotyczące takiej możliwości zostały umieszczone w projektowanym art. 75e.

XIV. Inne

W zakresie zmian kompetencji organów w ustawie ooś do spraw w toku zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe, również do uchylecia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej na podstawie ustawy ooś, a także do wznowienia postępowania dotyczącego takiej decyzji. Przepisy nowe znajdują zastosowanie jedynie w przypadku spraw toku dla zmian art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś (wariantowanie), zmian związanych z ponowną oceną oddziaływania na środowisko obiektów energetyki jądrowej oraz w przypadku przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego. Ponadto w celu uwzględnienia różnych stanów faktycznych dla inwestycji strategicznych przewidziano przepis przejściowy, który powoduje umorzenie wszczętych postępowań o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wobec inwestycji strategicznych, które zostaną ujęte w rozporządzeniu Rady Ministrów wydanym na podstawie art. 103a ustawy ooś. Wówczas bowiem po wydaniu tego rozporządzenia dla takiej inwestycji strategicznej nie będzie wydawana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, a będzie miała zastosowanie procedura z działu Va ustawy ooś.

W zakresie zmian w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny przewiduje się przepis przejściowy stanowiący, że do umów o roboty budowlane, w których inwestorem jest Skarb Państwa, zawartych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, w odniesieniu do których wykonawca nie wystąpił z żądaniem przedstawienia gwarancji zapłaty za roboty budowlane przed tym dniem, będą miały zastosowanie nowe przepisy, tj. wykonawca nie będzie miał prawa żądać od inwestora – Skarbu Państwa gwarancji zapłaty. Natomiast dotychczasowe przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny znajdą zastosowanie w przypadku, gdy przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy wykonawca wystąpił z takim żądaniem do inwestora – Skarbu Państwa.

W zakresie zmian w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewiduje się, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, będzie stosować się przepisy dotychczasowe.

W zakresie zmian specustawy drogowej projekt ustawy przewiduje, że zasadniczo do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy stosuje się przepisy specustawy drogowej w brzmieniu dotychczasowym. Wyjątkiem są przepisy art. 11ea i art. 32 specustawy drogowej w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą.

W zakresie zmian w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody projekt ustawy przewiduje, że dotychczasowe zarządzenia RDOŚ ustanawiające plany zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 zachowają moc niezależnie od terminu, na jaki zostały ustanowione, w związku z usunięciem w art. 28 ust. 1 tej ustawy ich 10-letniego terminu obowiązywania. Zatem dotychczasowe zarządzenia RDOŚ ustanawiające plany zadań ochronnych będą obowiązywały bezterminowo – do czasu ich ewentualnego uchylecia w przypadku wydania nowych planów zadań ochronnych. Jednocześnie dotychczasowe plany zadań ochronnych będą mogły być zmieniane.

Art. 19 projektu ustawy stanowi przepis przejściowy, zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących wydania, zmiany lub przeniesienia decyzji zasadniczej, o której mowa w art. 3a ust. 1 specustawy jądrowej, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że do wydania, zmiany lub przeniesienia decyzji zasadniczej na wnioski i na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 53 a ust. 1 tej ustawy, stosuje się art. 3d tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Zauważa się, że zapewnienie realizacji polityki i interesu surowcowego państwa, w tym ich składowej w postaci ochrony dostępności do bazy kluczowych zasobów i ciągłości realizacji projektów o istotnym znaczeniu dla gospodarki państwa, wymaga natychmiastowego zastosowania przepisów nowelizacji, także w ramach trwających postępowań o wydanie decyzji zasadniczej. Powyższe działanie jest uzasadnione również wobec wyjątkowej sytuacji na rynku surowców spowodowanej wojną w Ukrainie i związanymi z nią zmianami w układzie geopolitycznym, które powodują, że konieczność zabezpieczenia bazy zasobowej złóż kopalin do produkcji określonych surowców, ich efektywne wykorzystywanie i zapewnienie stabilności produkcji nabiera jeszcze bardziej na znaczeniu z punktu widzenia strategicznych interesów państwa i staje się niecierpiąca dalszej zwłoki.

Jednocześnie przewiduje się wprowadzenie wyjątku od ww. przepisu przejściowego w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1 specustawy jądrowej, tj. spółki PEJ lub spółkę, w której spółka PEJ ma pozycję dominującą, o której mowa w art. 4 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.), w celu zagwarantowania, że proponowane zmiany nie wpłyną negatywnie na realizację przez spółkę PEJ inwestycji w zakresie budowy pierwszej w Polsce elektrowni jądrowej (w ramach Programu polskiej energetyki jądrowej). Zgodnie z tym wyjątkiem proponuje się, aby do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących wydania decyzji określonej w ust. 1, z wniosku ww. podmiotów, znajdowały zastosowanie obecnie obowiązujące przepisy art. 3d specustawy jądrowej.

Art. 20 projektu ustawy stanowi przepis przejściowy, który reguluje kwestie dotyczące dotychczas prowadzonych postępowań w sprawie wydania pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie wody urządzeniami odwadniającymi obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, w odniesieniu do których nie wydano przed dniem wejścia w życie ustawy pozwolenia wodnoprawnego. W celu wprowadzenia ułatwień dla wnioskodawców ww. pozwoleń wodnoprawnych, którzy co do zasady mają zamiar uzyskać odpowiednią zgodę wodnoprawną zapewniającą im wykonanie ww. urządzeń wodnych, przewidziano, że:

- 1) dotychczas złożone wnioski o wydanie pozwolenia wodnoprawnego uznaje się za wnioski w sprawie zgłoszenia wodnoprawnego (pierwotne postępowania w sprawie

- wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego będą umarzone na podstawie Kodeksu postępowania administracyjnego z racji bezprzedmiotowości);
- 2) załączniki do dotychczas złożonych wniosków o wydanie pozwolenia wodnoprawnego w postaci poświadczenia wniesienia opłaty za pozwolenie wodnoprawne oraz mapy, o której mowa w art. 409 ust. 2 pkt 1 ustawy Pw, zapewniają spełnienie wymagań przewidzianych do dokonania zgłoszenia wodnoprawnego;
 - 3) nie trzeba będzie wносить ponownie opłaty za wydanie zgłoszenia wodnoprawnego, gdyż dotychczas wniesioną opłatę za wydanie pozwolenia wodnoprawnego będzie się zaliczało na poczet opłaty za dokonanie zgłoszenia wodnoprawnego;
 - 4) część opłaty za wydanie pozwolenia wodnoprawnego zostanie zwrócona wnioskodawcy (z uwagi na fakt, że opłata za wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest wyższa od opłaty za dokonanie zgłoszenia wodnoprawnego);
 - 5) będzie możliwość zwrotu wniesionej opłaty za wydanie pozwolenia wodnoprawnego, jeżeli strona z uwagi na przekształcenie postępowania wycofa swój wniosek, co zapewni pełną dyspozycyjność stronie postępowania;
 - 6) termin na wniesienie sprzeciwu od zgłoszenia wodnoprawnego rozpocznie się na nowo od dnia otrzymania przez właściwy organ wniosku – dodanie tego przepisu jest konieczne, gdyż przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego następuje przez milczącą zgodę;
 - 7) termin na zamieszczenie zgłoszenia wodnoprawnego na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej także rozpocznie się na nowo od dnia otrzymania przez organ właściwy wniosku.

Przewidziane rozwiązania mają zapewnić dostosowanie prowadzonych obecnie postępowań do wprowadzanych w projekcie ustawy przepisów przy zapewnieniu jak największych ułatwień dla obywateli.

W art. 22 zawarta została reguła wydatkowa. Proponuje się, aby maksymalny limit wydatków budżetu państwa przeznaczonych na sfinansowanie realizacji nowych zadań Państwowej Agencji Atomistyki wynikających z ustawy wyniósł 105,671 mln zł w latach 2024–2033. W roku 2023 nie przewiduje się ponoszenia wydatków z budżetu państwa na ten cel.

Projektowana ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, co powinno być wystarczającym terminem dla adresatów projektowanych przepisów na

zapoznanie się z nimi i dostosowanie się. Wyjątkiem są przepisy wprowadzające skróconą procedurę (tj. nowy dział Va w ustawie ooś oraz nowy rozdział IVa w specustawie drogowej), które wejdą w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia z uwagi na konieczność jak najszybszego umożliwienia prowadzenia inwestycji na ich podstawie.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

Projekt ustawy ma na celu przyspieszenie procedur mających na celu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz realizację inwestycji, zatem wpływa pozytywnie na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców biorących udział w tych procedurach.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska we współpracy z Ministerstwem Infrastruktury</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Małgorzata Golińska Sekretarz Stanu w Ministerstwie Klimatu i Środowiska</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Beata Merenda Dyrektor Departamentu Ocen Oddziaływania na Środowisko w Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, e-mail: beata.merenda@gdos.gov.pl, tel. (022) 120 29 50</p> <p>Paweł Dębowski Naczelnik Wydziału w Departamencie Ocen Oddziaływania na Środowisko w Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, e-mail: pawel.debowski@gdos.gov.pl, tel. (022) 120 29 34</p> <p>Michał Kobyliński Naczelnik Wydziału w Departamencie Prawnym w Ministerstwie Klimatu i Środowiska e-mail: michal.kobyliński@klimat.gov.pl tel. (022) 369 13 08</p> <p>Agnieszka Krupa Zastępca Dyrektora Departamentu Dróg Publicznych w Ministerstwie Infrastruktury e-mail: Agnieszka.Krupa@mi.gov.pl, tel. (022) 630 17 00</p>	<p>Data sporządzenia 15.05.2023 r.</p> <p>Źródło: Inne inicjatywa własna Prawo UE</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD375</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Zarządzeniem nr 58 z dnia 12 czerwca 2021 r. (M.P. poz. 565, z późn. zm.) Prezes Rady Ministrów powołał Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej, zwany dalej „Międzyresortowym Zespołem”, pod przewodnictwem Ministra Klimatu i Środowiska. W wyniku prac Międzyresortowego Zespołu, w szczególności w ramach analiz Ministerstwa Infrastruktury oraz Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, zidentyfikowano przepisy, których zmiana mogłaby usprawnić proces inwestycyjny w Polsce. W związku z prowadzonymi licznymi inwestycjami publicznymi w Polsce oraz stanem epidemii COVID-19 konieczne jest w szczególności wsparcie inwestycji publicznych liniowych.

W ramach prac Międzyresortowego Zespołu oraz analiz własnych Ministerstwa Klimatu i Środowiska oraz Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, a także w ramach przeglądu propozycji zgłaszanych przez inne organy, zidentyfikowano m.in. następujące problemy:

- 1) w ramach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą oos”:
 - a) wątpliwości interpretacyjne i praktyka polegająca na prowadzeniu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach bez uprzedniej weryfikacji zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwanego dalej „mpzp”. W okresie od stycznia 2019 r. do końca pierwszego kwartału 2021 r. odnotowano 354 sprawy, w których dostrzeżono niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp, w sytuacji wystąpienia przez organy gminy, starostę lub dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych do właściwego miejscowo regionalnego dyrektora ochrony środowiska, zwanego dalej „RDOŚ”, o wydanie opinii lub uzgodnienia. Duża liczba takich spraw oznacza, że przed wystąpieniem do RDOŚ o wydanie opinii lub uzgodnienia ww. organy często nie badają zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp na wstępnym etapie postępowania. W praktyce postępowanie takie rodzi wątpliwość, czy poza analizą zasadności

przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko lub uzgadnianiem środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w przypadku przeprowadzania takiej oceny RDOŚ powinien również analizować kwestię zgodności przedsięwzięcia z mpzp, co powoduje dodatkowe, nieuzasadnione kompetencjami tego organu, obciążenie. Wątpliwym jest również, czy w takim przypadku organ właściwy do wydania decyzji nie stwierdził niezgodności lokalizacji z ustaleniami mpzp, czy też w ogóle nie podjął się analizy w tym zakresie. Co więcej w niektórych przypadkach okazuje się, że mimo stwierdzenia niezgodności lokalizacji z mpzp przez RDOŚ organ właściwy do załatwienia sprawy nie odmawia wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

- b) w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, ustawa ooś nie określa wymogu badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami dokumentów planistycznych,
- c) ustawa ooś wymaga, na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp, podczas gdy dla pewnych przedsięwzięć (tj. linie tramwajowe, metro, lotniska użytku publicznego, przebudowywana infrastruktura techniczna) przy wydawaniu decyzji następczych nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- d) wydawanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach bez przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć zlokalizowanych na obszarach chronionego krajobrazu lub parku krajobrazowego, mimo ustanowionego zakazu realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, względem których zastosowanie derogacji – art. 17 ust. 3 lub art. 24 ust. 3 ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916, z późn. zm.), wymaga przeprowadzenia oceny,
- e) konieczność opracowania przez inwestora karty informacyjnej przedsięwzięcia i badanie przez organ prowadzący postępowanie wraz z organami opiniującymi lub uzgadniającymi, czy konieczne jest przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, gdy przedsięwzięcie jest lokalizowane na obszarach chronionego krajobrazu lub parku krajobrazowego, mimo że w wielu przypadkach konieczność przeprowadzenia takiej oceny wynika z mocy prawa, tzn.: ze względu na ustanowione na danych obszarach zakazy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wydanie decyzji środowiskowej dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest możliwe tylko po przeprowadzeniu oceny oddziaływania (derogacja, o której mowa w art. 17 ust. 3 lub art. 24 ust. 3 ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody),
- f) występują wątpliwości co do kompetencji RDOŚ do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji liniowych. Zamysłem rozwiązań prawnych wprowadzonych w 2019 r. było sędowanie prowadzenia postępowania w pełnym zakresie przez wyspecjalizowany organ, jakim jest RDOŚ, w odniesieniu do linii kolejowych, gdyż są to często inwestycje o ponadlokalnym zakresie i dużej wadze dla regionu. Użyte sformułowanie „inwestycje w zakresie linii kolejowych” miało zapewnić, że RDOŚ będzie właściwy w przypadku inwestycji, których głównym przedsięwzięciem będzie linia kolejowa. Obecne brzmienie przepisu prowadzi często do sytuacji, gdy nawet nieznaczna ingerencja w linię kolejową, realizowana w ramach zupełnie innego zadania niż inwestycja kolejowa (drogowego, infrastruktury energetycznej lub kanalizacyjnej) jest uznawana jako przedsięwzięcie w zakresie linii kolejowej i kierowana do RDOŚ. Taki stan rzeczy ma potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych w zakresie sporów kompetencyjnych,
- g) wątpliwości interpretacyjne co do charakteru (wiążącego albo niewiążącego) niektórych uzgodnień, o których mowa w ustawie ooś,
- h) obszerność dokumentacji papierowej, na którą składa się karta informacyjna przedsięwzięcia i raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a także wysokie koszty drukowania, w szczególności w kolorze i map o niestandardowym formacie,
- i) wysoka liczba organów uczestniczących w czynnościach związanych z zawiadamianiem stron na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanego dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”, w przypadku postępowań w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powoduje, że sposób zawiadamiania stron jest niejednorodny, generuje błędy i opóźnienia w powiadamianiu stron przez jednostki samorządowe, na których terenie jest planowane przedsięwzięcie,
- j) wątpliwości interpretacyjne dotyczące zarówno liczby rozwiązań alternatywnych, wymaganych do opisanego w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jak i sposobu ich różnicowania. Z aktualnych przepisów prawa nie wynika obowiązek przedstawiania w raporcie każdorazowo trzech różnych wariantów. Przyjęcie odmiennej interpretacji i uznanie, że wariantem najkorzystniejszym dla środowiska nie może być uznany wariant, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy ooś, w

szczegółności uniemożliwiałyby inwestorowi wnioskowanie o uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Mimo to, ze względu na redakcję art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś, w orzecznictwie pojawia się stanowisko, że liczba wariantów powinna wynosić co najmniej trzy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt III OSK 376/21),

- k) brak określenia sposobu w jaki powinny być przedkładane wyniki inwentaryzacji przyrodniczej w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wątpliwości co do dopuszczenia braku badań terenowych w przypadku przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko,
 - l) w zakresie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko: niezgodność treści art. 3 ust. 1 pkt 14 z brzmieniem art. 53 ustawy ooś, niejasność co do dokumentacji podawanej do publicznej wiadomości, brak załączania projektu dokumentu w przypadku wystąpienia z wnioskiem o uzgodnienie przez RDOŚ odstąpienia od strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, wątpliwości co do zakresu informacji przedkładanych do wniosku o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, zbyt krótki termin na przeprowadzenie przez RDOŚ rzetelnej analizy projektów mpzp dla gminy i studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego opiniowanych wraz z prognozą oddziaływania na środowisko w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko,
 - m) w zakresie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko: brak przepisu stanowiącego wprost o tym, że postępowanie transgraniczne można prowadzić również w przypadku ponownej oceny oddziaływania na środowisko, wątpliwości co do tego, który organ jest właściwy do wydania postanowienia o przeprowadzeniu transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku przeprowadzania ponownej oceny oddziaływania na środowisko, zbyt krótki dla organu termin na zapoznanie się z materiałem dowodowym i przeprowadzenie analizy własnej, czy występuje możliwość znaczących oddziaływań transgranicznych i wydanie stosownego postanowienia, brak w art. 109 ust. 3 pkt 2 ustawy ooś odesłania do dokumentacji, która podlega tłumaczeniu w związku z wydaniem postanowienia o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, nieprecyzyjne i niedostosowane do wymagań prawa międzynarodowego oraz krajowego wskazanie zakresu konsultacji z państwem, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, nieprecyzyjne sformułowanie dotyczące zakończenia konsultacji z państwem narażonym, brak terminu dla organu na przekazanie opracowywanego dokumentu, wątpliwości co do konieczności regulowania kwestii związanych ze stosowaniem przepisów ustawy ooś w przypadku postępowań nadzwyczajnych,
 - n) brak sankcji za naruszenie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w fazie eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia,
 - o) niejednolite procedury w zakresie obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji im towarzyszących,
 - p) brak rozwiązań, które pozwolą na racjonalną organizację pracy RDOŚ i pełne wykorzystanie zasobów kadrowych w celu rozpoznawania spraw bez zbędnej zwłoki,
 - q) brak implementacji art. 2 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2011/92/UE”; dyrektywa 2011/92/UE przewiduje możliwość zwolnienia w wyjątkowych przypadkach danego przedsięwzięcia ze stosowania jej przepisów z zachowaniem warunków w niej określonych;
- 2) w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, z późn. zm.) – stosowanie ogólnych zasad gwarancji zapłaty w umowie na roboty budowlane, gdy inwestorem jest Skarb Państwa, co generuje w praktyce duże, niepotrzebne koszty dla inwestorów Skarbu Państwa, w przypadku gdy wykonawca robót budowlanych występuje z żądaniem uruchomienia takiej gwarancji; obecnie takimi gwarancjami zapłaty są gwarancja bankowa lub ubezpieczeniowa i ich uruchomienie obciąża dodatkowymi kosztami Skarb Państwa, tymczasem wykonawca robót budowlanych działający na zlecenie inwestora państwowego ma pewność otrzymania wynagrodzenia za swoją pracę;
- 3) w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.) – zbędne wymogi formalne wobec urządzeń pomiarowych Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zwanego dalej „PGW WP”;
- 4) w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1941, z późn. zm.) – brak możliwości wystąpienia do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z wnioskiem o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej nieplanowanej lokalizacji obiektu jądrowego, ale określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego;

- 5) w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556, z późn. zm.) – brak doprecyzowania, że okresowe pomiary hałasu dla dróg i linii kolejowych należy prowadzić na terenach, dla których określono dopuszczalne poziomy hałasu;
- 6) w ramach ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, z późn. zm.), zwanej dalej również „upzp”:
 - a) brak wyraźnej podstawy prawnej, która umożliwiłaby RDOŚ – w ramach udziału w uzgadnianiu projektów decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz projektów decyzji o warunkach zabudowy w odniesieniu do obszarów chronionych – odmowy uzgodnienia takich decyzji w przypadku ustalenia, że dla projektowanej decyzji nie wydano decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, mimo obowiązku jej uzyskania,
 - b) wątpliwości odnośnie do możliwości odstępowania od strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla dokumentów planistycznych;
- 7) w ramach ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 162), zwanej dalej „specustawą drogową”:
 - a) obowiązek zawieszania postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w razie śmierci strony, co wydłuża prowadzone postępowanie administracyjne,
 - b) brak szczegółowych wymogów dotyczących odwołania od decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej,
 - c) brak szczególnych rozwiązań prawnych dotyczących ściśle określonych inwestycji na drogach publicznych, które ze względu na elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa muszą być zrealizowane w trybie pilnym; względy obronności i bezpieczeństwa państwa w obecnej trudnej sytuacji zagranicznej wymagają podjęcia działań nadzwyczajnych (specjalnych rozwiązań obronnościowych w ramach budowanych dróg), a w związku z tym stworzenia przyspieszonej i uproszczonej ścieżki realizacji takich inwestycji,
 - d) epizodyczny charakter specustawy drogowej – co zagraża terminowej realizacji transeuropejskiej sieci drogowej oraz wydatkowaniu funduszy Unii Europejskiej na współfinansowanie inwestycji drogowych w ramach obecnego oraz nowego Programu Budowy Dróg Krajowych, a także możliwości wsparcia inwestycji na drogach samorządowych z Rządowego Funduszu Rozwoju Dróg;
- 8) w ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2569, z późn. zm.) – zidentyfikowano potrzebę rozciągnięcia zwolnień ustawowych w zakresie obrotu nieruchomościami rolnymi, które przysługują obecnie Spółce Celowej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, również na spółki, które Spółka Celowa może tworzyć samodzielnie albo z innymi podmiotami zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, w celu powierzenia wykonywania części swoich zadań. Obecnie, gdyby Spółka Celowa, chciała zasilić powoływaną spółkę nieruchomościami rolnymi np. w drodze aportu, konieczne byłoby zrealizowanie tego z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego;
- 9) w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody – obowiązywanie planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 jedynie przez 10 lat oraz utrudnienia w realizacji inwestycji mających na celu ochronę ludności przed powodzią i suszą w parkach narodowych i rezerwach przyrody;
- 10) w ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812) – utrudnienia dotyczące wejścia na teren cudzej nieruchomości na potrzeby prac przygotowawczych przed realizacją inwestycji przeciwpowodziowej;
- 11) w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1484, z późn. zm.) – konieczność zabezpieczenia bazy zasobowej złóż kopalin do produkcji surowców oraz zapewnienia stabilności produkcji, a także skrócenia czasu fazy przygotowawczej projektów inwestycyjnych na etapie przed złożeniem wniosku o decyzję lokalizacyjną obiektu energetyki jądrowej;
- 12) w ramach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Pw” – brak możliwości nabywania nieruchomości przez PGW WP na cele inne niż dotyczące inwestycji przeciwpowodziowych. W związku z brakiem w ustawie Pw przepisów dotyczących nabywania nieruchomości przez PGW WP oraz przez starostę jako podmiot właściwy do nabycia nieruchomości w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa (jako zadanie z zakresu administracji rządowej), a w dalszej kolejności stwierdzenia wykonywania praw właścicielskich PGW WP przez wojewodę w trybie art. 258 ustawy Pw, podmioty te stosują przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r. poz. 344), zwanej dalej „ugn”. Władanie nieruchomościami przez PGW WP jest stwierdzane w trybie art. 258 ust. 10 ustawy Pw przez wojewodę. Nabycie

nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa w związku z np. regulacją rzek czy zadaniami inwestycyjnymi nieobjętymi pozwoleniem na realizację inwestycji, powinno odbywać się w trybie przepisów ugn, a następnie władanie powinno być potwierdzone przez PGW WP w trybie przepisów ustawy Pw. Starosta wykonujący prawa właścicielskie występuje do wojewody o zgodę na nabycie nieruchomości do zasobu Skarbu Państwa. Wniosek (obowiązek przygotowania leży po stronie PGW WP) powinien zawierać m.in. uzasadnienie gospodarcze czynności prawnej z uwzględnieniem przeznaczenia nieruchomości w planie miejscowym oraz planie realizacji polityki gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa dla późniejszej zgody wojewody. Pełny zakres wniosku określa art. 23a ust. 1 i 2 ugn. Rozpatrzenie wniosku (kompletnego) powinno odbyć się w terminie miesiąca od dnia doręczenia wniosku. Dalsze stwierdzenie reprezentacji przez PGW WP praw właścicielskich Skarbu Państwa następuje w trybie art. 258 ustawy Pw oraz kończy się decyzją wojewody, co jest podstawą dokonania wpisu w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych. Jednym z przykładów zastosowanej procedury nabycia było nabycie nieruchomości od gminy na cel realizowanej budowy zbiornika wstępnego w Lublinie. Ogólnie rzecz biorąc w sytuacji, gdy nabycie nieruchomości następuje na podstawie ugn (a nie na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych), realizacja inwestycji jest niezwykle czasochłonna i pracochłonna. Nabycie nieruchomości niezbędnych do realizacji inwestycji staje się w takiej sytuacji wręcz niemożliwe albo bardzo utrudnione. Niejednokrotnie w procesie zbywania nieruchomości na cele realizacji inwestycji muszą uczestniczyć starostwie, którzy nie chcą podejmować działań w tym zakresie;

- 13) w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 892) – przepisy dotyczące pozwolenia wodnoprawnego wymagają dostosowania do rozwiązań przyjętych w innych specustawach inwestycyjnych, natomiast przepisy dotyczące prac wstępnych wymagają rozszerzenia i doprecyzowania.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Spośród wszystkich problemów w procesie inwestycyjnym zidentyfikowanych w ramach prac Międzyresortowego Zespołu wyodrębniono problemy, dla których jedynym rozwiązaniem jest interwencja legislacyjna, jako że problemy te wynikają z brzmienia przepisów na poziomie ustawowym. Oczekiwany efekt będzie usprawnienie przygotowania i realizacji inwestycji, w szczególności inwestycji liniowych w zakresie inwestycji drogowych, kolejowych, wodnych i przeciwpowodziowych. Powyższe zostanie zapewnione przez wyeliminowanie wskazanych w części 1 OSR problemów w następujący sposób.

Ad 1. Projektowane zmiany w ustawie ooś przewidują:

- 1) wprowadzenie dla organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp, jeżeli został uchwalony, na początkowym etapie postępowania, przez nałożenie na organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp przed wystąpieniem do organów współdziałających. Proponowane rozwiązanie wyeliminuje zbędne czynności związane z prowadzeniem dalszego postępowania (w tym wystąpienia o stosowne opinie i uzgodnienia) w sytuacji, gdy już na wstępnym etapie postępowania zostanie stwierdzona niezgodność z mpzp. Nowa regulacja podkreśla, że badanie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp należy do zadań organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach; rozwiązanie to eliminuje również wątpliwości interpretacyjne co do roli organów współdziałających. Jednocześnie proponuje się wprowadzenie skrótu „inwestycje strategiczne” dla obszernego katalogu przedsięwzięć prowadzonych na podstawie ustaw wymienionych enumeratywnie w art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 w ust. 2 pkt 3 oraz art. 80 ust. 2 ustawy ooś – zakłada się, że takie rozwiązanie legislacyjne poprawi czytelność przepisów ustawy ooś, a ewentualne wprowadzanie do ustawy ooś odesłań do nowych tzw. specustaw w przyszłości zostanie ograniczone tylko do jednego, a nie jak obecnie wielu przepisów;
- 2) uzupełnienie o plan zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej (dla przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim) przepisów, które regulują obowiązek badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp, w tym obowiązek przedkładania wypisu i rysu mpzp z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a następnie przedkładanie ich organom opiniującym i uzgadniającym;
- 3) wprowadzenie do nowego katalogu inwestycji strategicznych linii tramwajowych i metra, inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego, dla których na etapie decyzji o ustaleniu lokalizacji zgodność z ustaleniami mpzp nie jest wymagana. Z podobnych przyczyn wprowadzono wyłączenie obowiązku badania zgodności lokalizacji z mpzp dla urządzeń infrastruktury technicznej objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną, a dodatkowo celem przyspieszenia procesu inwestycyjnego priorytetowych inwestycji oraz odciążenia organów wydających decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach rozszerzono rodzaj przedsięwzięć wymagających koncesji ujęty w katalogu oraz dodano nową grupę inwestycji, tj. obiektów zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa. Ponadto z katalogu inwestycji strategicznych, w odniesieniu do przedsięwzięć wymagających koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż objętych własnością górnictw przysługującą Skarbowi Państwa, a także koncesji na poszukiwanie i

rozpoznawanie złóż węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złóż, o których mowa w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633), wprowadzono wyłączenie przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich;

- 4) uchylenie pkt 3 w art. 61 ust. 1 ustawy ooś, uchylenie pkt 4a w art. 82 ust. 1 ustawy ooś oraz zmiany wynikowe mające na celu ujednoczenie procedur w zakresie obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko. W miejsce uchylanych przepisów organy będą mogły zastosować instytucję ponownej oceny wynikającą z art. 82 ust. 1 pkt 4 i art. 88 ust. 1 ustawy ooś, która została uregulowana w sposób bardziej kompleksowy;
- 5) w art. 64 ust. 1b ustawy ooś, że w przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia RDOŚ stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na lokalizację przedsięwzięcia na obszarze chronionego krajobrazu lub na obszarze parku krajobrazowego, na których ustanowiono zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zamiast opinii dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia – analogicznie jak obecnie w przypadku oddziaływania na obszar Natura 2000;
- 6) w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś wskazano, że ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko można przeprowadzać na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko lokalizowanego na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, natomiast w art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś określono, że w takim przypadku do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zamiast karty informacyjnej przedsięwzięcia składa się raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 7) w odniesieniu do inwestycji kolejowych przewiduje się doprecyzowanie przepisu określającego kompetencje RDOŚ do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji liniowych. Zamysłem przepisu wprowadzonego w 2019 r. było sędowanie prowadzenia postępowania w pełnym zakresie przez wyspecjalizowany organ, jakim jest RDOŚ, w odniesieniu do linii kolejowych, gdyż są to często inwestycje o ponadlokalnym zakresie i dużej wadze dla regionu. Użyte sformułowanie „inwestycje w zakresie linii kolejowych” miało zapewnić, że RDOŚ będzie właściwy w przypadku inwestycji, których głównym przedsięwzięciem będzie linia kolejowa. Obecne brzmienie przepisu prowadzi często do sytuacji, gdy nawet nieznaczna ingerencja w linię kolejową, realizowana w ramach zupełnie innego zadania niż inwestycja kolejowa (drogowego, infrastruktury energetycznej lub kanalizacyjnej) jest uznawana jako przedsięwzięcie w zakresie linii kolejowej i kierowana do RDOŚ. Taki stan rzeczy ma potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych w zakresie sporów kompetencyjnych. Zmiana ma za zadanie wykluczenie wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie przez przesądzenie, że jedynie inwestycje kolejowe realizowane przez zarządców infrastruktury kolejowej będą w kompetencji RDOŚ;
- 8) określenie wiążącej mocy postanowień, o których mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1–1b i pkt 4 ustawy ooś, dla organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, co wyeliminuje wątpliwości co do charakteru uzgodnień wydawanych w tym trybie i wzmocni rolę organów uzgadniających, tj.: RDOŚ, ministra właściwego do spraw środowiska, Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, zwanego dalej „GDOŚ”, oraz organu właściwego w sprawach ocen wodnoprawnych. Obserwuje się rozwój niezgodnej z wolą ustawodawcy linii orzeczniczej, że uzgodnienie w tym trybie nie ma wiążącego charakteru, ponieważ w odróżnieniu od art. 100 ustawy ooś, w art. 77 ustawy ooś, nie wskazano wprost, że postanowienie uzgadniające wiąże organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dzięki wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych przewiduje się zmniejszenie liczby przypadków, w których decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach jednostek samorządu terytorialnego nie uwzględniają warunków z postanowień wydanych w trybie art. 77 ustawy ooś; spowoduje to również zmniejszenie liczby ingerencji RDOŚ w trybie art. 76 ustawy ooś (przepis pozwalający na skierowanie stosownych wystąpień, np. wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji, w sytuacji nieprawidłowości przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez inne niż RDOŚ organy właściwe), a w przypadku skierowania takiego wystąpienia – zwiększy jego skuteczność. Analogiczne rozwiązania wprowadza się do art. 64 ustawy ooś, w którym dodaje się ust. 5, podkreślając wiążącą moc uzgodnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1b–1d zmienianego przepisu;
- 9) zmianę w art. 74 ust. 2 ustawy ooś ograniczającą liczbę formy pisemnej karty informacyjnej przedsięwzięcia i raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko do jednego egzemplarza przeznaczonych dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
- 10) zmianę brzmienia art. 74 ust. 3 ustawy ooś przez określenie, że zawiadomienie stron w trybie art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego następuje w formie publicznego obwieszczenia w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu; w celu rozpowszechnienia informacji o podejmowanych decyzjach i czynnościach w sprawie dodaje się ust. 3aa, w którym wskazano obowiązek powiadamiania jednostek samorządu terytorialnego właściwych ze względu na obszar realizacji i oddziaływania przedsięwzięcia tak, aby organy te dokonały odpowiedniego powiadomienia lokalnych społeczności;

- 11) doprecyzowanie art. 66 ust. 1 ustawy ooś w sposób, który wyeliminuje wątpliwości interpretacyjne dotyczące zarówno liczby rozwiązań alternatywnych wymaganych do opisanego w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jak i sposobu ich różnicowania, i pozostanie zgodny w niezbędnym zakresie z dotychczasowym krajowym podejściem do opisu wariantowania wymaganego w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 12) doprecyzowanie art. 66 ust. 1 pkt 2a ustawy ooś, celem określenia, że wyniki inwentaryzacji przyrodniczej będą składane zarówno w formie opisowej, jak i kartograficznej, co wyeliminuje wątpliwości dotyczące tego, w jakiej formie powinny być przekazywane wyniki inwentaryzacji przeprowadzonej na potrzeby oceny oddziaływania na środowisko (wyniki inwentaryzacji przekazywane są wraz z raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko);
- 13) w zakresie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko:
 - a) doprecyzowanie przepisu art. 3 ust. 1 pkt 14 ustawy ooś celem zapewnienia zgodności jego treści z art. 53 ustawy ooś, w którym jest mowa o uzgadnianiu zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, a nie tylko o uzgadnianiu stopnia szczegółowości jak w dotychczasowym art. 3 ust. 1 pkt 14 lit. a ustawy ooś,
 - b) uzupełnienie art. 39 ust. 2 ustawy ooś celem wskazania, że jeżeli dla projektu dokumentu prowadzona jest strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, do niezbędnej dokumentacji sprawy należy także prognoza oddziaływania na środowisko i należy ją zatem podać do publicznej wiadomości razem z projektem dokumentu, dla którego została sporządzona,
 - c) uproszczenie art. 53 ust. 1 ustawy ooś polegające na powrocie do pierwotnego brzmienia przepisu. Wyraz „stanowisko” sugeruje, że organ opracowujący projekt dokumentu występując z wnioskiem o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, musi przedstawić swoją propozycję zakresu i stopnia szczegółowości prognozy, co nie jest konieczne,
 - d) wprowadzenie do art. 53 ust. 2a ustawy ooś, na podstawie którego organ opracowujący projekt występując o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości prognozy oddziaływania na środowisko, obowiązany będzie przedłożyć projekt lub informacje o przewidywanych rozwiązaniach tego projektu,
 - e) zmianę art. 54 ust. 3 ustawy ooś, tak aby jednoznacznie ustalić, że wystąpienie o zmianę terminu na podstawie art. 25 ust. 1a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przez organy środowiskowe i sanitarne, o których mowa w art. 57 i art. 58 ustawy ooś, jest wiążące dla wójta, burmistrza albo prezydenta miasta,
 - f) zmianę art. 115 ustawy ooś polegającą na dostosowaniu zakresu konsultacji oraz słownictwa do Protokołu w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo w dniu 25 lutego 1991 r. (Dz. U. z 1999 r. poz. 1110, z późn. zm.) i dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz. Urz. UE L 197 z 21.07.2001, str. 30 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 157),
- 14) w zakresie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko:
 - a) zmianę art. 104. ust. 1 ustawy ooś tak, aby przewidywał możliwość prowadzenia transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko podczas ponownej oceny oddziaływania na środowisko w ramach wydawania decyzji inwestycyjnych,
 - b) zmianę art. 104 ust. 2 ustawy ooś w celu doprecyzowania momentu zakończenia konsultacji z państwem narażonym,
 - c) uchylenie w art. 106 ust. 1 i 2 ustawy ooś,
 - d) zmiany wynikowe w związku ze zmianą art. 104 ust. 1 ustawy ooś,
 - e) wydłużenie terminu na wydanie postanowienia, o którym mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, z 14 na 21 dni,
 - f) zmianę art. 109 ust. 3 pkt 2 ustawy ooś wprowadzającą konieczność przekazania stronie narażonej przetłumaczonej dokumentów wskazanych w art. 108 ust. 4 ustawy ooś,
 - g) zmianę art. 110 ust. 1 ustawy ooś w odniesieniu do zakresu konsultacji z państwem, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie zgodnie z art. 5 Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo w dniu 25 lutego 1991 r. i art. 7 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE oraz nomenklatury krajowej (art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy ooś),
 - h) zmianę art. 111 ustawy ooś polegającą na doprecyzowaniu, że decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwolenia, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, powinny zostać wydane po zakończeniu konsultacji,
 - i) zmianę art. 115 ust. 1 ustawy ooś w odniesieniu do zakresu konsultacji z państwem, na którego terytorium może oddziaływać realizacja projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1 zgodnie z art. 10 ust. 3 Protokołu w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzonej w Espoo w 1991 r. i art. 7 ust. 2

dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko oraz nomenklatury krajowej (art. 51 ust. 2 pkt 3 lit. a ustawy ooś),

- j) zmianę art. 117 ust. 2 ustawy ooś wprowadzającą sformułowanie w zakresie terminu przekazania przyjętego dokumentu wraz z tłumaczeniami;

- 15) wprowadzenie w dodawanym dziale Va (art. 103a–103d) ustawy ooś szczególnej procedury zwolnienia danego przedsięwzięcia z wymogów dyrektywy 2011/92/UE; przewidziano, że procedura będzie składać się z kilku etapów, które zapewnią zgodność dokonywanego wyłączenia z warunkami określonymi dla takiego szczególnego działania w dyrektywie 2011/92/UE; procedura będzie inicjowana wydaniem przez Radę Ministrów rozporządzenia, o którym mowa w art. 103a ust. 2, po uwzględnieniu warunków wskazanych w ust. 1; dla przedsięwzięcia określonego w rozporządzeniu przeprowadzana będzie ocena środowiskowa po uprzednim indywidualnym określeniu jej zakresu przez GDOŚ; działania GDOŚ w tym zakresie podejmowane z udziałem innych organów (ewentualne opinie) dokonywane są poza postępowaniem administracyjnym; dyrektywa 2011/92/UE, dając podstawy do zwolnienia danego przedsięwzięcia ze stosowania tej dyrektywy, zwalnia również państwo z konieczności zapewnienia na etapie oceny środowiskowej dostępu zainteresowanej społeczności do procedury odwoławczej i dostępu do wymiaru sprawiedliwości; ten zapewniony jest natomiast, na zasadach ogólnych, na etapie wydawania decyzji inwestycyjnej, w której uczestnikiem będzie również GDOŚ, w celu uzgodnienia warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia;
- 16) nadanie w nowym art. 123a ustawy ooś uprawnienia dla GDOŚ do przekazywania spraw z zakresu ocen oddziaływania na środowisko związanych z realizacją inwestycji strategicznych do załatwienia innemu RDOŚ niż RDOŚ właściwy miejscowo. Projektowany przepis umożliwi GDOŚ przekazywanie spraw między RDOŚ w sytuacji, gdy zagwarantowanie stronom postępowań rozpoznania ich spraw bez zbędnej zwłoki byłoby, ze względu na znaczną liczbę spraw kierowanych do organu właściwego miejscowo, znacznie utrudnione i istniałoby poważne ryzyko przewlekłości postępowania;
- 17) konieczność rozszerzenia zastosowania art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś w taki sposób, aby przesłanką do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej było również naruszenie warunków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś, zarówno w zakresie fazy realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. W świetle obecnego przepisu art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś jest możliwe wymierzenie kary wyłącznie za naruszenie ww. warunków dotyczących fazy realizacji przedsięwzięcia, przy czym etap eksploatacji i użytkowania przedsięwzięcia oraz związane z nim warunki, nie podlegają tej sankcji. Tymczasem doświadczenie organów Inspekcji Ochrony Środowiska wskazuje, że to warunki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś, ustalone dla fazy eksploatacji przedsięwzięcia stanowią obszar najczęstszych i najliczniejszych naruszeń stwierdzanych w toku kontroli przestrzegania ustaleń decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W aktualnym stanie prawnym stwierdzenie naruszeń z tej grupy warunków nie jest sankcjonowane karą pieniężną, a ewentualne działania organów Inspekcji Ochrony Środowiska sprowadzają się do wydania zarządzenia pokontrolnego i poinformowania o ustaleniach kontroli organu właściwego do wydania decyzji środowiskowej. Niemniej istotny jest również fakt, że warunki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś, ustalone dla fazy eksploatacji przedsięwzięcia w praktyce stanowią zasadniczą i najobszerniejszą część ustaleń formułowanych przez organy ochrony środowiska w decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach. Uwzględnienie etapu eksploatacji i użytkowania przedsięwzięć w niniejszym przepisie jest więc krokiem niezbędnym, aby narzędzie w postaci sankcji wobec osób lub podmiotów dopuszczających się naruszeń warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stało się narzędziem skutecznym i możliwym do zastosowania wobec faktycznie stwierdzonych nieprawidłowości w tym zakresie;
- 18) inne zmiany, w tym wprowadzenie do art. 117 ust. 2 ustawy ooś obowiązku niezwłocznego przekazania dokumentacji, oraz dostosowanie brzmienia ustawy ooś do zmian w specustawie drogowej.

Ad 2. Zmiany w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny przewidują wyłączenie Skarbu Państwa z obowiązku udzielania gwarancji zapłaty ze względu na fakt, że Skarb Państwa jest inwestorem wiarygodnym i dającym gwarancję wypłacalności.

Ad 3. Zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane mają na celu zapewnienie analogicznych regulacji prawnych dla urządzeń pomiarowych PGW WP, jakie mają urządzenia państwowych służb pomiarowych.

Ad 4. Zmiany w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe dodają możliwość wystąpienia do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z wnioskiem o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego.

Ad 5. Zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska przewidują doprecyzowanie art. 175 w celu ustalenia, że okresowe pomiary hałasu prowadzi się na terenach, dla których określono dopuszczalne poziomu hałasu.

Ad 6. Zmiany w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przewidują:

- 1) doprecyzowanie art. 53 upzp w celu usprawnienia przebiegu procesu inwestycyjnego dla przedsięwzięć realizowanych na terenie form ochrony przyrody. Choć już z obowiązujących przepisów tej ustawy wynika, że

wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu jest możliwe, jeżeli jest ona zgodna z odrębnymi przepisami (o czym stanowi art. 61 ust. 1 pkt 5 upzp), a zgodnie z art. 86 ustawy o oś organ właściwy do wydania takiej decyzji jest związany decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, to jednak w praktyce organy wydające warunki zabudowy nie zawsze weryfikują konieczność posiadania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdy ta jest wymagana. Z kolei z przepisów opisujących procedurę wydawania takich decyzji nie wynika wprost uprawnienie RDOŚ do odmowy uzgodnienia decyzji w sytuacji, gdy inwestor stara się o warunki zabudowy dla terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Projektowane rozwiązanie ma spowodować, by już na wczesnym etapie postępowania w przedmiocie wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu ta przesłanka była weryfikowana, bez konieczności ponownego przechodzenia czasochłonnych procedur formalnoprawnych, co jest korzystne zarówno dla organu właściwego do wydania warunków zabudowy, jak i samego inwestora. W obecnym stanie prawnym zdarzają się niepożądane przypadki, że inwestorzy, po uzyskaniu wydawałoby się wszystkich niezbędnych decyzji, nie mogą uzyskać dofinansowania unijnego z uwagi na brak decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Postulowany przepis ma przyczynić się do wyeliminowania takich przypadków;

- 2) wyeliminowanie zgłaszanych wątpliwości odnośnie do możliwości odstępowania od strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla dokumentów planistycznych, bowiem z brzmienia art. 17 pkt 4 i 9, art. 25 ust. 1 oraz art. 41 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 upzp wynika obowiązek obligatoryjnego składania prognozy oddziaływania na środowisko. Jednocześnie proponowane do wprowadzenia w art. 11 upzp zmiany mają na celu doprecyzowanie, że w przypadku strategicznej oceny oddziaływania dla projektów studiów wyłożeniu i ogłoszeniu podlega ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, analogicznie jak ma to miejsce przy projekcie mpzp (art. 17 pkt 4 i 9 upzp).

Ad 7. Projektowane zmiany w specustawie drogowej przewidują:

- 1) zniesienie obowiązku zawieszania postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w razie śmierci strony;
- 2) uszczegółowienie treści odwołania od decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej;
- 3) dodanie nowego rozdziału 4a, który przewiduje szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji na drogach zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa;
- 4) usunięcie epizodycznego charakteru specustawy drogowej.

Ad 8. Zmiany w ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego – na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym Spółka Celowa może utworzyć, samodzielnie albo z innymi podmiotami, spółki kapitałowe, a także obejmować, nabywać i zbywać akcje lub udziały innych spółek. Natomiast ust. 3 tego artykułu nakazuje traktować te spółki jak Spółkę Celową w przypadku realizacji przez spółki zależne zadań Spółki Celowej. Proponowana zmiana ma służyć temu samemu celowi – zapewnić tożsame traktowanie tych spółek również na gruncie ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego.

Ad 9. Zmiany w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody dotyczą sporządzania planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000. W obecnym stanie prawnym plany takie sporządzane są na okres 10 lat. Projekt zakłada zmianę w tym zakresie i uznanie planów za bezterminowe. Jednocześnie możliwe będzie dokonywanie zmian w bezterminowych planach zadań ochronnych, jeżeli potrzeba taka zostanie zidentyfikowana przez RDOŚ.

Co więcej zgodnie z proponowanym nowym brzmieniem art. 31 RDOŚ w ramach oceny realizacji celów ochrony obszarów Natura 2000 będą zobligowani do oceny aktualności planów zadań ochronnych, co zapewni weryfikację planów w tym zakresie.

Ponadto projekt zakłada dodanie możliwości zezwolenia (odpowiednio w drodze decyzji ministra właściwego do spraw środowiska albo GDOŚ) na odstępstwo od zakazu budowania na obszarze parków narodowych i rezerwatów przyrody dla inwestycji mających na celu ochronę ludności przed powodzią i suszą.

Ad 10. Zmiany w ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych mają na celu zapewnienie dodatkowych instrumentów prawnych pozwalających usprawnić procedurę uzyskania decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji, która jest niezbędna w celu realizacji inwestycji przeciwpowodziowej przez ułatwienie wejścia na teren cudzej nieruchomości na potrzeby prac przygotowawczych.

Ad 11. Zmiany w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących polegają przede wszystkim na uchyleniu obowiązku przedłożenia przez inwestora opinii Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej na temat wstępnego raportu lokalizacyjnego do wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. W konsekwencji fakultatywnie będzie zarówno przygotowanie przez inwestora wstępnego raportu lokalizacyjnego jak i ewentualne wystąpienie do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki o opinię, o której mowa powyżej. Projektowane zmiany pozwolą też na zabezpieczenie bazy zasobowej złóż kopalni do produkcji surowców oraz zapewnią stabilność produkcji, co jest niezbędne w świetle celów

wyznaczonych w Polityce Surowcowej Państwa, a także wyjątkowej sytuacji na rynku surowców spowodowanej wojną w Ukrainie i związanymi z nią zmianami w układzie geopolitycznym.

Ad 12. Zmiany w ustawie Pw przewidują uprawnienie do nabywania nieruchomości przez PGW WP na cele inne niż inwestycyjne realizowane na podstawie ustawy dotyczącej inwestycji powodziowych.

Ad 13. Zmiany w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym pozwolą na ujednoczenie przepisów dotyczących pozwolenia wodnoprawnego z regulacjami innych specustaw inwestycyjnych oraz rozszerzenie i doprecyzowanie regulacji dotyczących prac wstępnych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE nie regulują kwestii właściwości organów w sprawach z zakresu ocen oddziaływania na środowisko oraz szczegółów dotyczących procedur inwestycyjnych – państwa członkowskie Unii Europejskiej mają swobodę w kształtowaniu rozwiązań prawnych w tym zakresie. Ze względu na różnorodność regulacji ustanawianych samodzielnie przez każde z państw i dostosowywanych do wewnętrznych unormowań typowych dla danego kraju, a także ze względu na różnorodny zakres proponowanych w projekcie zmian odstąpiono od przeprowadzenia badań prawno-porównawczych dla tych rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy, które nie wdrażają prawa Unii Europejskiej.

Natomiast w związku z proponowanym wprowadzeniem działu Va (art. 103a–103d) do ustawy ooś przeprowadzono badania prawno-porównawcze w zakresie implementacji odstępstwa zawartego w art. 2 ust. 4 dyrektywy 2011/92/UE, która została dokonana w państwach członkowskich Unii Europejskiej w różny sposób. Przykładowo w Niemczech i Szwecji odstępstwo jest dokonywane w aktach ustawodawczych przygotowywanych dla konkretnych przedsięwzięć: niemiecka ustawa o przyspieszeniu wykorzystania skroplonego gazu ziemnego LNG: Entwurf eines Gesetzes zur Beschleunigung des Einsatzes verflüssigten Erdgases (LNG-Beschleunigungsgesetz – LNGG), nowelizacja szwedzkiego Kodeksu Ochrony Środowiska (Lag om andring i miljdbalken) przez wprowadzenie Rozdziału 17a w celu przedłużenia koncesji na wydobycie wapienia w Slite w gminie Gotlandia. W Czechach odpowiednia, ogólna regulacja znajduje się w § 4 pkt 3 ustawy o ocenach oddziaływania na środowisko (Zákon ze dne 20. února 2001 o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů: https://portal.cenia.cz/eiasea/dokumenty/eia_legislativa?lang=en), na mocy której Rząd, po zbadaniu przesłanek i uzyskaniu opinii Ministra Środowiska, może zwolnić dane przedsięwzięcie z oceny oddziaływania i wskazać inną formę oceny, której wnioski powinny znaleźć się w decyzji zezwalającej na inwestycję.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
RDOŚ	16	ustawa ooś	1) zmniejszenie liczby wniosków o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w wyniku utraty właściwości do wydawania takich decyzji w odniesieniu do zmiany lasu na użytek rolny; 2) zwiększenie liczby wniosków o wydanie opinii lub uzgodnień w wyniku zmiany kompetencji; 3) zmniejszenie liczby wniosków o wydanie opinii lub uzgodnień w wyniku weryfikacji zgodności z mpzp przez organ właściwy do wydania decyzji przed wystąpieniem do RDOŚ o opinię lub uzgodnienie; 4) wyeliminowanie wątpliwości co do konieczności badania przez RDOŚ zgodności z mpzp na etapie opiniowania i uzgadniania; 5) zmniejszenie liczby spraw prowadzonych przez RDOŚ na podstawie art. 76 ustawy ooś (stwierdzenie nieprawidłowości)

			przy wydawaniu decyzji przez organy inne niż RDOŚ, występowanie o stwierdzenie nieważności decyzji o warunkach zabudowy wydanych bez decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach); 6) zwiększenie zakresu analiz na etapie uzgadniania projektów decyzji o warunkach zabudowy
wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska	16	ustawa ooś, ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1070, z późn. zm.)	zwiększenie liczby decyzji wymierzających kary za naruszenie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach
Główny Inspektor Ochrony Środowiska	1	ustawa ooś, ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska	zwiększenie liczby postępowań odwoławczych od decyzji wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska wymierzających kary za naruszenie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach
przedsiębiorcy/podmioty prowadzący przedsięwzięcia, dla których uzyskali decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach	ogólnie	-	zwiększenie dbałości w zakresie przestrzegania warunków posiadanych decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach
minister właściwy do spraw klimatu	1	ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2512)	nałożenie obowiązku wydawania pozwoleń zintegrowanych dla instalacji wchodzących w skład obiektu energetyki jądrowej w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących
PGW WP	1	ustawa Pw	1) zapewnienie instrumentów prawnych możliwości sprawnego wejścia na teren nieruchomości w celu przeprowadzenia badań na potrzeby realizacji inwestycji; 2) uprawnienie do nabywania nieruchomości przez PGW WP na cele inne niż inwestycyjne realizowane na podstawie ustawy dotyczącej inwestycji powodziowych
organy wykonawcze gmin (wójt, burmistrz, prezydent miasta)	2 477	https://eteryt.stat.gov.pl/eteryt/raporty/WebRaportZestawienie.aspx	1) nałożenie obowiązku badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp na wczesnym etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych

			<p>uwarunkowaniach (konieczność badania istnieje także obecnie, wprowadzone rozwiązanie przesądza tylko moment, w którym badanie zgodności powinno nastąpić – wstępny etap postępowania);</p> <p>2) ograniczenie zakresu orzekania w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku wydania w sprawie uzgodnienia przez organy współdziałające</p>
starostowie	314	http://administracja.mswia.gov.pl/adm/baza-jst/843,Samorząd-terytorialny-w-Polsce.html	<p>1) nałożenie obowiązku badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp na wczesnym etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (konieczność badania zgodności istnieje także obecnie, wprowadzone rozwiązanie przesądza tylko moment, w którym badanie zgodności powinno nastąpić – wstępny etap postępowania);</p> <p>2) ograniczenie zakresu orzekania w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku wydania w sprawie uzgodnienia przez organy współdziałające;</p> <p>3) dodanie nowego rodzaju decyzji o zezwoleniu na wejścia na cudzą nieruchomość w przypadku inwestycji przeciwpowodziowych</p>
regionalni dyrektorzy Lasów Państwowych	17	https://bip2.lasy.gov.pl/pl/bip/rdlp	<p>1) nałożenie obowiązku badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z mpzp na wczesnym etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (konieczność badania zgodności istnieje także obecnie, wprowadzone rozwiązanie przesądza tylko moment, w którym badanie zgodności powinno nastąpić – wstępny etap postępowania);</p> <p>2) ograniczenie zakresu orzekania w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku wydania w sprawie uzgodnienia przez organy współdziałające</p>
państwowi powiatowi oraz wojewódzcy inspektorzy sanitarni	330	ustawa z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2023 r. poz. 338)	1) zmniejszenie liczby wniosków o wydanie opinii lub uzgodnień w wyniku weryfikacji zgodności z mpzp przez organ właściwy do

			wydania decyzji przed wystąpieniem do organu inspekcji sanitarnej; 2) wyeliminowanie wątpliwości co do konieczności badania zgodności z mpzp na etapie opiniowania i uzgadniania
dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej PGW WP	11	strona internetowa PGW WP https://www.wody.gov.pl/	1) zmniejszenie liczby wniosków o wydanie opinii lub uzgodnień w wyniku weryfikacji zgodności z mpzp przez organ właściwy do wydania decyzji przed wystąpieniem do organu właściwego w sprawach ocen wodnoprawnych; 2) wyeliminowanie wątpliwości co do konieczności badania zgodności z mpzp na etapie opiniowania i uzgadniania
dyrektorzy urzędów morskich	2	rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 7 października 1991 r. w sprawie utworzenia urzędów morskich, określenia ich siedzib oraz terytorialnego zakresu działania dyrektorów urzędów morskich (Dz. U. z 2021 r. poz. 1339)	1) zmniejszenie liczby wniosków o wydanie opinii lub uzgodnień w wyniku weryfikacji zgodności z planem zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej przez organ właściwy do wydania decyzji; 2) wyeliminowanie wątpliwości co do konieczności badania zgodności z planem zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej na etapie opiniowania i uzgadniania
marszałkowie województw	16	ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2094, z późn. zm.)	dodanie nowego rodzaju decyzji o zezwoleniu na wejście na cudzą nieruchomość w przypadku inwestycji przeciwpowodziowych
podmioty planujące realizację przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko	liczba trudna do oszacowania	-	przyspieszenie procesu inwestycyjnego ze względu na krótszy termin uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w rezultacie zoptymalizowania kompetencji i zadań organów właściwych do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i organów współdziałających
zarządcy dróg publicznych	2808 – zarządcy dróg gminnych, powiatowych i wojewódzkich,	ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 645, z późn. zm.)	usprawnienie i przyspieszenie inwestycji drogowych przez zmianę przepisów specustawy drogowej

	+ Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad		
podmioty zawierające w imieniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego umowy na roboty budowlane	ogólnie	-	wyłączenie obowiązku odrębnej gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej dla wykonawcy robót budowlanych
przedsiębiorcy wykonujący roboty budowlane w ramach realizacji inwestycji celu publicznego (tj. inwestycji drogowych, kolejowych, przeciwpowodziowych)	ogólnie	-	usprawnienie i przyspieszenie realizacji inwestycji publicznych liniowych w dobie kryzysu gospodarczego wywołanego pandemią COVID-19
Prezes Państwowej Agencji Atomistyki	1	ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe	Rozpatrywanie wniosków o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego i wydawanie takich opinii. W konsekwencji także rozpatrywanie wniosków o wydanie decyzji w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej dla wielkoskalowych elektrowni jądrowych nieobjętych Programem Polskiej Energetyki Jądrowej, w tym wniosków o wydanie zezwoleń
inwestorzy obiektów jądrowych	co najmniej 5	Informacje o działaniach podejmowanych przez inwestorów państwowych lub ze znaczącym kapitałem państwowym, w szczególności wynikające z Programu Polskiej Energetyki Jądrowej, Polityki energetycznej Polski do 2040 r. oraz złożonych wniosków o wydanie ogólnej opinii o planowanych rozwiązaniach organizacyjnych i technicznych w przyszłej działalności	możliwość składania do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki wniosków o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego
Spółka Celowa, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym	1	ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym	ujednoczenie przepisów dotyczących pozwolenia wodnoprawnego z regulacjami innych specustaw inwestycyjnych oraz doprecyzowanie i rozszerzenie przepisów dotyczących prac wstępnych
Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa, spółki, które Spółka Celowa, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym,	liczba trudna do oszacowania	ustawa z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego	zapewnienie tożsamości traktowania Spółki Celowej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, oraz spółek, które Spółka Celowa może tworzyć samodzielnie albo z innymi podmiotami zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 tej

może tworzyć w oparciu o art. 15 ust. 1 tej ustawy.			ustawy – w kwestii wyłączeń stosowania przepisów ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego
---	--	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt został przygotowany w ramach realizacji zaleceń Międzyresortowego Zespołu powołanego zarządzeniem nr 58 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 2021 r., w odniesieniu do rozwiązań prawnych, które mają na celu usprawnienie procesu inwestycyjnego, w tym usprawnienie procesu wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Projekt w ramach konsultacji publicznych, z terminem 14 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, otrzymały następujące podmioty:

1. Centrum Prawa Ekologicznego;
2. Fundacja ClientEarth Prawnicy dla Ziemi;
3. Fundacja Frank Bold;
4. Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
5. Instytut Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk;
6. Instytut Ochrony Środowiska;
7. Klub Przyrodników;
8. Krajowa Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska;
9. Krajowa Komisja do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko;
10. Liga Ochrony Przyrody;
11. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków;
12. Operator Gazociągów Przesyłowych Gaz-System S.A.;
13. PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.;
14. Polska Grupa Energetyczna S.A.;
15. Polska Izba Gospodarki Odpadami;
16. Polski Związek Firm Deweloperskich;
17. Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.;
18. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.;
19. Pracownia Ochrony Środowiska „Zielone Oko”;
20. PERN Spółka Akcyjna;
21. Stowarzyszenie Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne;
22. Stowarzyszenie Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot;
23. WWF Polska;
24. Polski Kongres Drogowy;
25. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa;
26. Polska Izba Inżynierów Budownictwa;
27. Instytut Badawczy Dróg i Mostów;
28. Samorządowa Komisja Drogownictwa Miejskiego;
29. Krajowa Rada Zarządców Dróg Powiatowych;
30. Konwent Dyrektorów Zarządów Dróg Wojewódzkich;
31. Związek Powiatów Polskich;
32. Związek Województw RP;
33. Unia Metropolii Polskich;
34. Związek Miast Polskich;
35. Związek Gmin Wiejskich.

Projekt do opiniowania, z terminem 14 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, otrzymały następujące podmioty:

1. GDOŚ;
2. 16 RDOŚ;
3. Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe”;
4. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad;
5. Główny Geodeta Kraju;
6. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
7. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
8. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
9. Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej;
10. samorządowe kolegia odwoławcze;
11. wojewodowie;
12. marszałkowie województw;
13. Naczelna Rada Adwokacka;

14. Krajowa Izba Radców Prawnych;
15. PGW WP;
16. urzędy morskie;
17. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej;
18. Główny Inspektor Ochrony Środowiska;
19. 16 wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

Skrócenie terminu konsultacji publicznych i opiniowania wynikało z potrzeby jak najszybszego wprowadzenia rozwiązań ustawowych usprawniających proces inwestycyjny w Polsce.

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego zgodnie z ustawą z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 759), jako że zmienia kompetencje organów samorządu terytorialnego. Projekt uzyskał pozytywną opinię Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (wiążąca opinia Zespołu do Spraw Energii, Klimatu i Środowiska wydana w dniu 19 października 2022 r.).

Projekt nie dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy praw i interesów związków pracodawców oraz zadań związków zawodowych, projekt nie podlegał opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców i związki zawodowe.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348). Nie odnotowano zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów ww. ustawy

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostały omówione w raporcie z konsultacji udostępnionym na stronie Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	0,7 92	0,7 92	0,3 96	0,3 96	-	-	-	-	-	-	-	2,376
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	1,5 84	4,6 95	8,7 00	12, 038	12, 547	12, 841	12, 830	12, 830	12, 830	14, 776	105,671	
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania

Projektowana regulacja nie spowoduje skutków finansowych dla jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego, polegających na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów tych jednostek w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów w obszarach innych niż działalność Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki i urzędu, przy pomocy którego wykonuje swoje zadania – Państwowej Agencji Atomistyki. Wydatki w zakresie działalności Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki zostaną pokryte z budżetu państwa część 68 – Państwowa Agencja Atomistyki, który zostanie odpowiednio zwiększony o kwoty wykazane w tabeli powyżej w kolejnych latach.

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Wzrost liczby decyzji wydawanych przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska może natomiast przyczynić się do zwiększenia dochodów budżetu państwa.</p> <p>Projekt wpłynie na czas trwania procesów inwestycyjnych przez skrócenie terminów postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Efekt ten wystąpi zwłaszcza w przypadku postępowań prowadzonych przez RDOŚ i GDOŚ, a największymi beneficjentami przewidzianych w projekcie rozwiązań będą podmioty planujące realizację inwestycji infrastrukturalnych o ponadlokalnym znaczeniu.</p> <p>Ponadto przez doprecyzowanie i zmianę przepisów zakłada się przyspieszenie realizacji inwestycji publicznych liniowych (drogowych, kolejowych, przeciwpowodziowych), co może spowodować zarówno oszczędności środków na ich realizację, jak i szybsze ich wydawanie.</p> <p>Nowe zadania Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki i obsługującego go urzędu – Państwowej Agencji Atomistyki – związane z rozpatrywaniem wniosków o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego i wydawaniem takich opinii równocześnie dla kilku inwestorów, a w konsekwencji także rozpatrywaniem wniosków o wydanie decyzji w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej dla wielkoskalowych elektrowni jądrowych nieobjętych Programem Polskiej Energetyki Jądrowej, w tym wniosków o wydanie zezwoleń, wymagają zatrudnienia w latach 2024–2033 46 pracowników, w tym: 5 pracowników w 2024 r., 10 pracowników w 2025 r., 13 pracowników w 2026 r., 11 pracowników w 2027 r., 2 pracowników w 2028 r., 1 pracownika w 2029 r. oraz 4 pracowników w 2033 r.</p> <p>W obliczeniach uwzględniono:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) – na wynagrodzenia dla pracowników 14 457 zł miesięcznie na osobę; 2) – dodatkowe wynagrodzenie roczne równe 8,5% wynagrodzenia dla pracowników liczone w rok po zatrudnieniu pracownika 14 746 zł rocznie; 3) – na utrzymanie miejsca pracy dla pracowników 4689 zł miesięcznie na osobę; 4) – na dodatkową – w stosunku do obecnej będącej w dyspozycji Państwowej Agencji Atomistyki - powierzchnię biurową – 5082 zł miesięcznie na osobę; 5) – na zorganizowanie miejsca pracy – 26 000 zł jednorazowo. <p>Prezes Państwowej Agencji Atomistyki otrzymał w latach 2021–2023 cztery wnioski o wydanie ogólnej opinii, o której mowa w art. 39b ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe. Proces wydawania takiej opinii jest podobny do wydawania wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego. Na podstawie dotychczasowych doświadczeń Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z wydawania ogólnych opinii można założyć, że w ciągu najbliższych 10 lat zostanie złożonych od kilku do kilkunastu wniosków o wydanie przez Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki wyprzedzającej opinii dotyczącej określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego. Wpływy do budżetu państwa z tytułu opłaty za wydanie tej opinii można oszacować w wysokości 2,376 mln zł przy złożeniu 12 takich wniosków.</p>
---	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie(0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							Trudny do oszacowania spadek kosztów wynikający ze skrócenia czasu uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							Trudny do oszacowania spadek kosztów wynikający ze skrócenia czasu

								uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
	osoby z niepełnosprawnością oraz osoby starsze	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Skrócenie czasu uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Projektowane przepisy wpłyną pozytywnie na przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu robót budowlanych w ramach inwestycji celu publicznego.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Skrócenie czasu uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak wpływu						
	osoby z niepełnosprawnością oraz osoby starsze	Brak wpływu						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Projektowane zmiany powinny wpłynąć na przyspieszenie procedury uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a tym samym skrócenie czasu uzyskania wszystkich pozwoleń koniecznych do rozpoczęcia realizacji przedsięwzięcia.</p> <p>Wejście w życie projektowanych zmian będzie miało korzystny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw realizujących roboty budowlane. Projektowane rozwiązania prawne mają na celu zapewnienie ciągłości realizacji inwestycji celu publicznego w dobie kryzysu gospodarczego wywołanego pandemią COVID-19.</p> <p>Nie jest możliwe przedstawienie w ujęciu pieniężnym korzyści po stronie przedsiębiorców.</p> <p>Wejście w życie projektowanych zmian nie będzie natomiast miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, obywateli oraz gospodarstw domowych, w tym osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.</p> <p>Zmiany nie wpłyną na czas uzyskiwania decyzji o warunkach zabudowy.</p>							
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy				
Komentarz:								
<p>Zmiany specustawy drogowej spowodują usprawnienie i przyspieszenie procesu przygotowania inwestycji drogowych. Przykładowo usunięcie epizodycznego charakteru specustawy drogowej umożliwi dokończenie procesu budowy infrastruktury drogowej w Polsce w szybszym terminie. Nie jest możliwe wskazanie dokładnego czasu przyspieszenia procesu przygotowania i realizacji inwestycji drogowych w wyniku przyjęcia proponowanych zmian w specustawie drogowej, gdyż zmieniane przepisy dotyczą takich etapów inwestycji, które mogą obecnie trwać przez różny okres czasu ze względu na np. protesty. Zakłada się jednak, że nastąpi skrócenie tego procesu o kilka miesięcy.</p> <p>Ponadto projektowane w specustawie drogowej regulacje umożliwią, w razie zaistnienia takiej potrzeby, sprawne przygotowanie i realizację ściśle określonych inwestycji na drogach publicznych, które ze względu na elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa muszą być zrealizowane w trybie pilnym.</p>								

Projekt ma na celu uregulowanie rozdziału zadań między organami zaangażowanymi w wydawanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez modyfikację ich kompetencji, przeciwdziałanie błędnej interpretacji przepisów i niewłaściwej praktyki. Odpowiednie wykorzystanie potencjału i roli poszczególnych organów pełniących istotną rolę w systemie ocen oddziaływania na środowisko powinno zwiększyć efektywność administracji publicznej bez negatywnego wpływu na jakość realizowanych zadań i bez zwiększenia kosztów po stronie państwa oraz obywateli. Docelowo projekt ma służyć usprawnieniu procesów inwestycyjnych.

Odnosząc się do zmiany polegającej na wprowadzeniu dla organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został odpowiednio uchwalony albo przyjęty na początkowym etapie postępowania (przed wysłaniem do RDOŚ o wydanie opinii lub uzgodnienia), należy wyjaśnić, że szacunkowa liczba spraw, w których dostrzeżono niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp w sytuacji wystąpienia przez organy gminy, starostę lub dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych do RDOŚ o wydanie opinii lub uzgodnienia, to: 128 spraw w 2019 r., 164 sprawy w 2020 r. i 62 sprawy w I kwartale 2021 r. Duża liczba takich spraw oznacza, że przed wystąpieniem do RDOŚ o wydanie opinii lub uzgodnienia ww. organy często nie badają zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp na wstępnym etapie postępowania, niejako przerzucając ten obowiązek na RDOŚ. Ponieważ niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp stanowi jedną z przesłanek odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, projektodawca zamierza wprowadzić rozwiązanie, które zmusi właściwy organ do przeprowadzenia analizy w tym zakresie na początkowym etapie postępowania, co pozwoli na niepodejmowanie dalszych czynności w sprawie, w sytuacji gdy organ stwierdzi istnienie tej przesłanki. Skutkiem rozwiązania będzie ograniczenie liczby postępowań wпадkowych rozpatrywanych przez RDOŚ i inne organy współdziałające, a także zmniejszenie liczby spraw, w których wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi postępowanie, podejmuje wszelkie czynności wyjaśniające, a często przeprowadza również ocenę oddziaływania na środowisko, w sytuacji gdy już po wszczęciu postępowania można ustalić, że decyzja nie może być wydana z uwagi na zaistnienie ww. przesłanki.

RDOŚ zostaną wyposażeni w narzędzie umożliwiające odmowę uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy z powodu braku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co uszczelni system ocen oddziaływania na środowisko i wyeliminuje sytuacje, w których błędy w tym zakresie zostają zidentyfikowane na dalszym, już mocno zaawansowanym, procesie inwestycyjnym.

W odniesieniu do propozycji zmian przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (nowy art. 27a i art. 27b tej ustawy) – z punktu widzenia realizacji inwestycji, których inwestorem jest PGW WP – inwestor może wystąpić do wojewody o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości. Przed złożeniem wniosku do wojewody inwestor musi zwrócić się do właściciela nieruchomości o zgodę na wejście. Jeśli właściciel nie wyda zgody w terminie 30 dni od otrzymania wystąpienia inwestora, to wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości w ciągu 21 dni od złożenia wniosku przez inwestora. W projekcie ustawy proponuje się przepisy dotyczące umożliwienia wejścia na tereny nieruchomości będące cudzą własnością w celu przeprowadzenia pomiarów, badań oraz innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu na środowisko lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o pozwolenie na realizację inwestycji: prace geologiczne, badania archeologiczne, itp. Umożliwienie wejścia na teren przed wydaniem pozwolenia na realizację inwestycji, co za tym idzie możliwości wywłaszczenia lub czasowego przejęcia terenu nieruchomości, pozwoli na sprawniejsze przeprowadzenie niezbędnych badań. Pozwoli to przyspieszyć proces inwestycyjny.

Dodanie w art. 258 ustawy Pw nowego przepisu (ust. 8a) pozwalającego PGW WP nabywać w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości, urządzenia wodne lub ich części, służące do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy, w znaczący sposób skróci proces przygotowania działań inwestycyjnych i ułatwi uregulowanie kwestii własnościowych do nieruchomości niezbędnych dla jej realizacji. Dotychczas wykup nieruchomości przez organy Skarbu Państwa, a następnie uzyskanie praw właścicielskich do nieruchomości przez PGW WP trwało od 6 do 12 miesięcy. Przewidziane w tym zakresie rozwiązanie w projekcie ustawy pozwoli na znaczące skrócenie tego okresu do ok. 1 miesiąca niezbędnego głównie na przeprowadzenie czynności związanych z notarialnym nabyciem nieruchomości. Pozwoli to na oszczędności czasu w nabywaniu nieruchomości przez PGW WP wynoszące od 5 do 11 miesięcy.

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane przepisy będą miały pozytywny wpływ na rynek pracy, gdyż promowane rozwiązania prawne mają na celu zapewnienie ciągłości realizacji inwestycji publicznych.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☒ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☒ inne: inwestycje publiczne	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie projektowanych zmian będzie miało korzystny wpływ na sytuację i rozwój regionalny, gdyż zapewni ciągłość w realizacji inwestycji celu publicznego. Zmodyfikowane zostaną niektóre procedury dotyczące ochrony środowiska. Nastąpi usprawnienie i przyspieszenie realizacji inwestycji publicznych.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że projektowane przepisy zaczną obowiązywać po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem art. 1 pkt 22 oraz art. 7 pkt 6, które wchodzi w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
<p>Po 3 latach od dnia wejścia w życie ustawy zostanie przeprowadzona ocena polegająca na weryfikacji, w jakim stopniu został osiągnięty założony efekt zmniejszenia obciążenia organów wydających decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach oraz RDOŚ. GDOŚ prześle do tych organów ankietę w celu uzyskania danych porównawczych na temat długości prowadzonych postępowań i ich liczby oraz informacji z zakresu problematyki związanej z badaniem zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp albo planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej i liczbą spraw, w których RDOŚ odmówił uzgodnienia decyzji o warunkach zabudowy.</p>		
<p>W zakresie przyspieszenia procesu przygotowania i realizacji inwestycji drogowych przeprowadzenie oceny zmienionych przepisów specustawy drogowej wymaga okresu 5 lat ze względu na pewną długotrwałość tych inwestycji. W szczególności ewaluacja ta będzie uwzględniać ocenę i praktykę stosowania przepisów oraz czasu trwania całego procesu przygotowawczego zarządcy dróg krajowych – Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.</p>		
<p>W zakresie skrócenia procesu realizowanych inwestycji przeciwpowodziowych ewaluacja nastąpi po upływie 5 lat od dnia wejścia w życie przepisów ustawy. Zaproponowany termin ewaluacji wskazanych przepisów wynika z konieczności przeprowadzenia pełnej procedury inwestycyjnej na nowych zasadach w celu porównania średnich terminów realizacji inwestycji z zastosowanymi ułatwieniami.</p>		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

Raport z konsultacji

projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw

I. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych oraz opiniowania

Stosownie do § 4 i 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny (legislacja.rcl.gov.pl) – nr UD375 w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.

Projekt w ramach konsultacji publicznych, z terminem 14 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, otrzymały następujące podmioty:

1. Centrum Prawa Ekologicznego;
2. Fundacja ClientEarth Prawnicy dla Ziemi;
3. Fundacja Frank Bold;
4. Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
5. Instytut Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk;
6. Instytut Ochrony Środowiska;
7. Klub Przyrodników;
8. Krajowa Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska;
9. Krajowa Komisja do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko;
10. Liga Ochrony Przyrody;
11. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków;
12. Operator Gazociągów Przesyłowych Gaz-System S.A.;
13. PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.;
14. Polska Grupa Energetyczna S.A.;
15. Polska Izba Gospodarki Odpadami;
16. Polski Związek Firm Deweloperskich;
17. Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.;
18. Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.;
19. Pracownia Ochrony Środowiska „Zielone Oko”;
20. PERN Spółka Akcyjna;
21. Stowarzyszenie Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne;
22. Stowarzyszenie Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot;
23. WWF Polska;
24. Polski Kongres Drogowy;
25. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa;
26. Polska Izba Inżynierów Budownictwa;
27. Instytut Badawczy Dróg i Mostów;
28. Samorządowa Komisja Drogownictwa Miejskiego;
29. Krajowa Rada Zarządców Dróg Powiatowych;
30. Konwent Dyrektorów Zarządów Dróg Wojewódzkich;
31. Związek Powiatów Polskich;
32. Związek Województw RP;
33. Unia Metropolii Polskich;

34. Związek Miast Polskich;
35. Związek Gmin Wiejskich.

Projekt do opiniowania, z terminem 14 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, otrzymały następujące podmioty:

1. Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska;
2. 16 regionalnych dyrekcji ochrony środowiska;
3. Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe”;
4. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad;
5. Główny Geodeta Kraju;
6. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
7. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
8. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
9. Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej;
10. samorządowe kolegia odwoławcze;
11. wojewodowie;
12. marszałkowie województw;
13. Naczelna Rada Adwokacka;
14. Krajowa Izba Radców Prawnych;
15. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie;
16. urzędy morskie;
17. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej;
18. Główny Inspektor Ochrony Środowiska;
19. 16 wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.

Skrócenie terminu konsultacji publicznych i opiniowania wynikało z potrzeby jak najszybszego wprowadzenia rozwiązań ustawowych usprawniających proces inwestycyjny w Polsce.

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego zgodnie z ustawą z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 759), jako że zmienia kompetencje organów samorządu terytorialnego. Projekt uzyskał pozytywną opinię Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (wiążąca opinia Zespołu do Spraw Energii, Klimatu i Środowiska KWRiST wydana w dniu 19 października 2022 r.).

Szczegółowe omówienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych i opiniowania wraz ze stanowiskiem projektodawcy zostało zawarte w tabeli uwag z konsultacji stanowiącej załącznik nr 1 do raportu oraz tabeli uwag z opiniowania stanowiącej załącznik nr 2 do raportu.

II. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa

Projekt rozporządzenia został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem w trybie ww. ustawy.

III. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt rozporządzenia nie wymagał zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz dokonania uzgodnienia z właściwymi organami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (UD375)

Konsultacje publiczne

Nr	Ustawa zmieniana	Jednostka redakcyjna ¹⁾	Instytucja zgłaszająca uwagę	Treść uwagi	Stanowisko do uwagi
1.	ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, dalej „ustawa ooś”	art. 3 ust. 1 pkt 15b (dodawany w art. 1 pkt 1 lit. c projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Wprowadzenie definicji „zamierzenia budowlanego” w zaproponowanej postaci może w kilku aspektach skutkować spotęgowaniem rozbieżności interpretacyjnych. Poniżej podano dwa takie przykłady.</p> <p>1. W zakresie kwalifikacji przedsięwzięć, które dotyczą obiektów budowlanych, w stosunku do których rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko posługuje się parametrem długości, jako decydującym o charakterze danego przedsięwzięcia - np. sieci kanalizacyjnych (§ 3 ust. 1 pkt 81), i in. W praktyce (niestety niezbyt fortunnej) w Polsce projektowanie i realizacja sieci uzbrojenia terenu, w tym kanalizacyjnych, odbywa się często przez prywatnego inwestora, który po wybudowaniu przekazuje ją na rzecz gestora sieci. Następnie inny prywatny inwestor dokonuje budowy następnego odcinka, itd. Każdy kolejny inwestor z reguły nie ma wiedzy o tym czy wcześniejsze odcinki (krótsze niż określone w progach zawartych w ww. rozporządzeniu) uzyskiwały decyzję o</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Po analizie uwag zgłaszanych do projektowanego przepisu projektodawca wycofał się z definicji wprowadzanej w art. 3 w ust. 1 pkt 15b ustawy ooś.</p>

¹⁾ Jednostka redakcyjna projektu podana według wersji projektu skierowanej do konsultacji.

			<p>środowiskowych uwarunkowaniach i z oczywistych względów nie stara się tej wiedzy pozyskać. Trudno nawet czynić temu zarzut, skoro budowa odcinkami przez wiele lat danej sieci nie stwarzała przesłanki do uznania, że podlega obowiązkowi uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a po przekroczeniu łącznej długości 1 km długości (przy budowie jedynie kilkunastometrowego odcinka) miałyby już podlegać temu rygorowi. Wydaje się więc, że co do zasady brak jest uzasadnienia do stosowania takiej reguły, która już obecnie wynika z ww. rozporządzenia, a dodatkowo zostanie utrwalona w ustawie.</p> <p>2. Zgodnie z ustawą Prawo budowlane ilekroć w ustawie mowa jest o:</p> <p>„6) budowie – należy przez to rozumieć wykonywanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także odbudowę, rozbudowę, nadbudowę obiektu budowlanego;</p> <p>7) robotach budowlanych – należy przez to rozumieć budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego;”</p> <p>Wobec powyższego powstają wątpliwości natury semantycznej w zakresie projektowanej redakcji przepisu art. 3 ust. 1 pkt 15b, gdzie pominięto takie aspekty działalności inwestycyjnej jak nadbudowa obiektu budowlanego lub odbudowa obiektu budowlanego mieszczące się w pojęciu budowy.</p> <p>W przyszłości mogą powstawać wątpliwości interpretacyjne, kiedy to budowa polegająca na rozbudowie obiektu (umieszczona w definicji) będzie mieściła się w zakresie zdefiniowanym jako zamierzenie budowlane w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania</p>	
--	--	--	---	--

			<p>na środowisko, natomiast np. nadbudowa obiektu z tego katalogu pojęć zostanie wykluczona (nie została umieszczona w definicji). Z punktu widzenia wzajemnej korelacji pojęciowej aktów rangi ustawowej wydaje się celowe, aby definiowane w poszczególnych aktach prawnych zjawiska były opisywane maksymalnie jednoznacznie i zbieżnie ze sobą.</p> <p>Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego</p> <p>1. Powstaje wątpliwość o sens takiej konstrukcji przepisów, która uzależnia kwalifikację inwestycji od długości sieci w ramach jej „rozbudowy”, w szczególności, że dotyczy to inwestycji poprawiających co do zasady jakość środowiska, np. kanalizacyjnych. Na marginesie należy zauważyć, że z kolei rozporządzenie nie zajmuje się różnego rodzaju inwestycjami OZE, które mogą mieć negatywny wpływ na środowisko, np. poprzez odbieranie ciepła z gruntu lub z wód podziemnych.</p> <p>W przypadku obiektów budowlanych, w stosunku do których rozporządzenie posługuje się parametrem długości, jako decydującym o charakterze danego przedsięwzięcia - w praktyce przyjęło się, że uwzględniany jest wyłącznie odcinek sieci budowanej przez danego inwestora i jeśli nie przekracza on długości określonych w rozporządzeniu, to traktowany jest jako zwolniony z obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (niezależnie od całkowitej długości sieci wcześniej wybudowanej), a więc traktowany jest jako budowa, a nie rozbudowa. Wydaje się, że ta zasada powinna zostać uznana za właściwą i mieć przełożenie w treści zapisu ustawowego i w treści rozporządzenia.</p> <p>2. W przypadku podtrzymania przez prawodawcę zawarcia tej definicji w ustawie, z uwagi na fakt, iż nie jest ona spójna z aparatem pojęciowym zawartym w</p>	
--	--	--	--	--

				ustawie – Prawo budowlane, należałoby ją zmodyfikować i doprecyzować zgodnie z ostateczną intencją prawodawcy.	
2.	ustawa ooś	art. 59a ust. 1 pkt 1 (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Brakuje wyrazu. Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego „1) przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1,”	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Redakcja przepisu została poprawiona.
3.	ustawa ooś	art. 64 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 8 lit. a projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest publikowany w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego Wystarczyłoby wskazanie adresu publikacyjnego, zamiast nakładania obowiązku dołączenia wypisu lub rysu.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Zastąpienie wypisów i wrysów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego publikatorem z wojewódzkiego dziennika urzędowego pozbawia organ dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wskazany przez inwestora publikator może być nieaktualny lub niepełny, co sprowadzałoby się do tego, że organ samodzielnie musiałby ustalać czy na danym terenie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania terenu (dalej również „mpzp”) i jakiej treści. Analiza taka, dla terenów o większej powierzchni, gdzie na poszczególnych działkach obowiązują różne plany, które dodatkowo mogą być kilkakrotnie zmieniane niezależnie od siebie, jest żmudna i skomplikowana, co wpłynęłoby na wydłużenie postępowania, a w przypadku niedopatrzeń, może być przyczyną dokonywania błędnych, nawet wadliwych rozstrzygnięć.
4.	ustawa ooś	art. 74 ust. 1 pkt 5 ustawy (zmieniany w art. 1 pkt 10 lit. a projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest publikowany w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego Wystarczyłoby wskazanie adresu publikacyjnego, zamiast nakładania obowiązku dołączenia wypisu lub rysu.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia jak w stanowisku do uwagi z poz. 3.

5.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. p (zmieniana w art. 1 pkt 11 lit. b projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Przepis niejasny. Nie wiadomo, o jaką zmianę chodzi (zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego czy zmianę sposobu użytkowania terenu). Zmiana sposobu użytkowania obiektu, przebudowa, rozbudowa czy montaż sama w sobie jest przedsięwzięciem, ale również zamierzeniem budowlanym, którego definicję zamierza się wprowadzić.</p> <p>Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego p) zamierzeń budowlanych polegających na: - zmianie sposobu użytkowania, rozbudowie lub przebudowie obiektu budowlanego, jeśli dla wcześniejszych przedsięwzięć związanych z obiektem do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska, - montażu obiektu budowlanego, jeśli dla wcześniejszych przedsięwzięć na terenie, na którym obiekt ma być zamontowany, do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska,”</p>	<p><u>Uwaga częściowo uwzględniona.</u> Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. p ustawy ooś poprawiono. Zrezygnowano z wprowadzenia pojęć przebudowy, rozbudowy lub montażu (tak jak obecnie jest to wyszczególnione w § 2 ust. 2 i § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko), uznając, że prawidłową i jednoznaczną spójność zapisów obu aktów normatywnych zapewni odwołanie w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit p ustawy ooś do delegacji ustawowej (art. 60 pkt 3 ustawy ooś) służącej określeniu w drodze rozporządzenia rodzajów zmian kwalifikowanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.</p>
6.	ustawa ooś	art. 77 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 12 lit. a projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest publikowany w wojewódzkim dzienniku urzędowym.</p> <p>Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego Wystarczyłoby wskazanie adresu publikacyjnego, zamiast nakładania obowiązku dołączenia wypisu lub wrysu.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia jak w stanowisku do uwagi z poz. 3.</p>
7.	ustawa ooś	art. 86b (zmieniany w art. 1 pkt 15 projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>W uzasadnieniu nie wskazano, jaki jest powód zmiany. Skoro chodzi o podmiot planujący realizację przedsięwzięcia, wiadomo, że jest mowa o etapie koncepcyjnym, poprzedzającym rozpoczęcie realizacji przedsięwzięcia.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Proponowana zmiana ma na celu jedynie ujednoczenie sformułowań (np. z art. 73 i 88 ustawy ooś), jako zmiana redakcyjna nie ma charakteru merytorycznego, więc nie wymaga uzasadnienia.</p>

8.	ustawa ooś	art. 110 ust. 1 zdanie drugie (zmieniany w art. 1 pkt 20 projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Wyrazy „unikanie” i „zapobieganie” wydają się bliskoznaczne. Proponuje się brzmienie spójne z projektowanym brzmieniem art. 115 ust. 1 zdanie drugie:</p> <p>Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego „Konsultacje mogą dotyczyć w szczególności wariantów planowanego przedsięwzięcia, możliwych transgranicznych oddziaływań na środowisko oraz rozwiązań mających na celu zapobieganie, ograniczenie lub kompensację tych oddziaływań.”</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona częściowo.</u></p> <p>Działania mające na celu <u>unikanie</u> polegają na niepodejmowaniu przedsięwzięcia w zakresie w jakim wiadome jest, że może ono znacząco negatywnie oddziaływać na środowisko (np. odsunięcie lokalizacji turbiny wiatrowej od terenów chronionych).</p> <p>Działania mające na celu <u>zapobieganie</u> polegają na działaniach, które implementowane są w zakresie realizacji danego przedsięwzięcia/realizacji ustaleń projektu dokumentu, które mają za zadanie zapobiegać wystąpieniu znaczącego oddziaływania na środowisko (np. ekran akustyczny zapobiega wystąpieniu przekroczeniom norm hałasowych w przypadku dróg).</p> <p>Działania mające na celu <u>ograniczenie</u> oddziaływań polegają na wprowadzeniu działań w przypadku wystąpienia znaczącego oddziaływania na środki i mają za zadanie zmniejszenie skali oddziaływań (np. ograniczanie emisji).</p> <p>Pojęcia te nie są ostre i w pewnych przypadkach przyporządkowanie konkretnych działań do danego pojęcia, może być utrudnione, lecz nie ma to istotnego znaczenia prawnego. Pojęcia te funkcjonują obecnie w ustawie ooś w art. 66 ust. 1 pkt 9 i po analizach wszystkich uwag wniesionych do omawianego przepisu oraz art. 115 ustawy ooś, aktualnie proponowane brzmienie art. 110 ust. 1 nawiązuje do art. 66 ust. 1 pkt 9 ustawy ooś.</p>
9.	ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, dalej	art. 11ea ust. 1 (dodawany w art. 6 pkt 1 projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Organ będzie zobowiązany do wydania rozstrzygnięcia pomimo braku czynnego udziału strony. Określenie stron oraz powiadomienie ich o toczących się postępowaniu administracyjnym należy do obowiązków organu. W takim przypadku należałoby wyłączyć w stosunku do wskazanej grupy postępowań całą grupę przepisów regulujących udział strony w postępowaniu oraz konsekwencje niezapewnienia przez organ tego udziału (np. kwalifikowana wadliwość decyzji skutkująca</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>W opinii projektodawcy wprowadzane przepisy są konieczne dla przyspieszenia prowadzenia inwestycji drogowych, a więc tym samym zasadne z punktu widzenia interesu publicznego. Ponadto takie rozwiązania obowiązują również w innych specustawach.</p>

	„specustawa drogowa”			wznowieniem postępowania). Budziłoby to zasadnicze wątpliwości w zakresie zgodności z Konstytucją takich rozwiązań.	
10.	ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, dalej „specustawa drogowa”	art. 11ea ust. 2 (dodawany w art. 6 pkt 1 projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Wyznaczenie przedstawiciela powinno być obligatoryjne.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W opinii projektodawcy wprowadzane przepisy są konieczne dla przyspieszenia prowadzenia inwestycji drogowych, a więc tym samym zasadne z punktu widzenia interesu publicznego. Ponadto takie rozwiązania obowiązują również w innych specustawach.
11.	prawo wodne	art. 395 pkt 9 (zmieniany w art. 8 pkt 3 lit. a projektu)	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Proponowane brzmienie nie jest spójne z definicjami zawartymi w ustawie – Prawo budowlane. Pojęcie „wykonanie” należy zastąpić pojęciem „budowa”, które jest zdefiniowane w prawie budowlanym i obejmuje również „odbudowę” i „rozbudowę”. Propozycja ewentualnego zapisu alternatywnego „9) budowa , przebudowa, montaż lub rozbiórka urządzeń pomiarowych służb państwowych oraz Wód Polskich, a także lokalizowanie tych obiektów na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;”	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Zrezygnowano ze zmiany brzmienia art. 395 pkt 9 Pw.
12.	ustawa ooś	art. 59a (art. 1 pkt 6 projektu)	Qair Polska S.A.	Przy okazji wprowadzania zmian do ustawy wskazana byłaby zmiana nieadekwatnego i błędnego językoznawczo określenia „raport o oddziaływaniu na środowisko”, na przykład na „prognoza oddziaływania na środowisko” lub „analiza wpływu na środowisko”. Słowo raport oznacza sprawozdanie z jakiegoś zdarzenia, czynności, która się wydarzyła lub opisanie stanu, który miał miejsce (np. raport z pomiarów, raport o stanie środowiska itp), a dokumentacja zwana „raportem o oddziaływaniu na środowisko” jest w rzeczywistości analizą lub	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Pojęcie raport należy odczytywać w ten sposób, że jest to wynik, sprawozdanie z analizy oddziaływania, którą wykonał podmiot planujący realizację przedsięwzięcia i przedłożył organowi, celem poddania tego opracowania ocenie w toku postępowania administracyjnego i w rezultacie uzyskanie od właściwego organu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która określi działania minimalizujące adekwatne do oddziaływań stwierdzonych w raporcie i wynikające z przeprowadzonej oceny oddziaływania.

				prognozą i dotyczy zdarzeń, okoliczności, stanów, które dopiero nastąpią, więc nazwa raport byłaby słuszna tylko w kontekście „raport z analizy oddziaływania...” lub podobnym.	Wyjaśnić też należy, że nomenklatura w tym zakresie obowiązuje od początku istnienia w Polsce systemu ocen oddziaływania na środowisko, co uzasadnia pozostawienie jej w dotychczasowym brzmieniu.
13.	ustawa ooś	art. 66 ust. 1 (art. 1 pkt 9 projektu)	Qair Polska S.A.	<p>Projektowana zmiana w zakresie wymagań dotyczących wariantowania przedsięwzięcia jest niewystarczająca. Praktyka wskazuje, że w przypadku wielu inwestycji opracowanie racjonalnego alternatywnego wariantu na etapie składania wniosku o decyzję środowiskową jest niemożliwe. Skutkuje to przedstawianiem w raporcie jakichś pozbawionych sensu pseudo-wariantów, których inwestor nie chce lub wręcz nie jest w stanie realizować. Warianty te są wymyślane wyłącznie w celu wypełnienia wymagań ustawy, o czym doskonale wie nie tylko wnioskodawca, ale również wszystkie organy analizujące dokumentację. Proponuję umieścić w ustawie zapis, że wnioskodawca może przedstawić uzasadnienie braku alternatywnych wariantów, z którego by wynikało, że racjonalne wariantowanie przedsięwzięcia w aspekcie lokalizacji, skali, rodzaju technologii itp. nie jest możliwe. Nie wyklucza to możliwości opracowania racjonalnych wariantów przedsięwzięcia w trakcie procesu uzgadniania i uzupełniania dokumentacji, co w praktyce często ma miejsce.</p> <p>Wymagania ustawy dotyczące zakresu raportu mówią, że należy szczegółowo opisać cechy przedsięwzięcia(Art. 66 ust. 1 pkt 1), a następnie (dopiero w p. 5), że należy przedstawić i opisać warianty przedsięwzięcia. Jest to niekonsekwencja, skoro należy przedstawiać przedsięwzięcie w wariantach, to powinno się to zrobić w pierwszych rozdziałach dokumentu, a następnie w całej dokumentacji analizować warianty. Na przykład: w art. 66 ust. 1 pkt 2 mówi się, że raport powinien</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wymóg związany jest z przepisami Dyrektywy EIA (art. 5 ust. 3 lit. d, załącznik nr IV ust. 2), zgodnie z którymi inwestor ma obowiązek przedstawienia organowi ochrony środowiska alternatywnych rozwiązań planowanego przedsięwzięcia. Jednocześnie, abstrahując od wymogów ustawy ooś i dyrektywy, to wydaje się, że każde działanie inwestycyjne poprzedzone jest stosowną analizą w ramach której inwestor rozważa, jakie rozwiązanie w sposób optymalny pozwoli na osiągnięcie założonego przez niego celu. Poza racjonalnymi, alternatywnymi wariantami, inwestor jest obowiązany wskazać także, zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia, uwzględniający dostępne informacje o środowisku oraz wiedzę naukową.</p> <p>Podsumowując, obowiązek wariantowania istnieje w prawie polskim obecnie, stanowiąc transpozycję przepisów dyrektywy EIA, i nie może zostać usunięty ani też nie może zostać wprowadzona możliwość uzasadnienia braku alternatywnych wariantów. Natomiast przepis ten uległ niewielkim modyfikacjom w związku z uwzględnieniem uwag innych podmiotów.</p>

				zawierać „opis elementów przyrodniczych środowiska objętych zakresem przewidywanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia...”. Biorąc pod uwagę, że przedsięwzięcie może być realizowane w różnych wariantach lokalizacyjnych, ten punkt powinien się odnosić do wszystkich wariantów planowanego przedsięwzięcia, podobnie jak kolejne punkty, od 2a do 4. Logiczne więc byłoby, żeby treść punktu 5 została zawarta już w punkcie 1.	
14.	ustawa ooś	uwaga ogólna	ENEA	Należałoby rozważyć rozszerzenia katalogu inwestycji, w odniesieniu do których nie stosuje się odmowy realizacji przedsięwzięcia o inwestycje o charakterze strategicznym (np. w ujęciu strategii/planów/programów/polityk rządowych/ministerialnych)	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Uwaga nie wskazuje konkretnych rodzajów inwestycji ani konkretnych propozycji zmiany.
15.	ustawa ooś	art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6a ustawy ooś (art. 1 pkt 9 lit. b projektu)	Fundacja Frank Bold	Propozycja przedstawiona w projekcie wprowadza trzy zasadnicze zmiany w stosunku do obecnego uregulowania. Po pierwsze, usuwa konieczność przedstawienia w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (dalej: raport ooś) trzech wariantów. W obecnym stanie prawnym inwestor jest zobowiązany do przedstawienia co najmniej trzech wariantów, przy czym przyjmuje się, że w wyjątkowych przypadkach wariant inwestorski może być jednocześnie uznany jako racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska. Taka sytuacja może być jednak jedynie wyjątkiem i powinna zostać szczegółowo uzasadniona. Po drugie, wykreślona została także przesłanka alternatywności racjonalnego wariantu. Trzecią istotną zmianą jest wykreślenie z wymogów ustawowych przedstawienia uzasadnienia wariantów. Uwagi	<u>Uwaga częściowo uwzględniona.</u> Wymogi w zakresie wariantowania wynikają z dyrektywy EIA. (motyw 13, art. 5 ust. 3 lit d, załącznik IV ust. 2). Z przepisów tych nie wynika wymóg, by na inwestora został nałożony obowiązek przedstawienia co najmniej 3 wariantów alternatywnych. Wymóg taki, w ocenie projektodawcy, nie wynika także z obecnie obowiązującego art. 66 ustawy ooś, który transponuje do prawa polskiego ww. przepisy dyrektywy EIA. Z dyrektywy nie wynika również obowiązek wyjątkowego traktowania sytuacji, w której wariant najkorzystniejszy dla środowiska jest jednocześnie wariantem alternatywnym lub wskazanym do realizacji. Niemniej, ponieważ w orzecznictwie pojawia się stanowisko, że liczba wariantów powinna wynosić co najmniej trzy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt III OSK 376/21), co było główną przyczyną zainicjowania zmian w omawianym przepisie, kwestię tę uregulowano odpowiednio w brzmieniu art. 66ust. 1 pkt 5 ustawy ooś.

			<p>Prawidłowe wariantowanie stanowi praktyczną realizację zasad prewencji i zapobiegania, będących naczelnymi zasadami nowoczesnego systemu prawa ochrony środowiska skodyfikowanymi w art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1973 z późn. zm., dalej: p.o.ś.). Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko (dalej: OOŚ) planowanego przedsięwzięcia, ze względu na swój kompleksowy i prognostyczny charakter jest najbardziej reprezentatywne z punktu widzenia wdrażania tych kluczowych zasad. Przedstawienie konkretnego i szczegółowego opisu wariantowania wraz z rzetelnym uzasadnieniem jest niezbędne ze względu na dyspozycję art. 81 ust. 1 u.o.o.ś. Pozwala ona organowi prowadzącemu postępowanie po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, wskazać w decyzji spośród wariantów określonych w art. 66 ust.1 pkt 5 wariant dopuszczony do realizacji.</p> <p>Rozwiązania zaproponowane w projekcie będą skutkować zdeprecjonowaniem istoty wariantowania dla poprawnie przeprowadzonej OOŚ. Po ich wejściu w życie inwestor będzie musiał przedstawić minimum dwa warianty przedsięwzięcia, przy czym nie będzie przedstawiał odrębnie racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. W proponowanej zmianie inwestor będzie miał jedynie obowiązek wskazania, który z opisanych wariantów będzie najkorzystniejszy dla środowiska (w tym kontekście znika również słowo "racjonalny") Oznacza to, że nie będzie to musiał być wariant najkorzystniejszy dla środowiska obiektywnie, a najkorzystniejszy z przedstawionych przez inwestora. To zatem wybór inwestora, a nie obiektywne, racjonalne przesłanki wpływu na środowisko, będzie stanowić punkt odniesienia. Nie</p>	<p>Odnosząc się z kolei do kwestii uzasadnienia wariantów należy wskazać, że z załącznika IV ust. 2 dyrektywy EIA wynika, że wymagany jest „Opis rozsądnych rozwiązań alternatywnych (na przykład związanych z projektem przedsięwzięcia, technologią, lokalizacją, wielkością i skalą) rozpatrywanych przez wykonawcę, które są istotne dla proponowanego przedsięwzięcia oraz jego cech charakterystycznych, i podanie głównych powodów wyboru danej opcji, wraz z porównaniem wpływu na środowisko.”. Z przepisu tego wynika zatem wymóg podania głównych powodów wyboru danej opcji, co jest rozumiane jako podanie uzasadnienia dla wariantu wybranego do realizacji, a nie wszystkich wariantów. Projektodawca nie usunął wymogu uzasadnienia w tym zakresie, wynika on nadal z art. 66 ust. 1 pkt 7. Po za tym art. 66 ust. 1 pkt 6a wymaga przeprowadzenia porównania oddziaływań wszystkich analizowanych wariantów, zaś prawidłowość wskazania przez inwestora racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska podlega weryfikacji tak jak każde zagadnienie i twierdzenie zawarte w raporcie ooś.</p> <p>Po ponownej analizie wnoszonych do projektu uwag i argumentów, proponuje się utrzymanie w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś wymogu wskazywania wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Wariant ten należy rozumieć jako wzorcowy, jeśli chodzi o kwestie środowiskowe, tj. jako taki, który być może nie jest tożsamy z przedsięwzięciem (wariantem) wskazanym do realizacji przez inwestora, ani jego alternatywą, ale stanowi informację, że to wariant kształtujący stan najbardziej pożądaną dla środowiska.</p> <p>Odnosząc się do kwestii usunięcia pojęcia „alternatywności” należy wyjaśnić, że zwrot „wariant” oznacza w istocie konieczność wskazania alternatywnego rozwiązania (tj. tak jak stanowi dyrektywa EIA). Już obecnie dyrektywa EIA została transponowana w ten sposób, tj.</p>
--	--	--	---	---

			<p>bez znaczenia dla omawianej kwestii jest też dotychczasowy dorobek sądów administracyjnych, które w utrwalonej linii orzeczniczej wskazują na konieczność przedstawienia minimum trzech wariantów, co pozwala na utworzenie siatki porównawczej, na gruncie której organ weryfikuje proponowany wariant, który może być zaakceptowany przez niego (por. Wyrok NSA z 20.04.2021 r., III OSK 376/21; Wyrok WSA w Białymstoku z 11.02.2020 r., II SA/Bk 583/19; Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 17.07.2019 r., II SA/Go 260/19; Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 22.08.2018 r., II SA/Go 229/18). Istotą procedury OOŚ jest bowiem adekwatne rozpoznanie wpływu inwestycji na środowisko, a w stosownych przypadkach wskazanie do realizacji innego wariantu niż inwestorski. Racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska powinien pozostać jednym z koniecznych do opracowania elementów raportu ooś.</p> <p>Druga konsekwencja proponowanych zmian, tj. wykreślenie przesłanki alternatywności, spowoduje sprzeczność ustawy z przepisami dyrektywy ooś. Wbrew temu co twierdzą autorzy uzasadnienia, proponowane brzmienie nie nawiązuje do przepisów tej dyrektywy. Zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d dyrektywy ooś wnioskodawca powinien dostarczyć m.in. zarys zasadniczych alternatywnych rozwiązań rozważanych przez wnioskodawcę, łącznie ze wskazaniem głównych powodów dokonanego przez niego wyboru, uwzględniającego skutki środowiskowe. Podobnie o głównych alternatywnych rozwiązaniach rozpatrzonych przez wykonawcę mowa w Załączniku IV pkt 2 do dyrektywy ooś. W proponowanym brzmieniu wskazuje się jedynie na konieczność spełnienia przesłanki racjonalności w opisie wariantu. Natomiast znika słowo alternatywność, które jest</p>	<p>wariant = rozwiązanie alternatywne. W istocie to mamy do czynienia z przedsięwzięciem, dla którego inwestor wnioskuje o wydanie decyzji oraz jego wariant/alternatywę (warianty/alternatywy). Mimo to, ze względu na wniesione uwagi powrócono do dotychczasowej nomenklatury.</p> <p>Podsumowując należy wskazać, że w wyniku ponownej analizy problematyki wariantowania, uwag zgłoszonych w tym zakresie w ramach konsultacji publicznych, a także w wyniku uwzględnienia innych uwag, projektowany przepis art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś został zmodyfikowany.</p> <p>Niezależnie od powyższego, tj. poza racjonalnymi, alternatywnymi wariantami, inwestor jest obowiązany wskazać także, co wynika już z obecnie obowiązującego art. 66 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia, uwzględniający dostępne informacje o środowisku oraz wiedzę naukową (tzw. „wariant zerowy”, choć nie jest to poprawne sformułowanie).</p>
--	--	--	---	---

			<p>wprost wskazywane zarówno w dyrektywie ooś, jak i w obecnym stanie prawnym. Alternatywność oznacza, że wariant ten musi się różnić od wariantu proponowanego przez inwestora w zakresie oddziaływania na środowisko. "Alternatywność" wymaga, co do zasady, zaproponowania wariantu różnego pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, moc i produktywność zainstalowanych urządzeń) (zob. Wyrok WSA w Olsztynie z 14.09.2021 r., II SA/OI 372/21). Wariant spełniający wymogi alternatywności musi charakteryzować się istotn[ym] pod względem oddziaływania na środowisko zróżnicowani[em] wariantów, z uwzględnieniem różnego rodzaju kryteriów (przestrzennych, technologicznych), nie wykluczając różnic wynikających z kryteriów ekonomicznych czy społecznych (zob. Wyrok WSA w Białymstoku z 12.03.2021 r., II SA/Bk 102/21). Wymóg alternatywności jest także istotny ze względu na tworzenie siatki porównawczej, będącej podstawą wydania DUŚ. Jest to wymóg wynikający z prawa unijnego, którego nie można w ustawie pominąć.</p> <p>Kolejną zmianą zaproponowaną w projekcie jest wykreślenie z brzmienia art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. wymogu uzasadnienia proponowanych wariantów. Uzasadnienie jest istotnym elementem raportu ooś, a jego celem jest przedstawienie organowi motywów wyboru konkretnych rozwiązań, argumentów jakie przemawiają za ich realizacją, a ponadto opis sposobu ich realizacji. Brak uzasadnienia wariantów sprawi, że organ nie będzie posiadał wystarczających informacji aby stworzyć relewantną siatkę porównawczą, w celu wskazania za zgodą inwestora do realizacji innego wariantu.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>Warto także dodać, że w porównaniu do stanu obecnego brzmienie proponowanego przepisu, poprzez zbyt ogólne sformułowanie (np. "innych jego istotnych parametrów") może prowadzić do dowolnej i bardzo szerokiej interpretacji pojęć, co w konsekwencji może skutkować nieprawidłowościami i nadużyciami w postępowaniach administracyjnych. Jak wspomniano w uzasadnieniu projektu celem nowelizacji jest usprawnienie procesu inwestycyjnego. Jednak sprawność i ekonomika postępowania nie może być wprowadzana kosztem utrwalonych instytucji i rozwiązań mających na celu ochronę środowiska. Obniżenie dotychczasowych standardów dla sporządzania raportów ooś (mając na uwadze, że sporządza się go tylko dla przedsięwzięć, które z założenia będą znacząco oddziaływać na środowisko) poprzez zmianę brzmienia art. 66 ust. 1 pkt 5 powoduje znaczne osłabienie zasad prewencji i przezorności w prawie ochrony środowiska.</p> <p>Taka zmiana będzie również sprzeczna z prawem unijnym. [...] W swoim zamyśle dyrektywa ooś ma zapewnić, by przedstawienie rozwiązań alternatywnych stanowiło kluczowy element raportów ooś, a dotychczasowe nowelizacje dyrektywy ooś służyły wzmocnieniu tego założenia. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/52/UE w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko wprowadziła obowiązek przedstawienia przez inwestora także tzw. „alternatywy zerowej” (choć w tekście dyrektywy nie posłużono się tą nazwą), a zatem przedstawienie w raporcie ooś także wariantu, w którym przedsięwzięcie nie zostaje zrealizowane, czyli „opis istotnych aspektów obecnego stanu środowiska (scenariusz odniesienia) i zarys prawdopodobnych</p>	
--	--	--	--	--

				<p>zmian, w przypadku gdyby przedsięwzięcie nie zostało zrealizowane, na tyle dokładny, na ile możliwe jest dokonanie oceny naturalnych zmian na podstawie scenariusza odniesienia przy podjęciu rozsądnych wysiłków i w oparciu o dostępność informacji środowiskowych oraz wiedzę naukową” (Załącznik IV, pkt 3 dyrektywy ooś). Wymóg ten został implementowany do uoos ustawą z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U.2015.1936), zmieniającą uoos z dniem 1 stycznia 2017 r. Nie bez powodu został on umieszczony w art. 66 ust. 1 pkt 4 uoos, a zatem w jednostce redakcyjnej bezpośrednio poprzedzającej nowelizowany obecnie art. 66 ust. 1 pkt 5.</p> <p>Przepisy te czytane łącznie nakładają na inwestora obowiązek przedstawienia wariantów alternatywnych z uwzględnieniem ich skutków dla środowiska, poczynawszy od wariantu, w którym do realizacji przedsięwzięcia w ogóle nie dochodzi. Rozwiązanie to ma przede wszystkim służyć ułatwieniu organowi przeprowadzenia wnikliwej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, kierując się fundamentalnymi dla OOŚ kryteriami ujętymi w art. 3 dyrektywy ooś (implementowanej w art. 62 uoos). Taki pogląd wyrażony został także przez Trybunał Sprawiedliwości UE: „(...) tym, co jest rozstrzygające dla zidentyfikowania tych z wariantów alternatywnych, które należy uznać za „zasadnicze”, jest znaczenie tych wariantów dla oddziaływania lub braku oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Ten nałożony na inwestora obowiązek pozwala następnie właściwemu organowi na przeprowadzenie pogłębionej oceny oddziaływania na środowisko, która zgodnie z art. 3 dyrektywy OOŚ określa, opisuje i ocenia w odpowiedni sposób skutki wybranego przedsięwzięcia dla środowiska. Art. 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy ooś należy interpretować w ten sposób, że wykonawca zobowiązany jest dostarczyć informacje</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>dotyczące skutków środowiskowych zarówno przyjętego rozwiązania, jak i każdego z zasadniczych rozwiązań alternatywnych przez siebie zbadanych, jak też powody swojego wyboru, uwzględniające co najmniej ich skutki dla środowiska, nawet w wypadku odrzucenia danego rozwiązania alternatywnego na wczesnym etapie” (wyrok TSUE z dnia 7 listopada 2018 r. w sprawie C-461/17, Holohan i inni, par. 63-69).</p> <p>Konieczność przedstawienia wariantów alternatywnych pojawia się także w Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (dalej: „Konwencja z Espoo”), która w art. 5(a) dotyczącym konsultacji potencjalnego oddziaływania transgranicznego planowanej działalności stwierdza konieczność przedstawienia „możliwych wariantów planowanej działalności, łącznie z wariantem jej zaniechania, i możliwych środków łagodzenia znaczącego szkodliwego oddziaływania transgranicznego oraz monitorowania na koszt Strony pochodzenia skutków zastosowania takich środków”. Komitet Wykonawczy Konwencji z Espoo kilkakrotnie zajmował się kwestią wariantów alternatywnych, wskazując między innymi, że „przepis Konwencji wymagający, aby dokumentacja OOŚ zawierała opis, w stosownych przypadkach, rozsądnych rozwiązań alternatywnych (załącznik II, punkt (b)) jest obowiązkowy dla prawnego wdrożenia Konwencji przez Stronę” (ECE/MP.EIA/IC /2009/2, pkt 39).</p>	
16.	ustawa ooś	art. 1 pkt 11 lit. a projektu (art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. d ustawy ooś)	Fundacja Frank Bold	<p>W związku z uchynieniem jednostki redakcyjnej tekstu prawnego statuującej kompetencję RDOŚ do wydania DUŚ z art. 75 ust. 1 pkt 4, kompetencja ta zostaje przeniesiona na wójta, burmistrza, prezydenta miasta.</p> <p>W ocenie składających uwagi rozwiązanie opisane powyżej jest bezcelowe.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Przedstawione w tym zakresie argumenty nie znajdują obiektywnych podstaw. Należy zwrócić uwagę, że wójtowie, burmistrzowie i prezydenci miast to również organy ochrony środowiska. Mając na uwadze podnoszone w uzasadnieniu „zwiększone ryzyko potencjalnej korupcji”, jakie Fundacja Frank Bold przypisuje planowanej zmianie</p>

			<p>W uzasadnieniu do projektu wskazano, że przeniesienie kompetencji na wójta, burmistrza, prezydenta miasta ma na celu odciążenie RDOŚ. Wskazano także na brak merytorycznych podstaw do prowadzenia postępowania w pełnym zakresie przez RDOŚ, gdyż sprawy związane ze zmianą lasów na użytki rolne nie cechują się takim stopniem skomplikowania, aby konieczne było ich prowadzenie przez organ wyspecjalizowany w ochronie środowiska.</p> <p>Z przytoczoną argumentacją nie można się zgodzić. Przekształcenie gruntów leśnych na rolne nieraz wymaga wiedzy specjalistycznej z dziedziny ochrony środowiska. Może się bowiem wiązać ze znacznymi szkodami dla środowiska w wyniku trwałej zmiany ekosystemu z leśnego na rolniczy. Wiąże się to z utratą siedlisk dla gatunków związanych z lasami, czego organ wykonawczy jednostek samorządu terytorialnego może być nieświadomy.</p> <p>Należy także podkreślić zwiększone ryzyko potencjalnej korupcji oraz zmniejszenie niezależności organu wydającego DUŚ. W obecnej rzeczywistości społecznej lasy oraz grunty występują głównie na terenach mniejszych miejscowości, charakteryzujących się silnymi więziami społecznymi. Nacisk personalny w celu wydania korzystnego rozstrzygnięcia w postępowaniu o wydanie DUŚ na organ odpowiedzialny może być znacznie wzmożony. Zaproponowane rozwiązanie wzbudza również wątpliwości ze względu na istniejącą w uoś niezgodność z dyrektywą ooś polegającą na braku możliwości zaskarżania przez organizacje pozarządowe decyzji o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania projektu/przedsięwzięcia na środowisko, a wymaganą przez art. 11 dyrektywy ooś, art 9 ust. 2 Konwencji z Aarhus i art. 47 Karty Praw</p>	<p>należałoby rozważyć konieczność przeniesienia dotychczasowych kompetencji organów samorządu terytorialnego w zakresie wydawania decyzji środowiskowych na poziomie gminy innym organom. Również trzeba podkreślić, że mimo przeniesienia kompetencji do wydawania decyzji na jednostki samorządu terytorialnego, ustawa ooś nadal zapewni RDOŚ udział w tym postępowaniu na zasadach typowych dla innych przedsięwzięć będących w kompetencji wójta, burmistrza, prezydenta miasta.</p>
--	--	--	---	--

				<p>Podstawowych (zob. np. wyrok TSUE C-570/13 Karoline Gruber v. Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten i inni, par. 51). Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów DUŚ w przedmiotowym przypadku (tj. zmiany lasu na użytek rolny) wydawany jest przez RDOŚ. Po nowelizacji wójt/burmistrz/prezydent miasta – w razie stwierdzenia, że przedsięwzięcie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko – przed wydaniem DUŚ będzie zobligowany uzgodnić warunki realizacji przedsięwzięcia z RDOŚ (art. 77 ust. 1 pkt 1 uooś), zaś przedstawioną postanowieniem opinią RDOŚ będzie związany (nowo wprowadzony art. 77 ust. 10 uooś) przy wydawaniu decyzji środowiskowej. Wójt/burmistrz/prezydent miasta może jednak na podstawie art. 84 ust. 1 uooś wydać DUŚ, w którym stwierdzi brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Decyzja taka zapada co prawda po zasięgnięciu opinii RDOŚ, ale w tym przypadku opinia RDOŚ nie jest dla organu wydającego DUŚ wiążąca. Przy jednoczesnym wskazanym powyżej braku możliwości zaskarżenia takiej decyzji przez organizacje ekologiczne i wspomniane ryzyko potencjalnej korupcji, takie ukształtowanie przepisów może doprowadzić do poważnych nadużyć i w konsekwencji znacznych szkód w środowisku.</p>	
17.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Fundacja Frank Bold	<p>Projekt przewiduje zmiany redakcyjne i porządkujące w zakresie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (dalej: SOOŚ). Nie przewiduje jednak rozwiązania jednego z najistotniejszych mankamentów obecnego uregulowania SOOŚ, jakim jest brak sądowej kontroli w zakresie prawidłowości sporządzenia prognozy oddziaływania na środowisko, a także ewentualnych nieprawidłowości proceduralnych. W związku z tym za naruszenie przepisów u.o.o.ś. w zakresie SOOŚ nie ma żadnej</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Przedstawiona przez Fundację Frank Bold uwaga wykracza poza zakres proponowanej nowelizacji. Ponadto Fundacja nie przedstawiła konkretnej propozycji zmiany w projekcie nowelizacji. Jej uwaga dotyczy w głównej mierze tego, że społeczeństwo nie ma zdaniem Fundacji wystarczającego dostępu do wymiaru sprawiedliwości w przypadku planów i programów dotyczących środowiska, które są tworzone w Polsce (jako przykład wymieniono plany urządzenia lasu). Dalej Fundacja wskazuje na toczące się przed Komitetem</p>

			<p>sankcji. W konsekwencji wymogi te są jedynie iluzoryczne, a podmioty opracowujące plany lub programy mogą ich nie przestrzegać, co można zaobserwować w praktyce.</p> <p>W związku z tym, że u.o.o.ś. nie przewiduje sądowej kontroli samej prognozy oddziaływania na środowisko, kontrola poprawnego przeprowadzenia procedury jest zależna od zaskarżalności konkretnego planu i programu. Jeśli plan lub program można zaskarżyć do sądu administracyjnego, tak jak jest to np. w przypadku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, kwestie przestrzegania przepisów u.o.o.ś. mogą być podniesione w ramach tego postępowania. Sytuacja jest zgoła inna w przypadku, gdy plan lub program nie podlega samodzielnemu zaskarżeniu. W takiej sytuacji podmiot wydający plan lub program w zasadzie nie spotka się z żadnymi konsekwencjami wadliwie przeprowadzonej SOOŚ.</p> <p>Jako przykład praktyczny można tu podać lany urządzenie lasu opracowywane na podstawie art.18 i n. ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 672, dalej jako: „u.l.”). Przeprowadza się dla nich SOOŚ, jednak sam plan ani zatwierdzenie go przez ministra nie podlegają sądowej kontroli. W związku z tym również poprawność przeprowadzenia procedury SOOŚ jest nie kontrolowana.</p> <p>U.o.o.ś. w zakresie SOOŚ implementuje dyrektywę sooś. [...] Zgodnie z art. 8 dyrektywy ooś prognozę oddziaływania na środowisko uwzględnia się w czasie przygotowania planu lub programu oraz przed jego przyjęciem lub poddaniem procedurze ustawodawczej. Choć dyrektywa sooś nie zawiera wprost przepisów obligujących do umożliwienia zaskarżenia prognozy oddziaływania na środowisko, prawo UE, Konwencja z Aarhus oraz orzecznictwo TSUE wymagają zapewnienia przez państwa</p>	<p>ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus postępowania w sprawie naruszenia przez Polskę postanowień Konwencji z Aarhus. Żadne z tych postępowań się jednak nie zakończyło a ich wynik jest sprawą otwartą. Nie mogą więc stanowić argumentu, czy dowodu na to, że polskie prawo nie realizuje w pełni postanowień Konwencji z Aarhus.</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że przedmiotowa uwaga niewłaściwie jest adresowana do procesu strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, która ze swej istoty jest procedurą miękką. W polskim prawie jest to procedura towarzysząca procesowi opracowywania dokumentów i kontrola sądowa jest przewidziana na poziomie procedury głównej. Adresatem postulatu powinny być projekty ustaw dotyczące tworzenia i przyjmowania dokumentów mających znaczenie dla środowiska, bowiem to dokumenty – bez ich wiązania ze strategiczną oceną oddziaływania na środowisko – są przedmiotem odpowiednich zasad przewidzianych w konwencji z Aarhus.</p> <p>Należy przy tym zwrócić uwagę na brak stosownego prawodawstwa Unii Europejskiej - dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko nie obejmuje aspektu dostępu do wymiaru sprawiedliwości.</p>
--	--	--	---	--

			<p>możliwości zainicjowania sądowej kontroli planów i programów, dla których przeprowadzona została strategiczna ocena oddziaływania na środowisko. Jeśli plan lub program przed jego przyjęciem podlegał ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z wymogami dyrektywy sooś, właściwe władze są zobowiązane do podjęcia wszelkich ogólnych i szczególnych środków zaradczych w razie nieprzeprowadzenia lub nieprawidłowego przeprowadzenia takiej oceny (wyrok TSUE, C-201/02 Wells [2004] ECR I-723, par. 68). Obowiązek ten spoczywa także na sądach krajowych, które powinny umożliwić zaskarżenie planu lub programu, w odniesieniu do którego nie przeprowadzono lub wadliwie przeprowadzono SOOŚ i wstrzymać lub unieważnić taki program lub plan (wyrok TSUE, (Inter-Environnement Wallonie and Terre wallonne, C-41/11). Komisja Europejska wydała więc „Obwieszczenie Komisji w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w dziedzinie ochrony środowiska”²⁰ przedstawiające pewne wskazówki i wytyczne dotyczące dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska. W punkcie 96 tego dokumentu wskazano wyraźnie, że zgodnie z art. 9 ust. 3 Konwencji z Aarhus „członkowie społeczeństwa”, o których mowa w tym artykule powinni mieć prawo do zaskarżania planów i programów dotyczących środowiska. Pogląd taki – w odniesieniu do planów ochrony powietrza – wyraził także Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-237/07 (Janecek).</p> <p>Praktyka polskich sądów pokazuje jednakże, że wobec braku w polskim porządku prawnym przepisów bezpośrednio umożliwiających zaskarżenie planów lub programów oraz prognoz oddziaływania na środowisko, sprawy takie są odrzucane ze względu na (rzekomy) brak legitymacji procesowej skarżących</p>	
--	--	--	--	--

				<p>zob.: wyrok NSA z dnia 15 lutego 2017 r., II OSK 1277/15; wyrok NSA z dnia 21 marca 2017 r., II OSK 2865/15; postanowienie NSA z dnia 23 stycznia 2018 r., II OSK 3218/17). Brak możliwości zaskarżenia planów i programów zarówno przez organizacje ekologiczne, jak i członków społeczeństwa stanowi natomiast niewątpliwe naruszenie art. 9 ust. 3 Konwencji z Aarhus i jest przedmiotem postępowań przeciwko Polsce, zarówno przed Komitetem ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus (np. ACCC/C/2017/146, ACCC/C/2017/154, ACCC/C/2016/151), jak i przed Komisją Europejską np. w sprawie braku dostępu do wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do programów ochrony powietrza (INFR(2020)2105)</p>	
18.	Prawo wodne	art. 8 pkt 3 projektu (art. 395 ustawy – Prawo wodne)	Fundacja Frank Bold	<p>W art. 395 p.w. ustawodawca wymienia wyłączenia z obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego. Projekt proponuje dodanie do tego katalogu kolejnego wyłączenia w zakresie urządzeń odwadniających zlokalizowanych w pasie drogowym dróg publicznych.</p> <p>Uwagi</p> <p>Należy negatywnie ocenić propozycję zmiany. Na gruncie ustawy p.w., to właśnie organy wyspecjalizowane w sprawach gospodarowania wodami, w odróżnieniu od organów administracji architektoniczno-budowlanej, oceniają w jaki sposób wykonanie urządzeń będzie oddziaływać na kształtowanie zasobów wodnych. W związku z tym proponowane zmiany wprowadzają daleko idące skutki w postaci braku możliwości weryfikacji przebudowy lub odbudowy omawianych urządzeń wodnych przez organy posiadające ustawowe kompetencje do dokonywania takich ocen.</p> <p>Proponowane rozwiązanie budzi również wątpliwości z punktu widzenia jego zgodności z Dyrektywą</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Zrezygnowano z wprowadzenia przedmiotowego przepisu. Zrezygnowano z wyłączenia z obowiązku uzyskiwania pozwoleń wodnoprawnych i zgłoszeń wodnoprawnych wykonania urządzeń odwadniających zlokalizowanych w pasie drogowym dróg publicznych.</p>

				<p>2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (dalej: „dyrektywa wodna”), w szczególności z jej art. 4 precyzującym cele środowiskowe. Zgodnie z art. 4 ust. 1 państwa członkowskie są zobowiązane do wdrożenia wszelkich koniecznych środków, aby zapobiec pogorszeniu się stanu wszystkich części wód powierzchniowych. Wyłączenie z obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego przebudowy i odbudowy urządzeń odwadniających zlokalizowanych w pasie drogowym dróg publicznych wskazuje na możliwe naruszenie obowiązku nałożonego na państwo przez przepisy dyrektywy wodnej. Brak konieczności wydania pozwolenia wodnoprawnego w tym zakresie naruszy także przepisy Konwencji z Aarhus umożliwiającej członkom społeczności (w tym organizacjom ekologicznym) zaskarżenie takich decyzji (art. 9 ust. 3). Prawo UE zatem nie tylko obliguje państwa członkowskie do zapobiegania pogorszeniu się stanu wód powierzchniowych, ale przyznaje także członkom społeczności jak organizacje ekologiczne uprawnienie do zainicjowania kontroli w przedmiocie realizacji przez państwo nałożonych przez nie przez przepisy dyrektywy wodnej obowiązków. Jak stwierdził TSUE: „organizacja ochrony środowiska powinna mieć możliwość zakwestionowania przed sądem decyzji udzielającej pozwolenia na przedsięwzięcie, które może być sprzeczne z nałożonym w art. 4 dyrektywy 2000/60 obowiązkiem zapobiegania pogarszaniu się stanu części wód” (C-664/15, Protect, par. 58). Zaproponowane w nowelizacji wyłączenie może zatem naruszać nie tylko przepisy dyrektywy wodnej, ale także art. 9 ust. 3 Konwencji z Aarhus w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych.</p>	
--	--	--	--	--	--

19.	specustawa drogowa	art. 6 pkt 2 (projektowany art. 11g ust. 2a specustawy drogowej)	Fundacja Frank Bold	<p>Zgodnie z uzasadnieniem do ustawy nagminne jest to, że składa się odwołania ogólne lub nie odnoszące się bezpośrednio do wydanej decyzji. Jednocześnie projektodawca zauważa, że taki sam przepis jest w większości specustaw (m.in. dot. inwestycji jądrowych, przesyłowych, portów zewnętrznych).</p> <p>Takie rozwiązanie należy ocenić negatywnie. Znacznie ogranicza ono bowiem prawo stron do obrony swoich praw w postępowaniu administracyjnym, a ponadto przerzuca na nie konieczność udowodnienia określonych okoliczności. Należy w tym miejscu wskazać, że postępowanie administracyjne nie jest postępowaniem kontradyktoryjnym, a prowadzonym przez organ, który ma za zadanie kierować się zasadą prawny materialnej. Zgodnie z art. 10 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.</p> <p>To na głównie organie leży obowiązek przeprowadzenia odpowiednich dowodów, a nie na stronie. Organ drugiej instancji ponownie przeprowadza postępowanie, może także ponownie przeprowadzić właściwe dowody. Nie ma żadnego uzasadnienia żeby przerzucać na stronę obowiązek udowodnienia określonych okoliczności.</p>	
20.	ustawa ooś	art. 1 pkt 6 projektu (projektowany art. 59a ust. 2 ustawy ooś)	Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się, aby analizy lokalizacji dotyczyła nie zgodności, a nienaruszania przez przedsięwzięcie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Przeniesienie oceny „zgodności” z ustaleniami mpzp na wczesny etap wydaje się być ze względu na dalszy tok postępowania, jak najbardziej zasadne. Należałoby jednak zastanowić się nad zmianą pojęcia</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Pojęcie „zgodności lokalizacji” jest powtórzeniem pojęcia jakim ustawa ooś posługuje się w art. 80 ust. 2 od 2008 r. Pojęcie „zgodność” funkcjonuje również w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, a w myśl art. 35 tego aktu, przed wydaniem pozwolenia na budowę organ administracji architektoniczno-budowlanej sprawdza zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego z ustaleniami</p>

				„zgodność”, które od wielu lat stanowi pole do różnych interpretacji, zarówno składających wnioski o wydanie decyzji, jak również organów administracyjnych wydających decyzje. Proponuje się, w miejsce „zgodności” wprowadzić pojęcie „nie naruszenia ustaleń”, które odnosiło się będzie wyłącznie do faktycznych postanowień mpzp.	miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ponieważ obie decyzje wydawane są w toku tego samego procesu inwestycyjnego z tym, że na etapie pozwolenia na budowę konkretyzowane są postanowienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w zakresie parametrów przedsięwzięcia dla którego określono uwarunkowania, zasadnym byłoby utrzymanie tożsamości pojęć i zakresu analiz.
21.	ustawa ooś	art. 1 pkt 8 lit. a i pkt 10 lit. a projektu (art. 64 ust. 2 pkt 3 i art. 74 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś)	Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	Zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy, jednym z jego założeń jest wprowadzenie definicji „inwestycji strategicznych”. Pojęcie to zostało przywołane m.in. w art. 59a ust. 3, w art. 64 ust. 2 pkt 3 oraz art. 74 ust. 1 pkt 5. Mogą pojawić się wątpliwości, czy chodzi jedynie o inwestycje, wymienione w art. 59a ust.3, czy także realizowane na podstawie innych ustaw, w których tytule występuje określenie „strategiczne”.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Art. 59a ust. 3 jednoznacznie ustala zakres / katalog rodzajów przedsięwzięć, które będą określane tym mianem. Definicja ma zastosowanie tylko do tych konkretnych przedsięwzięć, a pojęcie „inwestycji strategicznych” jest użyte w konkretnej ustawie na potrzeby stosowania tej ustawy.
22.	ustawa ooś	art. 1 pkt 24 projektu (art. 136a ustawy ooś)	Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	Proponuje się dodanie w art. 136a ust. 2 w brzmieniu: „2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się, jeżeli warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b w zakresie fazy eksploatacji i likwidacji przedsięwzięcia zostały naruszone przez podmiot poprzez zaniechanie lub zaniedbanie” Zmiana numeracji ustępów w art. 136a: - Aktualny ustęp 2 na ust.3 - Aktualny ustęp 3 na ust. 4 Dodanie w art. 136 a ust. 5 w brzmieniu: „Wojewódzki inspektor odstąpi od wymierzenia kary pieniężnej w przypadku wystąpienia sytuacji skutkujących naruszeniem warunków, wymogów oraz obowiązków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b w zakresie fazy eksploatacji i likwidacji przedsięwzięcia, jeżeli przyczyny wystąpienia tych	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Przepis sankcjonujący naruszenia warunków, wymogów i obowiązków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ujęty w art. 136a ustawy ooś, nie reguluje kwestii odstąpienia wymierzenia przedmiotowej administracyjnej kary pieniężnej, podobnie jak dział III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, który zgodnie z art. 136c ustawy ooś ma zastosowanie w odniesieniu do analizowanych kar pieniężnych. Wobec powyższego w zakresie odstąpienia od wymierzenia ww. kar pieniężnych mają zastosowanie przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. <i>Kodeks postępowania administracyjnego</i> (Kpa). Organ wymierzając karę pieniężną winien więc rozpatrzyć sprawę także pod kątem ewentualnego zastosowania art. 189e Kpa, dotyczącego naruszenia prawa wskutek działania siły wyższej. W opinii projektodawcy podnoszone w uwadze "okoliczności nadzwyczajne" mogące przyczynić się do wystąpienia naruszeń decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach są

				<p>sytuacji nie wynikają z zaniedbania i zaniechania podmiotu”</p>	<p>rozpatrywane w ramach ww. art. 189e Kpa, w związku z czym nie ma potrzeby modyfikacji art. 136a ust. 2 ustawy ooś w sposób sugerowany w uwadze.</p> <p>Karaniu podlegać ma niewykonanie obowiązku wynikającego z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od przyczyny. Ich określanie odbywa się na etapie postępowania administracyjnego i wówczas inwestor powinien, w przypadku gdy z nimi nie zgadza, kwestionować ich zasadność. Ewentualne sytuacje, na które dany podmiot nie miał wpływu powinny być analizowane indywidualnie przy rozstrzyganiu o zasadności wymierzenia kary lub przy miarkowaniu jej wysokości.</p>
23.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 projektu (art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś)	Klub Przyrodników	<p>Proponuję by art. 66 ust 1 pkt 5 ustawy ooś nadać brzmienie „opis racjonalnych wariantów uwzględniających rozwiązania dotyczące planowanego przedsięwzięcia, w zakresie technologii, lokalizacji lub innych jego istotnych parametrów, z uwzględnieniem wariantu najkorzystniejszego dla środowiska oraz wskazaniem wariantu proponowanego;”.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Inwestor powinien być bezwzględnie obowiązany do zidentyfikowania, w zbiorze potencjalnych racjonalnych wariantów realizacji przedsięwzięcia, wariantu najkorzystniejszego dla środowiska – tj. takiego wariantu, którego nie można już środowiskowo poprawić bez utraty racjonalności przedsięwzięcia. Wariant ten powinien być zbadany i przedstawiony w raporcie. Nie musi być on wariantem proponowanym przez inwestora ani wariantem ostatecznie wskazywanym w postępowaniu, gdyż o wyborze wariantu mogą decydować także inne czynniki. Powinien jednak stanowić „punkt odniesienia”, do którego porównywane są pozostałe warianty. Wydaje się, że</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>W wyniku ponownej analizy problematyki wariantowania, uwag zgłoszonych w tym zakresie w ramach konsultacji publicznych, a także w wyniku uwzględnienia innych uwag, przepis art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś został zmodyfikowany i jednocześnie zrezygnowano ze zmiany w art. 66 ust. 1 pkt 6a. Więcej wyjaśnień w poz. 15.</p>

				<p>tylko w ten sposób można racjonalnie „uwzględnić skutki środowiskowe” w wyborze wariantu, jak tego wymaga dyrektywa EIA.</p> <p>Projekt ustawy umożliwiłby tymczasem inwestorowi poprzestanie na przedstawieniu kilku podobnych do siebie wariantów alternatywnych, wśród których nie byłoby wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, nawet gdyby istnienie lepszej środowiskowo alternatywy narzucało się w sposób niemal oczywisty. Inwestor mógłby a’priori zrezygnować z badania potencjalnie korzystniejszych środowiskowo alternatyw, co nie jest pożądane</p>	
24.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Konfederacja Lewiatan	<p>W ramach doprecyzowania pojęcia „przedsięwzięcie” proponuje się również uściślić, że chodzi o przedsięwzięcia, które mają wpływ na środowisko. Wprowadzenie definicji „zamierzenia budowlanego” do słowniczka pojęć ustawowych (projektowany art. 3 ust. 1 pkt 15b) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie w zaproponowanym kształcie (bez doprecyzowania że chodzi tu o zamierzenia budowlane mające negatywny wpływ na środowisko) wyjaśnia zakres działań, ale wprowadza wątpliwość o znaczeniu ich wpływu na środowisko. Bez wprowadzenia doprecyzowania w tym zakresie organy budowlane w dalszym ciągu będą wymagały decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia bez względu na to czy dane zamierzenie ingeruje w środowisko czy nie. Ma to wpływ na dodatkowe obciążenia administracyjne oraz wydłużenie procesu inwestycyjnego.</p>	<p><u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u></p> <p>Po analizie uwag zgłaszanych do projektowanego przepisu projektodawca wycofał się z definicji wprowadzanej w art. 3 w ust. 1 pkt 15b ustawy ooś.</p>
25.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Konfederacja Lewiatan	<p>Dotyczy przebiegu procesu uzgodnienia z Organami wydającymi opinie</p> <p>1) Należy również zwrócić uwagę na problem dotyczący długiego procedowania w postępowaniu o wydanie Decyzji Środowiskowej, a zwłaszcza</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Ze względu na ogólny charakter uwagi i brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań prawnych, a także mając na względzie, że opisany problem wykracza poza zakres prac wpisanych do Wykazu prac legislacyjnych i</p>

			<p>oczekiwania na wymagane opinie stosownych organów (RDOŚ, Wody Polskie czy Inspektor Sanitarny). Postępowanie to często trwa od kilku miesięcy do nawet kilku lat. W tym czasie Wnioskodawca kontaktując się z Organem, np. z Urzędem Gminy, niejednokrotnie zostaje poinformowany o konieczności oczekiwania ze względu na trwające uzgodnienia, natomiast nie otrzymuje informacji nt. przewidywanego czasu oczekiwania. Ze względu na zawieszenie procedury administracyjnej z racji konieczności uzyskania stosownych stanowisk organu, Wnioskodawca nie dysponuje w praktyce żadnym narzędziem prawnym w tym zakresie, służącym przyśpieszeniu prac.</p> <p>Co prawda art. 77 ust. 6 Ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenie oddziaływania na środowisko (Dz.U.2022.1029) mówi o 30-dniowym terminie dokonania uzgodnień i wydania opinii (od dnia otrzymania niezbędnych dokumentów) jednakże z praktyki Inwestorów wynika, że niejednokrotnie termin ten nie był respektowany.</p> <p>2) Dodatkowe utrudnienie, które jest sygnalizowane przez Inwestorów to brak możliwości wniesienia zażalenia lub uwag do opinii wydanych przez Organy. W rezultacie zdarza się, iż błędy popełnione w dokumencie przedstawiającym stanowisko/opinię Organu, powielone zostają już w treści samej Decyzji Środowiskowej, co przysparza Wnioskodawcy wielu trudności np. związanych z koniecznością prostowania nieprawidłowości, które mogłyby powodować trudności na dalszych etapach realizacji inwestycji.</p> <p>Mimo, iż istnieje formalna możliwość odwołania się od wydanej decyzji, to dla Inwestora oznacza to przede wszystkim wydłużenie się postępowania o</p>	<p>programowych Rady Ministrów, nie może zostać uwzględniona na obecnym etapie procesu legislacyjnego.</p>
--	--	--	--	--

				kolejny, często bardzo długi czas, co przy obecnie niepewnej sytuacji na rynku może powodować min. znaczne starty finansowe Inwestora lub zaniechanie procesu inwestycyjnego.	
26.	ustawa o oś i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko	uwaga ogólna	Konfederacja Lewiatan	<p>Dotyczy problemów interpretacji aktów wykonawczych przedmiotowej ustawy tj. zapisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Rozporządzenie RM), w zakresie paragrafu 3, ust. 1 pkt. 47, 54 i 82.</p> <p>1) Mimo, iż projekt nowelizacji Ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw nie zawiera w swoim zakresie zmian odpowiednich rozporządzeń, to biorąc pod uwagę opinie wielu inwestorów branży OZE, zwłaszcza sektora biogazu, chcielibyśmy zwrócić uwagę, iż niejednokrotnie dochodzi do sytuacji, w której Organ w naszej opinii błędnie interpretuje zapisy aktu wykonawczego Ustawy tj. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Dochodzi bowiem do sytuacji, w której przepis ogólny zostaje postawiony wyżej niż przepis szczególny. Ewidentny przykład stanowi tutaj paragraf 3 ust. 1 pkt 47 oraz 82, które wprost wskazują konkretny rodzaj instalacji o mocy nie większej niż 0,5MW, tym samym powinny mieć pierwszeństwo (jako przepis szczególny) przed przepisem pkt. 54 w odniesieniu do biogazowni rolniczych o określonej w pkt. 47 i 82 mocy. W praktyce natomiast zauważamy wybiórcze stosowanie powyższych regulacji w zależności od indywidualnego podejścia Organów, a często wręcz nadawanie wyższej rangi przepisowi pkt. 54.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Przedmiotowa uwaga dotyczy – co również wskazał sam podmiot zgłaszający uwagę – rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Ustawą natomiast nie można zmieniać aktów normatywnych niższego rzędu.</p> <p>W uwadze nie zaproponowano także konkretnych propozycji rozwiązań w ustawie o oś. Uwaga dotyczy raczej problemów związanych z interpretacją przepisów aniżeli przedstawia propozycje konkretnych rozwiązań legislacyjnych.</p>

			<p>2) Mając na uwadze zalety źródła energii odnawialnej jakim jest biogazownia rolnicza, powierzchnia którą zajmuje taka instalacja nie powinna osiągać rangi kryterium wielkości/mocy biogazowni rolniczej, decydującego o możliwości jej lokalizacji na zasadach uproszczonych (bez wymogu przeprowadzania pełnej oceny oddziaływania na środowisko). Istotna jest funkcjonalność i niewątpliwe zalety dla środowiska. Praca instalacji wiąże się z wykorzystywaniem produktów ubocznych produkcji rolnej w sposób minimalizujący ich uciążliwość dla środowiska (w tym zapachowe). Biogazownie o mocach do 500 kW mają charakter lokalny, to znaczy, iż korzystają z odpadów produkowanych w najbliższej okolicy (często wręcz „obok”). Co więcej, oprócz możliwości korzystnego zagospodarowania kłopotliwej biomasy odpadowej i produkcji energii kwalifikowanej jako odnawialna wytworzony zostaje materiał pofermentacyjny, który stanowi wysokiej jakości nawóz. Pozwalają one także na zmniejszenie ryzyka skażenia wód powierzchniowych i gruntowych oraz na redukcję rozprzestrzeniania się organizmów chorobotwórczych obecnych w odchodach zwierzęcych, w tym bakterii Escherichii coli, Salmonelii, bakterii gruźlicy czy choćby wirusów pryszczycy. Nie bez znaczenia jest też fakt, wpływu biogazowni na redukcję emisję gazów cieplarnianych, co w dobie globalnego ocieplenia jest nie bez znaczenia. Bez wątpienia więc realizacja projektów biogazowni do mocy 500 kW przyczynia się do polepszenia wskaźników środowiskowych i faktycznie nie przyczynia się do tzw. kumulacji przedsięwzięć (np. z produkcją zwierzęcą).</p> <p>3) Ponadto zwracamy uwagę na zmianę w ostatnim czasie sposobu interpretacji powierzchni terenu objętego przedsięwzięciem. Coraz częściej</p>	
--	--	--	--	--

				<p>branża spotyka się z podejściem Organu, który pod pojęciem „terenu podlegającego przekształceniu” czy „terenu objętego przedsięwzięciem” czy „terenu objętego wnioskiem” rozumie teren liczony wg. wyznaczonych linii rozgraniczających, poprowadzonych po obwodzie zewnętrznym układu obiektów wchodzących w skład biogazowni rolniczej, a nie jak to było w poprzednich latach tylko teren pod planowanymi do budowy obiektami. Niejednokrotnie obiekty będące niezbędnym wyposażeniem instalacji ze względów np. technologicznych zostają zaplanowane pomiędzy istniejącymi budynkami lub obiektami infrastruktury technicznej w gospodarstwie Inwestora. Dodatkowo biorąc pod uwagę strefy ochronne niektórych obiektów oraz konieczność uwzględnienia przestrzeni wokół obiektu głównego, np. podjazdu lub parkingu, już nawet dla biogazowni o małej mocy np. 100-200 kW, teren będący przedmiotem inwestycji przekracza niejednokrotnie powierzchnię 0,5h a nawet 1ha. W tej sytuacji zablokowana zostaje możliwość lokalizacji małych instalacji biogazowych (do 500 kW) bez rozpoczęcia długiej i skomplikowanej procedury środowiskowej.</p>	
27.	ustawa ooś	art. 59a ust. 3 (art. 1 pkt 6 projektu)	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponujemy dodanie w art. 59a ust. 3 po pkt 18, pkt 19 o brzmieniu: „19) inwestycji w zakresie budowy elektroenergetycznej sieci dystrybucyjnej w rozumieniu art. 3 pkt 11b Ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Tekst jednolity: Dz. U. z 2021r. poz. 716) o napięciu 110 kV, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tej sieci dystrybucyjnej, będących inwestycjami celu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Tekst jednolity: Dz. U. z 2022r. poz. 503).</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Rozszerzanie katalogu przedsięwzięć, wyłączonych z obowiązku badania ich lokalizacji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jest zasadne szczególnie wtedy, gdy zgodność z mpzp nie jest wymagana również na dalszych etapach procesu inwestycyjnego. W przypadku sieci o napięciu 110 kV, pozostałych sieci dystrybucyjnych i urządzeń wodnych, brak przepisów, które wyłączają konieczność badania zgodności tych przedsięwzięć z ustaleniami mpzp. Niezależnie od tego zauważyć należy, że propozycja uzasadniona kwestiami energetycznymi i OZE, dotyczy</p>

			<p>Ponadto proponujemy dodanie w komentowanym przepisie punktu o następującym brzmieniu: „urządzeń wodnych, o których mowa w art. 16 pkt 65 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2233), służących do kształtowania zasobów wodnych lub korzystania z tych zasobów na cele energetyczne, w tym w szczególności urządzeń lub budowli piętrzących, kanałów, sztucznych zbiorników usytuowanych na wodach płynących oraz obiektów energetyki wodnej,”</p> <p>W naszej ocenie w/w punkt dotyczący urządzeń wodnych powinien zostać umiejscowiony jako punkt 4 nowego art. 59a ust. 3, co spowodowałoby w konsekwencji zmianę dalszej numeracji.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Proponowane brzmienie dodawanego do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, nowego art. 59a pomija w jego ust. 3 wyłączenie stosowania art. 59a ust. 1 i 2 w przypadku wydawania decyzji środowiskowej dla inwestycji polegającej na budowie dystrybucyjnej sieci energetycznej.</p> <p>Jest to o tyle niekorzystne dla OSD, bo zgodnie z nowym art. 59a ust. 2 nowelizowanej ustawy: 2. W przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.”</p> <p>Gestorzy innych sieci niż dystrybucyjna sieć energetyczna korzystają z tego wyłączenia, bo zapis art. 59a ust. 3 ustawy zawierający wyłączenia, stwierdza, że przepisów art. 59a ust. 1 i 2 nie stosuje</p>	<p>również problemów związanych z suszą i gospodarki wodnej.</p> <p>Wątpliwości budzi czy argumenty związane kwestiami energetycznymi nie powinny skutkować rozszerzeniem wyłączenia o wszystkie sieci dystrybucyjne, a także te sieci przesyłowe, które nie zostały objęte specustawami, wyłączającymi a priori ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Analogiczne wątpliwości rodzi wyszczególnienie tylko urządzeń wodnych, a nie wszystkich innych źródeł energii.</p> <p>Co więcej oba przepisy budzą wątpliwości, czy jednoznacznie precyzują katalog inwestycji objętych wnioskowanym wyłączeniem.</p>
--	--	--	---	--

			<p>się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla:</p> <p>3) publicznych urzędów służących do zaopatrzenia ludności w wodę,</p> <p>4) publicznych urzędów służących do przesyłania i odprowadzania ścieków,</p> <p>10) strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.</p> <p>Podkreślenia wymaga fakt, że wyłączenie z pkt 10) dotyczy sieci przesyłowej, ale już nie sieci dystrybucyjnej.</p> <p>Załącznik do ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych zawiera wykaz strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych - sieci 220 kV i 400 kV, a sama ustawa dotyczy inwestora - operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, 868, 1093, 1505, 1642 i 1873) realizującego strategiczną inwestycję w zakresie sieci przesyłowej (art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy), a więc nie dotyczy przedsiębiorstw energetycznych spełniających status „operatora systemu dystrybucyjnego” w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne.</p> <p>Propozycja dodania w art. 59a ust. 3 po pkt 18, pkt 19 w zaproponowanym brzmieniu zapewni, że budowa sieci 110 kV otrzyma status „inwestycji strategicznych” w rozumieniu ustawy. W naszej ocenie budowa sieci energetycznej 110 kV zasługuje w obecnych realiach rynkowych i rosnącym popycie na energię elektryczną na taki status, co ułatwi proces inwestycyjny jej budowy.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>Odnosząc się z kolei do drugiego z zaproponowanych do dodania w komentowanym przepisie punktów (dotyczącego urządzeń wodnych), proponujemy, aby urządzenia wodne kształtujące stosunki wodne i służące do wytwarzania energii, w tym elektrownie wodne, można było realizować na terenach, w których istnieją MPZP nawet w przypadku, gdy przeznaczenie terenu w tych planach jest inne niż produkcyjne.</p> <p>Skutkiem będzie przyspieszenie, a w niektórych przypadkach w ogóle umożliwienie realizacji inwestycji tego typu zlokalizowanych na obszarach objętych MPZP.</p> <p>Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami warunki lokalizacji małej elektrowni wodnej uzgadnia się na jeden z dwóch sposobów. W gminach nie posiadających miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (MPZP) inwestycje realizowane są w oparciu o wydawane indywidualnie decyzje w sprawie warunków zabudowy, a w gminach, które posiadają miejscowy plan - realizacja inwestycji musi być zgodna z tym planem. Niestety w przypadku większości MPZP, możliwość lokalizacji elektrowni wodnych nie jest w nich przewidziana. Tymczasem urządzenia wodne, do jakich należą elektrownie wodne, lokalizuje się najczęściej na terenach zalewowych. Tego typu tereny nie są w miejscowych planach przeznaczane na działalność produkcyjną. Koszt zmiany planu, wynoszący od kilkudziesięciu do kilkuset tysięcy złotych, w celu umożliwienia zrealizowania inwestycji hydroenergetycznej jest w przypadku niewielkich instalacji niewspółmiernie wysoki do skali przedsięwzięcia. Ponadto, czas oczekiwania na uchwalenie zmian w planie wynosi często kilka lat, co znacznie wydłuża okres przygotowania inwestycji, a ponadto, gminy nie są zainteresowane zmienianiem</p>	
--	--	--	--	--

				planu, aby uwzględnić w nim niewielkie inwestycje OZE.	
28.	ustawa ooś	art. 1 pkt 1 lit. c projektu (projektowany art. 3 ust. 1 pkt 15b ustawy ooś)	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponuje się następujące brzmienie przepisu: po pkt 15a dodaje się pkt 15b w brzmieniu: „15b) zamierzeniu budowlanym – rozumie się przez to powodującą negatywne oddziaływanie na środowisko zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub prace budowlane polegające na budowie, przebudowie, rozbudowie lub montażu, mające negatywne oddziaływanie na środowisko”;</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Nie każde zamierzenie budowlane jest związane z ingerencją w środowisko, natomiast często organ wydający pozwolenie na wykonanie robót budowlanych polegających na przebudowie czy remoncie obiektów usytuowanych na terenie należącym do przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wymaga decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia pomimo braku wystąpienia ingerencji w środowisko.</p>	<u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u> Projektowany przepis (15b) na skutek zgłoszonych uwag został wykreślony z projektu.
29.	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko	§ 3 ust. 1 pkt 54	Konfederacja Lewiatan	<p>W Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Rozporządzenie RM) w zakresie paragrafu 3, ust. 1 pkt. 54 proponuje się nadać mu następującą treść:</p> <p>„54) zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi, lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:</p> <p>a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie</p>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu. Wyjaśnienia jak w stanowisku do uwagi w poz. 26.

				<p>przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–3 tej ustawy,</p> <p>b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a;</p> <p>- z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, o zainstalowanej mocy elektrycznej określonej w pkt. 47, 47a, 82 oraz 82a lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Propozycja zmiany do Rozporządzenia RM, w zakresie paragrafu 3 ust. 1 pkt.54.</p> <p>W związku z problemami Inwestorów obserwowanymi w zakresie realizacji inwestycji biogazowych, mając na uwadze problematykę poruszoną również w uzasadnieniu Uwagi Ogólnej nr 3, proponujemy, aby w ramach nowelizacji rozporządzeń wykonawczych do przedmiotowej nowelizacji Ustawy przewidziano rozwiązanie problemu poprzez zawarcie w treści paragrafu 3 ust. 1 pkt. 54 jednoznacznego wskazania na wyłączenie z tej grupy instalacji (mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko) – instalacji do wytwarzania energii z biogazu rolniczego o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5MW w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii oraz o mocy większej niż 500kW lecz nie większej niż 1MW - w przypadku powiązania z gospodarstwem Inwestora (chowem lub hodowlą).</p>	
30.	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019	dodanie w § 3 w ust. 1 pkt 47a i 82a	Konfederacja Lewiatan	<p>W Rozporządzeniu RM, w zakresie paragrafu 3, ust. 1 proponuje się dodać pkt.47a oraz pkt. 82a o następującej treści:</p> <p>„47a) instalacje do produkcji paliw z produktów roślinnych, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu. Wyjaśnienia jak w stanowisku do uwagi w poz. 26.</p>

	<p>r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko</p>			<p>biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, o zainstalowanej mocy elektrycznej większej niż 0,5MW lecz nie większej niż 1MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, pod warunkiem, że lokalizacja ta jest:</p> <p>1) zgodna z ustawą z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych,</p> <p>2) przestrzennie i funkcjonalnie powiązana z chowem lub hodowlą nerek w liczbie nie mniejszej niż 105 DJP, a w przypadku zwierząt innych niż norki w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP.”</p> <p>„82a) instalacje związane z przetwarzaniem w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odpadów, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41–47, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, o zainstalowanej mocy elektrycznej większej niż 0,5MW lecz nie większej niż 1MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, pod warunkiem, że lokalizacja ta jest:</p> <p>1) zgodna z ustawą z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych,</p> <p>2) przestrzennie i funkcjonalnie powiązana z chowem lub hodowlą nerek w liczbie nie mniejszej niż 105 DJP, a w przypadku zwierząt innych niż norki w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP,</p> <p>- a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów;”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p>	
--	---	--	--	---	--

				<p>Propozycja zmiany do Rozporządzenia RM, w zakresie paragrafu 3, ust. 1 w postaci dodania pkt.47a oraz pkt.82a.</p> <p>Proponuje się zwiększenie limitu „mocowego” dla biogazowni rolniczych, w przypadku ich lokalizacji przy istniejących gospodarstwach o większej skali produkcji zwierzęcej, która umożliwiłaby wykorzystanie w pełni substratów którymi takie gospodarstwo dysponuje.</p> <p>Biogazownia zintegrowana przestrzennie i funkcjonalnie z chowem i hodowlą zwierząt jest także obiektem, który ma na celu zmniejszenie oddziaływania istniejącego gospodarstwa, co w efekcie przynosi wiele pozytywnych skutków takich jak m. in. wytworzenie ciepła ekologicznego czy zagospodarowanie kłopotliwych odpadów, np. gnojowicy, z których z kolei otrzymujemy poferment, który jest chętnie używany na polach uprawnych.</p>	
31.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Docelowy model w zakresie procesu inwestycyjnego powinien obejmować jedno „zezwoenie na inwestycję”, które będzie integrowało zagadnienia z zakresu ocen oddziaływania na środowisko oraz procedury w zakresie prawa budowlanego.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Dyrektywa EIA w art. 2 ust. 2 i 3 wprowadza możliwość zintegrowania postępowania dotyczącego oceny oddziaływania na środowisko z innymi procedurami udzielenia zezwolenia na inwestycję, zmierzającymi do uzyskania takich decyzji jak: decyzje środowiskowe, decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzje o pozwoleniu na budowę, decyzje wodnoprawne oraz inne rodzaje decyzji, a także na dalszym etapie decyzje związane z odbiorem instalacji, zintegrowanym pozwoleniem na użytkowanie instalacji i pozwoleniem na użytkowanie budowli. W związku z tym proponujemy zintegrowanie postępowań z zakresu ocen</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego.</p>

				<p>oddziaływania na środowisko z procedurą budowlaną, w taki sposób, aby mogły być prowadzone równolegle w tym samym czasie przez współpracujące ze sobą organy. Usprawnieniem, wpływającym na skrócenie czasu trwania postępowania administracyjnego jest większa współpraca między organami administracji, polegająca m.in. na tym, że dokumenty, które są w posiadaniu danego organu byłyby udostępniane na potrzeby danego postępowania administracyjnego, np. mapa ewidencyjna lub wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Obecnie inwestor zobowiązany jest do złożenia wniosku o wydanie właściwego dokumentu w Urzędzie Miasta, a następnie po jego otrzymaniu do ponownego przekazania go do tego samego urzędu, do osoby prowadzącej postępowanie. Przedmiotowa kwestia powinna być rozwiązywana przez organ administracji wewnętrznie, bez konieczności składania dodatkowych wniosków, w świetle art. 77 § 4 KPA.</p> <p>Ponadto, umożliwienie prowadzenia zintegrowanej kontroli w ramach procedury administracyjnej wpłynęłoby pozytywnie na skrócenie czasu trwania całego procesu inwestycyjnego. Przykładowo Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska (dalej: WIOŚ) jest organem, który prowadzi kontrolę w ramach uzyskiwania pozwolenia na użytkowanie. Bezpośrednio po tym etapie inwestycji, inwestor wnioskuje o wydanie pozwoleń operacyjnych np. pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na zbieranie czy przetwarzanie odpadów. WIOŚ prowadzi odrębne kontrole w ramach tych procedur administracyjnych. W efekcie WIOŚ powinien mieć możliwość połączenia kilku różnych kontroli w jedną kontrolę, co skróciłoby czas oczekiwania na kolejne</p>	
--	--	--	--	---	--

				kontrole (obecnie czas oczekiwania na kontrolę WIOŚ trwa nawet 2 lata).	
32.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>W celu przyspieszenia procesu inwestycyjnego należy rozważyć zintegrowanie procedury w zakresie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z procedurą planistyczną - uzyskiwaniem decyzji o warunkach zabudowy, dla nieruchomości, które nie są objęte miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>W przypadku konieczności wnioskowania o warunki zabudowy dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z katalogiem ujętym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, obecnie należy załączyć decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Jest to procedura, która niejednokrotnie wydłuża postępowanie inwestycyjne przed uzyskaniem pozwolenia na budowę. W związku z faktem, iż zarówno przy procedurze wnioskowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jak i decyzji o warunkach zabudowy inwestor nie jest zobowiązany do posiadania tytułu prawnego do nieruchomości, połączenie procedur nie narazi inwestora na dodatkowe koszty inwestycyjne, jak również nie wpłynie negatywnie na sam proces decyzyjny po stronie organów. Obie procedury mogą być prowadzone w ramach danych kompetencji organów, przy uwzględnieniu dodatkowego opiniowania organów wyspecjalizowanych w trakcie trwania procedury w zakresie ich kompetencji.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego.</p>
33.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	W celu przyspieszenia procedury uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach niezbędna jest ponowna weryfikacja katalogu przedsięwzięć w	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u>

				<p>rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.</p> <p>Obecnie katalog przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko jest znacznie bardziej restrykcyjny niż katalog przedsięwzięć wskazany w załączniku I i II dyrektywy EIA.</p> <p>W związku z powyższym Izba wnosi o zastosowanie wyliczenia wskazanego w załączniku I i II dyrektywy EIA. Powyższe podejście pozwoli na zredukowanie czasochłonności samego procesu inwestycyjnego, gdyż obecnie od momentu powzięcia decyzji o realizacji inwestycji do czasu uzyskania DŚU niejednokrotnie mija średnio od 1 roku do 3 lat.</p>	<p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Wyjaśnienia jak w stanowisku do uwagi w poz. 26.</p>
34.	ustawa ooś	uwaga ogólna	<p>Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa</p>	<p>Izba proponuje rozważenie wprowadzenia uproszczonego procesu oceny oddziaływania na środowisko dla inwestycji OZE oraz ustawowe skrócenie procedur administracyjnych w ramach procesu inwestycyjnego tam, gdzie jest to możliwe np. poprzez zwolnienie z uzgodnień i opiniowania przed wydaniem decyzji lub zintegrowanie postępowań.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Projekt Rewizji RED II opublikowany przez Komisję Europejską w dn. 18 maja 2022, przewiduje stworzenie „renewables go-to areas” – specjalnych stref pod budowę instalacji odnawialnych źródeł energii (dalej: OZE) określonych na poziomie krajowym na podstawie uprzednio przeprowadzonej w ramach procedury planistycznej oceny oddziaływania na środowisko i kryteriów predestynujących dany obszar (np. obszary poprzemysłowe). Strefy OZE mają przyczynić się do przyspieszenia inwestycji poprzez stworzenie szczególnych warunków ułatwiających i przyspieszających proces inwestycyjny. Procedura udzielania pozwoleń w ramach procesu</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu, który nie służy transpozycji przepisów UE w obszarze OZE. Tymczasem uwaga ta wskazuje właśnie na konieczność przyszłych zmian w prawie dla inwestycji w OZE.</p> <p>Należy mieć na uwadze, że wspomniane przez wnioskodawcę propozycje KE są obecnie przedmiotem dyskusji Państw Członkowskich i póki co nieznanym jest ich ostateczny kształt. Tym samym nie mogą być wprost pracami związanymi implementacją przepisów europejskich do prawodawstwa krajowego.</p>

				<p>inwestycyjnego w tych strefach nie powinna przekraczać 1 roku, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach, maksymalne wydłużenie nie powinno przekraczać dodatkowych 3 miesięcy. Dla projektów OZE realizowanych poza specjalnymi strefami OZE maksymalna długość procedur nie powinna przekraczać 2 lat, również w szczególnych sytuacjach, z maksymalnym wydłużeniem o dodatkowe 3 miesiące.</p> <p>W art. 16a pkt 3 projektu Rewizji RED II przewiduje się zwolnienie projektów OZE w wyznaczonych strefach ze sporządzania ocena oddziaływania na środowisko ze względu na spełnienie wymogów dla lokalizacji ex ante.</p> <p>W art. 16b projektu Rewizji RED II wskazuje się, postępowanie dla inwestycji w OZE zlokalizowanych poza specjalnymi strefami, powinno być przyspieszone poprzez zintegrowanie procedury oddziaływania na środowisko z oceną oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 dyrektywy siedliskowej 92/43/EWG.</p> <p>Niezależnie od postulatów dążących do przyspieszenia i uproszczenia procedur administracyjnych wspólnych dla wszystkich inwestycji, identyfikujemy konieczność przyszłych zmian w prawie dla inwestycji w OZE.</p>	
35.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Uproszczenie procedury administracyjnej związanej z uzyskiwaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Obecnie krajowy system podziału przedsięwzięć opiera się na 2 głównych kategoriach tzn. przedsięwzięciach mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (kategoria I) oraz przedsięwzięciach mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (kategoria II). Dla przedsięwzięć z kategorii I przeprowadzenie oceny</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Brak jest tu identyfikacji konkretnego problemu i ewentualnej propozycji rozwiązania z uzasadnieniem.</p>

				<p>oddziaływania na środowisko jest obligatoryjne. Z kolei w przypadku przedsięwzięć z kategorii II procedura przewiduje w pierwszej kolejności złożenie karty informacyjnej przedsięwzięcia (KIP), zgodnie z art. 62a ustawy ooś, a następnie raportu, jeśli organ prowadzący postępowanie tak zdecyduje. W celu wydania postanowienia, o którym mowa w art. 63 ustawy ooś, organ prowadzący postępowanie zasięga opinii organów wyspecjalizowanych. Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy ooś termin przewidziany na realizację powyższego określony został na 30 dni. Realia jednak wskazują, że często mija kilka miesięcy zanim organ wyda postanowienie o konieczności sporządzenia raportu dla przedsięwzięć z kategorii II. Z kolei sporządzenie raportu i kolejna procedura w tym zakresie to kolejne miesiące lub lata, zanim inwestor uzyska DŚU, umożliwiającą podjęcie decyzji o realizacji inwestycji. Powyższe zawiłości powodują bardzo czasochłonną i skomplikowaną procedurę, która zgodnie z przepisami dyrektywy EIA mogłaby być znacznie uproszczona.</p>	
36.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Izba wnioskuje o wprowadzenie terminu dla przeprowadzenia oceny KIP i raportu przez organ i etapu konsultacji z organami wyspecjalizowanymi, która umożliwi skrócenie czasu wydania DŚU.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Opiniowanie z organami wyspecjalizowanymi (uzgodnienia i opinie) na podstawie art. 77 ustawy ooś powinno zostać na nowo przeanalizowane. Obecnie ten etap trwa wiele miesięcy, a nawet lata, bowiem organ wzywa inwestora do uzupełnienia KIP lub raportu poprzez podanie informacji, które albo znajdują się już w KIP lub w raporcie, albo są zbyt szczegółowe i nie są znane ani możliwe do pozyskania w fazie planowania inwestycji. Wskazywane przez inwestora informacje lub dane często są czysto teoretyczne i zmieniają się na kolejnych etapach</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Przepisy dotyczące terminów na opiniowanie/uzgadnianie są wystarczające w obecnym brzmieniu, a opisane problemy dotyczą bardziej praktyki stosowania tych przepisów.</p>

				realizacji inwestycji, są doprecyzowane na etapie projektu budowlanego. DŚU jest decyzją kierunkowo wyznaczającą ramy dla przyszłej inwestycji, wskazującą warunki lokalizacyjne i środowiskowe dla danej działalności bez konieczności dysponowania przez inwestora szczegółowymi informacjami i dokumentami, DŚU nie powinna zawierać nadmiernie szczegółowych treści, których inwestor nie będzie mógł zweryfikować na etapie projektowania i realizacji inwestycji.	
37.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Izba wnosi o ujednoczenie podejścia do informacji wymaganych od inwestora na tak wczesnym etapie realizacji przedsięwzięcia, gdyż DŚU jako pierwszy i najważniejszy etap realizacji przedsięwzięcia jest krokiem milowym, a termin jej uzyskania często trwa zbyt długo (średnio od 1 roku do 3 lat).</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Należy nadmienić, iż w celu przyspieszenia procesu decyzyjnego inwestorzy zazwyczaj sporządzają KIP przypominające objętością i stopniem szczegółowości raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Prowadzenie podwójnej procedury dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest czasochłonne i niejednokrotnie organ ostatecznie wydaje postanowienie o sporządzeniu raportu, pomimo iż samo przedsięwzięcie nie jest negatywnie oddziałujące na środowisko.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Nie jest jasne, na czym miałyby polegać ujednoczenie podejścia do informacji przedkładanych przez inwestora.</p>
38.	ustawa ooś	art. 62a ust. 1a ustawy ooś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się w art. 62a po ust. 1 dodanie 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wzywa Wnioskodawcę do uzupełnienia karty informacyjnej przedsięwzięcia wyłącznie w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1, znanych Wnioskodawcy na</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uprawnienia organu do wzywania wnioskodawcy w zakresie uzupełniania karty informacyjnej przedsięwzięcia wynikają z art. 64 § 2 albo 50 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz z zakresu przedmiotowego ustawy ooś, w szczególności przepisów wskazanych w uwadze.</p>

				<p>etapie na sporządzania karty informacyjnej przedsięwzięcia”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Zgodnie z obowiązującymi przepisami, KIP powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu umożliwiające analizę kryteriów (tj. rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, usytuowanie przedsięwzięcia, a także rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania tego przedsięwzięcia) lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w szczególności dane wskazane w art. 62a ust. 1 w stopniu szczegółowości znanym na wczesnym etapie planowania inwestycji, jaki jest występowanie do organu o wydanie DŚU. Izba postuluje wprowadzenie dodatkowego artykułu, który spowoduje, iż organ prowadzący postępowanie o wydanie DŚU będzie zobowiązany do żądania informacji od wnioskodawcy jedynie w takim stopniu szczegółowości jaki jest możliwy do uzyskania na tym etapie planowania inwestycji.</p>	<p>Proponowany przepis nie rozwiązuje opisanego w uwadze problemu, bowiem nawet bez tej normy, zasadne jest przyjęcie, że wnioskodawca nie może przedłożyć informacji, które na wczesnym etapie inwestycyjnym są mu nieznanne. Każdorazowo więc w takich przypadkach zakres i szczegółowość danych, które powinien przedkładać inwestor, należy rozpatrywać indywidualnie w każdej sprawie.</p> <p>Jak słusznie zauważono <i>KIP powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu umożliwiające analizę kryteriów (...)</i> Szczegółowe dane wymagane są w przypadku prowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W przypadku braku możliwości przedłożenia przez inwestora informacji wymaganej przez organ na potrzeby oceny oddziaływania, organ winien rozważyć zastosowanie normy określonej w art. 82 ust. 2 pkt 1 ustawy ooś.</p>
39.	ustawa ooś	art. 62a ust. 3 ustawy ooś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się w art. 62a po ust. 2 dodanie ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Ocena karty informacyjnej przedsięwzięcia, o której mowa w ust. 1, w toku prowadzonego postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie może trwać dłużej niż trzy miesiące od dnia złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej okres ten może zostać przedłużony o dalszy miesiąc.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Organ oceniając i weryfikując informacje przedstawione przez wnioskodawcę w KIP, w toku prowadzonego postępowania o wydanie DŚU powinien zakończyć tę procedurę w rozsądnym terminie. Obecnie, procedura ta trwa wiele miesięcy na skutek przedłużania przez organ procedury</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Terminy do załatwienia sprawy wynikają z przepisów ogólnych Kpa lub poszczególnych ustaw dotyczących inwestycji realizowanych po przeprowadzeniu ooś. Są to terminy krótsze niż zaproponowane 3 miesiące. Uwaga dotyczy pewnego problemu praktycznego, a zmiana przepisów nie jest zasadna – przepisy określające terminy są wystarczające. Warto zauważyć, że procedura oceny dokumentacji przedkładanej przez inwestora zajmuje więcej czasu, niż terminy wskazane w ustawie dla organu, ponieważ do tych terminów nie wlicza się terminów na działania niezależne od organu.</p>

				<p>poprzez wysyłanie wezwań do uzupełnienia ostatniego dnia upływu terminu załatwienia sprawy albo wzywianie do przedstawienia zbyt szczegółowych pytań, nieznanych przez wnioskodawcę i niepotrzebnych dla wydania decyzji DŚU albo poprzez pytanie o informacje, które znajdują się już w KIP. Zasadne jest wprowadzenie rozsądnego terminu dla organu, w którym będzie miał obowiązek przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego przed wydaniem DŚU.</p> <p>Izba postuluje o wprowadzenie terminu:</p> <p>a) trzech miesięcy dla sprawy administracyjnej, oraz</p> <p>b) możliwości przedłużenia tego terminu o dalszy 1 miesiąc dla sprawy szczególnie skomplikowanej.</p> <p>Treść propozycji uwzględnia sposób określenia terminu w zakresie prowadzonego postępowania administracyjnego w oparciu o art. 35 § 3 kpa.</p>	
40.	ustawa ooś	art. 65 ust. 1 ustawy ooś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się nadać art. 65 ust. 1 brzmienie:</p> <p>„1. Postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio. Niewydanie postanowienia przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w tym terminie jest równoznaczne z brakiem obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Organ oceniając i weryfikując informacje przedstawione przez wnioskodawcę w KIP, w toku prowadzonego postępowania o wydanie DŚU powinien zakończyć tę procedurę w rozsądnym terminie. W celu przyspieszenia procesu decyzyjnego</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Domniemanie, że brak wyrażenia stanowiska w ustawowo określonym terminie jest równoznaczne z brakiem obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, byłoby niezgodne z art. 4 ust. 5 lit. b Dyrektywy EIA, która wymaga od organu, aby w przypadku postanowienia, że ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna, wskazać główne powody, dla których nie wymaga się przeprowadzenia takiej oceny, ze wskazaniem na odpowiednie kryteria podane w załączniku III (dyrektywy EIA), a w przypadkach, gdy proponuje to wykonawca, wskazać informacje o wszelkich cechach przedsięwzięcia lub środkach, jakie przewidziano w celu uniknięcia lub zapobieżenia ewentualnemu znaczącemu negatywnemu wpływowi na środowisko. Jednocześnie należy zauważyć, że ustawa ooś przewiduje termin 30 dni na wydanie stosownej opinii, podczas gdy</p>

				<p>inwestorzy zazwyczaj sporządzają KIP przypominające objętością i stopniem szczegółowości raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, stąd wprowadzenie podwójnej procedury dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest czasochłonne i niejednokrotnie organ ostatecznie wydaje postanowienie o sporządzeniu raportu, pomimo iż samo przedsięwzięcie nie jest negatywnie oddziałujące na środowisko. Izba postuluje o zmobilizowanie organu do wypowiedzenia się w terminie 30 dni czy będzie potrzebne przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko i sporządzenie raportu oddziaływania na środowisko.</p>	<p>dyrektywa określa ten termin na 90 dni, z możliwością jego przedłużenia.</p>
41.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 projektu (art. 66 ust. 1 pkt 2a ustawy ooś)	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się nadać art. 66 ust. 1 pkt 2a brzmienie: „2a. wyniki inwentaryzacji przyrodniczej, przez którą rozumie się zbiór badań terenowych przeprowadzonych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego, jeżeli została przeprowadzona, wraz z opisem zastosowanej metodyki; wyniki inwentaryzacji przyrodniczej wraz z opisem metodyki stanowią załącznik do raportu.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> W przypadku podmiotów zrzeszonych w Izbie, których przedsięwzięcia zlokalizowane są w większości w strefach przemysłowych na terenach hutniczych nie ma możliwości wykonania inwentaryzacji w formie opisowej i kartograficznej. Izba obawia się, że organy będą wzywać wnioskodawcę do przedstawienia wyników inwentaryzacji w formie opisowej i kartograficznej i nie będą przyjmować wytłumaczenia, że nie jest to możliwe do zrobienia, jest to obowiązek, który wynika z przepisów prawnych i organ odstąpić od żądania nie może. W związku z tym, należy wyłączyć ten obowiązek.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W uwadze nie wyjaśniono, a projektodawca nie posiada wiedzy, z jakich powodów wykonanie inwentaryzacji w strefach przemysłowych na terenach hutniczych miałyby być niemożliwe do wykonania. Szczegółowe wyjaśnienia zawarto w odpowiedzi na uwagę w poz. 63.</p>

42.	ustawa ooś	art. 66 ust. 1d	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się w art. 66 po ust. 1c dodanie 1d w brzmieniu: „1d. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wzywa Wnioskodawcę do uzupełnienia raportu o oddziaływaniu na środowisko wyłącznie w zakresie informacji, o których mowa w ust. 1, znanych Wnioskodawcy na etapie na sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Projekt ustawy zakłada, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów mających bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na środowisko (a także na ludność dobra materialne, zabytki, krajobraz, w tym krajobraz kulturowy, wzajemne oddziaływanie między tymi elementami, dostępność do złóż kopalin); ryzyko wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof naturalnych i budowlanych; możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jak również wymagany zakres monitoringu. Raport powinien zawierać dane określone w art. 66 ust. 1. Izba postuluje wprowadzenie dodatkowego artykułu, który spowoduje, iż organ prowadzący postępowanie o wydanie DŚU będzie zobowiązany do żądania informacji od wnioskodawcy jedynie w takim stopniu szczegółowości jaki jest możliwy do uzyskania na tym etapie planowania inwestycji.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko analogiczne jak w odpowiedzi na uwagę w poz. 38.</p>
43.	ustawa ooś	art. 66 ust. 9 ustawy ooś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się w art. 66 po ust. 8 dodanie ust. 9 w brzmieniu: „9. Ocena raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o którym mowa w ust. 1, nie może trwać dłużej niż trzy miesiące od dnia złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w przypadku sprawy szczególnie</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Odpowiedź analogiczna jak w stanowisku do uwagi w poz. 39.</p>

				<p>skomplikowanej okres ten może zostać przedłużony o dalszy miesiąc.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Organ oceniając i weryfikując informacje przedstawione przez wnioskodawcę w KIP, w toku prowadzonego postępowania o wydanie DŚU powinien zakończyć tę procedurę w rozsądnym terminie. Obecnie, procedura ta trwa wiele miesięcy na skutek przedłużania przez organ procedury poprzez wysyłanie wezwań do uzupełnienia ostatniego dnia upływu terminu załatwienia sprawy albo wzywaniem do przedstawienia zbyt szczegółowych pytań, nieznanych przez wnioskodawcę i niepotrzebnych dla wydania decyzji DŚU albo poprzez pytanie o informacje, które znajdują się już w KIP. Zasadne jest wprowadzenie rozsądnego terminu dla organu, w którym będzie miał obowiązek przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego przed wydaniem DŚU.</p> <p>Postulujemy o wprowadzenie terminu:</p> <p>a) trzech miesięcy dla sprawy administracyjnej, oraz</p> <p>b) możliwości przedłużenia tego terminu o dalszy 1 miesiąc dla sprawy szczególnie skomplikowanej.</p> <p>Treść propozycji uwzględnia sposób określenia terminu w zakresie prowadzonego postępowania administracyjnego w oparciu o art. 35 § 3 kpa.</p>	
44.	ustawa ooś	art. 72 ust. 1c ustawy ooś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się w art. 72 po ust. 1b dodanie 1c w brzmieniu:</p> <p>„1c. Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w ust. 1, nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, a w przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej - okres ten może zostać przedłużony o dalsze trzy miesiące.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Odpowiedź analogiczna jak w stanowisku do uwagi w poz. 39.</p>

				<p>Wydanie DŚU, które następuje przed uzyskaniem szeregu innych decyzji administracyjnych w procesie inwestycyjnym, w tym przed wydaniem pozwolenia na budowę, decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu czy pozwolenia wodnoprawnego, powinno zostać zakończone w rozsądnie określonych ramach czasowych, w których ta decyzja zostanie wydana przez organ administracji publicznej. Izba postuluje o wprowadzenie terminu:</p> <p>a) sześciu miesięcy dla sprawy administracyjnej, oraz</p> <p>b) możliwości przedłużenia tego terminu o dalsze 3 miesiące dla sprawy szczególnie skomplikowanej.</p> <p>Treść propozycji uwzględnia sposób określenia terminu w zakresie prowadzonego postępowania administracyjnego w oparciu o art. 35 § 3 kpa.</p>	
45.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się nadać art. 75 ust. 1 pkt 4 brzmienie: „4. wójt, burmistrz, prezydent miasta - w przypadku przedsięwzięć wykorzystujących do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru i słońca oraz w przypadku pozostałych przedsięwzięć.”;</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Proponowana zmiana ma na celu przyspieszenie wydawania DŚU przy zachowaniu pełnego nadzoru merytorycznego przez organy wyspecjalizowane tj. regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Przeniesienie kompetencji w zakresie prowadzenia procedury administracyjnej dot. wydawania DŚU dla przedsięwzięć wykorzystujących do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru i słońca z regionalnych dyrekcyj ochrony środowiska na poziom lokalny (wójt, burmistrz, prezydent miasta), pozwoli przyspieszyć termin wydawania decyzji środowiskowych dla projektów dot. lądowej energetyki wiatrowej, zachowując funkcję opiniodawczą i nadzorczą regionalnych dyrektorów</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Na mocy obowiązujących przepisów wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest właściwy dla przedsięwzięć polegających na realizacji farm fotowoltaicznych (za wyjątkiem sytuacji, w których byłyby planowane na terenach zamkniętych ustanowionych przez Ministra Obrony Narodowej) co konsumuje uwagę w zakresie przedsięwzięć wykorzystujących do wytwarzania energii elektrycznej energię słońca. W zakresie inwestycji wytwarzających energię z wiatru należy wyjaśnić, że próby przeniesienia kompetencji dla farm wiatrowych na jednostki samorządu terytorialnego były podejmowane przez resort środowiska, niemniej propozycja ta nie została ostatecznie uwzględniona.</p>

				ochrony środowiska. Przez ostatnich kilka lat ustawa o oś znacznie się zmieniła. Nadano nowe kompetencje regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska i zwiększono udział strony społecznej w podejmowaniu decyzji dot. ochrony środowiska. Dodatkowo, regionalny dyrektor ochrony środowiska obligatoryjnie bierze udział w postępowaniach administracyjnych w zakresie wydawania DŚU, a także posiada możliwość sprawowania funkcji kontrolnej w zakresie nieprawidłowości dot. decyzji środowiskowych, która została wydana przez inny organ (art. 76 ustawy o oś). Brak wprowadzenia proponowanej zmiany spowoduje dalsze nawarstwianie się opóźnień związanych z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co negatywnie wpłynie na realizację projektów OZE.	
46.	ustawa o oś	art. 86b ustawy o oś	Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa	<p>Proponuje się w art. 86b utworzyć ust. 2 w brzmieniu: „2. Przepisu art. 35 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Z uwagi na wprowadzenie terminu na wydanie DŚU, który zgodnie z propozycją Izby nie może trwać dłużej niż sześć miesięcy od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, a dla sprawy szczególnie skomplikowanej - możliwość przedłużenia o dalsze trzy miesiące, należy wyłączyć stosowanie art. 35 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowiącego, że załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>W związku z brakiem zasadności uwzględnienia propozycji w uwagach w poz. 43 i 44, uwaga ta stała się bezprzedmiotowa.</p>
47.	ustawa o oś	art. 1 pkt 1 lit. a projektu (art. 3 ust. 1	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	wnosi się aby wprowadzanemu art. 3 ust. 1 pkt. 4a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wprowadzenie przepisu, który przesądza, że w każdym przypadku badania terenowe powinny być catoroczne, nie jest zasadne ani celowe. Jakkolwiek takie podejście będzie</p>

		pkt 4a ustawy ooś)		<p>środowisko (zwanej dalej – ustawą „zmienianą”) nadać brzmienie: „4a) inwentaryzacji przyrodniczej – rozumie się przez to zbiór badań terenowych przeprowadzonych w cyklu całorocznym na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> -doprecyzowania definicji inwentaryzacji przyrodniczej, przeprowadzanej na potrzeby sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W tym zakresie OTOP uważa, że z uwagi na oczywiste zmiany, jakie zachodzą w przyrodzie (np. w awifaunie) w cyklu całorocznym – istnieje uzasadniona konieczność dokonania takiej inwentaryzacji we wszystkich porach roku, gdyż tylko wtedy można uzyskać wystarczający obraz środowiska przyrodniczego, które będzie narażone na oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Natomiast dane o przyrodzie ożywionej o charakterze „wyrwykowym” – np. uzyskane wyłącznie wiosną lub zimą – nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do sformułowania zaleceń i wniosków raportu, w szczególności w odniesieniu do wyboru wariantu realizacyjnego, wskazania zagrożeń, czy też opracowania sposobów eliminacji lub minimalizacji tych zagrożeń lub realizacji kompensacji przyrodniczej,</p>	<p>niekiedy prawidłowe, np. w niektórych przypadkach w zakresie inwentaryzacji awifauny, to jednak pkt 4a w proponowanym brzmieniu odnosiłby się do wszystkich przyrodniczych komponentów środowiska. Dla wielu grup organizmów takich jak rośliny, grzyby, płazy, owady, itd. prowadzenie całorocznej inwentaryzacji jest bezzasadne. Obecnie proponowana zmiana zapisu wskazuje na konieczność przeprowadzenia badań terenowych tak, aby możliwie w pełni scharakteryzować przyrodnicze elementy środowiska. To organ środowiskowy określającym zakres raportu, winien wskazać przedziały czasowe, w jakich należy wykonać inwentaryzacje poszczególnych grup organizmów, uwzględniając ich biologię i ekologię oraz zakres i szczegółowość badań terenowych. Ponadto osoby prowadzące badania terenowe, posiadając stosowaną wiedzę i doświadczenie, dostosowują metodykę, w tym w szczególności zakres czasowy badań, w taki sposób aby możliwie dokładnie przedstawić przyrodnicze walory danego terenu.</p> <p>Należy wyjaśnić, że inwentaryzacja przyrodnicza powinna być dostosowana do charakterystyki elementu przyrodniczego. W przypadku inwentaryzacji siedlisk przyrodniczych za wystarczający termin inwentaryzacji należy uznać okres wegetacyjny. Inwentaryzacja w okresie zimowym z przyczyn oczywistych nie wnosi istotnej wartości dodanej.</p> <p>Podobnie jest w przypadku inwentaryzacji roślin i grzybów. Również w przypadku przynajmniej kilku gromad zwierząt inwentaryzacja całoroczna nie jest uzasadniona. Wynika to z biologii poszczególnych gatunków. I tak dla przykładu - nie znajduje uzasadnienia prowadzenie badań terenowych o okresie zimowym np. owadów, pajęczaków, płazów.</p> <p>Warto wskazać, że również Przewodniki metodyczne dotyczące monitoringu gatunków zwierząt wskazują</p>
--	--	--------------------	--	---	--

					określony czas obserwacji terenowych, na podstawie których ocenia się stan ochrony gatunków.
48.	ustawa ooś	art. 1 pkt 11 lit. a projektu (art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. d ustawy ooś)	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	<p>Odnosnie art. 1 pkt. 11 lit. „a” ustawy zmieniającej – OTOP wnosi o jego usunięcie z projektu tej ustawy – tym samym brzmienie art. 75 ust. 1 pkt. 1 lit. „d” ustawy zmienianej – pozostaje bez zmian.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>-rezygnacji ze zmiany właściwości rzeczowej organu, który wydaje decyzję środowiskową dotyczącą przedsięwzięcia polegającego na przeznaczeniu gruntu leśnego, nie stanowiącego własności Skarbu Państwa na użytek rolny; dotychczas właściwym organem I instancji był w tej sprawie regionalny dyrektor ochrony środowiska, w ustawie zmieniającej proponuje się, aby był nim wójt (burmistrz lub prezydent) właściwej miejscowo jednostki terytorialnej. Towarzystwo uważa, że wysoka ranga kwestii ochrony lasów i ich roli dla zachowania różnorodności biologicznej kraju, w szczególności ochrony zagrożonych likwidacją lasów nie należących do Skarbu Państwa – uzasadnia pozostawienie dotychczasowych kompetencji RDOŚ do ustalania środowiskowych uwarunkowań realizacji dla tych przedsięwzięć, które bezpośrednio skutkują uszczupleniem zasobów leśnych kraju,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uzasadnienie wyczerpująco określa przyczyny zakładanej zmiany. Należy zwrócić uwagę, że kwestie merytoryczne opisane w uwadze, pozostaną nadal w kompetencji organu współdziałającego – regionalnego dyrektora ochrony środowiska, który jest organem opiniującym i uzgadniającym dla przedsięwzięć, dla których wójt, burmistrz lub prezydent miasta wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach.</p>
49.	ustawa ooś	art. 136a ust. 3 ustawy ooś	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	<p>Propozycja dodania w art. 136a ust. 3 zdania o brzmieniu: „Po raz trzeci karę nakłada się w jej maksymalnym wymiarze”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>-dodanie zapisu iż kolejna (trzecia) administracyjna kara pieniężna wymierzana w sprawach nie przestrzegania wskazań zawartych w decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach (także – wydawanych po powtórnej ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, czy też zawartych w rozstrzygnięciach zapadłych po przeprowadzeniu</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uwaga wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.</p>

				<p>oceny oddziaływania na obszary sieci Natura 2000) – powinna mieć wymiar maksymalny (1.000.000 zł) – wynika z obaw iż przedmiotowi realizującemu, eksploatującemu lub likwidującemu przedsięwzięcie i nie przestrzegającemu zapisów wymienionych rozstrzygnięć - będzie się „opłacało” nadal ich nie wykonywać – pomimo wielokrotnego ukarania, którego wysokość w przypadku zmian postulowanych aktualnie będzie – niezależnie od liczby naruszeń – wyłącznie uznaniowa.</p>	
50.	ustawa o lasach	art. 22 ust. 1 ustawy o lasach	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	<p>nadanie art. 22 ust. 1 tej ustawy nowego brzmienia: „Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o zatwierdzeniu planu urządzania lasu dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa oraz uproszczonych planów urządzania lasów wchodzących w skład Zasobów Własności Rolnej Skarbu Państwa.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Wprowadzenie zmian w ustawie o lasach jest konieczne w związku z zaistniałym sporem pomiędzy KE a Rządem R.P. dotyczącym umożliwienia zaskarżenia przez przedstawicieli społeczności, jakimi są organizacje ekologiczne, zatwierdzanych przez ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze decyzji administracyjnej, 10-letnich planów urządzania lasów – podstawowych dokumentów planowania gospodarki leśnej w lasach państwowych, o przeważającym udziale w krajowej lesistości. Bowiem krajowe orzecznictwo – w szczególności Naczelnego Sądu Administracyjnego – stoi aktualnie na stanowisku iż organizacje te nie mają praw – nawet z tytułu przepisu ogólnego jednostki redakcyjnej art. 31 par. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego – uczestniczyć na prawach strony w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez ministra środowiska, zmierzającym do zatwierdzenia, zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Zakres projektu ustawy UD375 określony jest w OSR, gdzie zdefiniowano problemy, które projekt ustawy rozwiązuje. Plan urządzania lasu jest dokumentem stanowiącym szczególny rodzaj planu gospodarczego, tworzonego dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa dla określonego obiektu leśnego (nadleśnictwa). Stanowi on podstawowy dokument gospodarki leśnej zawierający opis i ocenę stanu lasu oraz zakładane cele, zadania i sposoby prowadzenia gospodarki leśnej, na podstawie którego nadleśniczy – zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2022 r. poz. 672) – prowadzi samodzielnie gospodarkę leśną. Sam plan urządzania lasu nie jest aktem prawa powszechnie obowiązującego, aktem prawa miejscowego, czy też decyzją administracyjną. Plan urządzania lasu stanowi specjalistyczną dokumentację o charakterze technicznym, będącą rodzajem instrukcji przy prowadzeniu gospodarki leśnej dla danego obiektu leśnego, której adresatem jest wyłącznie zarządca lub użytkownik lasu własności Skarbu Państwa, którego dotyczy plan urządzania lasu. Plan urządzania lasu nie wpływa na prawa</p>

				<p>lasach, takich planów urządzania. Skutkuje to brakiem wpływu społeczeństwa reprezentowanego przez organizacje społeczne na prowadzenie gospodarki leśnej, nawet w takich kluczowych dla przyrody rozległych kompleksach leśnych – poddanych ochronie rangi Natura 2000 – jak Puszcza Białowieska, Bieszczady czy też t.zw. Reliktowa Puszcza Karpacka. Skutkuje to wieloletnim już konfliktem tych organizacji z Rządem R.P., który przeniósł się na forum Komisji Europejskiej (KE).</p> <p>W wyniku tego KE prowadzi aktualnie w tej sprawie postępowanie przeciwko Polsce – co grozi kolejnym nałożeniem kar na nasz kraj. W tych okolicznościach – kompromisowa propozycja OTOP, aby wprowadzić regulacje w omawianej kwestii na wzór art. 44 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (bez uwzględnienia art. 44 ust. 2 i 3 tej ustawy, jak również – bez objęcia postulowanymi zmianami uproszczonych planów urządzania lasu, zatwierdzanych przez starostę) – przyczyni się do zakończenia zaistniałego sporu i doprowadzenia do zgodności prawa krajowego z prawem UE – co dotychczas w omawianej sprawie nie ma zdaniem Towarzystwa miejsca</p>	<p>i obowiązki innych podmiotów. Wewnętrzny charakter planów urządzania lasu potwierdza orzecznictwo polskich sądów administracyjnych (vide wyrok NSA z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2477/12 – Zatwierdzanie przez ministra właściwego do spraw środowiska planów urządzania lasu dla lasów Skarbu Państwa jest tym samym czynnością o charakterze wewnętrznym, podejmowaną w związku z wykonywaniem zadań o charakterze właścicielskim, a więc czynnością ze sfery dominium, a nie imperium).</p> <p>Należy wskazać, że w myśl z art. 6 ust 3 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dalej dyrektywa siedliskowa), projekt planu podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony oraz w świetle wniosków wynikających z tej oceny właściwe władze krajowe wyrażają zgodę na ten plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren i po uzyskaniu opinii społeczeństwa. Zatem prawo europejskie nie obliguje, aby projekty planów oraz zgoda na realizację miały charakter administracyjny, lecz wskazują na potrzebę oceny skutków oraz uzyskanie opinii społeczeństwa.</p> <p>Należy zatem wskazać, że w granicach obowiązujących przepisów prawa w odniesieniu do projektów planów przesłanki te są spełnione, a co za tym idzie nie jest wymagana zmiana legislacyjna w tym aspekcie.</p> <p>W związku z powyższym brak jest uzasadnienia do wprowadzenia zmian art. 22 ust. 1 ustawy o lasach.</p>
51.	ustawa o lasach	dodanie art. 22 ust. 1a ustawy o lasach	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	<p> dodanie art. 22a – o brzmieniu: „1. Przed wydaniem decyzji o której mowa w art. 22 ust. 1 minister właściwy do spraw środowiska wykląda na okres 30 dni do publicznego wglądu projekt planu urządzania lasu lub uproszczonego planu urządzania lasu, obwieszczając o tej czynności</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>

				<p>w Biuletynie Informacji Publicznej, prowadzonym dla tego organu,</p> <p>2. Organizacje ekologiczne, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt. 10 ustawy</p> <p>o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, które powołując się na cele swojej działalności statutowej zgłoszą chęć uczestniczenia na prawach strony w postępowaniu w sprawie wydania decyzji wymienionej w art. 22 ust. 1 – uczestniczą w tym postępowaniu na prawach strony, jeżeli prowadzą swoją działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 par. 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>jak do zmian powyżej</p>	<p>Zakres projektu ustawy UD375 określony jest w OSR, gdzie zdefiniowano problemy, które projekt ustawy rozwiązuje. Należy wskazać, że zarówno organizacje pozarządowe, jak i ogół społeczeństwa, na podstawie obowiązujących już przepisów uczestniczą w procesie tworzenia planów urządzenia lasu/uproszczonych planów urządzenia lasu. Na podstawie obowiązującego prawa, projekty planów podlegają konsultacjom społecznym. Projekty planów są wykładane do publicznej wiadomości przez jednostkę opracowującą projekt, a informacje o wyłożeniu planu przekazywane są do publicznej wiadomości. Dla przykładu (https://www.gov.pl/web/regionalna-dyrekcja-lasow-panstwowych-we-wroclawiu/konsultacje-planow-urzadzenia-lasu)</p> <p>A zatem proponowane brzmienie art. 22a ust 1 jest powieleniem obowiązku podmiotu opracowującego projekt planu w związku z powyższym brak jest uzasadnienia do wprowadzenia zmian.</p> <p>Jak już wskazano, projekty planów urządzenia lasu mają charakter wewnętrzny, a zatem w przypadku zatwierdzenia przedmiotowego planu nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.). W związku z powyższym wprowadzanie w tym kontekście norm o charakterze właściwym dla postępowań w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych byłoby działaniem nieuprawnionym.</p> <p>W związku z powyższym brak jest uzasadnienia do wprowadzenia zmian art. 22 ust. 2 ustawy o lasach.</p>
52.	ustawa o ochronie przyrody	art. 118a ustawy o ochronie przyrody	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	<p>- dodanie do art. 118a tej ustawy następujących ustępów (14-19) o następującym brzmieniu:</p> <p>„14. Kto w trakcie prowadzenia działań lub po ich zakończeniu nie przestrzega warunków nałożonych w</p>	

			<p>decyzji o której mowa w art. 118 ust. 8 podlega karze pieniężnej w wysokości od 5.000 do 1.000.000 zł,</p> <p>15. Karę pieniężną, w drodze decyzji, wymierza regionalny dyrektor ochrony środowiska, biorąc pod uwagę liczbę i wagę stwierdzonych naruszeń; po raz trzeci karę nakłada się w jej maksymalnym wymiarze,</p> <p>16. Od decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 14 przysługuje odwołanie do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska,</p> <p>17. Karę pieniężną wnosi się w terminie 7 dni od dnia w którym stała się ona ostateczna,</p> <p>18. Kara pieniężna podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji,</p> <p>19. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Zmiana – rozszerzającą zakres ustawy zmieniającej o wprowadzenie w niej zmian w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody – dotyczy wprowadzenia administracyjnych kar pieniężnych również za niewykonywanie decyzji o warunkach prowadzenia działań, o której jest mowa w jednostce redakcyjnej art. 118 ustawy o ochronie przyrody. Potrzeba tej zmiany wynika z wieloletnich spostrzeżeń Towarzystwa niskiej skuteczności sankcji w tego typu sprawach w postępowaniach o wykroczenia z art. 131 pkt. 8 ustawy o ochronie przyrody – z uwagi na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - niskie zagrożenie maksymalną karą grzywny, w praktyce również – odstąpienie przez sądy od wymierzenia kary aresztu, 	
--	--	--	---	--

				- krótki okres (2 lata, w tym tylko rok na skierowanie sprawy do sądu przez organy ścigania), po którym dochodzi do przedawnienia karalności wykroczenia.	
53.	ustawa o ochronie przyrody	art. 131 pkt 8 ustawy o ochronie przyrody	Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków	<p>W związku z powyższą zmianą – w zmienianej ustawie o ochronie przyrody postuluje się też nadać nowe brzmienie art. 131 pkt. 8 o ustawie o ochronie przyrody – „kto prowadzi działania wymagające zgłoszenia, o którym mowa w art. 118 ust. 1, bez dokonania tego zgłoszenia, albo niezgodnie z decyzją o wyrażeniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 118 ust. 6 pkt. 1, albo bez uzyskania decyzji o warunkach prowadzenia działań, o której mowa w art. 118 ust. 8, w przypadku nałożenia obowiązku jej uzyskania”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Zmiana ta doprowadzi się do ujednoczenia w prawie krajowym środków karania za niewykonywanie decyzji administracyjnych związanych z korzystaniem ze środowiska, w zakresie realizacji przedsięwzięć, czy też działań w ekosystemach wodnych i od wód zależnych.</p>	
54.	ustawa ooś	art. 1 pkt 6 projektu (projektowany art. 59a ust. 3 ustawy ooś)	Polska Grupa Energetyczna	<p>Propozycja:</p> <p>19) inwestycji polegającej na budowie, przebudowie lub remoncie sieci w rozumieniu art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne</p> <p>20) inwestycji polegającej na budowie, przebudowie lub remoncie jednostek wytwarzania energii elektrycznej mających na celu zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego państwa</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Wyłączenie, o którym mowa w art. 59a ust. 3, obok inwestycji regulowanych poszczególnymi specustawami, powinny dotyczyć także wszystkich innych inwestycji, które są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa, tj. budowy, przebudowy lub remontu jednostek</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Ze względu na szeroki zakres uwagi (vs propozycja w poz. 27) i konieczność systemowego podejścia do tego tematu, będzie ona rozpatrzona poza aktualnym procesem legislacyjnym.</p> <p>Dodatkowo do proponowanego pkt 20 należy odnieść się krytycznie, a to z tego względu, że operuje zbyt ogólnymi pojęciami, co może budzić w praktyce wątpliwości interpretacyjne. Aby zaś móc merytorycznie rozważyć zasadność ujęcia nowych inwestycji, w grupie inwestycji strategicznych, o których mowa w projektowanym art. 59a ust. 3 ustawy ooś, należałoby w sposób niebudzący</p>

				wytwórczych, wszystkich sieci przesyłowych oraz dystrybucyjnych	wątpliwości wskazać katalog takich inwestycji, tymczasem proponowana cecha tych przedsięwzięć „zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego państwa” wydaje się cechą uznaniową.
55.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 projektu (art. 66 w ust. 1 pkt 2a ustawy ooś)	Polska Grupa Energetyczna	<p>Propozycja: „2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej w formie opisowej i kartograficznej, wraz z opisem metodyki, stanowiące załącznik do raportu, jeżeli została przeprowadzona;”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Proponowana zmiana nakłada obowiązek obligatoryjnej inwentaryzacji przyrodniczej na etapie przeprowadzania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko) nie uwzględniając rodzaju inwestycji i nie biorąc pod uwagę miejsca jej realizacji. W wyniku proponowanej zmiany inwestor będzie zmuszony przeprowadzać inwentaryzację i przedstawiać jej wyniki również dla np. rozbudowy już istniejącej instalacji na terenach już przekształconych. Nałożenie przez organ obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może wynikać z potrzeby przeprowadzenia szczegółowych analiz nie ze względów przyrodniczych, a na przykład ze względu na bliskość zabudowy mieszkaniowej (konieczność przeprowadzenia analiz emisji hałasu lub zanieczyszczeń powietrza, itp.). Należy także nadmienić, że inwestycja taka może być położona na terenie miejscowości lub w jej bezpośrednim sąsiedztwie. Na obszarach tych, z bardzo dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że środowisko przyrodnicze nie przedstawia wysokiej wartości a analiza środowiska przyrodniczego mogłaby zostać wykonana na podstawie istniejących materiałów źródłowych.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia jak w poz. 63 tabeli.</p>

				Wobec powyższego proponujemy zmianę proponowanego przepisu.	
56.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 projektu (art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś)	Polska Grupa Energetyczna	<p>W art. 66 ust. 1 pkt 5 proponuje się zapis o uwzględnieniu w Raporcie opisów racjonalnych wariantów (Przedsięwzięcia) uwzględniających rozwiązania dotyczące planowanego przedsięwzięcia, w zakresie technologii, lokalizacji lub innych jego istotnych parametrów, ze wskazaniem proponowanego wariantu.</p> <p>W punkcie 6a lit g skreśla się średnik i dodaje część wspólną w brzmieniu: ze wskazaniem, który z analizowanych wariantów jest najkorzystniejszy dla środowiska.</p> <p>W propozycji zmian widoczna jest intencja ustawodawcy doprecyzowania obowiązujących zapisów celem większej racjonalności w przedstawianych wariantach inwestycji i wskazania wariantu najbardziej korzystnego dla środowiska. Mimo uszczegółowienia aktualnie obowiązujących zapisów, kwestią niedoprecyzowaną pozostaje sformułowanie „istotne parametry”. Wydaje się że właściwsze byłoby np. określenie: „istotne parametry zasadniczej (głównej) części inwestycji”.</p> <p>Dodatkowo zaproponowana zmiana nie eliminuje konieczności wykonania trzech wariantów przedsięwzięcia: (proponowanego przez wnioskodawcę, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz wariantu najkorzystniejszego dla środowiska), pomimo intencji ustawodawcy, aby to doprecyzować. W dalszym ciągu pozostaje możliwość różnej interpretacji przez właściwe organy ochrony środowiska. W związku z tym należy zwrócić uwagę na proponowaną treść przepisu art. 66 ust. 1 pkt 5 i doprecyzować go poprzez zapis dopuszczający możliwość wyboru wariantu najkorzystniejszego dla środowiska jako wariantu wybranego przez inwestora. Taki przepis rozstrzygnie, że wystarczą</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Projektowane rozwiązania zostały zmodyfikowane (wyjaśnienia – poz. 15) i nie powinny już generować opisanych w uwadze wątpliwości.</p>

				<p>dwa warianty: wariant proponowany/najkorzystniejszy dla środowiska oraz racjonalny wariant alternatywny. W przeciwnym przypadku, jak pokazują dotychczasowe działania organów ochrony środowiska, pozostawia to pole do interpretacji i odmiennych rozstrzygnięć organów administracji publicznej uprawnionych do działania w tym zakresie. Wątpliwości interpretacyjne zostały opisane w ocenie skutków regulacji jako problem do rozwiązania. Jednak ocena obecnie proponowanego brzmienia nadal pozostawia pewną swobodę interpretacyjną</p>	
57.	ustawa ooś	<p>art. 1 pkt 16 projektu (art. 104 ust. 1 ustawy ooś)</p> <p>art. 1 pkt 18 projekt (art. 108 ust. 1 ustawy ooś)</p> <p>art. 1 pkt 19 projektu (art. 109 ust. 3 pkt 2 lit. a ustawy ooś)</p> <p>art. 1 pkt 20 projektu (art. 110 ust. 1 ustawy ooś)</p>	Polska Grupa Energetyczna	<p>Przepisy zawierają zmienione regulacje dotyczące zmian w zakresie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko. Projektowane zmiany mogą utrudniać postępowanie w przypadku oceny oddziaływania na środowisko w ramach wydawania decyzji koncesyjnych.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uwaga nie została sprecyzowana. Nie wskazano w jaki sposób projektowane zmiany miałyby utrudniać postępowanie. Mają one charakter w większości porządkujący. Zmiana terminu na wydanie postanowienia z 14 dni na 21 dni nie stanowi znaczącego wydłużenia z punktu widzenia całego procesu inwestycyjnego, a pozwoli organowi na rzetelne opracowanie stanowiska, które jest podstawą postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko. Podstawowym warunkiem sprawnego przeprowadzenia postępowania transgranicznego jest bowiem właściwa i jak najwcześniejsza identyfikacja stron potencjalnie narażonych oraz dokładna analiza informacji w zakresie oddziaływań o charakterze transgranicznym.</p>
58.	ustawa ooś	art. 1 pkt 20 projektu (art. 110 ust. 1 ustawy ooś)	Polska Grupa Energetyczna	<p>Zgodnie ze zmienionym art. 111 ust. 3 ustawy decyzję środowiskową wydaje się po zakończeniu konsultacji, o których mowa w art. 110.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wcześniejszy zapis art. 111 ust. 3 odnosił się do momentu, który nie jest ustawowo określony – tj. zakończenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko. Postępowanie w sprawie transgranicznego</p>

		art. 1 pkt 21 projektu (art. 111 ust. 3 ustawy ooś)		Przepis nie precyzuje, kiedy konsultacje powinny ulec zakończeniu i nie wskazuje terminu na przeprowadzenie konsultacji. W związku z powyższym przepis powinien zostać doprecyzowany.	oddziaływania na środowisko jest postępowaniem wпадkowym polegającym na konsultacjach międzynarodowych, do których nie mają zastosowania przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Konsultacje toczą się równolegle i w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zatem nie istnieje ich formalne zakończenie. Postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko zostaje zakończone wraz z wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przebieg konsultacji transgranicznych, o których mowa w art. 110 zależy od ustaleń ze Stroną narażoną i musi uwzględniać krajowe wymogi prawne danego państwa. Z uwagi na ten fakt, nie sposób przewidzieć jaki będzie przebieg postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, to moment zakończenia konsultacji transgranicznych jest ustalany indywidualnie z danym państwem w ramach danego postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko (ramy czasowe dla trwania konsultacji) zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (tekst jednolity) (Dz. U. UE. L. z 2012 r. Nr 26, str. 1 z późn. zm.)
59.	ustawa ooś	art. 1 pkt 24 projektu (art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś)	Polska Grupa Energetyczna	Rezygnacja z projektowanej zmiany <i>Uzasadnienie:</i> Artykuł wprowadza podstawę do wymierzania administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie warunków, o których mowa w art. 82 ust 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś nie tylko w fazie realizacji, jak to jest w obecnym stanie prawnym, ale także w fazie eksploatacji.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Projektowane zmiany mają umożliwić egzekwowanie warunków decyzji środowiskowej, której postanowienia – tak jak każdej decyzji administracyjnej – muszą być przestrzegane do czasu jej uchylenia lub zmiany. Szczegółowe wyjaśnienia w zakresie tego przepisu w poz. 65 tabeli.

				<p>Zgodnie bowiem z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, właściwy organ określa istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich.</p> <p>Ponieważ decyzje środowiskowe powstają na etapie projektowym, trudno jest ocenić czy etap eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia będzie dokładnie zgodny z założeniami oraz czy terminy realizacji poszczególnych etapów, z przyczyn niezależnych od właściciela instalacji, zostaną dotrzymane.</p> <p>Zmianę tę należy usunąć i nie dokonywać zmiany tego przepisu lub zmienić zapis uwzględniając możliwość pewnych różnic od decyzji środowiskowej.</p>	
60.	ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	art. 4 projektu (art. 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)	Polska Grupa Energetyczna	<p>W konsultowanym projekcie ustawy zaproponowano m.in. zmianę art. 11 pkt 3 i 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Należy mieć na uwadze, że w ramach odrębnego projektu nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dokument z dnia 22.04.2022 r.), który został przekazany do konsultacji publicznych (https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12359051/katalog/12873801#12873801), przewidziano uchylenie art. 11. Oba projekty ustaw zawierają także zmianę brzmienia art. 17 pkt 4 i pkt 9, art. 25 ust. 1, art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z powyższym, koniecznym byłoby zapewnienie spójności i konsekwencji</p>	<p><u>Uwaga wyjaśniona.</u></p> <p>Aktualnie oba projekty są procedowane niezależnie, a prace służą osiągnięciu różnych celów legislacyjnych, które co ważne nie są ze sobą sprzeczne. Natomiast zapewnienie redakcyjnej spójności pomiędzy treścią poszczególnych projektów zmieniających ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nastąpi na dalszym etapie procesu legislacyjnego, w zależności o przebiegu i zaawansowania dalszych prac nad tymi projektami.</p>

				między treścią poszczególnych projektów zmieniających tą ustawę.	
61.	ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	uwaga ogólna	Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo	W nawiązaniu do konsultowanego wcześniej projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (numer w wykazie prac legislacyjnych: UD369), w którym wprowadzono plan ogólny gminy, mający zastąpić studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, zwracamy uwagę, że w zależności od kolejności uchwalenia projektów ww. ustawy oraz Nowelizacji OoŚ, może zajść konieczność modyfikacji jednego z tych projektów na późniejszym etapie. W tym kontekście zwracamy m.in. uwagę, iż w projekcie ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw wygasza się przepisy dotyczące „studium” (art. 1 pkt 10 ww. aktu uchyla art. 9-13 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) natomiast projektowany akt wprowadza do uchylanych przepisów zmiany (np. w art. 4 wprowadza się zmiany w art. 11 pkt 3 i 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Wyjaśnienia jak w poz. 60 tabeli.
62.	ustawa o oś	art. 1 pkt 5 projektu (art. 54 ust. 3 ustawy o oś)	Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo	W art. 54 ust. 3 proponujemy wykreślenie słów: „z zastrzeżeniem ust. 1”: „3. Do wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503), z zastrzeżeniem ust. 1.”; <i>Uzasadnienie:</i> Proponowana zmiana w art. 54 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Intencją przy formułowaniu aktualnie obowiązującego przepisu art. 54 ust. 3 ustawy o oś nie było określanie terminów na podstawie u.p.z.p. a jedynie stworzenie możliwości odmiennych, bardziej dostosowanych do charakteru tych dokumentu i lokalnych potrzeb zasad – czyli np. możliwości stosowania dodatkowej, nie ujętej w ustawie o oś formy stanowiska czy komunikacji. Jednakże w praktyce termin na opiniowanie dokumentów planistycznych przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska jest błędnie określany na podstawie u.p.z.p. Dodatkowo, z doświadczenia Regionalnych Dyrekcji Ochrony Środowiska wynika, że organy opracowujące

			<p>ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wydłużyć z 14 do 30 dni termin na wydanie przez Regionalną Dyрекcję Ochrony Środowiska opinii, co w ocenie PGNiG może wydłużyć procesy inwestycyjne. Z tych też względów proponujemy pozostanie przy dotychczasowym brzmieniu przepisu.</p>	<p>projekty studiów i miejscowych planów regularnie ustalają termin opiniowania na możliwe minimum, czyli 14 dni. W praktyce oznacza to przyznanie pracownikom RDOŚ 10 dni roboczych na przeanalizowanie i weryfikację wieloaspektowej dokumentacji, liczącej często kilkaset stron, a także sporządzenie stosownej opinii dotyczącej projektu dokumentu podlegającego ocenie oraz prognozy oddziaływania na środowisko.</p> <p>Należy zauważyć, że w momencie wejścia w życie ustawy, tj. 15 listopada 2008 r. treść przepisu ustalającego termin opiniowania była następująca:</p> <p>„Wójt, burmistrz albo prezydent miasta ustala termin dokonania uzgodnień albo przedstawienia opinii przez organy, o których mowa w art. 11 pkt 5-8 oraz art. 17 pkt 6 i 7, nie krótszy niż 21 dni od dnia udostępnienia projektu studium albo projektu planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko.”</p> <p>Przy czym rozwiązania przyjęte w tym przepisie nie uwzględniały praktyki wynikającej z procesu opiniowania, rozwoju wiedzy i postępującego z czasem stopnia komplikacji.</p> <p>Ponadto warto zwrócić uwagę, że obecne podejście gmin do terminów opiniowania w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko jest oparte o interpretację nieprecyzyjnego przepisu ustawy ooś, odsyłającego do u. p. z. p, w którym nie wspomniano o terminie, a jedynie o zasadach.</p> <p>Analiza dokumentacji w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko i przygotowanie stosowanego stanowiska, należy bez wątpienia do spraw szczególnie skomplikowanych. Wystarczy wziąć pod uwagę, jak bardzo rozbudowanym dokumentem – zgodnie z wymogami określonymi w art. 51 ust. 2 ustawy ooś – jest prognoza.</p>
--	--	--	---	---

					<p>RDOŚ w procesie opiniowania jest zobowiązany krytycznie zweryfikować prognozę, skonfrontować z ustaleniami projektu dokumentu i opracować stanowisko.</p> <p>Zatem jeśli opiniowanie przez ten organ ma być rzetelne i pozbawiane charakteru działania pozorowanego, pracownicy RDOŚ powinni dysponować odpowiednimi zasobami: czasu lub dodatkowych pracowników.</p> <p>Rozwiązaniem najprostszym i symetrycznym, biorąc pod uwagę czas przeznaczony na opiniowanie projektów innych niż planistyczne dokumentów, jest zagwarantowanie bez wątpliwości interpretacyjnych 30 dni na opiniowanie. Nie jest to oczekiwanie wygórowane, a doprowadzenie stanu prawnego do normy przyjętej przy innych postępowaniach o podobnym stopniu złożoności merytorycznej.</p> <p>Ponadto nie jest słuszne porównywanie zaangażowania wszystkich organów opiniujących lub uzgadniających studium lub miejscowy plan, ponieważ nie wszystkie organy dokonują opiniowania w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, gdzie konieczna jest kompleksowa analiza całej dokumentacji, nie wybranego aspektu.</p> <p>Należy też zaznaczyć, że w związku z planowaną reformą systemu planowania przestrzennego, GDOŚ zaproponował współpracę przy uporządkowaniu zasad angażowania RDOŚ na potrzeby uzgadniania i opiniowania studium i mpzp, ponieważ obecne przepisy są niejasne i nie stanowią rozwiązania, które można uznać za poprawne.</p> <p>Podsumowując – pozostawienie samorządom możliwości interpretowania zapisów ustawy ooś (w których obecnie, jak warto wskazać, brak mowy o ustalaniu terminów wnoszenia uwag i wniosków i opiniowania na podstawie ustawy o planowaniu, a jedynie o zasadach dokonywania tych czynności) jako ograniczenia czasu opiniowania przez RDOŚ w ramach strategicznej oceny i niezapewnienie odpowiednich zasobów, pozbawia ten organ możliwości</p>
--	--	--	--	--	--

					działania zgodnie z przypisaną ustawowo rolą z zachowaniem należytej staranności.
63.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 projektu (art. 66 w ust. 1 pkt 2a ustawy ooś)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja: Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać (...) 2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej w formie opisowej i kartograficznej, wraz z opisem metodyki, stanowiące załącznik do raportu - <u>jeżeli inwentaryzacja została przeprowadzona</u>;</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Celem zmiany przepisu, zgodnie z Uzasadnieniem, jest doprecyzowanie, że wyniki inwentaryzacji powinny być obowiązkowo składane zarówno w formie opisowej, jak i kartograficznej. Przy okazji usunięto z niezrozumiałych względów obecny zapis w przepisie "jeżeli została przeprowadzona". Proszę o przywrócenie zapisu. W przeciwnym razie pozornie redakcyjna zmiana oznacza wprowadzenie obowiązku wykonywania każdorazowo inwentaryzacji przyrodniczej niezależnie od tego czy potrzebne dane są dostępne czy nie. Dla wykreślenia tej części nie przedstawiono uzasadnienia.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Obecny w przepisie zapis "jeżeli została przeprowadzona" sugerował, że na potrzeby oceny oddziaływania na środowisko wykonywanie badań terenowych nie zawsze jest wymagane. Zgodnie z zamierzeniem, zmiana przepisu prowadzi do obowiązkowego wykonania inwentaryzacji przyrodniczej, której wyniki wraz z opisem metodyki będą stanowić załącznik do raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Zgodnie z definicją inwentaryzacji przyrodniczej jest to zbiór badań terenowych przeprowadzanych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego. Metodykę badań terenowych i zakres elementów objętych inwentaryzacją należy ustalać indywidualnie w zależności od lokalnych uwarunkowań i cech przedsięwzięcia. Ustawa poza formalnymi wymogami nie wskazuje zakresu inwentaryzacji przyrodniczej, gdyż jej zakres, szczegółowość, dobór metodyki powinien być indywidualnie ustalany w zakresie od okoliczności danej sprawy. Stąd RDOŚ w przypadku nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w oparciu o dane przedstawione w KIP, <u>uwzględniając rodzaj przedsięwzięcia, typ i skalę oddziaływań, a także ogólne uwarunkowania terenowe oraz inne kryteria wskazane w art. 63 ooś</u>, określając zakres raportu w postanowieniu winien wskazać jaka grupa lub grupy organizmów ze względu na biologię i ekologię może/mogą być narażona na negatywne oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia. Dzięki temu, jeśli nie będzie takiej konieczności, inwertor nie będzie zobowiązany do przeprowadzenia pełnej inwentaryzacji przyrodniczej uwzględniającej wszystkie możliwe przyrodnicze elementy środowiska, a jedynie w zakresie jaki wskaże RDOŚ. Należy zwrócić uwagę, że w rodzimej florze i faunie występują gatunki dla których siedliskiem są również mniej cenne przyrodniczo tereny</p>

					przekształcone i zurbanizowane. Stąd wpływ inwestycji na nie również powinien zostać przeanalizowany. Analogicznie przy postępowaniach dla przedsięwzięć z I grupy, autor raportu ooś dysponujący odpowiednią wiedzą i doświadczeniem winien samodzielnie dokonać analizy w jaki sposób i w jakim zakresie inwentaryzacja przyrodnicza powinna zostać w danym przypadku wykonana.
64.	ustawa ooś	art. 1 pkt 11 projektu (art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t ustawy ooś)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja: Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – w przypadku: (...) t) inwestycji w zakresie linii kolejowych <u>lub infrastruktury przebudowywanej w związku z inwestycjami kolejowymi</u>, dla których wnioskodawcą jest zarządca infrastruktury w rozumieniu ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> W ramach inwestycji kolejowych prowadzona jest wielokrotnie przebudowa obiektów inżynierskich drogowych (wiadukty), linii elektroenergetycznych czy sieci gazociągowych, które stanowią kolizje z istniejącą lub planowaną linią kolejową. Proponowana zmiana zgłaszana jest w celu uniknięcia ryzyka powstania interpretacji wskazujących na konieczność podziału przedsięwzięcia tak aby np. obiekty drogowe stanowiły osobne zadania co będzie sprzeczne z racjonalizacją postępowania przygotowawczego do inwestycji przez inwestora.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja sformułowana w uwadze, rozszerzyłaby interpretację zmienianego przepisu, podczas gdy intencją projektodawcy jest jego zawężenie (vide OSR i uzasadnienie projektu) i wyeliminowanie wykładni rozszerzającej zgodnie z którą właściwość RDOŚ jest rozszerzana na inwestycje, które nie są stricte linią kolejową. Opisany w uwadze problem polegający na rzekomym podzieleniu przedsięwzięcia nie powinien zaistnieć ze względu na zastosowanie art. 75 ust. 1a ustawy ooś.</p> <p>Ponadto, w celu usunięcia ewentualnych wątpliwości, projektowanemu przepisowi nadano następujące brzmienie: „t) przedsięwzięć polegających na realizacji linii kolejowej,”</p>
65.	ustawa ooś	art. 1 pkt 24 projektu (art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja: Jeżeli przedsięwzięcie jest realizowane lub zrealizowane, a podmiot w związku z realizacją, eksploatacją lub likwidacją tego przedsięwzięcia: 1) narusza warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b <u>w zakresie fazy</u></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Decyzja środowiskowa określa warunki realizacji przedsięwzięcia. Ustalane są one dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i wiążą organy wydające decyzje właściwe dla realizacji danego przedsięwzięcia. Ich naruszenie wiąże się z</p>

			<p><u>realizacji</u>, lit. e oraz pkt 2, określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, (...)</p> <p>– podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 zł do 1 000 000 zł.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>1. Uzasadnienie ustawy zmieniającej nie zawiera argumentów przemawiających za wprowadzeniem kary również za niewywiązywanie się z obowiązków na etapie eksploatacji.</p> <p>Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana jest bezterminowo - obowiązki z niej wynikające nie przestają obowiązywać np. po 10 latach. Częstokroć uwarunkowania ulegają zmianie, co ma również odzwierciedlenie w przepisach - np. przed przedłużeniem terminu używalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w procesie inwestycyjnym jako załącznika do wniosku o wydanie kolejnych decyzji administracyjnych - zgodnie z art. 72 ust. 4 ustawy ooś, w celu przedłużenia takiej "używalności" decyzji, należy potwierdzić, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia. Tym bardziej zmianie ulegają warunki eksploatacji przedsięwzięcia - wobec czego wiązanie ich z karą jest działaniem nadwymiarowym. Istnieją w ustawie inne instrumenty prawne dotyczące konsekwencji ewentualnego nieprzestrzegania przepisów w zakresie ochrony środowiska (np. art. 362)</p> <p>2. W praktyce spotyka się sytuacje gdy inwestycja kolejowa objęta jedną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach podzielona jest następnie na kilka zadań/kontaktów z osobnymi czasami ich realizacji. Oddanie do użytkowania również odbywa się etapowo dla poszczególnych zadań/kontaktów. W niektórych przypadkach (podniesienie parametrów eksploatacyjno - ruchowych) są wymagane dodatkowe decyzje wydane przez Prezesa UTK,</p>	<p>konsekwencjami przewidzianymi w stosunku do tych decyzji. Naruszenie warunków realizacji przedsięwzięcia, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86 ustawy ooś podlega karze wymierzonej na podstawie art. 136 ustawy ooś. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ma zapewnić minimalizację negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, w tym na zdrowie ludzi do akceptowanego poziomu. Dlatego koniecznym jest wyposażenie właściwych organów państwa w możliwość egzekwowania od inwestorów ustalonych warunków w tym zakresie poprzez nakładanie kar pieniężnych.</p> <p>Przepis w obecnym brzmieniu w nieuzasadniony sposób zawęża tę możliwość jedynie do fazy realizacji, podczas gdy warunki środowiskowe określane są również dla fazy eksploatacji lub użytkowania. Proponowane zmiany mają zatem uszczelnić system. Natomiast wnoszący uwagę – jak się wydaje - błędnie zakłada, że zmienność uwarunkowań w dłuższej perspektywie czasu mogłaby sanować odstępianie od warunków nałożonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Inwestor jest związany postanowieniami decyzji do czasu jej uchylecia lub zmiany. Przepisy wystarczająco regulują to zagadnienie, a służy temu możliwość zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub wydanie nowej na podstawie § 3 ust. 3 rozporządzenia ooś.</p> <p>Odnosząc się do problematyki związanej z analizą porealizacyjną należy wyjaśnić, że przepisy ustawy ooś celowo nie przesądzają precyzyjnie o jej zakresie i terminie przedstawienia właściwym organom, po to aby każdorazowo analiza porealizacyjna była dostosowana do danego, indywidualnie ocenianego przedsięwzięcia. Jeżeli inwestor przewiduje, że powszechnie przyjmowany przez RDOŚ termin wykonania analizy porealizacyjnej będzie nierealny w danej sprawie, koniecznie powinien zaproponować organowi wskazanie innego terminu, takiego który w sposób optymalny pogodzi cel wynikający</p>
--	--	--	---	--

				<p>niezależnie od decyzji o pozwoleniu na użytkowaniu i dopiero wówczas dana linia kolejowa może być eksploatowana z zakładanymi parametrami np. prędkości. Tym samym w niektórych przypadkach istnieje trudność w dochowaniu właściwego terminu wykonania i przekazania analizy porealizacyjnej, bowiem realizacja poszczególnych odcinków przedsięwzięcia może być rozciągnięta w czasie nawet do kilku lat. W związku z tym proponuje się zrezygnowanie z kary za tą część decyzji ze względów jak powyżej. Wykonywanie analizy porealizacyjnej przed osiągnięciem zakładanych parametrów eksploatacyjno - ruchowych jest bezcelowe. Brak jest również rozstrzygnięcia ustawowego czy analiza porealizacyjna ma dotyczyć całego przedsięwzięcia objętego decyzją środowiskową czy tylko odcinka przedsięwzięcia realizowanego etapowo.</p> <p>Regionalni Dyrektorzy Ochrony Środowiska nakładając obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wskazują zazwyczaj termin na jej wykonanie 6 miesięcy niezależnie od skali przedsięwzięcia i zakresu prac niezbędnych do wykonania na potrzeby analizy porealizacyjnej. Termin taki nie jest uregulowany w przepisach prawa powszechnie obowiązujących w tym zakresie, dlatego też nie jest zasadne określenie kary za nie wykonanie analizy porealizacyjnej lub nieprzekazanie analizy w terminie wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Niejednokrotnie taki termin jest nierealny do dotrzymania.</p>	z ustawy ooś z okolicznościami sprawy wynikającymi ze specyfiki danego procesu inwestycyjnego.
66.	ustawa ooś	art. 82 ust. 1c ustawy ooś	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja:</p> <p>Jeżeli z wyników analizy porealizacyjnej lub monitoringu wynika konieczność podjęcia działań w celu dostosowania przedsięwzięcia do wymagań ochrony środowiska, wszczyna się postępowanie, o którym mowa w art. 362 lub art. 363 ustawy z dnia 27</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Konieczne jest wyeliminowanie opisanej w uwadze praktyki. Zgodnie z propozycją zaproponowano w projekcie zmianę brzmienia art. 82 ust. 1c ustawy ooś.</p>

			<p>kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. <u>W takim przypadku organ ochrony środowiska nakładający obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej zobowiązany jest po jej otrzymaniu do przekazania do organu właściwego do wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 362 lub art. 363 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska w terminie 30 dni.</u> Postępowanie wszczyna się również na wniosek organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Wpisanie obowiązku przekazywania dokumentacji przez organy ochrony środowiska (rdoś) wynika, z długotrwałego przetrzymywania takiej dokumentacji i po kilku latach dopiero przekazania jej do marszałków województw. Taki stan rzeczy powoduje , że dokumentacja ta staje się w niektórych obszarach nieaktualna i organy wydające decyzje na podstawie art. 362 ustawy POŚ mają duży problem z wydaniem takiej decyzji na podstawie nieaktualnej dokumentacji. Co często powoduje, że przenoszą zobowiązania na podmiot realizujący przedsięwzięcie aktualizacji opracowanych danych - co jest z zasady sprzeczne z sensem sporządzania analizy porealizacyjnej, która ma dokonywać porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w szczególności ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko w domniemaniu na dzień jej sporządzenia (termin określony w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach).</p>	
--	--	--	--	--

67.	ustawa ooś	art. 83 ust. 1 ustawy ooś	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>propozycja: Dodanie do art. 83 ust. 1a o następującym brzmieniu: Analizę porealizacyjną, o której mowa w art. 82 ust. 1 pkt 5, wykonuje się zgodnie z obowiązującym stanem zagospodarowania terenu na dzień sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> W trakcie procesu inwestycyjnego, od czasu sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, na podstawie którego wydawana jest decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, do czasu sporządzenia analizy porealizacyjnej, mija niekiedy kilka lub nawet kilkanaście lat, co przekłada się często na zmianę uwarunkowań w zakresie zagospodarowania terenów w otoczeniu przedsięwzięcia, a tym samym może mieć znaczący wpływ na rodzaj i zakres działań podejmowanych do ograniczenia oddziaływania na środowisko. Tym samym analiza staje się przeglądem ekologicznym, często wskazując działania minimalizujące wynikające ze zmiany zagospodarowania terenów wokół zrealizowanego przedsięwzięcia, a nie tylko te, które wynikają z niedoszacowania oddziaływania na środowisko na etapie wykonywania raportów o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Analiza porealizacyjna obejmuje m. in. działania jakie podejmowane są przez inwestora w celu realizacji decyzji środowiskowej. Z uwagi na to, że działania te podejmowane są, również w pewnym czasie od wydania decyzji środowiskowej, wprowadzenie proponowanej zmiany ograniczałaby de facto treść analizy do początkowej fazy realizacji przedsięwzięcia, a zmienność zagospodarowania terenu dyskwalifikowałaby przydatność otrzymanych wyników analizy. Ponadto po uwzględnieniu tej propozycji przepis ten w niektórych przypadkach czyniłby taką analizę wręcz niemożliwą do realizacji z uwagi na fakt zmiany zagospodarowania terenu jaka nastąpiłaby pomiędzy dniem sporządzenia raportu a wydaniem decyzji inwestycyjnej. Wprowadzenie przepisu spowodowałoby, że analiza porealizacyjna stałaby się nieprzydatna jako materiał dowodowy do przeprowadzenia postępowań naprawczych, o których mowa w ustawie Prawo ochrony środowiska. Ponadto jej wyniki nie mogłyby być podstawą do rozstrzygnięcia co do konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.</p>
68.	Prawo ochrony środowiska	art. 3 projektu (art. 73 Poś)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja: Art. 73 ustawy Prawo ochrony środowiska otrzymuje następujące brzmienie: „W <u>studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się w szczególności ograniczenia wynikające z:</u>”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Przepis został zmieniony.</p>

				Z uwagi na wprowadzenie w art. 4 przedmiotowej ustawy zmiany w art. 11 pkt 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym obowiązkowi uwzględnienia przez organ sporządzający studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego strategicznych map hałasu proponuje się dodanie do przedmiotowej ustawy kolejnej zmiany w ustawie POŚ w celu ujednolicenia zapisów obu ustaw.	
69.	Prawo ochrony środowiska	art. 3 projektu (art. 175 ust. 7 poś)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja:</p> <p>Pomiary, o których mowa w ust. 1 i 3, w zakresie poziomu hałasu, prowadzi się na terenach, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 <u>zabudowanych, lokalizując punkt pomiarowy przy elewacji budynków objętych ochroną przed hałasem w związku z wypełnieniem funkcji, dla realizacji których teren został objęty ochroną przed hałasem</u> .</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska przewidują doprecyzowanie art. 175 w celu ustalenia, że okresowe pomiary hałasu prowadzi się na terenach, dla których określono dopuszczalne poziomy hałasu w lokalizacjach o największym oddziaływaniu hałasu na ludzi w miejscach ich możliwego pobytu ze źródeł, których pomiary dotyczą.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Szczegóły dotyczące lokalizacji punktów pomiarowych hałasu komunikacyjnego zawierają metodyki referencyjne –umieszczone w załącznikach do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 176 ust. 1 ustawy poś. Referencyjna metodyka wykonywania okresowych pomiarów poziomów hałasu wprowadzanego do środowiska w związku z eksploatacją dróg, linii kolejowych i linii tramwajowych oraz kryteria lokalizacji punktów pomiarowych zawarta jest w załączniku nr 3 do powyższego rozporządzenia.</p>
70.	ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	art. 4 projektu (art. 17 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja:</p> <p>Art. 17 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p>„4) sporządza projekt planu miejscowego rozpatrując wnioski, o których mowa w pkt 1, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, <u>uwzględniając ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenów, w szczególności wynikające ze strategicznych map hałasu analizy oddziaływań</u></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Należy zauważyć, że art. 17 u.p.z.p. reguluje jedynie procedurę sporządzania planu miejscowego. Wprowadzanie w tym miejscu strategicznych map hałasu oraz wydanych decyzji administracyjnych jest nieuzasadnione. Stawią one jedynie jedno z wielu źródeł danych wykorzystywanych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a obowiązek ich uwzględniania w planie miejscowym wynika już z art. 73 ust. 1 pkt 2b ustawy z dnia</p>

				<p>wynikających z wydanych decyzji administracyjnych;”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Obecnie obowiązuje obowiązek uwzględniania ograniczeń wynikających z map hałasu jedynie przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzjach o warunkach zabudowy (art. 73 POŚ). Proponowany zapis ma na celu rozszerzenie poprzez uwzględnienie ograniczeń wynikających z wydanych dla terenu objętego mpzp decyzji administracyjnych (np. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowych).</p>	<p>27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Analizując treść merytoryczną nowego brzmienia przepisu, należy również zauważyć, że wpisanie tu strategicznych map hałasu wymagałoby w zasadzie uzupełnienia przepisu o wszystkie pozostałe dokumenty, uwzględniane przy sporządzaniu planu miejscowego (mapy zagrożenia powodziowego, plany ochrony, opracowania konserwatorskie itp.), mogące powodować ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenów.</p>
71.	specustawa drogowa	art. 6 pkt 4 projektu (art. 21b ust. 2 specustawy drogowej)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja:</p> <p>Jeżeli grunt stanowi własność Skarbu Państwa, ust. 1 zdanie drugie nie stosuje się, <u>z wyjątkiem obszaru kolejowego</u>.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Obszar kolejowy w przeważającej części stanowi własność Skarbu Państwa, tak więc w przypadku gdy zarządca drogi nie przywróci przedmiotowego obszaru do stanu poprzedniego, użytkownik wieczysty (w tym PKP PLK S.A.) nie otrzyma odszkodowania z tego tytułu. Stąd też zaproponowano wyłączenie z tej zasady obszar kolejowy. Jednocześnie należy podkreślić, iż propozycja zapisu niezrozumiała, w świetle analogicznych propozycji uregulowań w zakresie możliwości wejścia na teren nieruchomości m.in. obszar kolejowy przez inwestora realizującego inwestycje w zakresie budowli przeciwpowodziowych, w ramach których nie ma przewidzianego pozbawienia odszkodowania właścicieli/użytkowników wieczystych, gdy grunt stanowi własność Skarbu Państwa</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Projekt został zmodyfikowany pod kątem wyłączenia z zakresu obowiązywania przepisu art. 21b ust. 1 nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, które zostały przejęte pod drogi na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.</p>

72.	ustawa o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych, dalej „specustawa powodziowa”	art. 7 projektu (art. 27a ust. 4 specustawy powodziowej)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja: W przypadku niezyskania zgody, o której mowa w ust. 2 lub 3, w terminie 21 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia inwestora o taką zgodę (...)</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Mając na uwadze proponowane uregulowanie w analogicznej kwestii w ustawie o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tj. art. 21b ust. 5) proponuję zmianę terminu z 21 dni na 30 dni. Powyższa zmiana pozwoli na możliwość zachowania jednolitości terminów na uzgodnienie sposobu, zakresu i terminu korzystania z obszaru kolejowego przez zarządcę infrastruktury kolejowej, bez zróżnicowania na rodzaj inwestycji.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Termin został zmieniony z 21 na 30 dni.</p>
73.	Prawo wodne	art. 8 pkt 2 projektu (art. 394 ust. 1 pkt 10, 11 Pw)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja: 10) przebudowa rowu polegająca na wykonaniu przepustu lub innego przekroju zamkniętego na długości nie większej niż 10 m, z wyłączeniem rowów w pasie drogowym dróg publicznych i <u>obszarze kolejowym</u>; 11) przebudowa lub odbudowa urządzeń odwadniających zlokalizowanych na obszarze kolejowym, na lotnisku lub lądowiskach;”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Zmiany w art. 394 ust. 1 pkt 10 i 11 oraz dodanie w art. 395 pkt 17 polegają na wyłączeniu z obowiązku uzyskiwania pozwolenia wodnoprawnego i zgłoszenia wodnoprawnego przebudowy i odbudowy urządzeń odwadniających zlokalizowanych również w obszarze kolejowym. Rozwiązania dedykowane drogom i liniom kolejowym powinny być tożsame. Proponowana zmiana wpłynie korzystnie zarówno na prowadzenie inwestycji oraz zarządzanie liniami kolejowymi. Pozwoli na przyspieszenie realizacji przebudowy i odbudowy urządzeń odwadniających w obszarze kolejowym. Ponadto brak obowiązku</p>	<p><u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u> Projektodawca zrezygnował ze zmiany art. 394 ust. 1 pkt 10 i 11 oraz art. 395 ustawy Pw. Jednocześnie należy zauważyć, że propozycja przepisów dotycząca zwolnienia z obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego i zgłoszenia wodnoprawnego w zakresie obszaru kolejowego narusza przepisy Unii Europejskiej, a zwłaszcza przepisy tzw. Ramowej Dyrektywy Wodnej, gdyż w przypadku przedmiotowych inwestycji, które znacząco mogą oddziaływać na gospodarkę wodną nie będzie żadnej kontroli podejmowanych działań ani zagwarantowanej procedury badającej wpływ inwestycji na stosunki wodne. Tym samym inwestor nie będzie dysponował dokumentacją oceniającą wpływ inwestycji na stosunki wodne, co może skutkować trudnościami rozliczenia środków europejskich pozyskanych na realizację inwestycji.</p>

				zgłoszenia przebudowy i odbudowy urządzeń odwadniających oznacza także oszczędności dla budżetu państwa.	
74.		art. 8 pkt 3 projektu (art. 395, pkt 9, pkt 17 Pw)	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja:</p> <p>a) pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) wykonanie, odbudowa, rozbudowa, przebudowa lub rozbiorka urządzeń pomiarowych służb państwowych oraz Wód Polskich, a także lokalizowanie tych obiektów na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;”,</p> <p>b) w pkt 16 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 17 w brzmieniu: „17) przebudowa lub odbudowa urządzeń odwadniających zlokalizowanych w pasie drogowym dróg publicznych, <u>obszarze kolejowym</u>.”;</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> jak do uwagi powyżej.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja przepisów dotycząca zwolnienia z obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego i zgłoszenia wodnoprawnego w zakresie obszaru kolejowego narusza przepisy Unii Europejskiej, a zwłaszcza przepisy tzw. Ramowej Dyrektywy Wodnej, gdyż w przypadku przedmiotowych inwestycji, które znacząco mogą oddziaływać na gospodarkę wodną nie będzie żadnej kontroli podejmowanych działań ani zagwarantowanej procedury badającej wpływ inwestycji na stosunki wodne. Tym samym inwestor nie będzie dysponował dokumentacją oceniającą wpływ inwestycji na stosunki wodne, co może skutkować trudnościami rozliczenia środków europejskich pozyskanych na realizację inwestycji.</p>
75.	Prawo wodne	art. 394 ust. 1 pkt 7 Pw	PKP Polskie Linie Kolejowe	<p>Propozycja:</p> <p>Zgłoszenia wodnoprawnego wymaga: (...)</p> <p>7) wykonanie urządzeń odwadniających obiekty budowlane <u>i odprowadzanie nimi wody</u>, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Proponowana zmiana zapewni kompletność przedmiotowego przepisu. Dotychczasowe brzmienie skutkuje tym, że wykonanie urządzeń odwadniających na terenie terenu, którego zakład jest właścicielem wymaga jedynie zgłoszenia. Odprowadzanie wody z tych urządzeń odwadniających wymaga pozwolenia wodnoprawnego na usługę wodną. Zaproponowana zmiana spowoduje, że wykonanie urządzeń wodnych i odprowadzanie z nich wody o zasięgu oddziaływania</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Przepis zostanie odpowiednio zmieniony.</p>

				niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem będzie objęte jedynie zgłoszeniem.	
76.	ustawa ooś	art. 1 pkt 16 projektu (art. 104 ustawy ooś	Polskie Elekrownie Jądrowe	<p>W związku z proponowanymi zmianami pojawia się wątpliwość, czy w przypadku inwestycji, dla których przeprowadzono ocenę oddziaływania na środowisko wraz z postępowaniem dotyczącym transgranicznego oddziaływania na środowisko i wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, postępowanie transgraniczne ma być ponownie prowadzone na etapie wydawania pozwolenia na budowę. W tym kontekście należy zauważyć, że w odniesieniu do obiektu energetyki jądrowej (elektrowni jądrowej) na podstawie art. 82 ust. 2 pkt 4a ustawy OOŚ w toku postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę przeprowadzana jest obligatoryjnie ponowna ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W rezultacie możliwym skutkiem wprowadzonych zmian będzie konieczność przeprowadzenia ponownego postępowania transgranicznego w przypadku ponownej obligatoryjnej oceny oddziaływania obiektu energetyki jądrowej na środowisko.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że obowiązek przeprowadzenia ponownego postępowania transgranicznego nie wynika wprost z dyrektywy 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (dalej: Dyrektywa) . Dyrektywa przyznaje bowiem państwom członkowskim znaczny zakres swobody w zakresie ukształtowania krajowych procedur, które będą służyły realizacji jej celów. Wprowadzane rozwiązania należy rozważać właśnie w kontekście celów, którym ma służyć Dyrektywa. Warto zwrócić uwagę, że przepisy Dyrektywy zawierają postanowienia zobowiązujące do</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Wprowadzono zmiany do art. 104 ustawy ooś. Projektodawca zmienił przepis, tak aby literalnie wskazać, że w przypadku decyzji następczych postępowanie transgraniczne może być prowadzone na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko tylko wtedy, gdy postępowanie transgraniczne nie było prowadzone na etapie decyzji środowiskowej.</p>

			<p>przeprowadzenia ogólnie oceny oddziaływania na środowiska, bez różnicowania zasad, czy jest to pierwsza, czy też ponowna.</p> <p>Spółka pragnie zwrócić uwagę, że ponowne postępowanie transgraniczne w przypadku przedsięwzięcia, dla którego wydano już decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, w ramach której przeprowadzono postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko może stanowić wyłącznie powtórzenie podjętych już działań i prowadzić do istotnego wydłużenia procesu inwestycyjnego bez zapewnienia celów służących ocenie oddziaływania na środowisko. Zasadność przeprowadzenia ponownego postępowania transgranicznego powinna być zależna od zakresu zmian objętych ponowną oceną.</p> <p>Mając na uwadze konieczność zapewnienia zasad postępowania zgodnych z Dyrektywą i aktami prawa Unii Europejskiej, a także zagwarantowanie jasnych ram prawnych, które wprowadzałyby pewność inwestora co do harmonogramu działań i czasu ich trwania, zwracamy się niniejszym do Projektodawcy o dokonanie kompleksowej analizy zasadności i celowości rozwiązań w zakresie ponownej oceny oddziaływania na środowisko w kontekście tak istotnej inwestycji jak budowa obiektu energetyki jądrowej. Należy zastanowić się zarówno nad proponowanymi rozwiązaniami w zakresie obowiązku przeprowadzenia powtórnego postępowania transgranicznego, jak i przepisami przewidującymi bezwzględny obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko inwestycji w zakresie budowy elektrowni jądrowej również w przypadku, gdy na etapie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wystarczająco oceniono oddziaływanie na środowisko tej inwestycji i w toku</p>	
--	--	--	--	--

				<p>dalszego procesu inwestycyjnego oceny te nie utraciły swej aktualności. Wprowadzane rozwiązania powinny uwzględniać następujące istotne elementy:</p> <ul style="list-style-type: none"> i. czas trwania postępowań; ii. zakres oceny; iii. rolę inwestora w ponownych ocenach i ewentualnym ponownym postępowaniu transgranicznym; iv. możliwe rozwiązania, które zapewniają zgodność z Dyrektywą i prawem Unii Europejskiej. 	
77.	ustawa ooś	uwaga ogólna	<p>Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne</p>	<p>Nie rozwiązano w dalszym ciągu jednego z głównych problemów polskiego postępowania inwestycyjnego jakim jest konieczność uzyskiwania wielu decyzji administracyjnych dla jednego przedsięwzięcia. Poza oczywistymi niekorzystnymi skutkami takiego modelu jakimi są długotrwałe postępowania odwoławcze i sądowo-administracyjne, które mogą być prowadzone odrębnie dla każdej z decyzji, kolejnym problemem jest wydzielenie odrębnego postępowania w ramach którego prowadzona jest wyłącznie ocena oddziaływania na środowisko (dalej: „OOŚ”) kończącego się wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (dalej: „DUŚ”) od decyzji inwestycyjnych. Idea, która m.in. przyświecała temu rozdziałowi, tj. rozstrzygnięcie kwestii oddziaływania na środowisko w odrębnym postępowaniu, mające spowodować by „sprawy środowiskowe” nie musiały być już analizowane na etapie decyzji inwestycyjnych (np. decyzji o pozwoleniu na budowę, które miały być dzięki temu sprawnie rozstrzygane), została zweryfikowana przez Komisję Europejską już wiele lat temu. Ówczesne zarzuty wymusiły wprowadzenie do polskiego porządku prawnego tzw. procedury ponownej oceny oddziaływania . Już wtedy zwracano Polsce uwagę, że wprowadzając w 2005 r. instytucję decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego.</p> <p>Dodatkowo należy nadmienić, że projektodawca nie wyklucza w przyszłości podjęcia prac koncepcyjnych w celu rewizji systemu ocen i zaproponowania nowych rozwiązań prawnych. Aktualnie w tym celu podjęto się przeprowadzenia komparatystyki porównawczej rozwiązań prawnych funkcjonujących w innych państwach europejskich.</p>

			<p>realizację przedsięwzięcia i odrębne postępowanie w tym zakresie (co było uzasadniane wymogami stawianymi przez UE), polskie prawo stało się jeszcze bardziej niezgodne z dyrektywami wspólnotowymi. Pojawiły się bowiem dwie decyzje warunkujące możliwość rozpoczęcia budowy, tj. decyzja środowiskowa i decyzja końcowa zezwalająca ostatecznie na realizację inwestycji (najczęściej jest to pozwolenie na budowę), z których każda wchodzi w zakres pojawiającej się w prawie europejskim definicji „zezwolenia na inwestycję”. Przy czym tylko w postępowaniu poprzedzającym jedną z nich, przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko. Tymczasem wymagania określone w dyrektywie w odniesieniu do „zezwolenia na inwestycję” muszą być, zdaniem Komisji, spełnione na etapie każdej decyzji mieszczącej się w w/w definicji, jeśli państwo członkowskie decyduje się na wprowadzenie takiego podziału.</p> <p>Idea, żeby na etapie decyzji inwestycyjnych inwestor nie musiał zajmować się już oceną oddziaływania na środowisko, a przede wszystkim nie musiał być narażony na blokowanie postępowania przez organizacje ekologiczne nie jest już w ogóle realizowana. Wprowadzone niedawno zmiany prowadzące do dopuszczenia do udziału organizacji ekologicznych w każdym postępowaniu inwestycyjnym dotyczącym przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko bez wątplenia powodują przewłokę tych postępowań. Obecnie i wydanie decyzji DUŚ, i wydanie pozwolenia na budowę może być zaskarżone. Stworzono „świetne” narzędzie do blokowania inwestycji przez podmioty nie działające uczciwie, jednocześnie nie proponując żadnych rozwiązań je równoważących takich, jak np. stawianie większych wymogów czy też</p>
--	--	--	--

				<p>większy nadzór nad takimi organizacjami, o czym mowa poniżej.</p> <p>W większości Państw UE procedura wydawania decyzji dla przedsięwzięć określonych w Załączniku I i II dyrektywy jest zasadniczo jednoetapowa, a zatem problemy wynikające z polskich rozwiązań nie występują.</p> <p>Powinno to skłonić polskiego ustawodawcę do rozważenia zmian systemowych w krajowych przepisach – nie należy ograniczać się do doraźnego tylko reagowania na zarzuty Komisji Europejskiej. Transponowanie w ten sposób Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (dalej: „Dyrektywa OOS”) na polskie wieloetapowe postępowanie inwestycyjne, rozbite na wiele decyzji, w połączeniu z de facto czteroinstancyjnym postępowaniem administracyjnym i sądowniczym powoduje paraliż w realizacji przedsięwzięć i stawia polskich inwestorów z znacznie gorszej pozycji niż ich konkurenci z innych państw Unii Europejskiej.</p> <p>Ponieważ w Polsce postępowanie inwestycyjne jest podzielone na wiele etapów, to zdaniem Komisji Europejskiej w każdym z nich powinny być zachowane wymogi zawarte w Dyrektywie OOS, m.in. dotyczące uprawnień „zainteresowanej społeczności” tj. głównie organizacji ekologicznych oraz możliwości stosowania środków tymczasowych. Na skutek wieloetapowości polskich procedur dochodzi w efekcie do niepotrzebnego powielania w każdym z postępowań regulacji wymaganych przez Dyrektywę OOS.</p> <p>Rozwiązaniem przedmiotowego problemu byłoby wprowadzenie zintegrowanego postępowania (w</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>miejsce dodawania kolejnych regulacji „środowiskowych” do poszczególnych postępowań o wydanie decyzji inwestycyjnych), kończącego się jedną decyzją administracyjną. Z pewnością istotnie przyspieszyłoby ono realizację inwestycji i było bardziej przewidywalne niż to, co powstanie na skutek wprowadzenia w życie analizowanego projektu. Postępowania zintegrowane nie są obce polskiemu porządkowi prawnemu. Istnieje również możliwość takiego ich skonstruowania, żeby nie były już w momencie złożenia wniosku zbyt kosztowne dla inwestora, np. prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane i projekt budowlany mogłyby być wymagane dopiero po pozytywnym przejściu pierwszego etapu postępowania dotyczącego OOS, kończącego się np. postanowieniem uzgadniającym warunki środowiskowe. Tylko inwestor mógłby je zaskarżyć zażaleniem, natomiast pozostałe strony dopiero w drodze odwołania od decyzji końcowej (prawo polskie również zna takie konstrukcje). Powinna być choćby opcja wyboru postępowania zintegrowanego. Prosimy o przekazanie tych postulatów powołanemu przez Prezesa Rady Ministrów Międzyresortowemu Zespołowi do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
78.	ustawa oos	uwaga ogólna	<p>Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne</p>	<p>Nie rozwiązano w dalszym ciągu jednego z głównych problemów polskiego postępowania inwestycyjnego jakim są nadmierne uprawnienia organizacji ekologicznych.</p> <p>Ogromny niepokój o los inwestycji turystyczno - narciarskich budzi brak regulacji racjonalizujących pozycję organizacji ekologicznych. Po wprowadzeniu w życie niedawnych zmian w ustawie OOS organizacje te uzyskały kolejne uprawnienia do odwoływania się oraz wnoszenia skarg do sądu</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko jak w poz. 77 tabeli.</p>

				<p>administracyjnego od wszystkich wydanych dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko decyzji określonych w art. 72 ust. 1 ustawy OOS.</p> <p>Biorąc pod uwagę, że jedna inwestycja turystyczno – narciarska np. system śnieżenia wymaga uzyskania aż kilku z tych decyzji (oprócz decyzji DUŚ jeszcze: decyzji o warunkach zabudowy, pozwolenia wodnoprawnego oraz pozwolenie na budowę), to jeśli każde z nich - na skutek skarg organizacji ekologicznej - dojdzie do etapu Naczelnego Sądu Administracyjnego, to postępowanie poprzedzające realizację inwestycji będzie trwać łącznie nie kilka a kilkanaście lat! Pozostaje pytanie, który z inwestorów będzie miał na tyle środków i determinacji, by podjąć się takiej procedury?</p> <p>Wprowadzono bardzo niebezpieczne narzędzie dla podmiotów nieuczciwych lub chcących zablokować konkurencję. Może to prowadzić w wielu przypadkach do destrukcji procesów inwestycyjnych, również na zlecenie podmiotów zupełnie niezainteresowanych ochroną środowiska.</p> <p>Jednocześnie z wprowadzeniem tak ogromnych i potencjalnie niebezpiecznych rozwiązań nie zaoferowano żadnych a oczekiwanych od wielu lat rozwiązań pozwalających na przeciwdziałanie blokowaniu postępowań przez w/w organizacje działające w „złej wierze”, np. przedkładające sfałszowane dowody, składające fałszywe zeznania, czy też celowo wykorzystujące skomplikowane polskie procedury administracyjne do przewlekania postępowań.</p> <p>Nie powinno się tak rozszerzać uprawnień pozostających w kolizji z prawami innych osób (w szczególności inwestora) bez jednoczesnego wprowadzania narzędzi faktycznej i sprawnej kontroli nad korzystaniem z nich.</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>Co więcej wymogi stawiane przez polskie prawo organizacjom ekologicznym są tak minimalne, że nie nastręczają żadnych trudności w uzyskaniu prawa do skutecznego wnoszenia odwołań/skarg od decyzji inwestycyjnych również przez organizacje, których ochrona środowiska jest tylko celem „fasadowym”. Wskazane wyżej wymagania nie zostały zrównoważone z uprawnieniami otrzymywanymi w zamian.</p> <p>Stowarzyszenie PSNiT wielokrotnie wskazywało na prawodawstwo innych państw Unii Europejskiej a nawet na odpowiednie przepisy regulujące postępowania przed organami samej Unii, w których wymogi stawiane organizacjom ekologicznym są znacznie bardziej rozbudowane. Opracowania te były przedkładane Ministrom Środowiska i Generalnym Dyrektorom Ochrony Środowiska. W każdym momencie możemy ponownie udostępnić przygotowane przez nas opracowania w tym zakresie.</p> <p>Prosimy o przekazanie tych postulatów powołanemu przez Prezesa Rady Ministrów Międzyresortowemu Zespołowi do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
79.	ustawa ooś	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 59a ustawy ooś)	Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne	<p>Wobec zauważonych również przez członków naszego Stowarzyszenia problemów z przypisywaniem sobie kompetencji do oceny zgodności przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (dalej: „MPZP”) przez poszczególne organy opiniujące i uzgadniające decyzję DUŚ, wnosimy o wyraźne uregulowanie, że organy opiniujące i uzgadniające nie są kompetentne do dokonywania tej oceny.</p> <p>Projektowane brzmienie art. 59a ust. 1 nie rozwiązuje w/w wątpliwości interpretacyjnej, a jak wynika z uzasadnienia projektu intencją wprowadzenia tego</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Projektowany przepis (art. 59a ust. 1) wskazuje właściwość organu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w zakresie analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami mpzp, tak aby właśnie wyeliminować opisane w uwadze przypadki.</p>

				<p>przepisu było podkreślenie: „że badanie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp należy do zadań organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, rozwiązanie to eliminuje również wątpliwości interpretacyjne co do roli organów współdziałających.”</p>	
80.	ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	art. 4 pkt 4 projektu (art. 53 ust. 3 u.p.z.p.)	Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne	<p>W ocenie Stowarzyszenia, podobnie jak w przypadku analizy zgodności przedsięwzięcia z MPZP, to organ prowadzący postępowanie powinien dokonywać takiej oceny. W przeciwnym razie – z uwagi na wiążący charakter prawny uzgodnienia – organ prowadzący postępowanie główne de facto traci tę kompetencję na rzecz organu uzgadniającego, w tym przypadku RDOŚ. To RDOŚ będzie dokonywał ostatecznej oceny czy dana inwestycja jest, czy nie jest przedsięwzięciem w rozumieniu ustawy OOS. Dlatego proponujemy uregulowanie tego zagadnienia analogicznie jak w przypadku badania zgodności z MPZP (badania dokonuje organ prowadzący postępowanie; RDOŚ nie ma w tym zakresie kompetencji).</p> <p>Wobec powyższego wystarczające jest w dodanie w art. 53 ust. 3 punktu 3 w brzmieniu: „3) w zakresie obowiązku dołączenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”</p> <p>Zbędne jest natomiast dodawanie w art. 53 ustępu 5ca w brzmieniu: „5ca. Regionalny dyrektor ochrony środowiska odmawia uzgodnienia decyzji, o której mowa w art. 51 ust. 1, w przypadku braku załączenia do projektu tej decyzji, decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli jest wymagana.”</p>	<p><u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u></p> <p>Projektodawca zrezygnował z dodania w art. 53 w ust. 3 pkt 3.</p> <p>Należy jednak zauważyć, że projektowane zmiany w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mają na celu wyposażyć organ uzgadniający w podstawę prawną do badania kwalifikacji przedsięwzięcia zlokalizowanego na formach ochrony przyrody, aby zwiększyć ochronę tych obszarów przez umożliwienie RDOŚ kontroli czy inwestycja jest zgodna z zakazami ustanowionymi na tych formach ochrony przyrody. Propozycja nie zdejmuje tego obowiązku z organu właściwego do wydania decyzji o warunkach zabudowy i lokalizacji inwestycji celu publicznego.</p>

81.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne	<p>Pozytywnie należy ocenić koncepcję stawiania dodatkowych wymogów odnośnie zawartości odwołania od decyzji, zrealizowaną w projektowanej ustawie w odniesieniu do decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.</p> <p>Stowarzyszenie PSNiT od dawna postuluje, żeby takie wymogi wprowadzono dla odwołań od decyzji DUŚ. Przy czym, żeby miało to faktycznie sens i znaczenie, to konsekwentnie powinna iść za tym regulacja, zgodnie z którą w przypadku wniesienia odwołania organ odwoławczy rozpatrywał sprawę jedynie w zakresie zarzutów podniesionych w odwołaniu. Przykładowe brzmienie takiego zapisu:</p> <p>„Organ odwoławczy rozpatrując odwołanie organizacji ekologicznej orzeka w zakresie uwzględnienia w decyzjach, o których mowa w art. 72 ust. 1, warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (albo postanowień decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) wskazanych zgodnie z ust. 3 pkt 1.”.</p> <p>Brak przepisu ograniczającego rozpoznanie sprawy przez organ odwoławczy do zarzutów odwołania, powoduje, że zgodnie z zasadami ogólnymi K.p.a. organ ten i tak, z urzędu, będzie musiał rozpoznać całą sprawę.</p> <p>Analogiczne uwagi dotyczą skargi do sądu administracyjnego. Ona również powinna zawierać zarzuty stawiane zaskarżanej decyzji oraz być rozpatrywana w ich granicach. Inaczej, w przypadku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, zgodnie z zasadami ogólnymi p.p.s.a. wniesienie skargi uruchamia obowiązek weryfikacji całej decyzji.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uwaga nie dotyczy bezpośrednio przedmiotowego projektu ustawy.</p> <p>Ustawa ooś nie jest ustawą szczególną, tak ja specustawy, w których wprowadza się szczególne wymogi w zakresie treści wnoszonych odwołań.</p> <p>Dodatkowo istotne wątpliwości natury systemowej budzi ograniczenie kompetencji organu odwoławczego określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.</p>
82.	ustawa ooś	art. 1 pkt 1 lit. c projektu (dodawany art. 3 ust. 1	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	<p>W przedmiotowym punkcie do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na</p>	<p><u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u></p> <p>Projektowany przepis na skutek wielu zgłoszonych uwag, został usunięty z projektu.</p>

		pkt 15b ustawy ooś)		środowisko (dalej jako „ustawa ooś”, dodaje się definicję zamierzenia budowlanego. Wskazujemy, że w przedmiotowej definicji należałoby ująć również przesłanki przedłużenia eksploatacji (life-time extension), zgodnie z wytycznymi TSUE, zawartymi w wyroku w sprawie C-411/17 Inter-Environnement Wallonie and Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen.	
83.	ustawa ooś	art. 1 pkt 2 (dodawany art. 39 ust. 2 pkt 3 ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Projekt ustawy przewiduje również opracowanie dodatkowego dokumentu (zmiana art. 39 ustawy ooś) tj. prognozy oddziaływania na środowisko co w przypadku opracowania wcześniejszej strategii oddziaływania na środowisko wydaje się być działaniem wydłużającym jedynie cały proces decyzyjny.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Opracowanie prognozy oddziaływania na środowisko jest obowiązkiem wyłącznie w przypadku prowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, do której kwalifikują się projekty dokumentów zgodnie z już obowiązującymi przepisami. Komentowana zmiana przepisu nie wprowadza dodatkowego obowiązku w tym zakresie.
84.	ustawa ooś	art. 1 pkt 3 projektu (art. 48 ust. 5 ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Wskazujemy, że proponowane w projekcie nowe brzmienie art. 48 ust. 5 ustawy ooś jest niespójne z brzmieniem art. 39 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, gdzie wskazuje się, że: „2. Do niezbędnej dokumentacji sprawy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, należą: 1) założenia lub projekt dokumentu; (...)”. Natomiast w nowelizacji zastosowano sformułowanie „1) założenia do projektu lub projekt;” Wnosimy o ujednoczenie ww. zmiany zapisu.	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Zrezygnowano ze zmiany art. 48 ustawy ooś.
85.	ustawa ooś	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany art. 59a ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Proponowana zmiana art. 59 ustawy ooś wprowadza zapis (art. 59a) o konieczności opracowania poprzedzającej wydanie decyzji środowiskowej analizy zgodności lokalizacji z MPZP. Budzi to wątpliwość czy w związku z tym wnioskujący będzie musiał analizować zgodność z MPZP czy priorytetem będzie dostosowanie do planu ogólnego wprowadzanego w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Trudno jednak na tym etapie jednoznacznie ocenić jakie skutki dla	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Plan ogólny, który zostanie wprowadzany w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zastąpi studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Ewentualne dostosowanie ustawy ooś do zmian procedowanych w odrębnych pracach legislacyjnych nastąpi na dalszym etapie.

				planowanych inwestycji będą miały proponowane zmiany jeżeli chodzi o zgodność z MPZP.	
86.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 lit. a projektu (art. 66 ust. 1 pkt 2a ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	<p>Ponadto wydaje się, że problematyczna może być zmiana brzmienia art. 66 określającego zakres raportu - w projekcie zaproponowano zmianę brzmienia ust. 1 pkt 2a):</p> <p>9) w art. 66 w ust. 1:</p> <p>a) pkt 2a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej w formie opisowej i kartograficznej, wraz z opisem metodyki, stanowiące załącznik do raportu;”,</p> <p>Poprzedni zapis nie wskazywał na obligatoryjność wykonania inwentaryzacji przyrodniczej:</p> <p>„2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej, przez którą rozumie się zbiór badań terenowych przeprowadzonych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego, jeżeli została przeprowadzona, wraz z opisem zastosowanej metodyki; wyniki inwentaryzacji przyrodniczej wraz z opisem metodyki stanowią załącznik do raportu;</p> <p>Zwracamy uwagę, że dla inwestora może to znacząco przedłużyć postępowanie w sprawie ooś (z uwagi na metodykę oraz szeroki zakres), w związku z czym proponujemy następujące zmiany:</p> <p>uzupełnienie treści punktu o zapis: „jeżeli została przeprowadzona”</p> <p>lub</p> <p>wykluczenie z obowiązku przeprowadzania inwentaryzacji przyrodniczej terenów przeznaczonych w planach zagospodarowania przestrzennego do prowadzenia działalności przemysłowej</p> <p>lub</p> <p>objęcie tym obowiązkiem tylko tereny cenne przyrodniczo.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Wyjaśnienia jak w poz. 63 tabeli.</p>

87.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 lit. b projektu (art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Zwracamy uwagę, że brzmienie art. 66 ust. 1 pkt 5 zaproponowane w projekcie jest niespójne z art. 5 ust. 1 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (dalej jako „dyrektywa EIA”), przede wszystkim z uwagi na brak w proponowanym przepisie wyraźnego odniesienia do konieczności przedstawienia wariantu alternatywnego.	<u>Uwaga częściowo uwzględniona.</u> Jeśli przepis nakłada obowiązek przedstawienia wariantów przedsięwzięcia i wskazania proponowanego oczywistym jest, że pozostałe mają charakter alternatywny w stosunku do tego proponowanego. Jakkolwiek ze względu na szereg uwag wniesionych do projektowanych zmian, ich brzmienie zostało zmienione (więcej w wyjaśnieniach w poz. 15)
88.	ustawa ooś	art. 1 pkt 9 lit. c projektu (art. 66 ust. 1 pkt 6a ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Projekt wprowadza w art. 66 ust. 1 postanowienie: „– ze wskazaniem, który z analizowanych wariantów jest najkorzystniejszy dla środowiska;” Sugerujemy zmianę przepisu poprzez wyeksponowanie elementu wpływu na środowisko, zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. d dyrektywy EIA, tj. „– ze wskazaniem, który z analizowanych wariantów jest najkorzystniejszy z punktu widzenia wpływu na środowisko”.	<u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u> W projekcie zrezygnowano z dodawania w art. 66 w ust. 1 ustawy ooś pkt 6a. Należy jednak podkreślić, że prawidłowa implementacja przepisu dyrektywy EIA nie jest uwarunkowana dosłownym przeniesieniem zapisów dyrektywy do projektowanego aktu prawnego, a dotychczasowe sformułowanie obecne w ustawie ooś („wariant najkorzystniejszy dla środowiska”) nie budziło zastrzeżeń. Projektodawca tym samym postanowił w projekcie posługiwać się takim samym sformułowaniem, choć treść proponowanych przepisów dot. wariantowania uległa zmianie.
89.	ustawa ooś	art. 1 pkt 16 (art. 104 ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Wskazujemy na wątpliwości interpretacyjne dotyczące projektowanego zmiany art. 104 ust. 2 ustawy ooś. Proponowane zapisy nie precyzują w jakiej formie i trybie inne państwo potwierdza możliwość wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na swoim terytorium (...). Wskazane byłoby zawarcie wzmianki o konieczności konsultacji w celu potwierdzenia możliwości znaczącego wpływu (zgodnie z art. 3 ust. 7 Konwencji z Espoo).	<u>Uwaga uwzględniona.</u> W projektowanym przepisie zrezygnowano z potwierdzenia przez inne państwo możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na swoim terytorium. Pozostawiono tym samym dotychczas obowiązujący wymóg przedstawienia przez dane państwo jedynie wniosku.
90.	ustawa ooś	art. 1 pkt 24 (art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Identyfikujemy wątpliwości związane z proponowaną w projekcie zmianą brzmienia art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś. Warunki, wymogi oraz obowiązki na które wskazuje projektowana zmiana, obecnie są	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Projekt wprowadza jedynie możliwość nakładania kary grzywny dla wszystkich etapów inwestycji, w przypadku naruszenia ustaleń warunków określonych w decyzji

				określone w stosowanych pozwoleniach. Wyrażamy zaniepokojenie, że wejście w życie zmiany w obecnie zaproponowanym kształcie mogłoby spowodować dodatkowe obciążenie administracyjne i wydłużenie procesu zmiany pozwoleń.	środowiskowej. Jednocześnie należy zwrócić szczególną uwagę na aktualne brzmienie art. 136a ust. 2 ustawy ooś – kary są nakładane wtedy, gdy nierealizowane warunki decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie znalazły się w decyzjach, o których mowa w art. 86 ustawy ooś. Szczegółowe wyjaśnienia w zakresie tego przepisu w poz. 65 tabeli.
91.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	Ponadto, wyrażamy wątpliwości czy przedmiotowa nowelizacja ustawy ooś uwzględnia treści procedowanej zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (numer z wykazu UD369), która znosi pojęcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Nowelizacja ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprowadza nowe narzędzie planistyczne tzw. plan ogólny nadrzędny dla MPZP określający katalog przeznaczeń możliwych do wyznaczenia w planach miejscowych, natomiast w ustawie ooś brakuje wzmianki i nawiązania do tych zmian. Szczególną uwagę należy zwrócić na uspojnienie obydwu procesów legislacyjnych w/w ustaw, w przeciwnym razie może to doprowadzić do problemów z interpretacją wprowadzanych zmian. Być może powinno zostać wprowadzone szersze, opisowe określenie planu wiążącego organ wydający decyzję środowiskową zamiast konkretnej nazwy dokumentu. Niemniej jednak, postulujemy o uspojnienie obu projektów, aby uniknąć rozbieżności w nomenklaturze stosowanej w obu projektach.	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Ewentualne doprecyzowanie nomenklatury w tym zakresie w niniejszym projekcie zależy od uprzedniego uchwalenia ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Gdy kolejność przyjmowania projektów ustaw będzie inna, stosowne zmiany zostaną wprowadzone do ustawy ooś, przez odpowiednią modyfikację ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.
92.	ustawa ooś, specustawy inwestycyjne	ogólny postulat	Port Gdański	uważamy za zasadne uproszczenie procesu inwestycyjnego poprzez odejście od dotychczasowego systemu opierającego się na wielu sformalizowanych procedurach administracyjnych i zastąpienie dotychczas wydawanych decyzji	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.

				<p>inwestycyjnych jednym „zezwoleniem na inwestycję”, które byłoby zintegrowane z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach.</p> <p>Uważamy, że nie ma znaczenia czy decyzja o pozwoleniu na budowę będzie zawierała procedurę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, czy odwrotnie. Niezależnie od powyższego rozstrzygnięcia, pozostawienie wszystkich procedur częściowych, etapowych, uzgodnień i przekazywania dokumentów do kolejnych organów w obecnym zakresie spowoduje, że nie uzyskamy usprawnienia ani przyspieszenia procesu udzielenia zgody na realizację inwestycji.</p> <p>Podobnie jak w przypadku obecnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, dla której proponujemy zawarcie w zintegrowanym pozwoleniu na realizację inwestycji, również wszelkie inne pozwolenia i uzgodnienia uzyskiwane przed pozwoleniem na budowę, w tym pozwolenia wodnoprawne, powinny mieścić się w tym jednym zintegrowanym dokumencie. Występowanie o postanowienia/ opinie do właściwych organów, koordynacja procesu uzgodnień oraz nadzór nad przestrzeganiem terminów powinny leżeć po stronie organu prowadzącego postępowanie.</p>	<p>Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego.</p> <p>Należy zauważyć, że proponowana zmiana jest zbyt daleko idąca pod kątem obowiązków związanych z ochroną środowiska nałożonych na państwa członkowskie UE. Zmiana ta jest również potencjalnie wydłużająca postępowanie w przypadku inwestycji drogowych ze względu na konieczność przygotowywania wariantów realizacji inwestycji na etapie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie są z kolei wymagane na etapie decyzji budowlanej – zgodnie z proponowanym zapisem, trzeba byłoby przygotowywać ww. warianty również ubiegając się o decyzję budowlaną.</p>
93.	ustawa ooś	ogólny postulat	Port Gdański	<p>Uważamy za uzasadnione rozważenie możliwości ograniczenia katalogu przedsięwzięć dla których wymagane będzie przeprowadzenie „rozstrzygnięcia”, o którym mowa w Dyrektywie EIA.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Postulat dotyczy aktu nie objętego niniejszymi pracami legislacyjnymi.</p>
94.	ustawa ooś	ogólny postulat	Port Gdański	<p>Jedna z naszych propozycji wskazuje na przydatność, a w obecnej dobie właściwie konieczność, zwiększenia poziomu digitalizacji w gromadzeniu i analizowaniu danych o przedsięwzięciach (planowanych, realizowanych i istniejących) poprzez stworzenie programu/strony internetowej/bazy danych umożliwiającej składanie informacji,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma</p>

			<p>przekazywanie i wprowadzanie ewentualnych zmian/uzgodnień za pośrednictwem w/w narzędzi. Bardzo użytecznym byłoby składanie wniosku wraz z odpowiednikiem KIP w interaktywnym formularzu w formatach edytowalnych, łącznie z określeniem lokalizacji za pomocą współrzędnych geograficznych, co pozwalałoby na nanoszenie wprowadzonych danych do istniejącej bazy danych zawierającej niezbędne informacje dotyczące wszystkich analizowanych aspektów przedsięwzięcia – położenia obszarów chronionych, postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, JCWP, danych z rejestru gruntów, jak również istniejących oraz równoległe procedowanych planowanych przedsięwzięć. Stworzenie powyższego systemu znacząco usprawniłoby proces analizy oddziaływania przedsięwzięć i przyspieszyłoby go.</p> <p>Trudno nam określić, w którym miejscu „ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko” powinny zostać wprowadzone artykuły opisujące powyższą bazę danych i regulujące jej funkcjonowanie. Niewątpliwie ich treść wymaga poważnych prac zespołu utworzonego z informatyków, prawników oraz specjalistów zajmujących się oceną przedsięwzięć.</p> <p>Do powyższej bazy danych powinno kierować rozporządzenie, do którego wydania delegowałby artykuł ustawy.</p> <p>Zwracamy uwagę, że część tematycznych baz danych już istnieje. Ich połączenie i sprawne funkcjonowanie obligowałoby do korzystania z takiego systemu wszystkie organy uczestniczące w opiniowaniu i uzgadnianiu poszczególnych decyzji administracyjnych, w tym decyzji</p>	<p>systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego. Jak zauważa wnoszący uwagę, jej rozpatrzenie wymaga przeprowadzenia dodatkowych i szerokich analiz, co nie może mieć miejsca na obecnym etapie.</p>
--	--	--	---	---

			<p>o środowiskowych uwarunkowaniach. Powyższe rozwiązanie wyeliminowałoby długotrwałe procedury przekazywania przez inwestora danych z jednego organu administracyjnego do drugiego oraz korespondencję uzgodnieniową pomiędzy organami, gdyż wszelkie dane, opinie, zatwierdzenia mogłyby być wprowadzane przez każdy z organów niezależnie. Na obecnym etapie nie widzimy uzasadnienia dla szczegółowego opisu funkcjonalności proponowanej bazy danych, gdyż wymaga ona dopiero utworzenia i opracowania przez wspomniany wyżej zespół specjalistów.</p> <p>Zanim zostanie utworzona zdigitalizowana baza danych o przedsięwzięciach i ich oddziaływaniu na środowisko, na etapie przejściowym wszelka dokumentacja wytworzona przez urząd państwowy lub organ administracyjny powinna być przekazywana bezpośrednio pomiędzy urzędami. Przykładowo w obecnych procedurach pozyskiwanie przez inwestora wypisów i wyrysów z ewidencji gruntów w celu załączenia do KIP od jednego organu w celu przekazania do innego organu również wydaje się nieuzasadnione. O dokumenty wytworzone przez administrację państwową organy powinny występować pomiędzy sobą i wewnątrznie nadzorować terminy i poprawność procesu opiniowania i uzgodnień.</p>	
--	--	--	--	--

95.	ustawa ooś	ogólny postulat	Port Gdański	<p>Proponujemy „znormalizowanie” i uściślenie zakresu informacji przekazywanych przez inwestora o przedsięwzięciu. Proponujemy utworzenie rozporządzenia zawierającego załącznik w postaci formularza pełniącego rolę obecnej Karty informacyjnej przedsięwzięcia (KIP), który można szybko wypełnić wartościami liczbowymi lub prostymi zdaniami o charakterze stricte informacyjnym. Zakresy opisowe o charakterze otwartym Karty informacyjnej takie jak opis oddziaływania na cele środowiskowe RDW, zgodność z Planem Gospodarowania Wodami lub opis oddziaływania na klimat i „odporność” na jego zmiany też powinny zostać określone w takim formularzu i rozbite na poszczególne elementy, tak by inwestor mógł jedynie wskazać na oddziaływania lub ich brak. Powyższe podejście ujednoliciłoby znacząco opisy przedsięwzięć, ograniczając nakład pracy inwestora i znacząco ułatwiając organowi administracyjnemu ocenę kompletności i jakości tego uproszczonego, „skwantyfikowanego” opisu. Wadą obecnych Kart informacyjnych jest ich obszerność i subiektywizm, co znacząco utrudnia ich analizę. Opracowanie załącznika w postaci uniwersalnego formularza, wymagającego wprowadzenia konkretnych danych z możliwie ograniczoną liczbą pytań otwartych należałoby zlecić bardzo dobrym specjalistom z doświadczeniem w zakresie oceniania wpływu przedsięwzięć na środowisko.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego, jakkolwiek ze względu na różnorodność i złożoność przedmiotowego zagadnienia nie wydaje się możliwe przesądzenie w sposób uniwersalny zakresu KIP i jego skwantyfikowania w formie aktu wykonawczego do ustawy ooś.</p>
96.	ustawa ooś	ogólny postulat	Port Gdański	<p>Dla inwestycji, dla których będzie obowiązywało sporządzenie raportu i przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko również należy dążyć do ujednolicenia/znormalizowanie przynajmniej części elementów raportu</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko jak w poz. 95 tabeli.</p>

97.	ustawa ooś	ogólny postulat	Port Gdański	Propozycja podobnego „skwantyfikowania” elementów decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji/decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jak dla opisanego powyżej formularza pełniącego rolę obecnej KIP. Lista działań chroniących środowisko, które standardowo obowiązują przy realizacji każdej inwestycji, powinna być w decyzji tylko przywoływana, cytowana lub załączana. Autor decyzji powinien pracować wyłącznie nad opisem wymagań specyficznych dla danej inwestycji.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko jak w poz. 95 tabeli.
98.	ustawa ooś	ogólny postulat	Port Gdański	Bardzo pomocnym narzędziem, oczekiwanym zarówno przez przyrodników jak i przedsiębiorców, byłaby kompletna, zdigitalizowana baza danych o środowisku na poziomie całego kraju, zawierająca dane z przeprowadzonych dotychczas inwentaryzacji przyrodniczych, zweryfikowana i uzupełniona o badania w zakresach, w których wiedza jest niepełna. Utworzenie takiego zasobu dałoby rzetelną podstawę do analiz oddziaływań zarówno przedsięwzięć jak i planów i programów strategicznych, zapewniając odpowiedni poziom odniesienia dla wyników otrzymanych w inwentaryzacjach dla poszczególnych przedsięwzięć.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Postulat wykracza poza zakres aktualnych prac legislacyjnych, jakkolwiek utworzenie w przyszłości postulowanego zasobu jest brane pod uwagę. Aktualnie prowadzoną przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska bazą jest baza danych o ocenach oddziaływania na środowisko, która dostępna jest pod adresem internetowym http://bazaos.gdos.gov.pl .
99.	ustawa ooś	art. 74 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś	Polskie Sieci Energetyczne S.A.	<u>Proponowana zmiana:</u> W art. 74 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko proponuje się wykreślenie wyrażenia: „inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.”. <u>Uzasadnienie:</u>	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Propozycja została uwzględniona w nowej wersji projektu.

				<p>Prawo geodezyjne i kartograficzne wraz z aktami wykonawczymi nie definiuje mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt. 4 ww. ustawy.</p> <p>W organach geodezyjnych dostępne są mapy zasadnicze, które powinny zawierać informacje o przestrzennym usytuowaniu punktów osnowy geodezyjnej, działek ewidencyjnych, budynków, konturów użytków gruntowych, konturów klasyfikacyjnych, sieci uzbrojenia terenu, budowli i urządzeń budowlanych oraz innych obiektów topograficznych, a także wybrane informacje opisowe dotyczące tych obiektów. Jednocześnie mapy zasadnicze znajdujące się w zasobach geodezyjnych nie zawsze zawierają osnowę wysokościową lub jest ona uwidoczniona w zbyt dużej skali, aby mapa była czytelna. Aspekt ten został zdiagnozowany przez Spółkę w trakcie kompletowania załączników mapowych do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla obiektów liniowych o znacznych długościach, wynoszących nawet ponad 100 km (które to powierzchniowo stanowią większą część portfela inwestycji realizowanych przez operatora sieci przesyłowych).</p> <p>W związku z tym na etapie składania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia dla inwestycji w zakresie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, powstaje wątpliwość, w jaki sposób czynić zadość wymaganiom formalnym przedstawiania danych sytuacyjno – wysokościowych. Przy czym z uwagi na specyfikę zadań inwestycyjnych realizowanych przez Spółkę – budowa/rozbudowa/przebudowa napowietrznych linii elektroenergetycznych oraz napowietrznych obiektów stacyjnych, wydaje się, że przedkładanie</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>map sytuacyjno – wysokościowych, zasadnych dla pozostałych inwestycji wskazanych w art. 74 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, wydaje się nadmiarowe.</p> <p>Wykreślenie inwestycji w zakresie sieci przesyłowych z wykazu inwestycji określonych w art. 74 ust. 1 pkt 4 omawianej ustawy, skutkować będzie obowiązkiem załączania do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach map ewidencyjnych, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3 tej ustawy. Przedłożone mapy ewidencyjne umożliwią organom ochrony środowiska prawidłowe prowadzenie postępowania administracyjnego, w tym weryfikację stron postępowania administracyjnego.</p>	
100.	ustawa ooś	art. 1 pkt 5 projektu (art. 54 ust. 3 ustawy ooś)	Polskie Stow. Energetyki Wiatrowej	<p>PSEW wnosi o niewprowadzanie projektowanych zmian przepisu.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zgodnie z aktualnym brzmienie art. 54 ust. 3 ustawy ooś do wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Tym samym Wójt, burmistrz albo prezydent miasta ustala termin dokonania uzgodnień albo przedstawienia opinii przez organy właściwe nie krótszy niż 14 dni i nie dłuższy niż 30 dni. Zgodnie z projektowanym przepisem organy prowadzące uzyskują stanowiska w terminie 30 dni. Tym samym pozbawienie organów swobody co do możliwości skrócenia terminów uzyskiwania uzgodnień/opinii jest w ocenie konsultującego nieprawidłowe.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Stanowisko jak w poz. 62 tabeli.</p>
101.	ustawa ooś	art. 1 pkt 6 projektu (dodawany)	Polskie Stow. Energetyki Wiatrowej	<p>Propozycja:</p> <p>Art. 59a.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wyjaśnienia jak w poz. 27 tabeli.</p>

		art. 59a ustawy ooś)		<p>Ust. 3 Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla: (...)</p> <p><u>19) inwestycji w zakresie urządzeń i instalacji, stanowiących element systemu ciepłowniczego, niezbędnych do zapewnienia dostaw ciepła dla ludności.</u></p> <p>Uzasadnienie: Zdaniem Stowarzyszenia lista przypadków, w których wyłącza się stosowanie postanowień art. 59a ust. 1 i ust. 2 ustawy OOŚ, powinna zostać rozszerzona o przedsięwzięcia w zakresie urządzeń i instalacji, stanowiących element systemu ciepłowniczego, niezbędnych do zapewnienia dostaw ciepła dla ludności. Przyjęcie zaproponowanego powyżej rozwiązania stanowiłoby ułatwienie w kontekście realizacji inwestycji w obszarze ciepłownictwa systemowego, których wykonanie jest niezbędne z punktu zapewnienia dostaw ciepła dla mieszkańców.</p>	
102.	ustawa ooś	art. 1 pkt 24 projektu (art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy ooś)	Polskie Stow. Energetyki Wiatrowej	<p>PSEW wnosi o niewprowadzanie projektowanych zmian przepisu.</p> <p>Uzasadnienie: Zgodnie z projektem zmiany art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy, przesłanką do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej ma być m.in. naruszenie warunków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy OOŚ, zarówno w odniesieniu do fazy realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. Proponowane rozszerzenie zakresu stosowania sankcji za naruszenie warunków korzystania ze środowiska, określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU), także na etap eksploatacji, nie jest korzystne z punktu widzenia podmiotów realizujących inwestycje objęte DŚU, w tym przedsiębiorstw energetycznych. Proponujemy zatem pozostawienie przepisu art. 136a ust. 1 pkt 1</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Decyzje środowiskowe wiążą inwestorów. Projektowana zmiana nie wiąże się nałożeniem na inwestorów dodatkowych obciążeń i z tego punktu widzenia nie powinna być oceniana jako niekorzystna. Szczegółowe wyjaśnienia w zakresie tego przepisu w poz. 65 tabeli.</p>

				ustawy OoŚ w jego dotychczasowym brzmieniu, tj. rezygnację z projektowanej zmiany.	
103.	ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej jako „upzp”)	art. 4 projektu (art. 11 u.p.z.p)	Polskie Stow. Energetyki Wiatrowej	W konsultowanym projekcie ustawy zaproponowano m.in. zmianę art. 11 pkt 3 i 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Należy mieć na uwadze, że w ramach odrębnego projektu nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dokument z dnia 22.04.2022 r.), który został przekazany do konsultacji publicznych (https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12359051/katalog/12873801#12873801), przewidziano uchylenie art. 11. Oba projekty ustaw zawierają także zmianę brzmienia art. 17 pkt 4 i pkt 9, art. 25 ust. 1, art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z powyższym, koniecznym byłoby zapewnienie spójności i konsekwencji pomiędzy treścią poszczególnych projektów zmieniających ustawę z dnia 27 marca 2003 r.	<u>Uwaga wyjaśniona.</u> Stanowisko jak w poz. 60 tabeli.
104.	ustawa o oś	uwaga ogólna	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	Niewątpliwie celowe i w pełni zasługujące na poparcie jest usprawnienie procesu inwestycyjnego w różnych sektorach gospodarki. Oprócz wskazanych w projekcie procesów inwestycyjnych, takich jak inwestycje drogowe, kolejowe, wodne i przeciwpowodziowe, zasadne jest także usprawnienie procesu inwestycyjnego w zakresie sieci elektroenergetycznych. W projekcie wprowadzono usprawnienie dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (nowy art. 59a ust. 3) jednakże dla rozwoju Krajowego Systemu Elektroenergetycznego konieczne jest także usprawnienie inwestycji w zakresie sieci dystrybucyjnych. Rozwiązania mogą zostać ujęte	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> MKiŚ prowadzi odrębne prace legislacyjne w związku z koniecznością ujęcia inwestycji w sieci dystrybucyjne w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

				zarówno w ustawie nowelizowanej niniejszym projektem, jak i poprzez dokonanie zmian w innych aktach prawnych, takich jak Prawo budowlane, Ustawa o gospodarce nieruchomościami, Ustawa o drogach publicznych, czy też rozszerzenie katalogu inwestycji objętych wspomnianą wcześniej specustawą przesyłową.	
105.	Ustawa ooś	art. 59a ust. 3 pkt 4a (art. 1 pkt 6 projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W art. 59a ust. 3 dodanie nowego punktu 4a o brzmieniu: „napowietrznej linii elektroenergetycznej o napięciu znamionowym nie mniejszym niż 110 kV,” <i>Uzasadnienie</i> W katalogu wyłączeń, określonym w art. 59a ust. 3, proponuje się dodanie napowietrznych linii elektroenergetycznych o napięciu znamionowym nie mniejszym niż 110 kV w celu usprawnienia realizacji inwestycji również na tym poziomie napięcia.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko jak w poz. 27 tabeli.
106.	upzp	art. 17 pkt 6 lit. a tiret dziesiąty (art. 4 nowy pkt 7 projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2022 r., poz. 503) wprowadza się następujące zmiany: 3) w art. 17 pkt 6 lit. a) po tiret dziewiątym dodaje się tiret) dziesiąty w brzmieniu: -„operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego w zakresie sposobu zagospodarowania gruntów, którego sieci znajdują się w obszarze objętym projektowanym planem miejscowym”.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Przedmiotowa propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu.
107.	*Prawo budowlane	art. 3 pkt 7a (nowy art. 8a projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 pkt 7a) otrzymuje brzmienie: „7a) przebudowie - należy przez to rozumieć wykonanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

				<p>budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji; w przypadku obiektów liniowych są dopuszczalne zmiany ich charakterystycznych parametrów; w przypadku dróg są dopuszczalne zmiany charakterystycznych parametrów w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego”.</p>	
108.	*Prawo budowlane	art. 5 ust. 1a (nowy art. 8a projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	<p>W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany: w art. 5 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku budowy urządzeń technicznych lub obiektu liniowego, a także wykonywania innych robót budowlanych dotyczących obiektu liniowego, przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się także w przypadku, gdy nie jest uregulowany stan prawny nieruchomości, na której ma być realizowana budowa bądź roboty budowlane”.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>
109.	*Prawo budowlane	art. 28 ust. 2 (nowy art. 8a projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	<p>W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany: 3) w art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę są: inwestor; właściciele, użytkownicy wieczystości lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu, operatorzy elektroenergetycznego systemu przesyłowego oraz dystrybucyjnego, o ile obiekt ma się znaleźć w obszarze oddziaływania linii lub stacji elektroenergetycznych z wyłączeniem właścicieli, użytkowników wieczystych i zarządców nieruchomości, dla których została wydana decyzja, o której mowa w art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 21</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>

				sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2021 r. poz. 1899).	
110.	*Prawo budowlane	art. 29 ust. 1 pkt 22a (nowy art. 8a projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany: 4) w art. 29 ust. 1 po pkt 22 dodaje się pkt 22a w brzmieniu:) sieci elektroenergetycznych obejmujących napięcie znamionowe niższe niż 100 kV;”.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
111.	*Prawo budowlane	art. 29a ust. 1 (nowy art. 8a projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany: 5) w art. 29a ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Budowa sieci elektroenergetycznych obejmujących napięcie znamionowe niższe niż 100 kV, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 22a, przyłączy, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 23, oraz stacji ładowania, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 25, wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego”.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
112.	*Prawo budowlane	art. 30 ust. 2a pkt 7 i 8 (nowy art. 8a projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany: 6) w art. 30 ust. 2a w pkt. 7 kropkę zastępuje się średnikiem i po pkt. 7 dodaje się pkt 8 w następującym brzmieniu: „8) oświadczenie operatorów elektroenergetycznego systemu przesyłowego oraz dystrybucyjnego o dopuszczalności i zasadach budowy, jeśli obiekt budowlany ma się znaleźć w obszarze oddziaływania linii lub stacji elektroenergetycznych.”.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
113.	*Prawo budowlane	art. 33 ust. 2 pkt 11 i 12	Polskie Towarzystwo Przesyłu i	W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2021 r., poz. 2351) wprowadza się następujące zmiany:	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy

		(nowy art. 8a projektu)	Rozdziału Energii Elektrycznej	7) w art. 33 ust. 2 w pkt. 11 kropkę zastępuje się średnikiem i po pkt. 11 dodaje się pkt 12 w brzmieniu: „12) oświadczenie operatorów elektroenergetycznego systemu przesyłowego oraz dystrybucyjnego o dopuszczalności i zasadach budowy, jeśli obiekt budowlany ma się znaleźć w obszarze oddziaływania linii lub stacji elektroenergetycznych.”	Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
114.	*ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2021 r. poz. 1899).	art. 124b (nowy art. 8b projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2021 r. poz. 1899) art. 124b otrzymuje brzmienie: „1. Starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji zobowiązuje właściciela, użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z przebudową, konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, a także usuwaniem z gruntu tych ciągów, przewodów, urządzeń i obiektów, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody. Decyzja o zobowiązaniu do udostępniania nieruchomości może być także wydana w celu zapewnienia dojazdu umożliwiającego wykonanie czynności.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
115.	*ustawa z dnia z dnia 21 marca 1985 r.	art. 39 ust. 1a (nowy art. 8c projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i	W ustawie z dnia z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1376) wprowadza się następujące zmiany:	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy

	o drogach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1376)		Rozdziału Energii Elektrycznej	w art. 39 ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do umieszczania, konserwacji, przebudowy i naprawy infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2021 r. poz. 576) oraz urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej, w tym sieci dystrybucyjnych w rozumieniu art. 3 pkt 11b) ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716) oraz punktów ładowania stanowiących część infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego, oraz urządzeń związanych z ich eksploatacją, a także do innych czynności związanych z eksploatacją tej infrastruktury i tych urządzeń, jeżeli warunki techniczne i wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają.	Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Brak jest zgody projektodawcy na ułatwienie umieszczania sieci dystrybucyjnych, w pasie drogowym, gdyż zagraża to bezpieczeństwu ruchu drogowego. Każdy wniosek powinien być rozpatrywany indywidualnie jako wyjątek od ogólnego zakazu umieszczania infrastruktury obcej w pasie drogowym. Brak jest uzasadnienia propozycji.
116.	*ustawa z dnia z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1376)	art. 42 ust. 3 pkt 3 (nowy art. 8c projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1376) wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 42 w ust. 3 po pkt 2) dodaje się pkt 3) w brzmieniu: „3) w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 lub w pasie drogowym poza koroną drogi - na warunkach określonych przez zarządcę drogi i za jego zgodą. Przepis art. 38 ust. 3 stosuje się odpowiednio”.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Brak jest zgody projektodawcy na zbliżanie się infrastruktury nadziemnej, szczególnie linii wysokiego napięcia do pasa drogowego, gdyż zagraża to bezpieczeństwu ruchu drogowego. Ponadto wnioskodawca nie przedstawił uzasadnienia do propozycji.
117.	*ustawa z dnia z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	art. 43 ust. 4 (nowy art. 8c projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1376) wprowadza się następujące zmiany: 3) w art. 43 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Odległości, o którym mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do sytuowania sieci dystrybucyjnych w	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

	(Dz.U. z 2021 r. poz. 1376)			rozumieniu art. 3 pkt 11b) ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne.	Brak jest zgody projektodawcy na zbliżanie się sieci dystrybucyjnych, szczególnie linii wysokiego napięcia do pasa drogowego, gdyż zagraża to bezpieczeństwu ruchu drogowego. Ponadto wnioskodawca nie przedstawił uzasadnienia do propozycji.
118.	*ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1326)	art. 7 ust. 2b (nowy art. 8d projektu)	Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1326) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 7 po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu: „2b. Uzyskanie zgód, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 nie jest wymagane w przypadku gruntów rolnych i leśnych o powierzchni nieprzekraczającej 0,03 ha na których ma być realizowana inwestycja w zakresie sieci dystrybucyjnej, o której mowa w art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz inwestycji w zakresie sieci dystrybucyjnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1265 ze zm.).	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
119.	ustawa o oś	uwagi o charakterze ogólnym	Stowarzyszenie Papierników Polskich	System ocen oddziaływania na środowisko funkcjonujący w Polsce, jak każdy system służący szeroko rozumianym celom społeczno-gospodarczym (ze szczególnym uwzględnieniem celów środowiskowych) powinien być rozwijany i dostosowywany do aktualnych i perspektywicznych wyzwań współczesnego świata. Tak właśnie rozumiemy cel przedstawionego do konsultacji publicznych projektu ustawy wymienionej na wstępie niniejszego pisma. Na stronie Rządowego centrum Legislacji projekt został określony jako „projekt ustawy usprawniającej”, i niewątpliwie planowane do wprowadzenia zmiany powinny usprawnić procedury postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko (zarówno w odniesieniu do dokumentów	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Ze względu na brak wskazania propozycji konkretnych rozwiązań, bardzo szeroki i ogólny zakres uwagi, która ma systemowy charakter, nie może ona zostać rozpatrzona na obecnym etapie procesu legislacyjnego. Dodatkowo należy nadmienić, że projektodawca nie wyklucza w przyszłości podjęcia prac koncepcyjnych w celu rewizji systemu ocen i zaproponowania nowych rozwiązań prawnych. W tym celu podjęto się przeprowadzenia komparatystyki porównawczej rozwiązań prawnych funkcjonujących w innych państwach europejskich.

			<p>programowo-planistycznych jak przedsięwzięć o charakterze „liniowym”). Żeby jednak owo „usprawnienie” było możliwe konieczne jest „zbilansowanie” możliwości kadrowych organów administracji publicznej zaangażowanych w procedury postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.</p> <p>Słusznie w „Uzasadnieniu” i OSR zwraca się uwagę na bardzo duże obciążenie regionalnych dyrekcji ochrony środowiska zarówno opiniowaniem wniosków jak i uzgadnianiem warunków środowiskowych realizacji planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Warto jednak zwrócić uwagę także na obciążenie organów właściwych do wydawania pozwoleń zintegrowanych, które także zostały włączone do procedur postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w przypadku, gdy zamierzeń związanych z instalacjami typu IPPC.</p> <p>Dokumentacja, którą należy przeanalizować w ramach opiniowania wniosków o wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych (szczególnie na etapie uzgodnień warunków środowiskowych) jest bardzo obszerna (wymagalność co do szczegółowości analiz w raportach o oddziaływaniu na środowisko jest coraz wyższa, i nawet w opiniowanym projekcie ulega rozszerzeniu). Ten brak „zbilansowania” potrzeb i możliwości czasowych (kadrowych?) organów uczestniczących w procedurach postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko może być przyczyną problemów z uzyskiwaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a zatem i pozwoleń oraz zezwoleń związanych z realizacją inwestycji, które wymagają wcześniejszego uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Będzie to szczególnie ważne w fazie wychodzenia gospodarki</p>	
--	--	--	---	--

				<p>ze stanu pandemii oraz realizacji celów i zamierzeń wynikających z Krajowego Planu Odbudowy.</p> <p>Powyższe uwagi nie są krytyką funkcjonowania organów administracji publicznej uczestniczących w postępowaniu w sprawach ocen oddziaływania na środowisko (zdajemy sobie sprawę, że są lub mogą być przeciążane nadmiarem obowiązków), ale dla „usprawnienia” systemu ocen oddziaływania na środowisko, któremu ma służyć przedstawiony do konsultacji projekt ustawy, proponowane rozwiązania mogą okazać się niewystraszające. Warto było (jeśli nie można wcześniej, to być może już po zakończeniu procesu legislacyjnego projektu ustawy) dokonać gruntownej analizy krajowego systemu ocen oddziaływania na środowisko w celu określenia niezbędnych zmian w jego funkcjonowaniu.</p>	
120.	ustawa ooś	art. 59a (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	Stowarzyszenie Papierników Polskich	<p>Inicjatywę dodania do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko art. 59a, który by wprowadzał konieczność analizy zgodności wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięć na zgodność z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jeżeli został uchwalony) uważamy za słuszną. Wprowadzenie tego przepisu powinno ograniczyć obciążenie organów uczestniczących w procedurze postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, chociaż sytuacje, w których zastosowanie art. 59a będzie konieczne nie będą zapewne zbyt częste (inwestorzy decydując się na planowanie inwestycji w konkretnym miejscu, na ogół szczegółowo analizują miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego oraz inne</p>	<p><u>Uwagi nieuwzględnione.</u></p> <p>Poruszone kwestie nie wymagają wprowadzenia do projektu kolejnych zmian w przepisach, gdyż prowadziłyby to do nadmiernej kazuistyki prawnej. Co więcej, celem projektu nie jest wprowadzanie zmian merytorycznych co do sposobu i zakresu badania zgodności z mpzp ale odpowiednie umiejscowienie tego badania w postępowaniu administracyjnym i dookreślenie roli poszczególnych organów.</p> <p>Ad. 1.</p> <p>Analiza, o której mowa w przepisie dotyczyć będzie jedynie zgodności z mpzp (tak jak dotychczas pod kątem lokalizacji przedsięwzięcia) i projekt nie wprowadza w tym zakresie żadnych zmian. Kwestia przeznaczenia terenów sąsiadujących z zakładem może mieć natomiast znaczenie dla pozostałych analiz merytorycznych związanych z badaniem oddziaływań planowanej inwestycji na tereny sąsiednie, jak wskazano w przykładzie. Jednak w tych analizach norma prawna wynikająca z omawianego przepisu art. 59a ustawy ooś nie znajdzie zastosowania.</p>

			<p>dokumenty, które mogą wpływać na możliwość zrealizowania zamierzenia). Uważamy jednak, że wprowadzając ten przepis, należy rozstrzygnąć następujące kwestie:</p> <p>1) czy analiza, którą ma przeprowadzić organ właściwy do wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ma dotyczyć tylko zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, czy też także z innymi ustaleniami planu, dotyczącymi przeznaczenia terenów sąsiadujących z zakładem ?</p> <p>2) czy ustalenie organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego będzie (w procedurze postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko) traktowane jako wiążące dla organów uczestniczących w tym postępowaniu ?</p> <p>3) czy od decyzji o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w razie stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia (a może i innych uwarunkowań wynikających z miejscowego planu), będzie możliwe odwołanie ?</p> <p>Ad 1. Przykładowym problemem, który być może będzie musiał być rozstrzygnięty w ramach analizy, jest ustalenie czy tereny ogrodów działkowych (klasyfikowanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego z reguły jako tereny przeznaczone dla rekreacji indywidualnej) w porze nocy są wykorzystywane zgodnie z ich funkcją określoną w planie (czyli, czy w porze nocy na terenie ogrodów działkowych ma obowiązywać lub nie, dopuszczalny poziom hałasu ustalony dla pory nocy). Należy zwrócić uwagę, że „wyjaśnienie” dotyczące oceny poziomu ochrony akustycznej w porze nocy dla terenów rekreacyjno-wypoczynkowych zostało</p>	<p>Oba te aspekty związane z mpzp (zgodność lokalizacji, a przeznaczenie terenów sąsiednich wynikających z mpzp) służą czemu innemu i należy traktować je niezależnie.</p> <p>Ad. 2. Celem zaproponowanego w projekcie przepisu jest przesądzenie, że badanie zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego należy do właściwości organu właściwego w sprawie wydania decyzji środowiskowej. Badanie tej zgodności nie należy do organów opiniujących i uzgadniających. Ich rolą jest zajęcie merytorycznego stanowiska w kwestii – w zależności od trybu – zasadności przeprowadzenia oceny, zakresu raportu ooś lub uwarunkowań środowiskowych, które powinny zostać określone w decyzji środowiskowej. Nawet gdy w ramach analiz prowadzonych w powyższym celu, organy te powezmą wątpliwość co do tej zgodności lub wręcz zidentyfikują niezgodność z mpzp, to nie mają podstaw prawnych do wydania odmownego stanowiska. Wtedy o swoich spostrzeżeniach powinny poinformować organ właściwy do wydania decyzji przez odpowiednią wzmiankę w uzasadnieniu swych stanowisk (opinii bądź uzgodnień).</p> <p>Ad. 3. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest dwuinstancyjne i od każdej decyzji kończącej to postępowanie przed organem pierwszej instancji przysługuje odwołanie do organu drugiej instancji na zasadach ogólnych.</p>
--	--	--	---	--

			<p>wprowadzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. o dopuszczalnych poziomach hałasu w środowisku (Dz. U. z 2007 r., Nr 120, poz. 826) zaś znaczna część obowiązujących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego została uchwalona przed tym terminem (i nie zawiera zapisów o sposobie wykorzystywania terenu ogrodów działkowych w poszczególnych porach doby).</p> <p>Mając na względzie możliwość wystąpienia problemów interpretacyjnych ze stosowaniem art. 59a w praktyce administracyjnej, należy jednoznacznie określić „przedmiot analizy” (czy tylko lokalizacja, czy też i inne uwarunkowania) którą będzie musiał wykonać organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.</p> <p>Ad 2. Jeżeli wprowadzenie art. 59a ma ograniczyć obciążenie organów uczestniczących w opiniowaniu i uzgadnianiu wniosków o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, to wynik analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia (a może i innych uwarunkowań) z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego powinien być „sformalizowany”, np. w drodze postanowienia.</p> <p>Postanowienie to (lub inny sformalizowany dokument) powinien być dołączany do wniosku o opinię lub uzgodnienie, kierowanego do organów uczestniczących w procedurze oddziaływania na środowisko.</p> <p>Projekt zawiera zapis o tym, jak ma postąpić organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli stwierdzi niezgodność lokalizacji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (nazwijmy to na roboczo „negatywnym wynikiem analizy”), nie odnosi się natomiast do sytuacji, gdy organ ten stwierdzi zgodność lokalizacji z ustaleniami</p>	
--	--	--	--	--

				<p>miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (nazwijmy to „pozytywnym wynikiem analizy”).</p> <p>Dla uniknięcia problemów interpretacyjnych należałoby w ustawie jednoznacznie określić, czy „pozytywny wynik analizy” będzie miał postać sformalizowaną (np. może to być postanowienie organu) oraz czy ma być traktowany jako rozstrzygnięcie wiążące organy uczestniczące w procedurze oceny oddziaływania na środowisko (tzn. inne organy uczestniczące w postępowaniu nie będą analizować kwestii zgodności wniosku z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego).</p> <p>Ad 3. Dla uniknięcia problemów interpretacyjnych należałoby w ustawie jednoznacznie określić, czy od decyzji organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach o odmowie zgody na realizację przedsięwzięcia, która ma być wydana po stwierdzeniu przez ten organ niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jako konsekwencja „negatywnego wyniku analizy” będzie możliwe odwołanie, a jeżeli tak, do jakiego organu).</p>	
121.	ustawa ooś	art. 66 ust. 1 pkt 2a (zmieniany w art. 9 pkt 9 lit.a)	Stowarzyszenie Papierników Polskich	<p>Zmiana brzmienia pkt 2a w art. 66 ust. 1 (dotycząca inwentaryzacji przyrodniczej) ma tylko pozornie znaczenie „techniczne” (potoczną „definicję” inwentaryzacji przyrodniczej zamieszczono w art. 3). Inwentaryzacja przyrodnicza jest ważnym zbiorem danych i informacji o elementach środowiska, które będą lub mogą być „receptorami”, na które oddziaływać będą presje związane z przedsięwzięciem w fazie jego realizacji oraz eksploatacji, i (w przybliżeniu) w fazie likwidacji. Ale nie tylko. Uzyskany w ramach inwentaryzacji przyrodniczej konkretnego przedsięwzięcia zbiór</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p> <p>Wyjaśnić należy, że przystępując do zmian legislacyjnych polegających na wprowadzeniu do ustawy delegacji do wydania rozporządzenia, należy dysponować przynajmniej koncepcyjnym projektem tego aktu wykonawczego. Dlatego bez przeprowadzenia szerszych analiz, co do zasadności wydania takiego aktu i możliwości określenia uniwersalnych metodyk inwentaryzacji, wprowadzenie do niniejszego projektu ustawy „tylko” zapisu nakładającego</p>

			<p>danych i informacji może być przydatny, m. in. do planowania przestrzennego w gminach albo (nawet) w badaniach naukowych. Takie „rozszerzające” znaczenie będą miały jednak tylko dane i informacje zgromadzone i opracowane wg sformalizowanej metodyki. Dodatkowym czynnikiem przemawiającym za potrzebą prawnego sformalizowania metodyki sporządzania inwentaryzacji przyrodniczej jest ryzyko podważenia (zakwestionowania) metodyki, wg której dokonano inwentaryzacji na potrzeby raportu o oddziaływaniu na środowisko, przez organ opiniujący i uzgadniający (Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska) na etapie procedury postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko. Podważenie lub zakwestionowanie metodyki może narazić Inwestora na przedłużenie procedur i wzrost kosztów uzyskania decyzji środowiskowej, a w przypadku przekroczenia terminów wynikających np. z umów kredytowych, także na poważne problemy finansowe.</p> <p>Dodatkowym uzasadnieniem do prawnego sformalizowania metodyki inwentaryzacji przyrodniczej jest określenie przez Ministra Klimatu i Środowiska formatu dokumentu zawierającego wyniki inwentaryzacji przyrodniczej (rozporządzenie z dnia 17 marca 2022 r.). Skoro został określony format dokumentu określającego wyniki inwentaryzacji przyrodniczej, to warto byłoby także określić sposób przeprowadzenia tej inwentaryzacji. Byłoby to z korzyścią zarówno dla Inwestorów jak i innych podmiotów wykorzystujących wiedzę o środowisku przyrodniczym w swojej działalności.</p> <p>Mając na względzie przedstawione uwarunkowania wnioskujemy wprowadzenie do projektu ustawy zapisu nakładającego na ministra właściwego ds. środowiska obowiązek określenia w drodze</p>	<p>na ministra właściwego ds. środowiska obowiązek określenia w drodze rozporządzenia metodyki sporządzania inwentaryzacji przyrodniczej, nie może zostać uwzględnione.</p>
--	--	--	--	---

				rozporządzenia metodyki sporządzania inwentaryzacji przyrodniczej.	
122.	ustawa ooś	art. 59a ust. 3 (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	TAURON Polska Energia	<p><i>Propozycja:</i> Art. 59a. <i>Ust. 3 Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla:</i> (...) 19) inwestycji w zakresie urządzeń i instalacji, stanowiących element systemu ciepłowniczego, niezbędnych do zapewnienia dostaw ciepła dla ludności.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Naszym zdaniem lista przypadków, w których wyłącza się stosowanie postanowień art. 59a ust. 1 i ust. 2 ustawy OOŚ, powinna zostać rozszerzona o przedsięwzięcia w zakresie urządzeń i instalacji, stanowiących element systemu ciepłowniczego, niezbędnych do zapewnienia dostaw ciepła dla ludności. W naszej opinii, przyjęcie zaproponowanego powyżej rozwiązania byłoby ułatwieniem w kontekście realizacji inwestycji w obszarze ciepłownictwa systemowego, których wykonanie jest niezbędne z punktu zapewnienia dostaw ciepła dla mieszkańców.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia jak w poz. 27.</p>
123.	ustawa ooś	art. 136a ust. 1 pkt 1 (zmieniany w art. 1 pkt 24 projektu)	TAURON Polska Energia	<p><i>Propozycja:</i> Art. 136 ust. 1 pkt 1: 1) narusza warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b i e oraz pkt 2 i 5, określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Zgodnie z projektem zmiany art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy, przesłanką do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej ma być m.in. naruszenie warunków, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy OOŚ, zarówno w odniesieniu do fazy realizacji, jak i</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia jak w poz. 65 tabeli.</p> <p>Należy jednocześnie zauważyć, że zgodnie z art. 86 ustawy ooś: „Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;</p>

			<p>eksploatacji przedsięwzięcia. Proponowane rozszerzenie zakresu stosowania sankcji za naruszenie warunków korzystania ze środowiska, określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DŚU), także na etap eksploatacji, nie jest korzystne z punktu widzenia podmiotów realizujących inwestycje objęte DŚU, w tym przedsiębiorstw energetycznych. Proponujemy zatem pozostawienie przepisu art. 136a ust. 1 pkt 1 ustawy OoŚ w jego dotychczasowym brzmieniu, tj. rezygnację z projektowanej zmiany.</p> <p>Zwracamy uwagę, że wymagania i obowiązki w zakresie ochrony środowiska, mające zastosowanie na etapie eksploatacji, są zwykle szczegółowo określone w decyzji udzielającej pozwolenia na eksploatację danej instalacji wytwórczej (zintegrowanego lub sektorowego).</p> <p>Wskazać należy, że DŚU podlega opiniowaniu przez organ wydający na dalszym etapie decyzję/ pozwolenie na eksploatację. Organ ten na etapie wydawania decyzji eksploatacyjnej „przenosi” do niej wymagania określone w DŚU. W przypadku zmiany decyzji na eksploatację, zapisy DŚU mogą nie być już zgodne z aktualizowaną decyzją dot. pozwolenia zintegrowanego lub decyzją sektorową.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, podkreślamy, że zmiana DŚU, po zakończeniu etapu realizacji przedsięwzięcia, tj. w czasie jego eksploatacji, jest – w naszej opinii -- problematyczna z punktu widzenia formalnego. Organ wydający decyzję na eksploatację instalacji, z uwagi fakt, że jest związany postanowieniami DŚU, może mieć ograniczone możliwości wprowadzenia zmian do pozwoleń zintegrowanych i sektorowych, co może ograniczać dokonywanie modernizacji i innych planowanych zmian w instalacji. DŚU powinna zatem określać wymagania środowiskowe wyłącznie</p>	<p>3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.</p> <p>W świetle powyższego obowiązku zapewnienia zgodności decyzji „następczych” z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, argumentacja zgłaszającego przedmiotową uwagę nie znajduje uzasadnienia. Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 136a ust. 2 ustawy o oś wymiarzenie kary pieniężnej za naruszenie warunku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy naruszone warunki, wymogi oraz obowiązki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86 ustawy o oś. Powyższe wyklucza możliwość sankcjonowania niedopełnienia warunków dotyczących kwestii uregulowanych w decyzjach następczych.</p> <p>Podkreślenia wymaga również fakt, że dla wielu przedsięwzięć decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest jedyną wymaganą decyzją określającą warunki korzystania ze środowiska, stąd też możliwość sankcjonowania naruszeń warunków ustalonych dla fazy eksploatacji przedsięwzięcia ma istotne, dyscyplinujące znaczenie, co w sposób szczegółowy zostało omówione w OSR do projektu ustawy.</p>
--	--	--	---	--

				na etapie realizacji inwestycji, a wymagania środowiskowe na etapie eksploatacji powinny być określone wyłącznie w decyzji eksploatacyjnej. Wymagania środowiskowe w DŚU powinny być określone, zarówno dla etapu realizacji inwestycji jak i eksploatacji, co do zasady jedynie w przypadku braku obowiązku uzyskania decyzji eksploatacyjnej.	
124.	upzp	art. 11 pkt 3 i 7 (zmieniany w art. 4 pkt 1 projektu)	TAURON Polska Energia	W konsultowanym projekcie ustawy zaproponowano m.in. zmianę art. 11 pkt 3 i 7 <i>ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym</i> . Należy mieć na uwadze, że w ramach odrębnego projektu nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dokument z dnia 22.04.2022 r.), który został przekazany do konsultacji publicznych (https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12359051/katalog/12873801#12873801), przewidziano uchylenie art. 11. Oba projekty ustaw zawierają także zmianę brzmienia art. 17 pkt 4 i pkt 9, art. 25 ust. 1, art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z powyższym, koniecznym byłoby zapewnienie spójności i konsekwencji pomiędzy treścią poszczególnych projektów zmieniających ustawę z dnia 27 marca 2003 r.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko jak w poz. 60 tabeli.
125.	ustawa ooś	art. 59a ust. 3 (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych	W art. 59a ust. 3 po pkt 3 dodać punkt 3a w brzmieniu: „3a) urządzeń wodnych, o których mowa w art. 16 pkt 65 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2233), służących do kształtowania zasobów wodnych lub korzystania z tych zasobów na cele energetyczne, w tym w szczególności urządzeń lub budowli piętrzących, kanałów, sztucznych zbiorników usytuowanych na wodach płynących oraz obiektów energetyki wodnej,”	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Stanowisko jak w poz. 27 tabeli.

			<p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Proponujemy, aby urządzenia wodne kształtujące stosunki wodne i służące do wytwarzania energii, w tym elektrownie wodne, można było realizować na terenach, w których istnieją MPZP nawet w przypadku, gdy przeznaczenie terenu w tych planach jest inne niż produkcyjne.</p> <p>Skutkiem będzie przyspieszenie, a w niektórych przypadkach w ogóle umożliwienie realizacji inwestycji tego typu zlokalizowanych na obszarach objętych MPZP.</p> <p>Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami warunki lokalizacji małej elektrowni wodnej uzgadnia się na jeden z dwóch sposobów. W gminach nie posiadających miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (MPZP) inwestycje realizowane są w oparciu o wydawane indywidualnie decyzje w sprawie warunków zabudowy, a w gminach, które posiadają miejscowy plan - realizacja inwestycji musi być zgodna z tym planem. Niestety w przypadku większości MPZP, możliwość lokalizacji elektrowni wodnych nie jest w nich przewidziana. Tymczasem urządzenia wodne, do jakich należą elektrownie wodne, lokalizuje się najczęściej na terenach zalewowych. Tego typu tereny nie są w miejscowych planach przeznaczane na działalność produkcyjną. Koszt zmiany planu, wynoszący od kilkudziesięciu do kilkuset tysięcy złotych, w celu umożliwienia zrealizowania inwestycji hydroenergetycznej jest w przypadku niewielkich instalacji niewspółmiernie wysoki do skali przedsięwzięcia. Ponadto, czas oczekiwania na uchwalenie zmian w planie wynosi często kilka lat, co znacznie wydłuża okres przygotowania inwestycji, a ponadto, gminy nie są zainteresowane zmienianiem planu, aby uwzględnić w nim niewielkie inwestycje OZE.</p>	
--	--	--	---	--

126.	ustawa ooś	art. 59a (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.	<p>Katalog inwestycji strategicznych z projektowanego art. 59a ust. 3 u.o.o.ś. uzupełnić zamierzenia budowlane w zakresie linii tramwajowych poprzez dodanie pkt 19 i 20 w brzemieniu: <i>„19) linii tramwajowej, 20) obiektów metra”.</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1984 z późn. zm. – dalej: u.t.k.) do linii tramwajowych lokalizowanych poza pasem drogowym stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 2b ww. ustawy. Oznacza to, że możliwe jest dla zamierzeń budowlanych w zakresie linii tramwajowej lokalizowanej poza pasem drogowym uzyskanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej, a następnie decyzji o pozwoleniu na budowę. Analogiczna sytuacja dotyczy obiektów metra, w świetle art. 4 ust. 7 zd. drugie u.t.k.. Jak wskazuje przepis art. 9ad ust. 3 u.t.k. w sprawach postępowań regulowanych w rozdziale 2b u.t.k. nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, z zastrzeżeniem art. 9n ust. 2 i art. 9o ust. 3 pkt 4 lit. g u.t.k., oraz przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji. Tym samym, w obecnym stanie prawnym możliwe jest wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej w zakresie linii tramwajowej / metra wbrew ustaleniom miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego lub miejscowych planów rewitalizacji. W związku z tym logiczną konsekwencją tego unormowania powinno być uzupełnienie katalogu zawartego w projektowanym art. 59 ust. 3 u.o.o.ś. w celu wyłączenia obowiązku badania zgodności ww. rodzajów zamierzeń budowlanych z aktami planistycznymi w toku postępowania</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Wyłączenie stosowania przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przy wydawaniu decyzji na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym uzasadnia uwzględnienie linii tramwajowej i metra w katalogu inwestycji strategicznych zwolnionych z badania zgodności ich lokalizacji z mpzp przed wydaniem decyzji środowiskowej. Również drugi postulat został uwzględniony, więc jeżeli specustawy przewidują możliwość ujęcia w decyzjach prac na sieciach uzbrojenia terenu, zaś przy tych postępowaniach nie mają zastosowania przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodność z mpzp takich przebudów nie będzie wymagana również na etapie wydawania decyzji środowiskowej. Stosowne zmiany wprowadzono w projekcie.</p>
------	------------	--	---------------------------------------	---	---

			<p>o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Skoro bowiem na gruncie przepisów u.t.k. możliwe jest dokonywanie lokalizacji linii tramwajowych i metra z pominięciem m.p.z.p. / m.p.r., to tym samym taka możliwość powinna dotyczyć również etapu rozstrzygnięcia prejudycjalnego w postaci decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wskazać należy, że opisywane przepisy u.t.k. dotyczące linii tramwajowych i metra są już obecnie przedmiotem stosowania na terenie województwa mazowieckiego, wielkopolskiego i pomorskiego.</p> <p>b) Rozszerzyć wyłączenia stosowania projektowanych przepisów art. 59a ust. 1 i 2 u.o.o.ś. o usuwanie kolizji inwestycji strategicznych z sieciami uzbrojenia terenu i infrastrukturą drogową.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Realizacja szeregu inwestycji wskazanych w projektowanym art. 59a ust. 3 u.o.o.ś. wiąże się z koniecznością dokonania budowy lub przebudowy sieci uzbrojenia terenu lub infrastruktury drogowej. W przypadku usuwania kolizji z sieciami stanowiącymi przedsięwzięcia mogące zawsze albo potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, w praktyce niektórych organów właściwych w sprawach decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pojawiają się stanowiska wskazujące na konieczność zbadania zgodności tych elementów przedsięwzięcia (sieci) z aktami planistycznymi. Wskazać należy, że na terenach zurbanizowanych istnieje wysokie prawdopodobieństwo wykonania prac na sieciach wodociągowych, ciepłowniczych, gazowych i kanalizacyjnych, w tym będących przedsięwzięciami w rozumieniu rozporządzenia wydanego na podstawie art. 60 u.o.o.ś.. Co jednak istotne, na</p>
--	--	--	---

				<p>gruncie przepisów tzw. specustaw ustawodawca przewidział, że w decyzjach lokalizacyjnych / realizacyjnych organ może orzec o obowiązku wykonania prac na sieciach uzbrojenia terenu, zaś przy tych postępowaniach nie mają zastosowania przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W efekcie opisanej powyżej praktyki niektórych organów administracji publicznej wskazane jest wyeliminowanie wątpliwości w tym zakresie. W związku z tym wnioskuje się o wskazanie, że wyłączenie stosowania projektowanych art. 59a ust. 1 i 2 u.o.o.ś. dotyczy również sieci uzbrojenia terenu lub infrastruktury drogowej, których konieczność wynika z realizacji inwestycji strategicznej, o której mowa w projektowanym art. 59 ust. 3 u.o.o.ś. Proponowana zmiana wpisuje się w cel projektowanej interwencji legislacyjnej, to jest usprawnienie procesu inwestycyjnego.</p>	
127.	ustawa ooś	art. 72 ust. 2 pkt 1 aa	Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.	<p>Wnioskuje się o dodanie do projektu ustawy zmiany art. 72 ust. 2 u.o.o.ś. polegającej na wprowadzeniu pkt 1aa w brzmieniu: „1aa) decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 11, lub decyzji, o której mowa w art. 9ac ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, o ile zmiana ta nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Przepis art. 72 ust. 2 u.o.o.ś. zawiera zamknięty katalog decyzji, których zmiana nie jest związana z koniecznością zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji. W związku z tym, że decyzja o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej nie została wymieniona w ww. katalogu, każda jej zmiana może wiązać się z koniecznością zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji. Biorąc pod uwagę długotrwałość</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów.</p>

				<p>i stopień skomplikowania procedury administracyjnej zmierzającej do ustalenia bądź zmiany środowiskowych uwarunkowań, proponowany przepis przyczyni się do usprawnienia przygotowania inwestycji w zakresie linii kolejowych, tramwajowych i metra. Ponadto, należy zauważyć, że już obecnie ustawodawca wprowadził analogiczne rozwiązanie w stosunku</p> <p>do decyzji ustalających lokalizację dla inwestycji w zakresie portów zewnętrznych, sieci przesyłowych, gazowych i naftowych, które generują podobne skutki prawne jak decyzja</p> <p>o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. Biorąc pod uwagę złożoność inwestycji w transporcie szynowym oraz długotrwałość i stopień skomplikowania procedury administracyjnej zmierzającej do ustalenia bądź zmiany środowiskowych uwarunkowań uznać należy, że takie rozwiązanie prowadziłoby do znacznego skrócenia czasu przygotowania inwestycji. Podkreślić należy jednak, że proponowane brzmienie art. 72 ust. 2 pkt 1aa u.o.o.ś. reguluje granice dopuszczalnych zmian i określa, że zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej / decyzji o pozwoleniu na budowę linii kolejowej, która powoduje zmianę uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.</p>	
128.	poś	art. 113 ust. 2 lit. a i lit. aa	Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.	<p>w art. 113 ust. 2 p.o.ś. zmienić brzmienie lit. a na: „a) pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną,”;</p> <p>po lit. a dodać lit. aa w brzmieniu: „aa) pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną i zamieszkania zbiorowego,”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Wskazany zapis jest niejednoznaczny, gdyż nie rozróżnia terenów zabudowy jedno- i wielorodzinnej, którym rozporządzenie Ministra Środowiska w</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja „Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.” wykraczają poza zakres zmian przewidzianych w projekcie. Dotyczą art. 113 ust. 2 poś, który nie jest objęty projektowanymi zmianami.</p> <p>Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości. Dodatkowe zróżnicowanie terenów, zostało określone w rozporządzeniu Ministra</p>

				<p>sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. 2014 r., poz. 112) przypisuje różne normy hałasu. Przepis art. 114 ust. 1 p.o.ś. stanowi, że „Przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się tereny, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1.”. M.p.z.p., w którym nie rozróżniono terenów zabudowy jedno- i wielorodzinnej nie daje jednoznacznych wytycznych dotyczących obowiązujących norm akustycznych.</p> <p>Rozróżnienie zabudowy jedno- i wielorodzinnej w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego pozwoli na właściwą klasyfikację akustyczną i należyłą ochronę akustyczną tych terenów.</p>	<p>Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, wydane na podstawie art. 113 ust. 1 Poś.</p>
129.	poś	art. 175 ust. 4	<p>Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.</p>	<p>w art. 175 ust. 4 p.o.ś. wyrazy „14 dni” zastąpić wyrazami „6 miesięcy”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Obowiązujący 14 dniowy termin na wykonanie pomiarów często jest nierealny do dotrzymania ze względu na: wymagane warunki meteorologiczne niezbędne do wykonania pomiarów (brak opadów, odpowiednia temperatura itp.)- nie zawsze udaje się je zapewnić w ciągu 14 dni od daty rozpoczęcia eksploatacji przebudowanego obiektu; względy proceduralne - konieczność przeprowadzenia zamówienia publicznego i wyłonienia wykonawcy badań. Wydłużenie terminu realizacji badań zapewni terminowe wykonanie tego obowiązku oraz pozwoli na wykonanie pomiarów w warunkach ustabilizowanej eksploatacji obiektu (pomiarów lepiej oddających rzeczywiste warunki, obarczone mniejszym błędem).</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja „Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.” wykracza poza zakres zmian przewidzianych w projekcie. Dotyczą art. 113 ust. 2 Poś, który nie jest objęty projektowanymi zmianami. Referencyjna metodyka wykonania pomiarów hałasu wprowadzanego do środowiska w związku z eksploatacją m.in. linii tramwajowych została określona w rozporządzeniu. Pomiary poziomów hałasu prowadzi się w warunkach: określonych w instrukcji obsługi przyrządu i granicznych (od – do). Zagadnienie to wymaga pogłębionej analizy. Propozycja zostanie rozważona w ramach Ministerstwa Klimatu i Środowiska i w razie potrzeby uwzględniona w jednym z kolejnych projektów ustaw.</p>

130.	ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym	ogólny wniosek	Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.	<p>Wnioskuje się o dodanie do projektowanych zmian w u.t.k. przepisów dotyczących wykonywania badań i pomiarów uprawniających podmioty wskazane w rozdziale 2b u.t.k. do występowania o decyzje o zezwoleniu na wejście na teren nieruchomości. Proponuje się wprowadzenie regulacji jak w projektowanym art. 7 wprowadzającym analogiczne przepisy w ustawie o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W związku z możliwością stosowania przepisów rozdziału 2b u.t.k. do realizacji inwestycji w zakresie linii tramwajowych i metra, co stanowi znaczne ułatwienie, pojawiły się projekty transportowe przygotowywane poza terenami będącymi w gestii inwestorów. W przypadku konieczności wykonania niezbędnych badań i pomiarów konieczne jest prowadzenie często rozmów i negocjacji z podmiotami narażonymi na wywłaszczenie. W efekcie skutkuje to odmowami wstępu na teren i brakiem możliwości terminowego przygotowywania przedsięwzięcia. W związku z tym zasadnym jest wyposażyć inwestorów uprawnionych do stosowania przepisów rozdziału 2b u.t.k. w narzędzia prawne umożliwiające sprawne wejście na teren cudzej nieruchomości w celu przeprowadzenia niezbędnego rozpoznania. Wnioskowana propozycja wpisuje się w cele projektu ustawy.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Zastosowanie „prostej” analogii do rozwiązań przewidzianych w projektowanym art. 7 prowadzi do istotnych wątpliwości interpretacyjnych. W ocenie projektodawcy dodanie zmiany w zakresie jak proponowany, w ustawie o transporcie kolejowym jest niecelowe.</p>
131.	Prawo wodne	art. 396 ust. 3	Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.	<p>Proponuje się wprowadzenie zmian porządkowych w pr.w. polegających na:</p> <p>a) w art. 396 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Zmiana została uwzględniona w projekcie.</p>

			<p>„3. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się do inwestycji strategicznych w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Celem proponowanych przepisów jest usunięcie wątpliwości co do kwestii zapewnienia zgodności pozwolenia wodnoprawnego z m.p.z.p. (jeśli został uchwalony) oraz obowiązku dołączania wypisu i wyrysu z m.p.z.p. / decyzji ULICP w sytuacji, gdy inwestycje strategiczne (w rozumieniu projektowanego art. 59 ust. 3 u.o.o.ś.) nie wymagają zgodności z m.p.z.p., zaś zgodnie z regulacjami tzw. specustaw, decyzje wydane na mocy tych przepisów mogą być sprzeczne z aktami planistycznymi i zastępują one decyzje ULICP. Wynika to bowiem z faktu, że ww. tzw. specustawy wyłączają stosowanie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisów o rewitalizacji. Tym samym wymaganie wskazanych powyżej załączników i badanie wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego z aktami planistycznymi albo ich surogatami jest zbędne i niecelowe.</p> <p>Spółka Tramwaje Warszawskie sp. z o.o. pragnie wskazać, że proponowane zmiany projektu są zbieżne z celami Ministra Klimatu i Środowiska wskazanymi w uzasadnieniu, to jest służą usprawnieniu procesu inwestycyjnego. Dodać należy, że zgłoszone uwagi dotyczą środków publicznego transportu zbiorowego, które nie emitują bezpośrednio zanieczyszczeń do środowiska. Tym samym zapewnienie narzędzi prawnych ułatwiających przygotowanie i realizację inwestycji w zakresie linii tramwajowych, kolejowych oraz</p>
--	--	--	--

				metra wpisuje się również w cele polityki klimatycznej Polski oraz Unii Europejskiej.	
132.	Prawo wodne	art. 407 ust. 2a	Tramwaje Warszawskie sp. z o.o.	<p>Proponuje się wprowadzenie zmian porządkowych w pr.w. polegających na:</p> <p>b) w art. 407 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: <i>„2a. Przepisu ust. 2 pkt 3 nie stosuje się do inwestycji strategicznych w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”.</i> <u>Uzasadnienie jak w nr 131</u></p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Zmiana została uwzględniona w projekcie.</p>
133.	ustawa ooś	Postulat ogólny	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	<p><i>Uzasadnienie ogólne do wszystkich propozycji ZPGO, PIGO, Rady RIPOK i KIG</i></p> <p>W związku z poważnymi wyzwaniami jakie stoją przed krajowym sektorem gospodarki odpadami związanymi z nową polityką UE, w tym gospodarką o obiegu zamkniętym (GOZ) w imieniu reprezentatywnych organizacji gospodarczych zrzeszających przedsiębiorców zajmujących się gospodarowaniem odpadami zwracamy się z apelem o pilne wprowadzenie zmian w przepisach prawa, które zapewnią osiągnięcie celów polityki środowiskowej, surowcowej i energetycznej Polski jako kraju członkowskiego UE przez ten ważny dla krajowej gospodarki sektor. Istniejące od wielu lat ograniczenia i bariery nie znajdują racjonalnego uzasadnienia, a ich dalsze utrzymywanie może poważnie zagrozić likwidacji wielomiliardowej luki inwestycyjnej oraz realizacji wysokich celów GOZ, w tym wymagań związanych z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT). Proponowane zmiany i rozwiązania spowodują odblokowanie oraz usprawnienie procesów inwestycyjnych związanych z budową nowych i</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycje wykraczają poza zakres projektu wpisany do wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Odniesienie się do poszczególnych postulatów i propozycji przepisów, którymi te postulaty miałyby zostać wprowadzone w następnych pozycjach tabeli.</p>

			<p>rozbudową istniejących instalacji do zagospodarowania odpadów komunalnych, w tym także inwestycji współfinansowanych z funduszy UE. Uproszczenie i zracjonalizowanie odnośnych procedur administracyjnych korzystnie wpłynie na realizację koniecznych inwestycji infrastrukturalnych w gospodarce odpadami, znacząco zredukuje koszty administracji samorządowej oraz wzmocni uczciwą konkurencję rynkową i zainteresowanie inwestowaniem w brakującą infrastrukturę. Wdrożenie postulowanych zmian w dłuższej perspektywie przyczyni się również do zwiększenia efektywności funkcjonowania przedsiębiorstw, a co za tym idzie do ograniczenia kosztów gospodarowania odpadami i ponoszonych przez mieszkańców opłat, stanowiących poważne obciążenie budżetów domowych.</p> <p>Jesteśmy przekonani, że wdrożenie przedkładanych propozycji umożliwi:</p> <ul style="list-style-type: none"> istotne skrócenie czasu potrzebnego na przygotowanie oraz realizację koniecznych inwestycji w sektorze, jak również obniżenie kosztów tych inwestycji, efektywne wykorzystanie środków pomocowych, w tym z nowej perspektywy UE, rozwój nowoczesnego systemu gospodarowania odpadami w kraju, w tym likwidację luki inwestycyjnej, zapewnienie ciągłości funkcjonowania istniejących instalacji i niedopuszczenie do wstrzymania ich pracy w związku z nowymi wymaganiami BAT. <p>Zważywszy na cele i terminy wynikające z dyrektyw UE w załączeniu przedkładamy szczegółowe propozycje konkretnych zmian i uzupełnień przepisów ustawowych oraz deklarujemy wszechstronne zaangażowanie naszych ekspertów i praktyków we wdrożenie proponowanych rozwiązań:</p>
--	--	--	--

134.	ustawa ooś	art. 64 ust. 1aa, art. 64 ust. 1d i 2a, art. 64 ust. 4, art. 70 ust.1 pkt 5, art. 70 ust. 1aa, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 75 ust. 4, art. 75 ust. 5b, art. 75 ust. 8, art. 75 ust. 9 i 10, art. 77 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2c	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	<p>Zmiana właściwości i obowiązek dotyczący zasięgania opinii</p> <p>Uzasadnienie szczegółowe</p> <p>Decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach są bardzo specjalistyczne i wymagają rozbudowanych kadr o szerokim spektrum kompetencji. Poza tym ich prejudycjalne znaczenie powoduje, że są one bardzo ważne gdyż stanowią podstawę do ubiegania się o każdą następną decyzję w zakresie planowanego przedsięwzięcia. Dotyczą najczęściej przedsięwzięć, które mają znaczenie nie tylko dla danej gminy ale i całego regionu. Tym samym ich wydawanie powinno znajdować się w kompetencjach szczebla wojewódzkiego, aby w sposób optymalny wykorzystywać aparat administracyjny w zakresie ochrony środowiska oraz urzeczywistniać możliwość łączenia spraw w celu usprawnienia procesu wydawania decyzji w rozsądnych terminach. Rozproszenie kompetencji kłóci się z ekonomią procesową, gdyż przedłuża postępowanie oraz uniemożliwia przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w ramach danego postępowania o ile leży to w kompetencji tego samego organu specjalistycznego. Z tego względu powinno się dążyć do specjalizacji w tym zakresie i centralizacji, aby standaryzować procesy wydawania decyzji, a tym samym zapewnić efektywność formalnoprawną.</p> <p>Decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedzających uzyskanie pozwoleń zintegrowanych, jako tych o kompleksowym i przemysłowym charakterze powinny być co do zasady w gestii jednego organu, aby specjalizacja merytoryczna mogła zostać połączona z szybkością prowadzenia postępowania. Umożliwi to</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Z przedstawionych argumentów nie wynika, że przeniesienie kompetencji do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z wójta, burmistrza, prezydenta miasta na marszałków województw, faktycznie będzie wiązać się z usprawnieniem postępowań administracyjnych. Wręcz przeciwnie, takie rozwiązanie mogłoby spowolnić wydawanie decyzji, bowiem w wyniku centralizacji zwiększyłoby ilość postępowań prowadzonych przez jeden organ, przekazanie tych postępowań organom, które do tej pory nie wydawały takich decyzji wymagałoby przeszkolenia pracowników urzędów marszałkowskich, ponadto zmiany w zadaniach realizowanych przez samorządy i marszałków w tak dużej skali wiązałyby się z koniecznością szerokich zmian strukturalnych, kadrowych i budżetowych.</p> <p>Ponadto wyjaśnić należy:</p> <p>Przepisy z propozycji nr 2 i 6 wydają się zbędne, gdyż w takich przypadkach zastosowanie będzie miał obowiązujący art. 6 ust. 1 ustawy ooś.</p> <p>Z uwagi na znaczenie stanowisk organów wyrażanych w procedurze wydawania decyzji środowiskowej nie należy wprowadzać domniemania braku potrzeby sporządzenia ooś. Będzie to niezgodne z wymaganiami dyrektywy EIA, więc propozycja nr 4 nie mogłaby być uwzględniona.</p> <p>Propozycja w pkt 13 nie może być uwzględniona gdyż nie uwzględnia faktu, że w pewnych przypadkach (z zasady uzupełnienie raportu stanowi jego załącznik, aneks, suplement) konieczne jest złożenie nowej, zaktualizowanej o treść wezwania, wersji raportu, a nierzadko zakres uzupełnień jest tak szeroki, że niemożliwym może być przeanalizowanie ich w terminie 7 dni.</p>

			<p>niepowtarzanie czynności w dwóch różnych postępowaniach, bowiem mimo tego, że mają inny cel, to coraz bardziej zbliżają się do siebie merytorycznie z uwagi na coraz większy stopień konkretyzowania się oraz detaliczności treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w celu umożliwienie ich późniejszej kontroli. Ten trend będzie ulegał wzmocnieniu dzięki zmianom w zakresie możliwości zaskarżania decyzji inwestycyjnych przez organizacje ekologiczne oraz strony, które brały udział w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w zakresie zgodności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z decyzją inwestycyjną. Oznacza to dalsze pogłębienie się praktyki wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach o wysokim stopniu szczegółowości, aby zakres zaskarżenia mógł być konkretnie zdefiniowany oraz następnie zweryfikowany przez organy odwoławcze lub sąd.</p> <p>Kluczem do osiągnięcia większej efektywności jest większa elastyczność prowadzenia postępowań, w tym ich łączenie w całości lub w części, prowadzenie równoległe i niepowtarzanie tych samych czynności proceduralnych. Służy temu celowi ocena oddziaływania na środowisko, którą będzie można przeprowadzać w ramach danego zezwolenia na inwestycję (pozwolenia zintegrowanego), o ile jest to jedyna decyzja, którą inwestor musi uzyskać. Wydawanie w tym zakresie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z zezwoleniem na inwestycję lub pozwoleniem zintegrowanym jest uproszczeniem procedur, które mogą zostać wprowadzone bez szkody dla środowiska i udziału społeczeństwa w tych postępowaniach.</p> <p>1) W art. 64 ust. 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) wójta, burmistrza, prezydenta miasta.”</p>	
--	--	--	---	--

				<p>2) W art. 64 dodaje się ust. 1aa w brzmieniu: „Opinii, o której mowa w art. 64 ust. 1 nie zasięga się jeżeli postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 wydaje organ właściwy do wydania takiej opinii.”</p> <p>3) Skreśla się art. 64 ust. 1d i ust. 2a.</p> <p>4) W art. 64 ust. 4 dodaje się zdanie w brzmieniu: „4. Niewydanie opinii lub uzgodnienia w terminie o którym mowa w zadaniu pierwszym uznaje się za stanowisko o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.”</p> <p>5) W art. 70 ust. 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) wójta, burmistrza, prezydenta miasta”.</p> <p>6) W art. 70 dodaje się ust. 1aa w brzmieniu: „1aa. Opinii, o której mowa w art. 70 ust. 1, nie zasięga się jeżeli postanowienie, o którym mowa w art. 69 ust. 3, wydaje organ właściwy do wydania takiej opinii.”</p> <p>7) W art. 75 ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) marszałek województwa - w przypadku pozostałych przedsięwzięć.”</p> <p>8) W art. 75 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. W przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykraczającego poza obszar jednego województwa, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje Marszałek województwa, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie, po zasięgnięciu opinii marszałka województwa właściwego dla pozostałego terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie.”</p> <p>9) W art. 75 ust. 5b termin 30 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie zastępuje się terminem 14 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie.</p> <p>10) W art. 75 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>„8. W przypadku, gdy ocena oddziaływania na środowisko prowadzona jest przez organ właściwy także do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy, organ ten, na wniosek strony, może prowadzić oba postępowania równolegle i po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wydać najpierw decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach a następnie pozwolenie zintegrowane. Czynności organu wspólne dla obu postępowań mogą być wykonywane łącznie. Powyższe stosuje się odpowiednio do zmiany pozwolenia zintegrowanego. Powyższe nie uchybia możliwości uprzedniego wnioskowania oraz uzyskania promesy w zakresie wydania pozwolenia zintegrowanego.”</p> <p>11) W art. 75 dodaje się ust. 9 i ust 10 w brzmieniu: „9. W przypadku gdy planowane przedsięwzięcie wymaga wydania tylko jednego zezwolenia na inwestycję, o którym umowa w art. 86f ust. 5 lub wydania tylko pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy, a właściwość organu dla wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz wydania zezwolenia na inwestycję lub pozwolenia zintegrowanego jest taka sama, to organ, na wniosek strony, przeprowadza postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz postępowanie dotyczące zezwolenia na inwestycje lub pozwolenia zintegrowanego łącznie. Organ wydaje jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach z zezwoleniem</p>	
--	--	--	--	--

			<p>na inwestycję lub pozwoleniem zintegrowanym. Powyższe stosuje się odpowiednio do zmiany tej decyzji. Przepisu art. 72 ust. 3 i 4 nie stosuje się z wyjątkiem prawa do przedstawienia tej decyzji jako decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku wniosku o wydanie decyzji z art. 72 ust. 1 pkt 6, jeżeli przedsięwzięcie takiego wymaga.</p> <p>10. Za jedno zezwolenie na inwestycję, o którym mowa w ust. 9, wydawanych na podstawie art. 72 ust 1 pkt 21, uważa się zezwolenie na gospodarowanie odpadami tj. zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów i zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydawanych na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach niezależnie od tego czy zezwolenia te będą wydawane na podstawie jednej lub wielu decyzji.</p> <p>12) W art. 77 ust. 1 dodaje się pkt. 5 w brzmieniu: „5) zasięga opinii wójta, burmistrza, prezydenta miasta, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.”</p> <p>13) W art. 77 dodaje się ust. 2c w brzmieniu: „2c. Uzupelnienia do raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wnosi się oddzielnie od raportu i stanowią one kolejne załączniki do raportu, które mogą być sporządzane przez stronę składającą raport. W przypadku otrzymania uzupełnień po uzyskaniu opinii lub uzgodnienia, ponowne wystąpienie o opinię lub uzgodnienie uzupełniające jest wymagane tylko wtedy, gdy uzupełnienie dotyczy zakresu przedmiotowego organu opiniującego i jest istotne w świetle treści wydanej już opinii lub uzupełnienia. Organ opiniujący wydaje opinię uzupełniającą lub dokonuje uzgodnienia uzupełniającego w terminie 7 dni od daty</p>	
--	--	--	---	--

				wplywu wniosku organu prowadzacego sprawe lub w tym samym terminie zajmuje stanowisko o podtrzymaniu tresci swojej opinii lub uzgodnienia."	
135.	ustawa ooś	art. 74 ust. 3b, art. 77 ust. 10, art. 77 ust. 11, art. 80 ust. 2, art. 86fg ust. 3 pkt 4	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	Zmiany doprecyzowujące oraz w zakresie postępowania mające na celu ekonomikę procesową oraz przeciwdziałaniu przewlekłości prowadzenia postępowania dowodowego 14) W art. 74 ust. 3b dodaje się zdanie w brzmieniu: „3b. Za prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w rozumieniu tej ustawy uznaje się prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego.” 15) W art. 77 dodaje się ust. 10 w brzmieniu: „10. Organ wzywa stronę do dokonania wszelkich braków i uzupełnień jednokrotnie w sposób zbiorczy w terminie 30 dni od daty wpłynięcia wniosku, z zastrzeżeniem art. 64§2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Ponowne wezwanie ze strony organu może być uzasadnione wyłącznie koniecznością wyjaśnień w związku z nieotrzymaniem pełnej odpowiedzi na wezwanie lub wątpliwościami związanymi z otrzymanymi opiniami organów opiniujących lub uzgadniających w trybie art. 77 i 78 lub wnioskami postępowania z udziałem społeczeństwa w zakresie ustosunkowania się do zastrzeżeń społeczeństwa w zakresie planowanego przedsięwzięcia.” 16) W art. 77 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W zasadzie zmiany doprecyzowujące polegają na wprowadzeniu przepisów szczególnych względem przepisów kodeksowych, tak aby zawęzić stosowanie przepisów ogólnych w postępowaniu w sprawie wydania decyzji środowiskowej. Pkt 14: Katalog praw rzeczowych wymieniony jest w Kodeksie cywilnym, więc przedłożona propozycja stanowi zawężenie w stosunku do przepisów tego kodeksu. Pkt 15: Procedura usuwania braków formalnych określona jest w art. 64 Kodeksu postępowania administracyjnego, a procedura wzywania osób do udziału w podejmowanych czynnościach i składania wyjaśnień w art. 50 Kpa. Treść propozycji świadczy o tym, że jej autor myli te dwie instytucje. Pkt 16: Niejasne pozostaje jakie jest powiązanie zaproponowanego terminu 6 – 9 miesięcy, z terminami ustawowymi i kodeksowymi, w szczególności przepisami zawartymi w art. 35-38 Kpa. Pkt 17: Propozycja jest niejasna, nawiązuje do poprzednio odrzuconych przez projektodawcę rozwiązań. Pkt 18: Rozpatrując zasadność propozycji w pierwszej kolejności należałoby ustalić, jakie dowody ma na myśli autor uwagi.

			<p>„11. Postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach winno być zakończone w terminie do 6 miesięcy od daty wpływu wniosku. Postępowania łączne lub równoległe, o którym mowa w art. 75 ust. 8 i 9 nie mogą przekroczyć 9 miesięcy. Przepisy art. 35-38 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”</p> <p>17) W art. 80 ust. 2 w drugim zdaniu kropkę zamienia się na przecinek i dodaje się zdanie w brzmieniu: „, dla pozwolenia zintegrowanego, na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska w okresie ważności promesy, o której mowa w art. 219a tej ustawy.”</p> <p>18) W art. 86fg w ust. 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) dowody na spełnienie przez organizację ekologiczną przesłanek podmiotowych o których mowa w ust. 1.”</p> <p><u>Uzasadnienie szczegółowe:</u> <i>Przedłużanie postępowań ciągłymi wezwaniami jest normą w postępowaniu tak skomplikowanym i szerokim co do materii, jak decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. Praktyka ta powinna być ukrócona, czemu przysłuży się centralizacja kompetencji oraz zmiana właściwości co do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla pozostałych przedsięwzięć (patrz punkt I). Konsekwencją i usprawnieniem postępowań powinna być także prerogatywa pewnej dyscypliny w prowadzeniu sprawy i wzywaniu do kolejnych uzupełnień. Powinna temu przeciwdziałać <u>zasada koncentracji materiału dowodowego</u> w ujęciu jego pozyskiwania czyli instytucja kompleksowych wezwań zamiast wezwań cząstkowych, które często są używane jak powód sam w sobie do przedłużania postępowania ponad miarę. Zdyscyplinowanie co do terminów oraz ilości wezwań</i></p>	
--	--	--	--	--

				<p>jest więc niezbędne do osiągnięcia większej efektywności w zakresie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.</p> <p>W pkt 17 wskazano, że nie stanowi przeszkody do wydania pozwolenia zintegrowanego zmiana lub uchwalenie planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż informację o promesie jednostka samorządu terytorialnego może pozyskać z rejestru. Natomiast kwestia praw nabytych oraz promesy co do zasady powinna być gwarantem uzyskania takiego pozwolenia zintegrowanego, gdyż inwestycja taka to najczęściej bardzo duże i finansowo kosztowne przedsięwzięcie, które wymaga odpowiednich przygotowań aby można było uprzednio uzyskać lub zapewnić odpowiednie zaplecze kredytowo-inwestycyjne i zaplanować to przedsięwzięcie w budżecie.</p> <p>W pkt 14 oraz 18 propozycja przepisów doprecyzowujących.</p>	
136.	ustawa ooś	art. 86i	<p>Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,</p>	<p>Przeciwdziałanie obstrukcji postępowania przez organizacje ekologiczne oraz strony postępowania, inne niż inwestor, wnoszące środki zaskarżenia (nadużywanie praw procesowych i oczywista ich bezzasadność).</p> <p>19) Dodaje się art. 86i w brzmieniu:</p> <p>„Art. 86i. 1. Organizacja ekologiczna lub strona postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które mają prawo do wniesienia odwołania lub skargi do sądu na podstawie art. 86g ust. 1 i ust. 5 na zezwolenie na inwestycję nie mogą czynić ze swojego prawa użytku niezgodnego z celem dla którego je ustanowiono (nadużycie prawa procesowego). Za nadużycie prawa procesowego organ odwoławczy lub sąd może uznać w szczególności wnoszenie odwołania lub skargi oczywiście bezzasadnej lub poza zakresem zaskarżenia określonego art. 86g ust. 2 i ust. 5 lub inne</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Jak wskazano w uwadze, propozycja ma na celu wprowadzenie instytucji nadużycia prawa procesowego oraz oczywistą bezzasadność środków zaskarżenia. Są to pojęcia nieznanne krajowemu systemowi prawnemu, więc budzą wątpliwości nie tylko co do ich precyzyjności i praktycznego zastosowania, ale i zgodności z przyjętymi w Polsce zasadami dostępności do postępowań odwoławczych i sądowych, jak i z wymaganiami prawa unijnego i konwencji międzynarodowych.</p>

				<p>działanie mające na celu przedłużanie postępowania, a w przypadku organizacji ekologicznych dodatkowo działanie z naruszeniem zasad bezstronności lub interesem społecznym.</p> <p>2. Ilekroć działanie organizacji ekologicznej lub działanie strony postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które mają prawo do wniesienia odwołania lub skargi do sądu na podstawie art. 86g ust. 1 i ust. 5 na zezwolenie na inwestycję, w świetle okoliczności sprawy wskazuje na nadużycie przez nią prawa procesowego, organ odwoławczy poucza ją o możliwości zastosowania wobec niej środków, o których mowa w art. 86i ust. 3.</p> <p>3. W przypadku gdy organ odwoławczy lub sąd stwierdzi nadużycie prawa procesowego przez organizację ekologiczną lub przez stronę postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach o których mowa w ust. 86i ust. 1, może postanowieniem:</p> <p>1) nałożyć na organizację ekologiczną lub stronę dopuszczającą się nadużycia grzywnę do 2000 zł; lub</p> <p>2) niezależnie od wyniku sprawy, nałożyć na organizację ekologiczną lub stronę dopuszczającą się nadużycia obowiązek zwrotu kosztów postępowania w całości albo w części, z zastrzeżeniem ust. 6.</p> <p>4. Jeżeli z treści odwołania lub skargi, o której mowa w art. 86g ust. 1 i ust. 5 oraz okoliczności dotyczących sprawy, a także faktów znanych powszechnie lub urzędowo wynika oczywista bezzasadność odwołania lub skargi od zezwolenia na inwestycję stosuje się ust 5-6 poniżej.</p> <p>5. Gdyby czynności, które ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nakazuje podjąć w następstwie wniesienia odwołania</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>lub skargi, o której mowa w art. 86g ust. 1 i ust. 5, miałyby być oczywiście niecelowe, mogą zostać pominięte lub pozostawione bez rozpoznania. W sytuacji pozostawienia sprawy bez rozpoznania lub pominięcia czynności, organ lub sąd w szczególności może nie wzywać organizacji ekologicznej lub strony postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do usunięcia braków, uiszczenia opłaty, ani nie rozpatrywać wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonych zezwoleń inwestycyjnych. Organ odwoławczy lub sąd stwierdzając bezzasadność odwołania lub skargi może, na posiedzeniu niejawnym, w drodze postanowienia stwierdzić niedopuszczalność odwołania lub skargi oraz nie rozpoznać wniosków składanych razem z odwołaniem lub skargą. Uzasadnienie organu lub sądu sprowadza się wyłącznie do wyjaśnienia dlaczego odwołanie lub skarga zostały uznane za oczywiście bezzasadne. Postanowienie organu odwoławczego w tej sprawie jest ostateczne.</p> <p>6. W przypadku stwierdzenia przez organ odwoławczy lub sąd nadużycia prawa procesowego w postaci oczywistej bezzasadności o której mowa w ust. 4, organ odwoławczy lub sąd przyznaje stronie na wniosek której wszczęto postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na inwestycję od organizacji ekologicznej lub strony nadużywającej prawa procesowego zwrot całości kosztów postępowania według spisu lub według norm przepisanych podwyższając ich przepisaną wysokość ale nie więcej niż trzykrotnie. Organ lub sąd może także przyznać stronie odszkodowanie tytułem naprawienia szkody spowodowanej zwłoką w rozpoznaniu sprawy, wynikłą z nadużycia prawa procesowego, o ile zostanie ona wykazana przed organem odwoławczym lub sądem. Powyższe nie uchybia prawom strony,</p>	
--	--	--	--	--

			<p>która wszczęła postępowanie w zakresie wydanie zezwolenia na inwestycję żądania dochodzenia naprawienia szkody w postępowaniu cywilnym a ustalenie wydanego w postępowaniu prawomocnego postanowienia stwierdzającego bezzasadność odwołania lub skargi od zezwolenia na inwestycję, o których mowa w art. 86g ust. 1 i ust. 5 wiąże sąd w postępowaniu cywilnym.</p> <p>7. Organ lub sąd pomija, w drodze postanowienia, wnioski dowodowe organizacji ekologicznej lub strony postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w ust. 86i ust. 1, jeśli są powoływane na fakty powszechnie znane lub stwierdzone urzędowo, nieprzydatne do wykazania danych faktów, niemożliwe do przeprowadzenia lub zmierzające wyłącznie do przedłużenia postępowania. Na postanowienie o pominięciu wniosków dowodowych nie przysługuje zażalenie.</p> <p>8. Na postanowienia, o których mowa w ust. 3 i ust. 6 przysługuje zażalenie, które może wnieść organizacja ekologiczna lub strona, która nadużyła prawa procesowego. Nie uchybia to możliwości zajęcia stanowiska pozostałym stronom w zakresie wniesionego zażalenia.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p><i>Uchwalenie w dniu 30 marca 2021. Ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 784) wprowadziło szereg zmian. Które są konsekwencją zarzutów KE, że RP nie zapewniła organizacjom pozarządowym możliwości wniesienia odwołania i skargi do sądu od decyzji w sprawie zezwolenia na inwestycję, dotyczących pozwoleń wodnoprawnych, pozwoleń na budowę oraz koncesji</i></p>	
--	--	--	---	--

			<p>geologicznych, w zakresie ich zgodności z przepisami dyrektywy EIA, lub ograniczając taką możliwość, naruszyła art. 11 ust. 1 i 3 tej dyrektywy. Nowelizacja czyni więc zadość m.in. tym zarzutom dając możliwość organizacjom ekologicznym oraz stronom zaskarżenie decyzji na zezwolenia inwestycyjne.</p> <p>W celu znalezienia balansu i kompromisu między tymi nowymi prawami tj. prawem do zaskarżania a prawem inwestora do uzyskania decyzji inwestycyjnej w rozsądnym terminie i pewności prawnego obrotu gospodarczego ważne jest aby te prawo do skarżenia decyzji inwestycyjnych nie było traktowane instrumentalnie i nie wprowadzało lub nie promowało praktyki hamującej inwestycje dla samego celu zaskarżenia bez merytorycznych argumentów i w sposób oczywiście bezzasadny. Instytucja nadużycia prawa procesowego powinna zostać wprowadzona, nie tylko w zakresie tego postępowania ale jako instytucja ogólna chroniąca postępowanie w kodeksie postępowania administracyjnego przeciwko praktykom przewlekania tego postępowania a tym samym działania na szkodę inwestora (postulat de lege ferenda). Każde postępowanie narażone jest na tego typu nadużycia i ustawodawca powinien takim działaniom przeciwdziałać.</p> <p>Zaproponowane rozwiązanie wprowadza instytucję <u>nadużycia prawa procesowego</u> oraz <u>oczywistą bezzasadność środków zaskarżenia</u> gwarantowanych organizacji ekologicznej oraz stronie biorącej udział w postępowaniu środowiskowym w zakresie ich zgodności z przepisami dyrektywy EIA. Powyższa propozycja wychodzi naprzeciw ewentualnym próbom intencjonalnego wstrzymania procesu inwestycyjnego bez merytorycznych argumentów i wbrew interesowi gospodarczemu a tym samym społecznemu.</p>	
--	--	--	--	--

				<p><i>Taka instytucja jest szczególnie ważna w przypadku postępowań, które zapewniają udział społeczeństwa, gdyż tautologią byłoby twierdzić, że ilość stron nie zwiększa prawdopodobieństwa działania niezgodnego z celem prawa, dla którego je ustanowiono.</i></p>	
137.	poś	art. 212 ust. 1	<p>Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,</p>	<p>Przyrzeczenie wydania pozwolenia zintegrowanego 20) W art. 212 zmienia się ust 1, który otrzymuje brzmienie: „1. Minister właściwy do spraw klimatu prowadzi rejestr wniosków o wydanie pozwolenia zintegrowanego, wydanych promes oraz wydanych pozwoleń zintegrowanych.” Uzasadnienie szczegółowe: Przyrzeczenie udzielanie pozwolenia zintegrowanego jest od dawna postulowane, gdyż służy pewności obrotu prawnego i wspiera proces inwestycyjny bez szkody dla wymaganych procedur w zakresie uwarunkowań środowiskowych i społecznych. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest z założenia decyzją deklaratoryjną wskazując na warunki środowiskowe dotyczące takiego przedsięwzięcia. Nie powinna zatem stanowić bariery inwestycji jako decyzja, na którą czeka się wiele miesięcy lub nawet lat, w sytuacji gdy zostaje zaskarżona do sądu administracyjnego. Przedsięwzięcie wymagające pozwolenia zintegrowanego wymaga najczęściej przygotowania zaplecza finansowego (kredyty i inne źródła finansowania) oraz pewnej stabilności prawa i warunków formalnych z tym związanych przejawiających się min. w tym że jeśli w trakcie jej procedowania zmieni się np. plan zagospodarowania przestrzennego to inwestor otrzyma taką decyzję, o ile spełni warunki z promesy, w tym decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja przyrzeczenia wydania pozwolenia zintegrowanego, czyli tzw. promesy jest propozycją, która zwiększy obciążenie administracyjne organów właściwych w sprawie wydania pozwolenia zintegrowanego, a także zwiększy koszty dla prowadzących instalacje ze względu na propozycję opłaty rejestracyjnej w przypadku ubiegania się o promesę. Promesę (przyrzeczenie wydania) decyzji stosuje się w przypadku decyzji o charakterze uznaniowym, gdy wydanie decyzji jest uzależnione od swobodnego uznania organu. W takim przypadku organ może się zobowiązać do wydania decyzji określonej treści po spełnieniu przez stronę określonych w promesie warunków. Natomiast decyzje wydawane w zakresie pozwoleń zintegrowanych są decyzjami związanymi i stanowią przeciwieństwo decyzji opartych na władzy dyskrecjonalnej właściwego organu (czyli na zasadzie swobodnego uznania). Łączenie decyzji o charakterze związanym z przyrzeczeniem administracyjnym jest niewłaściwe. W przypadku decyzji o charakterze związanym proces oceny dokonywanej przez właściwy organ organu państwa jest ograniczony do sprawdzenia spełnienia przesłanek wydania decyzji określonych w przepisach.</p>

				<p>Instytucja promesy w tak zaproponowanej formie nie obniża żadnych standardów środowiskowych ani nie wprowadza warunków szczególnych czy uprzywilejowanych. Promesa weryfikuje przesłanki negatywne na początku procesu inwestycyjnego i wskazuje na przeszkody, które uniemożliwiają uzyskanie takiej decyzji już na starcie. Jest to instytucja niezwykle potrzebna, szczególnie w zakresie instalacji gospodarki odpadami, gdyż wiele gmin uchwała lub zmienia plany zagospodarowania przestrzennego wprowadzając zakaz prowadzenia na ich terenie takiej działalności lub interpretuje plany poprzez wyłączenia prowadzenia takiej działalności, gdy tylko rozpoczyna się procedowanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w tym zakresie. Tymczasem, właśnie z uwagi na względy środowiskowe oraz z tego powodu, że są to inwestycje wrażliwe społecznie to powinny to być inwestycje o charakterze strategicznym, które wpisują się w politykę wprowadzania zielonego ładu i oszczędności zasobów naturalnych, dla których każda gmina lub związek gmin obowiązkowo powinien przeznaczać tereny w uchwalanych planach zagospodarowania przestrzennego (postulat de lege ferenda). Dopóty tego obowiązku nie będzie po stronie gminy, póty władze gminy nie będą zainteresowane w lokowaniu takich przedsięwzięć na swoim terenie. Gospodarka odpadami jest bowiem postrzegana przez wiele gmin jako kłopot., Podczas, gdy dla innych przedsiębiorców (czasami często bardziej emisyjnych) tworzone są parki przemysłowe i strefy ekonomiczne. Nie zważa się przy tym na fakt notoryjny i następczy, że parki te i strefy przyciągają inwestorów, ale ich działalność generuje duże ilości odpadów, które wymagają odpowiedniego zagospodarowania.</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>Promesa, w sposób obiektywny powinna zapobiegać praktykom stawiania barier przez gminy przedsiębiorcom chcącym inwestować w gospodarkę odpadami, która jest kwestią społecznie wrażliwą. Zastosowanie instytucji promesy pozwoli na uzyskanie potrzebnej inwestorom pewności, że po spełnieniu warunków od nich zależnych będą mogli uzyskać takie pozwolenie i inwestycja jest możliwa w określonym czasie do uruchomienia. To ułatwi przedsiębiorcom także zagwarantowanie źródeł finansowania takiej inwestycji, jej planowanie i zweryfikuje przesłanki negatywne eliminujące uzyskanie takiej decyzji już na wstępnym etapie planowania inwestycji.</p> <p>Warto zauważyć, że generowanie odpadów towarzyszy nieodłącznie życiu mieszkańców i każdej działalności gospodarczej. Powstają więc nowe inwestycje budowlane w tym parki przemysłowe bez uwzględnienia zaplecza w zakresie możliwości przerobowych instalacji odpadowych¹, które są niezbędne do ich funkcjonowania w sferze środowiskowej i ogólnospołecznej. Przedsięwzięcia dotyczące gospodarki odpadami winny więc mieć odpowiednio ważny status instalacji strategicznych, których procedowanie począwszy od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzez promesę po decyzję inwestycyjną nie powinno być w gestii samorządów ale gestii władz szczebla wojewódzkiego.</p> <p>¹ Moce przerobowe instalacji zob. Ochrona środowiska 2020 – analizy statystyczne</p>	
--	--	--	---	--

¹ Moce przerobowe instalacji zob. Ochrona środowiska 2020 – analizy statystyczne
<https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/srodowisko-energia/srodowisko/ochrona-srodowiska-2020,1,21.html>

				https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/srodowisko-energia/srodowisko/ochrona-srodowiska-2020,1,21.html	
138.	poś	art. 219a	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	<p>21) Dodaje się art. 219a w brzmieniu :</p> <p>„Art. 219a. 1. Przed uzyskaniem pozwolenia zintegrowanego można ubiegać się o przyrzeczenie wydania pozwolenia zintegrowanego zwane dalej "promesą". W promesie uzależnia się udzielenie pozwolenia zintegrowanego od spełnienia warunków wydania tego pozwolenia, a w szczególności od spełnienia warunków wynikających z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o ile będzie wymagana.</p> <p>2. W postępowaniu o udzielenie promesy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wydania pozwolenia zintegrowanego z wyłączeniem postanowień:</p> <p>1) które są związane lub będą wynikiem przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz</p> <p>2) art. 208 ust. 4 pkt 4 i ust. 6 pkt 3 i ust. 8, art. 209 ust. 2 i art. 210 ust. 3 i 3a oraz art. 41a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p> <p>3. Wydanie promesy powinno nastąpić w ciągu 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku; przepis art. 35 § 5 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.</p> <p>4. Opłata rejestracyjna od wydania promesy wynosi 10% opłaty rejestracyjnej, która byłaby wymagana w przypadku wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla tej instalacji. Opłata rejestracyjna dla przedłużenia promesy wynosi 25% opłaty rejestracyjnej od wydania promesy.</p> <p>5. Promesę można wydać mimo:</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wyjaśnienie jak do propozycji w pkt. 137.</p>

			<p>1) postępowań w toku na podstawie art. 75 ust 8 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 247 z późn. zm.).</p> <p>2) braku tytułu prawnego do instalacji na dzień wydania promesy.</p> <p>6. W promesie ustala się okres jej ważności, z tym że nie może on być krótszy niż 18 miesięcy od jej wydania. Promesa może być przedłużona na kolejny okres do 12 miesięcy na wniosek strony której udzielono promesy, złożony przed upływem ważności promesy; przedłużenie można ponowić, ale okres obowiązywania promesy nie może przekroczyć łącznie 36 miesięcy. Każde przedłużenie promesy liczy się od dnia upływu ważności poprzedniej promesy.</p> <p>7. W okresie ważności promesy nie można odmówić wydania pozwolenia zintegrowanego określonego w promesie, chyba że:</p> <p>1) nastąpiła istotna zmiana danych w stosunku do wniosku o udzielenie promesy; za istotną zmianę nie uważa się zmian, które zostały określone w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia na środowisko;</p> <p>2) nie zostały spełnione wszystkie warunki określone w promesie,;</p> <p>3) instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska wynikającej z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności powoduje przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych, chyba że organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego zezwoli na odstępstwo od granicznych wielkości emisyjnych,</p> <p>4) w przypadku pozwolenia zintegrowanego dla instalacji w gospodarce odpadami w okresie od</p>	
--	--	--	---	--

			<p>wydania promesy zaistniały przesłanki do odmowy wydania pozwolenia na podstawie art. 186 ust. 7- ust. 10,</p> <p>5) po wydaniu promesy zachodzą przesłanki do odmowy wydania pozwolenia na podstawie art. 186 ust. 5,</p> <p>6) wydanie pozwolenia zintegrowanego na eksploatację instalacji stwarzałoby zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znaczących rozmiarach lub zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi.</p> <p>8. Promesa, wydana przed uzyskaniem decyzji o której mowa w art. 71 ust. 1 Ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w której przewidziano możliwość przeprowadzenia określonych prac przygotowawczych, stanowi podstawę do wykonania tych prac w zakresie określonym w promesie, w tym prowadzenia badań nad nową techniką lub przeprowadzenia rozruchu instalacji, o ile nie wiąże się to z pracami budowlanymi wymagającymi decyzji o których mowa w art. 72 ust 1 pkt 1-2 powyższej ustawy. W przypadku badań na nową techniką organ właściwy do wydania pozwolenia może, na wniosek wnioskującego o udzielnie promesy, określić w promesie tymczasowe dopuszczalne wielkości emisji przekraczające graniczne wielkości emisyjne oraz zezwolić na odstępnie od wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik, na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy.</p> <p>9. Przepisy dotyczące przyrzeczenia wydania pozwolenia zintegrowanego stosuje się odpowiednio do:</p> <p>1) wydania decyzji dotyczącej istotnej zmiany instalacji;</p>	
--	--	--	---	--

				<p>2) wydania pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiany polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa;</p> <p>3) wydania decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2.”</p> <p><i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 152</i></p>	
139.	poś	art. 189 ust. 1	<p>Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,</p>	<p>Przeciwdziałanie przewlekłości postępowania dowodowego oraz ujednolicenie właściwości</p> <p>22) Art. 189 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmiot, który staje się prowadzącym instalację lub jej oznaczoną część, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z pozwoleń dotyczących tej instalacji lub jej oznaczonej części. Powyższe dotyczy także odpowiednich zezwoleń na zbieranie odpadów lub zezwoleń na przetwarzanie odpadów lub zezwoleń na zbieranie i przetwarzanie odpadów z ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku niezależnie od tego czy są związane z przejęciem instalacji lub jej oznaczonej części i niezależnie od tego czy zostały one objęte jedną decyzją pozwolenia na wytwarzanie odpadów czy też są odrębnymi decyzjami funkcjonalnie związanymi z pozwoleniem na wytwarzanie.”</p> <p>LUB</p> <p>Dodaje się art. 189a ust. 1-6, który otrzymuje brzmienie:</p> <p>1. Organ właściwy w sprawach zezwoleń na gospodarowanie odpadami, który wydał zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów lub zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów, jest obowiązany, za zgodą strony, na której rzecz wydano zezwolenie, do przeniesienia zezwolenia na rzecz innego podmiotu, jeżeli ten podmiot przyjmuje wszystkie warunki określone w tym zezwoleniu oraz spełnia warunki do jego uzyskania.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Niezależnie od powyższego kierunkowo pozytywnie można zaopiniować propozycje zmian. Wymagają one jednak dalszych analiz pod kontem orzecznictwa legislacyjnego. Wydaje się, że przejęcie praw i obowiązków z określonej decyzji powinno być uregulowane w ustawie, w której jest podstawa prawna do wydania tej decyzji.</p> <p>Konieczność dalszych analiz sugeruje rozważenie takich zmian w innych pracach legislacyjnych.</p>

			<p>2. Przeniesienie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji.</p> <p>3. Stronami postępowania o przeniesienie zezwolenia są podmiot, na którego rzecz wydano zezwolenie, oraz podmiot zainteresowany nabyciem praw i obowiązków wynikających z tego zezwolenia.</p> <p>4. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek podmiotu, na rzecz którego przenoszone jest zezwolenie.</p> <p>5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się oświadczenie podmiotu, na rzecz którego przenoszone jest zezwolenie, o przyjęciu wszystkich warunków określonych tym zezwoleniem oraz oświadczenia i zaświadczenia o których mowa w art. 42 ust. 3a.</p> <p>6. Przeniesienia zezwolenia, o którym mowa w ust. 4, odmawia się, jeżeli podmiot, na który ma nastąpić to przeniesienie, nie spełnia warunków do uzyskania takiego zezwolenia na podstawie art. 46 ust. 1a-1e.</p> <p>7. Przeniesienie zezwolenia może mieć miejsce przed uzyskaniem tytułu prawnego do terenu pod warunkiem przejęcia tytułu prawnego do terenu w terminie do 1 roku od daty uzyskania decyzji, o której mowa w ust. 4.</p> <p>Uzasadnienie szczegółowe:</p> <p>Możliwość przenoszenia pozwoleń na inny podmiot np. pozwolenia na wytworzenie nie uwzględnia zezwoleń z ustawy o odpadach, mimo że najczęściej jest z nim powiązana. W konsekwencji dochodzi do częstych paradoksów, że można przenieść pozwolenie na wytworzenie odpadów ale nie można przenieść wydanych odrębną decyzją zezwoleń odpadowych, gdyż nie są one pozwoleńmi wydanymi na gruncie Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Do przejścia praw dochodzi bowiem tylko wtedy, gdy pozwolenie na</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wytwarzanie będzie ujmowało zezwolenie na przetwarzanie lub zezwolenie na zbieranie (zbieranie też może się wiązać z instalacją), choć zgodnie z art. 45 ust. 8 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach pozwolenie na wytwarzanie uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie jest jednocześnie odpowiednio zezwoleniem na zbieranie lub zezwoleniem na przetwarzanie. Tym samym konstrukcja art. 189 uzależniająca przeniesienie od formy wydania decyzji (łącznie z pozwoleniem lub oddzielnie) jest wadliwa prawnie oraz nieuzasadniona merytorycznie i z tego względu powinna zostać dostosowana, tak aby spełnić swój podstawowy cel, co czyni pkt 22 powyżej. Alternatywnie zaproponowano konstrukcję przeniesienia zezwoleń z ustawy o odpadach na wniosek podmiotu, który przejmuje wszystkie warunki określone w tym zezwoleniu oraz spełnia warunki do jego uzyskania. Przeniesienie zezwolenia na podstawie decyzji jest uproszczeniem procedury i umożliwi przeniesienie każdego zezwolenia dotyczącego gospodarowania odpadami, niezależnie do tego czy jest ono związane z instalacją i pozwoleniem na wytwarzanie bez uszczerbku dla formalnoprawnych wymogów podmiotowo-przedmiotowych związanych z prowadzeniem takiej działalności. Proponowana zmiana została umieszczona przy materii przenoszenia praw z pozwoleń w ustawie Prawo Ochrony Środowiska, ale w wersji alternatywnej może także stanowić samodzielną regulację w ustawie o odpadach.</p> <p>Zmiana proponowana w pkt 24 dokonuje zmiany właściwość organów dla pozwolenia zintegrowanego w określonym zakresie na organ wyspecjalizowany w wydawaniu decyzji dla przedsiębiorców z zakresu gospodarki odpadami w zakresie największych przedsięwzięć przemysłowych. Centralizacja</p>	
--	--	--	--	--

				<p>właściwości ma także szczególne znaczenie w kontekście ekonomiki prowadzenia postępowań o wydanie pozwoleń zintegrowanych, o czym była mowa wyżej.</p> <p>W pkt 23 proponuje się zasadę koncentracji materiału dowodowego poprzez zwiększenie dyscypliny w zakresie wezwań w celu eliminowania przedłużania postępowania.</p>	
140.	poś	art. 209 ust. 3	<p>Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,</p>	<p>23) W art. 209 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. W postępowaniu organ wzywa stronę do dokonania wszelkich braków i uzupełnień jednokrotnie w sposób zbiorczy w terminie 30 dni od wpłynięcia wniosku, z zastrzeżeniem art. 64§2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Ponowne wezwanie ze strony organu może być uzasadnione wyłącznie koniecznością wyjaśnień w związku z nieotrzymaniem pełnej odpowiedzi na wezwanie lub przesłankami określonymi w art. 77 ust. 10 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, o ile postępowania zostały połączone w rozumieniu art. 75 ust. 8 tej ustawy.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 154</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Ponadto propozycja zmiany nie do końca eliminuje przedłużanie postępowań. Sama propozycja przepisu daje możliwość ponownego wezwania ze strony organu.</p>
141.	poś	art. 378 ust. 2a pkt 3	<p>Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba</p>	<p>24) W art. 378 zmienia się ust. 2a pkt 3, który otrzymuje brzmienie: „3) pozwolenia na wytwarzanie odpadów lub pozwolenia zintegrowanego dla instalacji w gospodarce odpadami, w tym dla instalacji komunalnych, o których mowa w art. 38b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 154</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja zbyt obszerna na obecnym etapie procedowania projektu zmiany ustawy ooś. Ponadto propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Ponadto brak jest informacji jaka ilość postępowań na skutek wprowadzenia tego przepisu przeszłaby do</p>

			Gospodarcza,		marszałków województw i zwiększyłoby obciążenie administracyjne tych organów, a w konsekwencji obciążenie Ministra Klimatu i Środowiska jako organu II instancji.
142.	ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 23 ust. 4 – ust. 6	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	<p>VI. Zmiana terminów obowiązywania decyzji</p> <p>25) Art. 23 ust. 4 – ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Jeżeli ze względów bezpieczeństwa lub w celu zapewnienia ciągłości odbioru zakaźnych odpadów medycznych lub zakaźnych odpadów weterynaryjnych, zbieranie tych odpadów jest konieczne, marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce zbierania odpadów może zezwolić, w drodze decyzji, na ich zbieranie.</p> <p>5. W przypadku zbierania zakaźnych odpadów medycznych lub zakaźnych odpadów weterynaryjnych na terenach zamkniętych zezwolenie, o którym mowa w ust. 4, wydaje regionalny dyrektor ochrony środowiska właściwy ze względu na miejsce zbierania tych odpadów.</p> <p>6. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 4 i 5, może być wydane na okres nie dłuższy niż 5 lat.”</p> <p><i>Uzasadnienie szczegółowe</i></p> <p>Zgodnie z art. 23 ust 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy zezwolenia na przetwarzanie odpadów mogą być udzielane na czas określony i mogą być odnawialne. Oznacza to, że ustawodawca unijny dopuszcza wydawanie decyzji zarówno na czas określony jak i nieokreślony, przy czym decyzje na czas określony są wyjątkiem od zasady decyzji bezterminowych, skoro takie decyzje mogą (ale nie muszą) być udzielane czasowo. Taka sama zasada została przyjęta w przypadku pozwoleń zintegrowanych, które dotyczą także instalacji w gospodarce odpadami, w tym instalacji m.in. służących do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Co do zasady ustawa o odpadach zakazuje również zbierania poza miejscem wytwarzania zakaźnych odpadów medycznych oraz zakaźnych odpadów weterynaryjnych. Jeżeli jednak ze względów bezpieczeństwa lub w celu zapewnienia ciągłości odbioru zakaźnych odpadów medycznych lub zakaźnych odpadów weterynaryjnych, zbieranie tych odpadów jest konieczne, organ (marszałek województwa lub regionalny dyrektor ochrony środowiska) właściwy ze względu na miejsce zbierania odpadów może zezwolić, w drodze decyzji, na ich zbieranie. W obecnym stanie prawnym zezwolenie może być wydane na okres nie dłuższy niż rok. Ponieważ przepis art. 23 ust. 4 i 5 jest odstępstwem od zakazu zbierania odpadów zakaźnych, w chwili obecnej jego zmiana nie jest planowana. Niemniej jednak wydłużenie okresu obowiązywania zezwolenia zostanie przeanalizowane w ramach przyszłych prac legislacyjnych.</p>

			<p>niebezpiecznych o zdolności przetwarzania ponad 10 ton na dobę, termicznego przekształcania odpadów czy do magazynowania odpadów niebezpiecznych, w oczekiwaniu na określone działania o całkowitej pojemności ponad 50 ton, z wyłączeniem wstępnego magazynowania odpadów przez ich wytwórcę w miejscu ich wytworzenia, czy do magazynowania odpadów niebezpiecznych, w oczekiwaniu na określone działania o całkowitej pojemności ponad 50 ton, z wyłączeniem wstępnego magazynowania odpadów przez ich wytwórcę w miejscu ich wytworzenia.</p> <p>Zgodnie z art. 45 ust. 9 ustawy o odpadach, jeżeli pozwolenie zintegrowane obejmuje zbieranie odpadów lub ich przetwarzanie to stosuje się ust. 8 tej ustawy czyli pozwolenie zintegrowane jest jednocześnie odpowiednio zezwoleniem na zbieranie lub zezwoleniem na przetwarzanie odpadów. W związku z powyższym powstaje nieuzasadniony dualizm decyzji w różny sposób pozycjonujący posiadacza odpadów na rynku odpadowym w zakresie jego prawa do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na gospodarowaniu odpadami. Albowiem posiadacz, który ma pozwolenie zintegrowane, które jest zgodnie z art. 45 ust. 8 i ust. 9 ustawy o odpadach jednocześnie zezwoleniem na zbieranie lub zezwoleniem na przetwarzanie odpadów ma prawo do decyzji na czas nieokreślony, podczas gdy posiadacz, który ma zezwolenie na zbieranie lub przetwarzanie odpadów ma prawo do uzyskania decyzji na okres maksymalnie 10 lat, mimo że jego zezwolenie na zbieranie czy przetwarzanie nie różni się w zakresie wymagań i prowadzenia tej działalności od tego, które jest wymagane przy pozwoleniu zintegrowanym. Powyższej tezie nie uchybia bynajmniej wymóg stosowania najlepszych dostępnych technik BAT przy pozwoleniu</p>	
--	--	--	--	--

				<p>zintegrowanym, gdyż wymóg ten przy działalności z zakresu przetwarzania odpadów dotyczy instalacji a nie samej działalności dotyczącej zbierania czy przetwarzania odpadów²⁾.</p> <p>Ponadto zgodnie z argumentacją logiczną oraz zasadami wykładni prawa a fortiorii, jeśli komuś wolno więcej, to tym bardziej wolno jest mu mniej (a maiori ad minus). Przekładając powyższe a simile na hierarchię reglamentacji w działalności odpadowej to skoro pozwolenie zintegrowane uwzględniające zbieranie i przetwarzanie odpadów może być wydawane na czas nieokreślony jako decyzja kompleksowa o najwyższym stopniu ochrony i skomplikowania to tym bardziej może to dotyczyć zezwolenia sektorowego, którego nadzór i kontrola może być zbudowana analogicznie tj. weryfikowana cyklicznie w ramach analizy dokonywanej przez organ właściwy do wydania takiego zezwolenia.</p> <p>Pozwoli to na odpowiednią kontrolę nad wydawanymi zezwoleniami w perspektywie kolejnych dekad oraz ograniczy pracę dla organów związanych z ich procedowaniem i wydawaniem. Obecna ustawa o odpadach z 14 grudnia 2012 roku wprowadziła wymóg uzyskania nowych decyzji, co sprawiło, że co 10 lat liczonych od 2013 roku następuje kumulacja wniosków i postępowań w tym zakresie, co obciąża organy i budżet państwa w sposób nieuzasadniony. Jest to szczególnie ważne w kontekście wymogu aktualizacji decyzji na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku³⁾ i okresu pandemii, który to proces nadal trwa i wykazuje bardzo duże</p>	
--	--	--	--	--	--

²⁾ Zob. Decyzja Wykonawcza Komisji (UE) 2018/1147 z dnia 10 sierpnia 2018 r. ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do przetwarzania odpadów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (notyfikowana jako dokument nr C(2018) 5070).

³⁾ Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1592 z późn. zm.).

			<p>problemy z uzyskaniem decyzji aktualizacyjnych, na co nałoży się także fala wniosków o uzyskanie decyzji na kolejny 10-letni okres obowiązywania decyzji, składanych bardzo wcześnie z uwagi na minimalizację ryzyka przerwania ciągłości w prawie do prowadzenia działalności z uwagi na ogromne opóźnienia w procedurach administracyjnych, które w tej chwili są udziałem przedsiębiorców gospodarujących odpadami i organów na których zostało nałożonych bardzo dużo nowych obowiązków nie tylko związanych z nowelizacjami ale także pandemią.</p> <p>Co warto podkreślić, postulowana zmiana nie wpłynie w żaden sposób na mechanizmy kontrolno-dyscyplinujące w zakresie reglamentacji tej działalności i nadzoru organów wydających te decyzje, gdyż analiza wymogów takiego oddzielnego zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie nie musi różnić się niczym od analizy dokonywanej przy okazji starania się o nowe zezwolenie, co pozwoli na weryfikację a także aktualizację wymogów posiadacza do prowadzenia tej działalności bez ryzyka przerw z tym związanych wynikających z opóźnień i przeciążenia aparatu administracyjnego i kontrolnego w zakresie wydawania nowych zezwoleń.</p> <p>Powyższe argumenty ekonomiki administracyjnej bez uszczerbku dla ochrony środowiska, życia i zdrowia ludzkiego przemawiają także za tym, aby odpowiednio wydłużyć termin obowiązywania decyzji na zbieranie odpadów medycznych i zakaźnych. Z uwagi na ich charakterystykę czasowe zezwolenie jest uzasadnione, ale termin obowiązywania 1 roku jest zbyt krótki bo czas ich wydawania powoduje, że przedsiębiorca po uzyskaniu takiej decyzji, od razu musi wnosić o kolejną, co jest nadmiernym obciążeniem administracyjnym dla każdej ze stron i nie sprzyja</p>	
--	--	--	--	--

			<p>rozwojowi tej działalności i podnoszeniu standardów operacyjnych.</p> <p>Pierwotnym uzasadnieniem dla wprowadzenia ograniczenia dotyczącego okresu, na który udzielane jest zezwolenia na zbieranie zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych była chęć zachowania ścisłej kontroli nad warunkami magazynowania i zbierania odpadów zakaźnych, przy tym ten cel został osiągnięty dzięki kolejnym nowelizacjom ustawy, które nałożyły na podmioty ubiegające się o wydanie zezwolenia w zakresie zbierania odpadów, szereg nowych obowiązków w zakresie m.in. konieczności ustanowienia zabezpieczenia ewentualnych roszczeń finansowych, zapewnienia wizyjnego monitoringu miejsc magazynowania odpadów, konieczność opracowania operatów przeciwpożarowych zawierających warunki ochrony obiektów i miejsc magazynowania odpadów, konieczności uzyskania postanowień właściwych powiatowych (miejskich) komendantów PSP w zakresie uzgodnienia warunków ochrony określonych w operatach przeciwpożarowych.</p> <p>Aktualnie, średni czas oczekiwania na wydanie decyzji administracyjnej w zakresie zbierania odpadów medycznych i zakaźnych wynosi ok. 6 miesięcy, co jest nieproporcjonalnie długim okresem w stosunku do maksymalnego okresu (1 rok), na który zezwolenie może zostać wydane.</p> <p>Po pierwsze spowodowane to jest ilością wniosków i nadmiernym obciążeniem organów administracyjnych (w tym w zakresie konieczność odnawiania wydanych zezwoleń), o czym była mowa także wyżej. Po drugie wynika to z konieczności dokonywania dodatkowych uzgodnień oraz spełnienia wymogów kontroli planowanych miejsc zbierania przez wojewódzkie inspektoraty ochrony</p>
--	--	--	--

			<p>środowiska oraz jednostki Państwowej Straży Pożarnej.</p> <p>W zakresie postulowanej zmiany dotyczącej zwolnienia z obowiązku uzyskania zezwolenia instalacji termicznego przekształcenia na środowisko to należy podkreślić że jest ona uzasadniona. Instalacje prowadzące unieszkodliwianie odpadów wymagają okresowych przestojów technologicznych, które wynikają zarówno z zaplanowanych prac serwisowych, jak również nieplanowanych awarii technologicznych. W przypadku takich przestojów, celem dochowania maksymalnych okresów unieszkodliwiania tych odpadów jak również ze względu na ich właściwości biologiczno – fizyczne może istnieć konieczność przekazania odebranych i zmagazynowanych odpadów celem ich unieszkodliwienia do innych instalacji termicznego unieszkodliwiania odpadów. W tym zakresie działalność polegająca na odbiorze odpadów kwalifikowana jest wówczas przez wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska jak działalność polegająca na zbieraniu odpadów, przy czym uznać należy, że proces zbierania jest procesem towarzyszącym normalnej działalności polegającej na magazynowaniu i przetwarzaniu odpadów. Następuje więc w tym zakresie dublowanie się decyzji, które powinny zostać wyeliminowane postulowanym zwolnieniem.</p> <p>Niezbędne jest uproszczenie kwestii właściwości organu, które w wyniku zmiany art. 41 ust 3 ustawą o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lipca 2018 było różnie interpretowane przez organy i orzecznictwo⁴⁾ i spowodowało liczne</p>	
--	--	--	--	--

⁴⁾ Zob. np. postanowienie NSA z dnia 14 marca 2019 roku (sygn. II OW 233/18) oraz z 29 stycznia 2019 roku (sygn. II OW 187/18) biorących pod uwagę już nowy stan prawny po 20 lipca 2018 roku; Postanowienie NSA z 17.06.2021 r., I OW 2/21, LEX nr 3193533; Postanowienie NSA z 13.11.2020 r., II OW 105/20, LEX nr 3089554; Postanowienie NSA z 13.11.2020 r., II OW 112/20, LEX

				<p>spory kompetencyjne pomiędzy marszałkiem województwa a starostą przyczyniając się do przedłużania postępowań. Ponadto kwestia właściwości jest przesłanką bezwzględną stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 156 §1 pkt 1) k.p.a. a więc jednoznaczność ustawodawcy w tym zakresie winna być priorytetem. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego⁵⁾, regulacja zawarta w art. 41 ust. 6 ustawy o odpadach miała zapewnić kompleksową kontrolę marszałka województwa nad przedsięwzięciami, ale w związku z wybiórczością przedsięwzięć na podstawie art. 41 ust 3 pkt 1 lit. a) oraz wątpliwościami w zakresie właściwości organu przy zbieraniu (art. 41 ust. 3 pkt 1 lit. d) połączonym z innymi procesami w ramach jednej decyzji w związku z art. 45 ust. 5 i 7, ta kompleksowa kontrola jest kwestionowana i różnie rozumiana. Istnieje więc pilna potrzeba legislacyjna aby właściwość marszałka województwa została określona zarówno kompleksowo jak i jednoznacznie. Oznacza to, że powinna być ona odpowiednio rozszerzona na przedsięwzięcia, które znacząco oddziałują na środowisko kontynuując zasadę z art. 41 ust. 3 pkt 1 lit. a). Koresponduje to z zasadą koncentracji postępowań, proponowaną w niniejszym opracowaniu w zakresie oceny oddziaływania na środowisko aby zoptymalizować procesy wydawania decyzji z gospodarki odpadami w zakresie szybkości postępowań oraz ich komplementarności i standaryzacji na poziomie marszałka województwa.</p>	
--	--	--	--	--	--

nr 3152505; Postanowienie NSA z 13.11.2020 r., II OW 134/20, LEX nr 3124823; Postanowienie NSA z 13.11.2020 r., II OW 113/20, LEX nr 3124683; Postanowienie NSA z 13.11.2020 r., II OW 141/20, LEX nr 3124672.

⁵⁾ Postanowienie NSA z 24.02.2021 r., III OW 5/21, LEX nr 3172931.

			<p>Bardzo poważnym problemem jest brak elastyczności procedury administracyjnej przejawiający się między innymi w obowiązku uprzedniej kontroli niezależnie od okoliczności, a szczególnie faktu, że taka kontrola miała już miejsce przy okazji innego (często równoległego) postępowania lub w ramach innych kontroli (szczególnie przy kontynuowaniu działalności). Prowadzi to niejednokrotnie do powtarzania procedury kontrolnej w bardzo krótkim czasie u tego samego przedsiębiorcy i w tym samym miejscu działalności tylko po to, aby, spełnić warunek formalny określony art. 41a ust. 1 lub ust. 1b Ustawy o odpadach. Niepotrzebnie obciąża to organy kontrolne oraz wpływa bardzo istotnie na przewlekłość w postępowaniach w sprawie wydawania decyzji z zakresu gospodarowania odpadami. Proponowana zmiana ma temu zapobiegać poprzez przyznanie organom kontrolnym prawo do rezygnacji z takiej obligatoryjnej kontroli, szczególnie gdy dotyczy to kontynuacji działalności na terenie do którego posiadacz ma tytuł prawny lub kontrola działalności miała miejsce u tego posiadacza w ciągu minionego roku.</p> <p>Istotna jest także dyscyplina w zakresie przestrzegania terminów przez organy kontrolne, gdyż czas oczekiwania na taką kontrolę, szczególnie w warunkach pandemii i w związku z obligatoryjną zmianą wszystkich decyzji jest obecnie liczony w miesiącach, co stanowi główną przyczynę przedłużających się postępowań. Należy więc wprowadzić instytucję przeprowadzania kontroli w tym trybie w określonym terminie pod rygorem uznania, że organ rezygnuje z przeprowadzenia takiej kontroli. Warto zauważyć, że nawet po wydaniu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów oraz pozwolenia na wytwarzanie odpadów uwzględniające zbieranie lub</p>	
--	--	--	--	--

				<p>przetwarzanie odpadów wojewódzki organ ochrony może wydać decyzję o wstrzymaniu takiej działalności na podstawie odpowiedniej decyzji, która jest natychmiast wykonalna i w stosunku do której nie stosuje się przepisów art. 61 § 3 i 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi⁶⁾.</p> <p>Zmiana art. 41a ust. 4 umożliwi organom ochrony środowiska dokonania całościowej oceny własnej, w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego i wydania decyzji w zakresie udzielenia bądź odmowy udzielenia zezwolenia w zakresie gospodarowania odpadami. Dotyczy to zarówno kwestii środowiskowych jak i przeciwpożarowych. W zakresie środowiskowym, w ocenie GIOŚ takie rozwiązanie nie doprowadzi do znacznych opóźnień w wydawanych przez marszałków województw/ starostów, jakie z wysokim prawdopodobieństwem miałyby miejsce w przypadku prowadzenia ścieżki odwoławczej od postanowień WIOŚ (tj. zażalenie do GIOŚ, skarga do WSA i NSA)⁷⁾.</p>	
143.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 41ust. 2	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba	<p>Art. 41 ust 3 otrzymuje brzmienie: Organem właściwym jest</p> <p>1) marszałek województwa dla:</p> <p>a) dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Ponadto propozycja nie może zostać przyjęta. W zaproponowanym brzmieniu organem właściwym dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko byłby starosta. Z uwagi na fakt, że przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na</p>

⁶⁾ Zob. także art. 12 ust. 4 Ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1070).

⁷⁾ Zob. uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (nr druku UD163).

			Gospodarcza,	<p>b) dla odpadów innych niż niebezpieczne poddawanych odzyskowi w procesie odzysku polegającym na wypełnianiu terenów niekorzystnie przekształconych, jeżeli ilość umieszczanych w wyrobisku lub zapadlisku odpadów jest nie mniejsza niż 10 Mg na dobę lub całkowita pojemność wyrobiska lub zapadliska jest nie mniejsza niż 25 000 Mg,</p> <p>c) dla instalacji komunalnych,</p> <p>d) do wydania zezwolenia na zbieranie odpadów i zezwolenia na przetwarzanie, w przypadku gdy maksymalna łączna masa wszystkich rodzajów odpadów magazynowanych w przypadku zbieranie lub przetwarzania w okresie roku przekracza 3000 Mg.</p> <p><i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i></p>	<p>środowisko mogą wykazywać większe oddziaływanie na środowisko, zasadnym jest pozostawienie tej właściwości u marszałka województwa.</p> <p>Należy również zaznaczyć, że z rozpoznania zrealizowanego w grudniu 2021 r. przez MKiŚ wynika, że nie zostały jeszcze w pełni wydane decyzje administracyjne regulujące zbieranie i przetwarzanie odpadów (dostosowanie decyzji do wprowadzonych w 2018 r. przepisów do ustawy o odpadach mających na celu ograniczenie nieprawidłowego gospodarowania odpadami), dlatego zmiana przepisu art. 41 ust. 3 pkt 1 nie znajduje w obecnej chwili uzasadnienia. Proces ten powinien zostać zakończony, aby nie powodować przekazywania pomiędzy organami niezakończonych postępowań.</p> <p>Ponadto proponowana przez organizacje sektora gospodarki odpadami zmiana art. 41 ust. 3 pkt 1 lit. d spowodowałaby oderwanie sposobu ustalania właściwości organu od wielkości oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko – jak to ma to obecnie miejsce.</p>
144.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 41a ust. 4, 6 i 10-11	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	<p>27) Zmienia się ust 4 oraz ust 6 oraz dodaje się ust. 10-11 do art. 41a w brzmieniu:</p> <p>„4. Właściwy organ, mimo postanowienia wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub postanowienia komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej negatywnie opiniującego spełnienie wymagań określonych w przepisach ochrony środowiska lub odpowiednio ochrony przeciwpożarowej, może wydać zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów lub pozwolenie na wytworzenie odpadów uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie odpadów, jeżeli stwierdzi, że niespełnienie wymagań określonych w przepisach ochrony środowiska lub ochrony przeciwpożarowej nie spowoduje powstania</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Niezależnie od powyższego należy negatywnie ocenić przedstawione propozycje, ponieważ wprowadzenie zmian systemowych ma na celu ograniczenie występowania m.in. pożarów odpadów, a wprowadzenie przepisu w zaproponowanej wersji nie spełni celów wprowadzonych zmian przepisów w 2018 r.</p> <p>Odnosząc się natomiast do problematyki definiowania istotnej zmiany zezwolenia, problem ten będzie</p>

				<p>zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi lub dla środowiska.</p> <p>6.W przypadku istotnej zmiany zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie lub przetwarzanie odpadów stosuje się przepisy ust. 1-5a, z zastrzeżeniem, że w przypadku kontynuacji działalności istotną zmianą jest tylko ustanowienie nowych miejsc magazynowania odpadów, które przedtem temu celowi nie służyły.</p> <p>10.Wojewódzki inspektor ochrony środowiska lub komendant powiatowy (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej mają prawo zrezygnować z kontroli, o której mowa odpowiednio w ust. 1 lub ust. 1b, szczególnie gdy dotyczy to kontynuowania działalności na terenie do którego posiadacz ma tytuł prawny lub kontrola działalności miała miejsce u tego posiadacza w ciągu minionego roku.</p> <p>11.Kontrola wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej powinna być dokonana w terminie do 14 dni od daty otrzymania wezwania do jej przeprowadzenia pod rygorem uznania przez organ właściwy do wydania zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów oraz pozwolenie na wytworzenie odpadów uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie odpadów rezygnacji z przeprowadzenia tej kontroli na podstawie ust. 5 powyżej. Postanowienie, o którym mowa w ust. 3 i ust. 3a powinno być dostarczone organowi w terminie do 7 dni od daty kontroli, pod rygorem uznania spełnienia wymagań.”</p> <p><i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i></p>	<p>przedmiotem analizy i rozważań kolejnych prac legislacyjnych.</p>
145.	Ustawa z dnia 14 grudnia	art. 45 ust. 1 pkt 12	Związek Pracodawców	Do art. 45 ust. 1 dodaje się pkt. 12 w brzmieniu:	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u>

	2012 r. o odpadach		Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza	„12) posiadacza odpadów prowadzącego działalność w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych, prowadzącego zbieranie odpadów zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych w miejscu prowadzenia działalności związanej z termicznym przekształcaniem w spalarni odpadów niebezpiecznych.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i>	Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że propozycja dotycząca zwolnienia z obowiązku uzyskania zezwolenia na zbieranie dla spalarni odpadów niebezpiecznych zostanie rozważona w ramach przyszłych prac legislacyjnych. Zgodnie z celem przepisów dot. gospodarowania zakaźnymi odpadami medycznymi powinny one jak najszybciej trafić do ostatecznego procesu unieszkodliwiania (termiczne przekształcanie w najbliższej instalacji posiadającej wolne moce przerobowe) a więc zbieranie tych odpadów powinno być maksymalnie ograniczone.
146.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 44 ust. 1	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	Art. 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Zezwolenie na zbieranie odpadów i zezwolenie na przetwarzanie odpadów wydaje się na czas nieoznaczony, chyba że wnioskodawca wnosi o wydanie zezwolenia na czas oznaczony nie dłuższy niż 10 lat.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że zgłoszone propozycje zmian w ustawie o odpadach zostaną rozważone w ramach przyszłych prac legislacyjnych.
147.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 44 ust. 1a-1e	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców	Do art. 44 dodaje się ust 1a-1e w brzmieniu: „1a. W przypadku zezwoleń wydanych na czas nieokreślony organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy zezwolenia na zbieranie lub zezwolenia na przetwarzanie: a. co najmniej raz na 5 lat lub b. jeżeli oddziaływanie takiej działalności na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany zezwolenia w części dotyczącej	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że zgłoszone propozycje zmian w ustawie o odpadach zostaną rozważone w ramach przyszłych prac legislacyjnych.

			<p>„Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,</p>	<p>określonych w nim warunków, zagrożeń i wymagań przeciwpożarowych lub wielkości emisji z danej działalności, lub</p> <p>c. w przypadku zezwolenia na przetwarzanie jeżeli nastąpiła standaryzacja w metodzie przetwarzania odpadów, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji i ilości wytwarzanych odpadów bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o odpadach lub o ochronie środowiska.</p> <p>1b. Organ dokonuje analizy o której mowa w ust. 1a w oparciu o spełnienie wymogów do uzyskania zezwolenia na podstawie art. 42 ust. 1 pkt 4-6 i pkt 8-10, ust. 2 pkt 5-7 i pkt 9-13a oraz ust. 3a-3b., ust. 5-6a.</p> <p>1c. W przypadku gdy analiza wykazała konieczność zmiany zezwolenia, organ właściwy do wydania zezwolenia wzywa prowadzącego działalność w zakresie zbierania lub przetwarzania do wystąpienia z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie 3 miesięcy od dnia wezwania, określając zakres tego wniosku mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy. Organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy warunków zezwolenia w terminie do 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Wniosek taki jest zwolniony z opłaty rejestracyjnej.</p> <p>1d. W przypadku gdy analiza wykazała konieczność zmiany operatu przeciwpożarowego, o którym mowa w ust. 4b pkt 1, Organ właściwy do wydania zezwolenia wzywa posiadacza do przedstawienia operatu przeciwpożarowego wraz z postanowieniem o którym mowa w ust 4c w terminie do 3 miesięcy od dnia wezwania organu. Organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy przedstawionego operatu wraz z kontrolą, o której mowa w art. 41b ust. 1a. w terminie do 2 miesięcy od dnia złożenia operatu</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>przeciwpożarowego wraz z postanowieniem o którym mowa w ust 4c.</p> <p>1e. Analizy, o której mowa w ust. 1a pkt a) nie przeprowadza się jeżeli jest ona przeprowadzana w ramach pozwolenia zintegrowanego.”</p> <p><i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i></p>	
148.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 44 ust. 4 – ust. 7	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	<p>31) Do art. 44 dodaje się ust. 4-7 w brzmieniu:</p> <p>„4. Organ właściwy do wydania zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie może, na wniosek prowadzącego działalność lub z urzędu za jego zgodą, wydać nowe zezwolenie w celu ujednoczenia tekstu obowiązującego zezwolenia, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego zezwolenia od dnia jego wydania.</p> <p>5. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 4, organ właściwy do wydania zezwolenia: ujednocza tekst zezwolenia; stwierdza wygaśnięcie dotychczasowego zezwolenia.</p> <p>6. Do zezwolenia, o którym mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisów art. 41a, art. 41b, art. 42, art. 46. Zabezpieczenie roszczeń o którym mowa w art. 48a pozostaje w mocy w stosunku do zezwolenia z ujednoczonym tekstem.</p> <p>7. Do zezwolenia, o którym mowa w ust. 4 nie stosuje się opłaty rejestracyjnej.”</p> <p><i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że zgłoszone propozycje zmian w ustawie o odpadach zostaną rozważone w ramach przyszłych prac legislacyjnych.</p>
149.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	przepisy przejściowe	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”,	<p><u>Przepisy przejściowe:</u></p> <p>„Zezwolenia na zbieranie lub zezwolenia na przetwarzanie lub zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie lub pozwolenia na wytwarzanie uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie, które były obowiązujące w dniu wejścia w życie nowych przepisów organ właściwy do ich wydania:</p> <p>1) zmienia z urzędu, w zakresie czasu, na jaki zostały wydane, na czas nieokreślony oraz</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że zgłoszone propozycje zmian w ustawie o odpadach zostaną rozważone w ramach przyszłych prac legislacyjnych.</p>

			Krajowa Izba Gospodarcza,	2) analizuje, i jeżeli to konieczne, zmienia z urzędu, w celu dostosowania do wymagań wynikających z przepisów art. 44 ust. 1a-1e ustawy, o której mowa w art. ____ w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą - w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W zakresie spraw wszczętych a niezakończonych stosuje się przepisy niniejszej ustawy.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 157</i>	
150.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 44 ust. 10 – 11	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	V. Rejestr BDO i kary administracyjne Dodaje się ust. 10-11 do art. 49 w brzmieniu: „10. Domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe. Jeżeli dane wpisano do rejestru niezgodnie z wnioskiem podmiotu lub bez takiego wniosku, podmiot ten nie może zastąpić się wobec osoby trzeciej działającej w dobrej wierze zarzutem, że dane te nie są prawdziwe, jeżeli zaniedbał wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu. 11. Jeżeli dokonanie wpisu następuje z urzędu, to nikt nie może zastąpić się niezajomością treści wpisu w rejestrze, chyba że mimo zachowania należytej staranności nie mógł wiedzieć o wpisie.” <i>Uzasadnienie szczegółowe:</i> Rejestr prowadzony przez Marszałka Województwa ma z założenia stanowić bazę podmiotów ze wskazaniem ich statusu uprawnień i decyzji. Jest to narzędzie, które służyć winno do weryfikacji kontrahenta pod kątem wymagań określonych w art. 27 ust. 2 Ustawy o odpadach w sposób prawny i automatyczny pozwalający na weryfikację bieżącą przy każdym przekazaniu. Winien to więc być rejestr, który wprowadza określone domniemania prawne dochowania należytej staranności przy kierowaniu się jego wpisami, szczególnie gdy wprowadza się w tym	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Projekt ustawy ma na celu usprawnienie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz usprawnienie przygotowania i realizacji inwestycji, w szczególności inwestycji liniowych w zakresie inwestycji drogowych, kolejowych, wodnych i przeciwpowodziowych. Natomiast zaproponowana zmiana w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach dotyczy prowadzonego przez urzędy marszałkowskie Rejestru-BDO i kar administracyjnych, które nie mają związku z procesem wydawanych decyzji środowiskowych.

			<p>zakresie administracyjną karę pieniężną zamiast wykroczenia, gdzie badana była wina ewentualnego sprawcy oraz jego zachowanie w danych okolicznościach sprawy.</p> <p>Uzasadnione jest zatem wprowadzenie odpowiedniego domniemania prawnego w tym zakresie, aby każdy wytwórca oraz dalszy posiadacz mogli zweryfikować aktualność decyzji oraz posiadanego statusu w sposób nie budzący wątpliwości nie będąc narażonym na ryzyko popełnienia deliktu administracyjnego w tym zakresie. Obecnie, nawet jeśli posiadacz przekaze swoją decyzję to nie ma się pewności, czy jest ona aktualna na dany dzień przekazania, gdyż jest to możliwe tylko post factum na podstawie wniosku w zakresie udzielenia informacji o środowisku.</p> <p>Wytwórca, w tym dalszy posiadacz, nie ma więc możliwości weryfikowania statusu przedsiębiorcy na bieżąco przy przekazywaniu odpadów, gdyż nawet oświadczenie takiego podmiotu o aktualności posiadanej decyzji nie zwalnia przekazującego z odpowiedzialności administracyjnej, jeżeli takie oświadczenie okaże się nieprawdziwe. Obecnie rejestr, nie spełnia zatem swojej podstawowej funkcji ewidencyjno-kontrolno-rejestrowej. Proponujemy więc, aby wprowadzić domniemanie wzruszalne o prawdziwości danych wpisanych w rejestrze, i odpowiednią zmianę art. 27 ust. 2 w tym zakresie, aby na bieżąco można było sprawdzać status takiego przedsiębiorcy w przekonaniu, że obowiązek prawny z tym związany jest w ten sposób realizowany najpełniej i najoptymalniej. Postulowana zmiana jest wypadkową zasady jawności wpisu oraz wiarygodności danych w nim zawartych i chroni osoby działające w zaufaniu do tego rejestru.</p> <p>Ustawodawca wprowadził w art. 27 ust. 3b zasadę rozszerzonej odpowiedzialności wytwórcy za odzysk</p>	
--	--	--	--	--

			<p>lub unieszkodliwianie odpadu niebezpiecznego zgodnie art. 15 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów 2008/98/WE z wyłączeniem określonych grup odpadów niebezpiecznych. Wytwórca jest zwolniony za gospodarowanie takim odpadami z chwilą przekazania ich do ostatecznego odzysku lub ostatecznego unieszkodliwiania. W praktyce decyduje moment przekazania odpadów podmiotowi, który ma odpowiednie decyzje na ostateczny proces odzysku R1-R11 lub proces unieszkodliwiania D1-D12. Zdarza się jednak często, że taki recykler ma jednocześnie decyzje na wiele innych procesów np. zbieranie dotyczących tego samego kodu i następnie sam decyduje o takim procesie. Powstaje więc wątpliwość czy takie przekazanie do ostatecznego odzysku czy ostatecznego unieszkodliwiania faktycznie miało miejsce. Proponujemy więc dookreślenie przy przekazaniu odpadu niebezpiecznego w KPO do jakiego procesu odpad ten jest przyjmowany przez recyklera ostatecznego aby nie było wątpliwości że przekazanie do ostatecznego odzysku lub ostatecznego unieszkodliwiania miało miejsce i to już recykler jest wyłącznie odpowiedzialny za zagospodarowanie tego odpadu w tym właśnie procesie.</p> <p>Kary administracyjne winny podlegać gradacji jako te, które mają wpływ na środowisko oraz ochronę i życia i zdrowia oraz te, które są naruszeniami formalnymi o charakterze administracyjnym. Wymóg ilościowy oraz kwotowy kar pieniężnych na podstawie art. 194 Ustawy powoduje niemożność uzyskania lub zmiany zezwolenia przy przekroczeniu limitu 150.000 złotych, co przy karach pieniężnych za np. 'pomyłki' w BDO nawet w kwocie 1000 złotych lub wprowadzenie przedsiębiorcy w błąd w zakresie posiadanych decyzji przez następnego posiadacza (przy rejestrze BDO,</p>	
--	--	--	--	--

			<p>który nie daje pewności co charakteru i prawdziwości wpisów tam wskazanych) liczy się już do ogólnej liczby tych kar w sposób nieproporcjonalny zwiększając ryzyko prowadzenia takiej działalności.</p> <p>Bez uszczerbku dla funkcji kar administracyjnych i potrzeby doraźnej walki i zlikwidowania szarej strefy w tym obszarze uzasadnione jest podzielenie skutków tych kar w sferze możliwości prowadzenia działalności przez posiadacza i dywersyfikacja co do wagi takiego naruszenia. Skutkiem kar, które nie oddziałują bezpośrednio na środowisko, życie lub zdrowie ludzi nie powinno być zamykanie przedsiębiorcom drogi do uzyskania zezwolenia w perspektywie 10 lat. Ryzyko naruszeń formalnych wzrasta wraz ze skalą przedsięwzięcia a nawet wielokrotne ukaranie administracyjną karą pieniężną za takie przewinienia nie musi oznaczać, że działalność ta jest zagrożeniem dla życia i zdrowia ludzi czy też środowiska. Albowiem katalog kar administracyjnych jest obecnie tak szeroki, że nietrudno o szereg małych kar za choćby 'drobne uchybienia', które kumulują i wpływają na ich ogólne saldo. W konsekwencji przy jednym poważnym przewinieniu może to spowodować zamknięcie działalności, gdyż spełniona będzie przesłanka kumulacji ilościowej przy kumulacji wysokości kar, gdzie kara 150.000 złotych przy zagrożeniu za każdy jeden delikt od 1.000 do 1.000.000 zł jest wielkością niewysoką bo stanowi tylko 15% zagrożenia górnego jedną administracyjną karą pieniężną. W przypadku instytucji wstrzymania takiej działalności wystarczą ponadto dwie administracyjne kary pieniężne w odstępie 3 lat o co przy bardzo szerokiej i z rozbudowanej działalności nietrudno, nawet przy zachowywaniu wysokich standardów prowadzenia działalności. Niezamierzony błąd ludzki w sferze administracyjno-formalnej nie powinien być zrównany z sankcją z nieprawnym</p>	
--	--	--	---	--

				<p>działaniem mającym negatywne skutki dla środowiska, zdrowia czy też życia ludzkiego. Gradacja kar co do skutku naruszenia winna więc zostać wprowadzona i jest uzasadniona, gdyż instrument dyrektyw co do wysokości kary określony w art. 199 Ustawy jest dalece niewystarczający w tym zakresie i wpływa na wysokość kary ale nie jego byt i skutek z tym związany. Podobnie z art. 189f k.p.a., który jest instytucją ogólną i kwestia usunięcia naruszenia prawa może być ale nie musi być taką przesłanką odstąpienia od wymierzenia kary pod warunkiem że pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna który to warunek ocenia i interpretuje organ. Biorąc pod uwagę uznaniowość oraz cel prewencyjno-sankcyjny kar w gospodarce odpadami można przyjąć, że takie spełnienie celów raczej nie będzie miało miejsca w przypadku kar pieniężnych za niezamierzone błędy w ewidencji przy dużej skali działalności.</p> <p>Jak wskazuje się w uzasadnieniach do kolejnych nowelizacji np. w zakresie przestępstw środowiskowych⁸⁾ ważna jest trafna reakcja karna, której elementem jest penalizacja zachowań nieakceptowanych społecznie i środowiskowo. Do takich środków sankcyjnych należą także administracyjne kary pieniężne⁹⁾, choć nie stosuje się do nich zasad karnych sensu stricte i kwestii indywidualizacji kary (jak przy wykroczeniach i przestępstwach). Aktualny jednak pozostaje cel ich nakładania, który sprowadza się w istocie do wymogu</p>	
--	--	--	--	--	--

⁸⁾ Zob. projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania przestępczości środowiskowej

<https://archiwum.bip.kprm.gov.pl/kpr/form/r211936175,Projekt-ustawy-o-zmianie-niektorych-ustaw-w-celu-przeciwdzialania-przestepczosci.html>

⁹⁾ Problematyka charakteru kar administracyjnych zobacz np. K. Kwaśnicka, *Odpowiedzialność administracyjna w prawie ochrony środowiska*, Warszawa 2011; W. Radecki, *Odpowiedzialność prawna w ochronie środowiska*, Warszawa 2002; W. Radecki, *Opłaty i kary pieniężne w ochronie środowiska*, Warszawa 2009; J. Dmowska, *Odpowiedzialność prawna za gospodarowanie odpadami* [w:] *Prawo o odpadach*, red. B. Rakoczy, Warszawa 2019 s. 47-75 i literatura tam wskazana, I. Wereśniak-Masri, *Wybrane problemy administracyjnych kar pieniężnych w ustawie o odpadach*, [w:] *Prawo o odpadach*, red. B. Rakoczy, Warszawa 2019, s. 217-247.

			<p>respektowania nakazu i aby nikt kto deliktu nie popełnił nie poniósł odpowiedzialności, a kara nie była ani większą ani mniejszą niż ta, na którą przedsiębiorca zasłużył i aby nikt kto takiego deliktu się dopuszcza tej karze nie uszedł¹⁰⁾ (). Kara ma więc odzwierciedlać walor sprawiedliwości społecznej, być nieuchronna ale przede wszystkim adekwatna.</p> <p>Ponadto zmiana charakteru kary za naruszenia ewidencyjno-formalne z wykroczenia na kary administracyjne, których ilość oraz wysokość liczona w długim okresie czasu (10 lat) łącznie prowadzi lub może prowadzić do nieuchronnego do skutku odwrotnego niż zamierzony przez ustawodawcę. Albowiem tak wysokie ryzyko niemożności kontynuowania prowadzenia działalności hamuje inwestycje długoterminowe w zieloną gospodarkę w tej dziedzinie, w której występuje wysoka kapitałochłonność środków i nakładów na prowadzenie gospodarki odpadami zgodnie z najlepszymi standardami. Tymczasem nowoczesne technologie w tym zakresie są kluczem do wdrożenia gospodarki obiegu zamkniętego. Jeśli zatem ta gospodarka ma spełniać najwyższe standardy to winna się ona charakteryzować pewną dozą pewności prawnej przejawiającej się w prawie do prowadzenia takiej działalności bez względu na drobne błędy o charakterze formalnym i ewidencyjnym, które mogą być i są udziałem każdego innego przedsiębiorcy, któremu jednak nie grozi za to zamknięcie drogi do uzyskania zezwolenia na jej dalsze prowadzenie.</p> <p>Jeśli sprawca usunie naruszenie lub dobrowolnie naprawi szkodę to WIOŚ powinien promować takie pozytywne zachowania i nie wymierzać kary</p>	
--	--	--	--	--

¹⁰⁾ Por. analogia do M. Cieślak: *Polska procedura karna*, Warszawa 1984, s. 213-214), zob. także Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt III KK 245/08.

				<p>administracyjnej. Takie analogiczne rozwiązania są udziałem prawa statuującego penalizację określonych zachowań np. w prawie karnym sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpić od jej wymierzenia wzorem np. polskiego, niemieckiego czy austriackiego kodeksu karnego. W judykaturze prawa karnego trafnie podkreśla się, iż dla zastosowania tej instytucji. nie ma znaczenia fakt, kiedy sprawca naprawił szkodę – jeszcze przed wszczęciem postępowania czy też dopiero w czasie jego trwania (nawet w toku rozprawy głównej), natomiast jest istotne, że uczynił to „dobrowolnie”, czyli w wyniku własnej swobodnej decyzji (patrz: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2002 r., WA 6/02, OSNKW 2002, z. 7-8, poz. 57). Instytucja obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku usunięcia naruszenia lub naprawienia szkody w całości winny być analogicznie rozumiane w przypadku administracyjnych kar pieniężnych bo ich funkcja i cel są zbliżone do funkcji kary w prawie karnym a według niektórych komentatorów kary pieniężne są trzecią (obok odpowiedzialności za przestępstwa i wykroczenia) postacią odpowiedzialności karnej lub odpowiedzialnością o charakterze penalnym bardziej zbliżoną do odpowiedzialności karnej niż odpowiedzialności administracyjnej¹¹⁾. W związku z takim quasi karnym charakterem administracyjnych kar pieniężnych proponujemy wprowadzenie instytucji czynnego żalu połączonej ze zobowiązaniem się do usunięcia naruszenia oraz naprawienia szkody.</p>	
151.	Ustawa z dnia 14 grudnia	art. 51 ust. 1	Związek Pracodawców Gospodarki	<p>33) Dodaje się zdanie do art. 51 ust. 1 w brzmieniu: „Wpisu do rejestru z urzędu Marszałek województwa dokonuje niezwłocznie po uzyskaniu</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy</p>

¹¹⁾ Zob. np. W. Radecki, *Odpowiedzialność prawna w ochronie środowiska*, Warszawa 2002, s. 79; *Opłaty i kary pieniężne w ochronie środowiska*, Warszawa 2009, s. 35.

	2012 r. o odpadach		Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	przez posiadacza pozwolenia, zezwolenia lub koncesji, o których mowa w zdaniu poprzednim.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 165</i>	Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
152.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 67 ust. 3a pkt 4	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	34) Dodaje się do art. 67 ust. 3a pkt 4) w brzmieniu: 4. Informację o przekazaniu odpadu do ostatecznego procesu odzysku lub ostatecznego procesu unieszkodliwiania w rozumieniu w art. 27 ust. 3b.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 165</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
153.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 194 ust. 1 pkt 3a i 5b, ust. a	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba	W art. 194: a) w ust. 1: – po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: „3a) zlecenie wykonywania obowiązku gospodarowania odpadami podmiotom, które nie widnieją w rejestrze w zakresie uzyskania wymaganych decyzji lub wymaganego wpisu do rejestru, wbrew przepisom art. 27 ust. 2;” – po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu: „5b) nieprowadzenie ewidencji odpadów w BDO albo prowadzenie jej niezgodnie ze stanem rzeczywistym;”	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Projekt ustawy ma na celu usprawnienie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz usprawnienie przygotowania i realizacji inwestycji, w szczególności inwestycji liniowych w zakresie inwestycji drogowych, kolejowych, wodnych i przeciwpowodziowych.

			Gospodarcza,	- po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a) Kar administracyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 2c, pkt 3a, pkt 4-5b nie wlicza się do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 32 ust. 1b, art. 42 ust. 3a pkt 4-5 oraz art. 46 ust. 1e.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 165</i>	Natomiast zaproponowana zmiana w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach dotyczy prowadzonego przez urzędy marszałkowskie Rejestru-BDO i kar administracyjnych, które nie mają związku z procesem wydawanych decyzji środowiskowych. Ponadto w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpada w art. 194 ust. 1 istnieją już pkt 3a i 5b w zaproponowanym brzmieniu.
154.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	art. 44 ust. 10 – 11	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,	36) Art. 199 otrzymuje brzmienie: „1. Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej wojewódzki inspektor ochrony środowiska uwzględnia rodzaj naruszenia i jego wpływ na życie i zdrowie ludzi oraz środowisko, okres trwania naruszenia i rozmiary prowadzonej działalności oraz bierze pod uwagę skutki tych naruszeń i wielkość zagrożenia. 2. Jeżeli naruszenie zostało w całości usunięte dobrowolnie lub szkoda została w całości dobrowolnie naprawiona to wojewódzki inspektor ochrony środowiska odstępuje od wymierzenia kary administracyjnej. 3. Nie podlega administracyjnej karze pieniężnej podmiot, który po popełnieniu naruszenia określonego w art. 194 zawiadomił o tym wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub organ określony w art. 197 pkt 3), ujawniając istotne okoliczności tego naruszenia ze zobowiązaniem się do jego usunięcia i naprawienia szkody.” <i>Uzasadnienie szczegółowe jak w nr 165</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Art. 199 stanowi dyrektywę ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej. Wskazuje on, że przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej wojewódzki inspektor ochrony środowiska uwzględnia rodzaj naruszenia i jego wpływ na życie i zdrowie ludzi oraz środowisko, okres trwania naruszenia i rozmiary prowadzonej działalności oraz bierze pod uwagę skutki tych naruszeń i wielkość zagrożenia. Zmiany wprowadzone w art. 199 będą dotyczyły wymierzania wszystkich administracyjnych kar pieniężnych z ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, a nie tylko kar, których zmianę zaproponowano w pkt 165 tabeli. Propozycja wprowadzenia odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku dobrowolnego usunięcia naruszenia jest zagadnieniem w poważny sposób ingerującym w system wymierzania kar w ustawie o odpadach i powinna być przedmiotem dyskusji przy ewentualnej nowelizacji ustawy o odpadach. Ponadto propozycja wymaga również analizy korelacji takiego zapisu z art. 189 f kpa.
155.	uwaga ogólna		Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami, Polska Izba, Gospodarki	Dotyczy: <u>dostosowania Instalacji Przetwarzających Odpady do wymagań wynikających z Decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1147 z dnia 10 sierpnia 2018 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT)</u>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> MKiŚ udzielił odpowiedzi instytucji zgłaszającej uwagę w trybie petycji pismem z 2 grudnia 2021 r. (znak: DIŚ - II.053.2.2021.MK) w zakresie przedstawionym w treści uwagi. Poniżej przekazana odpowiedź:

			<p>Odpadami, Związek Pracodawców „Rada RIPOK”, Krajowa Izba Gospodarcza,</p>	<p>W związku ze zbliżającym się terminem dostosowania Instalacji Przetwarzających Odpady do rygorystycznych wymagań wynikających z Decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1147 z dnia 10 sierpnia 2018 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do przetwarzania odpadów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (Dz. U. UE. L z 2019 r. Nr 92, str. 12), tj. dniem 17 sierpnia 2022 r., niniejszym konieczne jest zwrócenie uwagi na zwiększającą się skalę problemów wynikających nie tylko z niemożności wprowadzenia w terminie rozwiązań technicznych wynikających z ww. Decyzji (do czego w znacznym stopniu przyczynił się stan epidemii związany z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2), ale również będących konsekwencją rozciągnięcia w czasie postępowań w sprawie zmian pozwoleń zintegrowanych wynikających z konieczności ich dostosowania do konkluzji BAT przez właściwe organy.</p> <p>Przybliżając ww. kwestie należy przede wszystkim odnieść się do art. 215 ust. 1, 3 i 4 ustawy -Prawo ochrony środowiska (dalej jako p.o.ś.), obligującego organ właściwy do wydania pozwolenia (w większości przypadków jest to marszałek województwa) do dokonania analizy warunków pozwolenia zintegrowanego w związku z publikacją konkluzji BAT odnoszącej się do głównej działalności danej instalacji, a w przypadku stwierdzenia konieczności dostosowania tego pozwolenia do nowych wymogów (najlepszych dostępnych technik) organ ten powinien niezwłocznie wezwać prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia, jednocześnie określając w tym wezwaniu zakres ww. wniosku. Po złożeniu przez prowadzącego instalację wniosku zgodnego z zakresem ww. wezwania organ już w toku postępowania rozszerza jego przedmiot, tj.</p>	<p>Konkluzje BAT dla WT zostały opublikowane 17 sierpnia 2018 r. i od tego czasu płynie czteroletni okres na dostosowanie istniejących instalacji. Działania podejmowane przez prowadzących celem dostosowania do nowych wymagań oznaczają często szeroko zakrojone prace budowlane związane np. z modernizacją istniejących lub zabudową nowych urządzeń ograniczających emisje. Nadzwyczajna sytuacja związana z pandemią COVID-19 może wpływać na terminowość realizacji niektórych zamierzeń. Tym niemniej w sytuacji, gdzie do dostosowania został niecały rok, należy założyć, że główne prace inżynierskie/budowlane powinny zostać już zrealizowane. Dlatego też, ewentualne działania podejmowane, aby zapewnić pewien bufor bezpieczeństwa niwelujący wpływ pandemii powinny dotyczyć wyłącznie uzasadnionych przypadków.</p> <p>Należy wskazać, iż wydłużenie trwania postępowań administracyjnych przez organy administracji jest zjawiskiem przejściowym, wynikającym z nagromadzenia obowiązków związanych z koniecznością wdrożenia i dostosowania się do przepisów wprowadzonych do ustawy o odpadach w 2018 r. Również problemy z dostosowaniem decyzji administracyjnych do „pakietu przeciwpożarowego” oraz przedłużające się postępowania administracyjne wszczęte na podstawie wniosków o zmianę pozwolenia zintegrowanego w związku z koniecznością dostosowania instalacji do wymogów Konkluzji BAT (art. 215 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2020 r. poz. 1219 z późn. zm.) wynikają m. in. z jednoczesnego złożenia przez podmioty wniosków o zmianę posiadanych decyzji w powyższych zakresach. Jednocześnie warto nadmienić, iż dostosowujących się do ww. przepisów instalacji jest w Polsce duża ilość, co dodatkowo wzmacnia poczucie przedłużających się postępowań administracyjnych.</p>
--	--	--	--	--	---

			<p>wzywa prowadzącego instalację do wdrożenia nie tylko BAT-ów wskazanych w ww. wezwaniu, ale również BAT-ów nim nieobjętych. Taki sposób procedowania stanowi nie tylko naruszenie ww. przepisów, mających stanowić dla prowadzącego instalację swoistą gwarancję pewności prawa (pewności zakresu modyfikacji pozwolenia i wynikających z tego czynności zmierzających do wdrożenia konkluzji BAT), ale również powoduje faktyczną obstrukcję prowadzonej działalności gospodarczej. Wynika to z faktu, że przygotowany przez prowadzącego instalację wniosek o zmianę pozwolenia stanowi efekt długotrwałej pracy szeregu specjalistów z zakresu ochrony środowiska, przygotowujących projekt <i>de facto</i> modernizacji instalacji pod kontem wymagań konkluzji BAT. Stanowi on kompleksową całość (podobnie jak instalacja), której modyfikacja – wynikająca z podjęcia przez organ próby sanowania błędów popełnionych na etapie weryfikacji pozwolenia zintegrowanego – na etapie postępowania administracyjnego z uwagi na dodanie przez organ wymogów spełnienia kolejnych BAT-ów (nieuwzględnionych w pierwotnym wezwaniu) wymaga ponownej całościowej i czasochłonnej analizy sposobu i zakresu modernizacji instalacji.</p> <p>Ponadto, z uwagi na znacznie ograniczony krąg firm specjalizujących się w wykonywaniu prac (projektowych oraz robót budowlanych) związanych z dostosowaniem instalacji do konkluzji BAT konieczne jest również poszukiwanie kolejnych podmiotów, które dysponują wiedzą i technologią umożliwiającą spełnienie oczekiwań organu. To z kolei prowadzi nie tylko do wzrostu kosztów po stronie przedsiębiorcy, ale również do znacznego wydłużenia (i tak już długotrwałego) postępowania, a co z kolei przekłada się na funkcjonowanie instalacji (<i>ergo</i> możliwość</p>	<p>Przypominam, że zgodnie z art. 37 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.) stronie służy prawo do wniesienia ponaglenia do organu wyższego stopnia, jeżeli postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy.</p> <p>Obowiązek wskazany w art. 215 ust 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska, wynika wprost z dyrektywy 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (IED). Brak jest mechanizmów, które pozwalałyby wprost krajom członkowskim na jego wydłużenie. W związku z powyższym jedynym dostępnym rozwiązaniem umożliwiającym skompensowanie opóźnień w realizacji inwestycji, niewynikających z winy prowadzących instalacje, wydają się być czasowe odstępstwa, o których mowa w art. 204 ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Przepis ten także wynika wprost z dyrektywy o emisjach przemysłowych. Zwracam uwagę, iż mechanizm odstępstwa ma ograniczenia dotyczące jego zakresu i możliwości zastosowania. Zgodnie z przytoczonymi powyżej przepisami odstępstwo obejmuje graniczne wielkości emisyjne (tzw. BAT AELs) a jego zastosowanie powinno być ograniczone do wyjątkowych okoliczności wynikających z położenia geograficznego, lokalnych warunków środowiskowych lub charakterystyki technicznej instalacji. Podmiot wnioskujący o odstępstwo powinien wykazać, że koszty dostosowania są nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do korzyści dla środowiska. Ponadto udzielone odstępstwo nie może powodować przekroczenia standardów emisyjnych. W dyrektywie w sprawie emisji przemysłowych IED określono, że odstępstwo jest udzielane w szczególnych okolicznościach, gdzie zidentyfikowano potrzebę ustalenia terminu na wdrożenie najlepszych dostępnych technik dłuższego niż 4 lata od daty publikacji Konkluzji BAT, organ właściwy do wydania pozwolenia może ustalić w pozwoleniu dłuższy termin na dostosowanie, gdy jest to</p>
--	--	--	--	--

			<p>zagospodarowania odpadów). Przedstawiony problem nie jest jedynym mankamentem tego rodzaju postępowań. Kolejnym – równie istotnym – zagadnieniem są „problemy komunikacyjne” między prowadzącymi instalacje a organami administracji. Innymi słowy – często dochodzi do przypadków, kiedy przedstawiona przez prowadzącego instalację argumentacja (interpretacja) dotycząca spełnienia danego BAT-u nie jest w ogóle brana pod uwagę przez organ (pomimo jej oczywistej trafności) i prowadzi do bezzasadnego żądania od przedsiębiorcy spełnienia dodatkowych wymogów. Tego rodzaju konflikt w postępowaniu pierwszoinstancyjnym jest w zasadzie nierozwiązywalny, co z kolei prowadzi do kolejnego wydłużenia postępowania z uwagi na konieczność uruchomienia postępowania odwoławczego.</p> <p>W świetle powyższego już tutaj konieczne jest zwrócenie uwagi, że brak dostosowania instalacji do nowych wymogów (co jest przede wszystkim wynikiem ww. wadliwości w procedowaniu tego rodzaju spraw) prowadzi do konieczności wstrzymania eksploatacji części lub całości instalacji, a to z uwagi na możliwość przyjęcia przez organ, że zaistniały przesłanki z art. 195 ust. 1 p.o.ś., czyli podstawy do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia zintegrowanego bez odszkodowania z uwagi na naruszenia przepisów (wymogów konkluzji BAT). To z kolei – mając na względzie, że gospodarowanie odpadami jest działalnością wysoko wyspecjalizowaną, zaś grono przedsiębiorców posiadających technologię odpowiadającą restrykcyjnym wymaganiom jest <i>de facto</i> niewielkie – może prowadzić do faktycznego sparaliżowania możliwości bezpiecznego zagospodarowania odpadów nawet na terenie całej Polski (tj. zwiększenia się i tak już istniejącego problemu z</p>	<p>uzasadnione na podstawie kryteriów zapisanych w art. 15.4 ww. dyrektywy. Zasadne jest więc, że organ właściwy może, po analizie dokumentów w tej sprawie, odmówić zgody na odstępstwo.</p> <p>Kwestii odstępstwa od planowanej do zastosowania w instalacji techniki nie reguluje dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych, ani co za tym idzie ustawa – Prawo ochrony środowiska, gdyż konkluzje BAT określają konieczne do spełnienia graniczne wielkości emisji, a nie konkretne techniki, które mają być stosowane w instalacji. Dodać należy, iż techniki wymienione i opisane w konkluzjach dotyczących BAT nie mają ani nakazowego, ani wyczerpującego charakteru. Dopuszcza się stosowanie innych technik, o ile zapewniają one co najmniej równoważny poziom ochrony środowiska. W zakresie zapewnienia właściwego stosowania przepisów konkluzji BAT Ministerstwo Klimatu i Środowiska prowadzi szkolenia i spotkania z organami właściwymi do wydania pozwoleń zintegrowanych, a także z organizacjami zrzeszającymi prowadzącymi instalacje określonego rodzaju. W trakcie spotkań jest przedstawiana interpretacja poszczególnych zapisów w zakresie najlepszych dostępnych technik i uwzględnienia konkluzji BAT przy dokonywaniu analizy wydanego pozwolenia zintegrowanego w celu wprowadzenia właściwych zmian. Jednakże to organ jest właściwy do analizy pozwolenia zintegrowanego i wskazania niezbędnych zmian w celu dostosowania warunków pozwolenia do konkluzji BAT. Ministerstwo Klimatu i Środowiska włącza się do procesu zmian dopiero na etapie ewentualnego odwołania od wydanej decyzji w sprawie zmiany pozwolenia zintegrowanego w odniesieniu do decyzji wydanych przez marszałków województwa.</p> <p>Kwestia konieczności zapewnienia udziału społeczeństwa i organizacji ekologicznych w postępowaniach o wydanie decyzji dla istotnej zmiany i przy udzielaniu odstępstwa określona</p>
--	--	--	---	---

			<p>zagospodarowaniem odpadów), a co może skutkować powstaniem tzw. bomb ekologicznych. Tym samym wydaje się niezbędna interwencja mająca na celu podjęcie działań (rozmów) do wypracowania wspólnego stanowiska co do sposobu interpretacji poszczególnych konkluzji BAT w Polsce. Co więcej – z uwagi na trwający stan epidemii COVID-19 (obejmujący połowę czasu przewidzianego na wdrożenie konkluzji BAT – 2 z 4 lat) i związane z nim liczne trudności w prowadzeniu procesów inwestycyjnych - należy zwrócić uwagę na niezbędność wprowadzenia możliwości wydłużenia terminu na wdrożenie konkluzji BAT wynikających z ww. Decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1147. Omawiając problematykę konkluzji BAT nie można również pominąć kwestii uregulowanej w art. 204 ust. 2 p.o.ś., a więc możliwości uzyskania odstępstwa od granicznych wielkości emisyjnych. Przepis ten stanowi istotną z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej regulację, niemniej równie problematyczną w praktyce organów administracji. I tak, pierwszym problemem w jego stosowaniu jest zbyt daleko idąca uznaniowość organu administracji, która prowadzi do częstych nieuzasadnionych odmów uwzględnienia wniosku prowadzącego instalację. Brak udzielenia odstępstwa powoduje z kolei już wcześniej wspomniane negatywne skutki związane z koniecznością wstrzymania (a nawet zakończenia) działalności. Dalej, w przepisach ustawy – Prawo ochrony środowiska brak jest podstawy prawnej umożliwiającej udzielenie odstępstwa od zastosowania najlepszych dostępnych <u>technik</u>. Ponad powyższe występuje również inny negatywny skutek braku ww. unormowania, tj. brak możliwości udzielenia czasowego odstępstwa od obowiązku zastosowania konkretnej techniki w sytuacji, kiedy konkluzja BAT nie określa granicznych wielkości</p>	<p>w ustawie - Prawo ochrony środowiska również wynika z konieczności transponowania przepisów dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych. Dodatkowo informuję, że aktualnie prowadzona jest rewizja dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych, która ma m.in. wprowadzić zmiany w zakresie udziału społeczeństwa i organizacji ekologicznych w postępowaniach o wydanie pozwoleń zintegrowanych. Jednakże ze wstępnych informacji wynika, że zmiany te będą miały charakter zaostrający czyli zwiększający liczbę przypadków, w których zmiana pozwolenia zintegrowanego będzie odbywała się z obowiązkowym udziałem społeczeństwa, a także organizacji ekologicznych. Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że wydłużenie czasu dostosowania instalacji przetwarzających odpady do wymagań wynikających z decyzji wykonawczej Komisji 2018/1147 z dnia 10 sierpnia 2018 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik w odniesieniu do przetwarzania odpadów WT nie jest zasadne.</p>
--	--	--	---	--

				<p>emisyjnych i gdy nie jest możliwe terminowe wdrożenie technik wskazanych w konkluzji BAT lub technik alternatywnych. Tutaj trzeba podkreślić, że wprowadzenie takiego rozwiązania do systemu prawa jest niezbędne, ponieważ wskazane sytuacja może mieć miejsce np. w przypadku długotrwałego prowadzenia innych postępowań, których rozstrzygnięcia umożliwiają przeprowadzenie konkretnych prac modernizacyjnych w tym budowlanych. Zauważyć bowiem należy, że pierwszą decyzją, która jest wymagana w toku procesu inwestycyjnego jest decyzja określająca środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia (art. 72 ust. 1 ustawy środowiskowej, dalej jako u.o.o.ś.), zaś postępowanie zmierzające do jej wydania jest w istocie jednym z najdłuższych (może trwać nawet kilka lat). Wynika to nie tylko z konieczności przygotowania specjalistycznych dokumentów stanowiących załączniki do wniosku o jej wydanie (art. 74 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś.) czy konieczności przeprowadzenia postępowań w trybie współdziałania (art. 64 ust. 1 u.o.o.ś czy art. 75 ust. 1 u.o.o.ś.), ale również – a w zasadzie przede wszystkim – ze względu na bardzo szeroki udział społeczeństwa (art. 79 ust. 1 u.o.o.ś.) i organizacji ekologicznych (art. 44 i n. u.o.o.ś.). Podmioty te, dążące najczęściej do uniemożliwienia realizacji przedsięwzięcia, poprzez licznie składane subiektywne uwagi (niepoparte merytorycznymi argumentami), a dalej wnoszenie środków zaskarżenia prowadzą do obstrukcji postępowania. Przedłużenie omawianego postępowania przekłada się z kolei na opóźnienie w uzyskiwaniu dalszych decyzji, jak np. decyzji o warunkach zabudowy (o ile jest wymagana) czy decyzji udzielającej pozwolenia na budowę. To zaś skutkuje brakiem możliwości dostosowania instalacji do konkluzji BAT w wymaganym terminie, co nie jest</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>jednak wynikiem zawnionego działania podmiotu prowadzącego instalację, ale wynika z obiektywnej niemożności wdrożenia nowych rozwiązań w wyznaczonych ramach czasowych. Także w tym zakresie niezbędna wydaje się interwencja (inicjatywa ustawodawcza), która przyczyni się do skoordynowania wskazanych postępowań i usprawnienia procesu inwestycyjnego (dostosowania instalacji do konkluzji BAT).</p> <p>Reasumując, należy podkreślić, że gospodarowanie odpadami jest z jednej strony działalnością mogącą powodować opory społeczne, ale przede wszystkim jest działalnością prowadzoną w interesie publicznym rozumianym jako zagwarantowanie bezpiecznego zagospodarowania odpadów (w szczególności wzrastającej ilości odpadów komunalnych) i poprzez to zapewnienie ochrony dobra wspólnego jakim jest środowisko. Zwracamy się zatem o podjęcie stosownych działań legislacyjnych oraz przystąpienie do rozmów mających na celu wypracowanie wspólnego stanowiska.</p>	
156.	ustawa ooś	art. 3 ust. pkt 4a (dodawany w art. 1 pkt 1 lit. a projektu)	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>1.Definicja inwentaryzacji przyrodniczej.</p> <p>W związku z dotknięciem przez Projekt kwestii inwentaryzacji przyrodniczej, pozytywnie oceniamy dążenia do zaostrzenia pojęć funkcjonujących na gruncie. dzisiejszej Ustawy ocenowej i powiązanych z nią przepisów. Chcemy jednakże dodać, że należy dalej zawężyć zakres nieostrości stosowanych pojęć –w tym także rozumienia „inwentaryzacji przyrodniczej”. Wg informacji napływających od inwestorów zrzeszonych w PZFD, proces uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a więc także procedura oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jest jednym z najbardziej czasochłonnnych elementów procesu inwestycyjno-budowlanego. Daleko idące konkretyzowanie stawianych inwestorom wymagań</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uwaga przyjęta do wiadomości, a postulat dalszego doprecyzowania nie został uwzględniony w niniejszym projekcie, ze względu na jego ogólny charakter i brak wskazania propozycji zmiany. Jak wyjaśniono powyżej, zakres i sposób prowadzenia inwentaryzacji powinien być ustalany indywidualnie.</p>

				<p>pozwoilioby skrócić ten etap, także wobec niejednolitego rozumienia tych samych pojęć w różnych organach administracji publicznej i nietożsamyh praktyk zależnie od lokalizacji w kraju.</p>	
157.	ustawa ooś	art. 3 ust. 1 pkt 15b (dodawany w art. 1 pkt 1 lit. c projektu)	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>2. Definicja zamierzenia budowlanego Podobnie z aprobatą PZFD spotyka się dążenie do ujednoczenia z Prawem Budowlanym rozumienia zamierzenia budowlanego. Zamierzenie budowlanego jako jeden z elementów zbioru, jaki obejmuje termin przedsięwzięcie istotnie powinno pokrywać się z art. 33 ust. 1 ustawy Prawo budowlane, którego przepis odnosi się do <i>zamierzenia budowlanego</i>, jako przedsięwzięcia objętego jednym pozwoleniem na budowę. Wnioskujemy jednakże o wykreślenie z proponowanej definicji słowa montaż, które to może generować wątpliwości interpretacyjne, a często nieuzasadnione rozszerzenie stosowania definicji przez organy administracji. Definicja <i>montażu</i> jako takiego nie jest jednoznacznie określona przez inne przepisy Ustawy ocnowej, ani też ujednoczona przez przepisy Prawa budowlanego. Stąd też dostrzegamy ryzyko, iż organy administracji mogą daleko idąco korzystać z użycia przez ustawodawcę słowa montaż (np. na umieszczenie na budynku nie mających znaczenia na oddziaływanie na środowisko elementów), rozszerzając tym samym projektowany zakres <i>zamierzenia budowlanego</i>. Uważamy, że funkcjonowanie samego pojęcia <i>przedsięwzięcia</i> wystarczająco pokryje inicjatywy, które miały w rozumianej przez nas intencji ustawodawcy kryć się pod terminem <i>montażu</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W odniesieniu do twierdzeń dot. montażu należy wskazać, że pojęcie to już funkcjonuje w systemie ocen – w rozporządzeniu ooś. Odnosi się sytuacji, w których nie prowadzi się prac budowlanych, tj. takich sytuacji jak umieszczenie w istniejącej hali instalacji kwalifikowanej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Mimo to, na skutek zgłoszonych uwag do przedmiotowego przepisu został on usunięty z projektu.</p>
158.	ustawa ooś	art. 59a (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	Polski Związek Firm Deweloperskich	<p>3. Ocena zgodności przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania Przestrzennego</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Postulat wykracza poza zakres projektowanych zmian i nie zawiera konkretnej propozycji przepisu, który mógłby zostać oceniony.</p>

				<p>Należy co do zasady pozytywnie ocenić instytucję badania na wstępnym etapie zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Wskazujemy jednakże, że w sytuacjach kiedy organem wydającym decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska, w naszej ocenie należy wprowadzić zmianę w projektowanych przepisach tak, aby organem oceniającym zgodność planowanego przedsięwzięcia planem miejscowym był właściwy organ na poziomie samorządu terytorialnego, który co do zasady w polskim systemie prawa jest instancją właściwą do wypowiedzenia się w kwestiach planistycznych.</p> <p>Polski Związek Firm Deweloperskich Oprócz zgodności przyszłego przedsięwzięcia z planem miejscowym, postulujemy, aby w przyszłych zmianach przepisów wprowadzić także instytucję, która pozwoli wyprzedzająco — przed przeprowadzeniem oceny oddziaływania na środowisko — zbadać czy inwestycja jest zgodna z decyzją o warunkach zabudowy. W obecnym systemie prawnym inwestor najpierw jest obowiązany uzyskać DŚU, a następnie występuje o decyzję WZ. Powoduje to często, że konieczna jest zmiana uzyskanej przez wnioskującego DŚU, co znacząco wydłuża i tak już znacząco czasochłonne procedury. Postulujemy więc, aby w przypadku braku planu miejscowego, występowanie o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zostało przeniesione na późniejszy etap .procesu inwestycyjnego — po uzyskaniu przez inwestora decyzji WZ.</p>	<p>Odnosząc się do ostatniego postulatu, należy ocenić go negatywnie co do istoty ze względu na fakt, że przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na etap po uzyskaniu przez inwestora decyzji o warunkach zabudowy byłoby niezgodne z dyrektywą EIA. W ocenie bowiem przedstawicieli Komisji Europejskiej decyzja WZ nie ma charakteru dokumentu planistycznego, lecz należy do katalogu „decyzji inwestycyjnych”.</p>
159.	ogólny postulat		Polska Izba Gospodarki Odpadami	<p>Najbardziej palącym problemem branży gospodarki odpadami, związanym z przedmiotową nowelizacją przepisów ustawowych, staje się obecnie kwestia zapewnienia prawa do prowadzenia działalności w</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne założenia przyjęte przez Międzyresortowy</p>

			<p>świecie długotrwałości trwających nadal postępowań aktualizacyjnych decyzji administracyjnych. Taka sytuacja prowadzi do przerwania lub zaprzestania działalności gospodarczej wielu podmiotów z powodu wygaśnięcia w międzyczasie zezwoleń na gospodarowanie odpadami z powodu upływu okresu czasu na który zostały wydane (max na 10 lat) z uwagi na mijającą wkrótce dekadę obowiązywania ustawy o odpadach, która weszła w życie 23 stycznia 2013 roku i obligowała wszystkich posiadaczy do uzyskania nowych zezwoleń. Spowoduje to jeszcze większe spiętrzenie postępowań, z którymi organy już teraz sobie nie radzą z powodów od nich niezależnych.</p> <p>Jednocześnie uważamy, że kwestia prawa do prowadzenia działalności na podstawie zezwoleń sektorowych winna być uregulowana docelowo. Przedsiębiorcy muszą zapewnić swoim klientom pewność w zakresie realizacji umów długoterminowych, często związanych z przetargami publicznymi. Ponadto taka pewność w prawie do prowadzenia działalności jest warunkiem <i>sine qua non</i> dla inwestycji długoterminowych i ich finansowania. W związku z powyższym wnosimy o wprowadzenie bezterminowości zezwoleń sektorowych na wzór pozwoleń zintegrowanych. Takie rozwiązanie prawne zamiany z mocy prawa decyzji terminowych na bezterminowe miało już miejsce w przypadku pozwoleń zintegrowanych i może stanowić wzór do naśladowania.</p> <p>W związku z powyższym przedsiębiorcy zreszezeni w naszej Organizacji apelują o uwzględnienie w procedowanej obecnie nowelizacji przepisów środowiskowych o których mowa w niniejszym piśmie, w szczegółach opracowanych i przedyskutowanych wśród członków Organizacji jak w załączniku do niniejszego wystąpienia. Służą one zmianom systemowym, które mają na celu większą</p>	<p>Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>
--	--	--	---	---

				<p>pewność prawną, uproszczenie procesów w zakresie wydawanych zezwoleń i pozwoleń oraz kompleksowe dostosowanie się do przepisów i procedur w celu realizacji wielkich wyzwań inwestycyjnych stojących przed polską gospodarką odpadami a z pewnością będą również dobrze służyły inwestycjom realizowanym w innych sektorach gospodarki.</p>	
160.	ustawa ooś	<p>art. 66 ust. 1 pkt 5 i pkt 6a lit. g (zmieniany w art. 1 pkt 9 lit b i c projektu) i art. art. 66 ust. 1 pkt 6a</p>	<p>Fundacja WWF Polska</p>	<p>Wątpliwości Fundacji WWF Polska budzą jednak, przewidziane w art. 1 pkt 9 lit b i c projektu, rozwiązania mające na celu rezygnację z konieczności wskazywania w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska.</p> <p>W aktualnym stanie prawnym, obligatoryjnym elementem dołączanym do raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest – zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029), zwanej dalej „ustawą ooś” – opis wariantów uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym:</p> <p>a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska</p> <p>– wraz z uzasadnieniem ich wyboru.</p> <p>Ponadto, art. 66 ust. 1 pkt 6a ustawy ooś wymaga zawarcia w raporcie porównania oddziaływań analizowanych wariantów na:</p> <ul style="list-style-type: none"> – ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze, – powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, i krajobraz, – dobra materialne, 	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Uwaga została co do zasady uwzględniona, a propozycje zmiany przepisów dotyczące wariantowania zmienione (opis zmian w poz. 15).</p> <p>Jednocześnie w projekcie zrezygnowano ze zmiany art. 66 ust. 1 pkt 6a ustawy ooś.</p>

			<p>- zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków,</p> <p>- formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszarów Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych,</p> <p>- elementy wymienione w art. 68 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy ooś, jeżeli zostały uwzględnione w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub jeżeli są wymagane przez właściwy organ,</p> <p>- wzajemne oddziaływanie między ww. elementami.</p> <p>W wyniku nadania nowego brzmienia art. 66 pkt 5 ustawy ooś, w raporcie należałoby wskazać jedynie „opis racjonalnych wariantów uwzględniających rozwiązania dotyczące planowanego przedsięwzięcia, w zakresie technologii, lokalizacji lub innych jego istotnych parametrów, ze wskazaniem proponowanego wariantu”. Ponadto, w efekcie zmiany wprowadzanej w art. 66 ust. 1 pkt 6a, porównanie oddziaływań analizowanych wariantów będzie musiało zawierać wskazanie, który z analizowanych wariantów jest najkorzystniejszy dla środowiska.</p> <p>W konsekwencji wprowadzonych zmian, inwestor nie byłby już zobowiązany do obowiązkowego przedstawienia w raporcie oddziaływania na środowisko „racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska”, a tym samym nie byłby zobowiązany do znalezienia i przeanalizowania takiego wariantu. Byłby zobowiązany wyłącznie do wskazania „wariantu najkorzystniejszego dla środowiska spośród analizowanych”. Zmiana zalegalizowałaby wówczas sytuację, w której inwestor przedstawiałby kilka</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wariantów, ale nie byłoby wśród nich wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, nawet gdyby możliwość wskazania racjonalnego wariantu korzystniejszego środowiskowo od wszystkich analizowanych narzucała się w sposób oczywisty.</p> <p>W opinii Fundacji WWF Polska, wejście w życie proponowanych rozwiązań stanowi realne zagrożenie dla środowiska, skutkując znacznym pogorszeniem stanu jego ochrony w postępowaniach w sprawach ocen oddziaływania na środowisko planowanych przedsięwzięć. Mając na uwadze powyższe okoliczności, zwracamy się z prośbą o rozważenie rezygnacji z przedmiotowych zmian.</p>	
--	--	--	---	--

Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (UD375)

opiniowanie

Nr	Ustawa zmieniana	Jednostka redakcyjna ¹⁾	Instytucja zgłaszająca uwagę	Treść uwagi	Stanowisko do uwagi
1.	ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, dalej „ustawa ooś”	art. 3 ust. 1 pkt 15b	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 3 ust. 1 pkt 15b proponuje się wprowadzenie zmiany poprzez dodanie pojęcia „rozbiórki” w definicji zamierzenia budowlanego. Propozycja:</p> <p>„zamierzeniu budowlanym- rozumie się przez to zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, lub prace budowlane polegające na budowie, przebudowie, rozbudowie, montażu lub rozbiórce.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>proponuje się uwzględnienie prac budowlanych polegających także na rozbiórce obiektu budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, rozbiórka jest to rodzaj robót budowlanych. Rozbiórka polega na demontażu i usunięciu z przestrzeni określonego, istniejącego obiektu budowlanego lub jego części. Ponadto, zgodnie z art. 32 ustawy Prawo budowlane, decyzja o pozwoleniu na rozbiórkę obiektu budowlanego może być wydana po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa.</p> <p>Kwalifikacja rozbiórki do robót budowlanych w myśl ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane nie powinno przesądzać o tym, że rozbiórka przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Taka decyzja może być wymagana wtedy, gdy w związku z likwidacją przedsięwzięcia będą podjęte takie prace, działania, które będą polegać na realizacji przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko. Jednocześnie należy wskazać, że zrezygnowano z projektowanego art. 3 ust. 1 pkt 15b ustawy ooś, a tym samym również z doprecyzowania zakresu zmian „budowlanych” proponowanych w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. p tej ustawy.</p>

¹⁾ Jednostka redakcyjna projektu podana według wersji projektu skierowanej do opiniowania.

				na środowisko. Zatem rozbiórka jest również zamierzeniem budowlanym.	
2.	ustawa ooś	art. 59a ust. 1	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 59a ust. 1 (myślniku) proponuje się wprowadzenie zmiany poprzez dodanie zapisu o ustaleniach planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, jeżeli został uchwalony.</p> <p>Propozycja:</p> <p>„ - organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został uchwalony albo z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, jeżeli został uchwalony.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>należy wskazać, że przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie czynności związanych ze sporządzaniem m.in. miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w tym udostępnienia do wglądu planu miejscowego oraz otrzymania z niego wypisu i wyrysu, wyłączają obszar morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, dla których nie tworzy się planów miejscowych lecz plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, wskazując jako właściwe w tym zakresie przepisy ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.</p> <p>W ramach prowadzonych postępowań w zakresie ocen oddziaływania na środowisko, wskazuje się obowiązek dołączania do wniosków wypisów i wyrysów z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony,</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Przepisy ustawy ooś odnoszące się do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (tj. obowiązku dołączania ich wypisu i wyrysu do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przekazywania organom uzgadniającym i opiniującym, obowiązku badania zgodności lokalizacji przedsięwzięć z ustaleniami planów) zmieniono przez wprowadzenie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, o których mowa w art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2135 oraz z 2021 r. poz. 234).</p> <p>Tym samym, w projekcie wprowadzono stosowną zmianę w art. 59a ust. 1, art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3 ustawy ooś ustawy</p>

				<p>albo informację o jego braku. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich nie są planami miejscowym.</p> <p>Zgodnie z tym co zostało wskazane powyżej, w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawodawca wskazał, iż „kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych, należy do zadań własnych gminy”.</p> <p>Następnie w art. 4 ust. 1a znajduje się zapis o treści „w odniesieniu do obszarów morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej przeznaczenie terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz sposób zagospodarowania i warunki zabudowy terenu określa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2135 oraz z 2021 r. poz. 234)”.</p>	
3.	ustawa ooś	art. 59a ust. 2	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 59a ust. 2 proponuje się wprowadzić zapis o ustaleniach planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich.</p> <p>Propozycja: „W przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich organ właściwy do wydania decyzji o</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>W konsekwencji uwzględnienia uwagi w poz. 2, zmieniono odpowiednio także projektowany art. 59a ust. 2.</p>

				<p>środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> jak do zmiany w art. 59a ust. 1</p>	
4.	ustawa ooś	art. 64 ust. 2 pkt 3	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 64 ust. 2 pkt 3 proponuje się wprowadzić zapis o informacji o istnieniu planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich bądź jego braku.</p> <p>Propozycja:</p> <p>„wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony albo informację o jego braku albo informację o planie zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, jeżeli został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to opinii w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji strategicznych.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> jak do zmiany w art. 59a ust. 1</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>W konsekwencji uwzględnienia uwagi w poz. 2, zmieniono odpowiednio także projektowany art. 64 ust. 2 pkt 3 ustawy ooś.</p>
5.	ustawa ooś	art. 74 ust. 1 pkt 5	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 74 ust. 1 pkt 5 proponuje się wprowadzić zapis o informacji o istnieniu planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich bądź jego braku.</p> <p>Propozycja:</p> <p>„dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; albo informację o planie zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, jeżeli został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji strategicznych;”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> jak do zmiany w art. 59a ust. 1</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>W konsekwencji uwzględnienia uwagi w poz. 2, zmieniono odpowiednio także projektowany art. 74 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś.</p>

6.	ustawa ooś	art. 77 ust. 2 pkt 3	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 77 ust. 2 pkt 3 proponuje się wprowadzić zapis o informacji o istnieniu planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich bądź jego braku.</p> <p>Propozycja: „wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku albo informację o planie zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, jeżeli został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to uzgodnień i opinii dla inwestycji strategicznych”.</p> <p>Uzasadnienie: jak do zmiany w art. 59a ust. 1</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>W konsekwencji uwzględnienia uwagi w poz. 2, zmieniono odpowiednio także projektowany art. 77 ust. 2 pkt 3 ustawy ooś.</p>
7.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. d	Urząd Morski w Szczecinie	<p>W art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. d proponuje się wprowadzenie zmiany poprzez dodanie pojęcia „rozbiórki”.</p> <p>Propozycja: „przedsięwzięć polegających na zmianie, przebudowie, rozbudowie, montażu lub rozbiórce przedsięwzięć, dla których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> proponuje się uwzględnienie prac budowlanych polegających także na rozbiórce obiektu budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, rozbiórka jest to rodzaj robót budowlanych. Rozbiórka polega na demontażu i usunięciu z przestrzeni określonego, istniejącego obiektu budowlanego lub jego części. Ponadto, zgodnie z art. 32 ustawy Prawo budowlane, decyzja o pozwoleniu na rozbiórkę obiektu budowlanego może być wydana po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko. Zatem rozbiórka jest również zamierzeniem budowlanym.</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wyjaśnienia analogiczne jak w stanowisku do uwagi z poz. 1.</p>

8.	ustawa ooś	art. 90 ust. 6	Urząd Morski w Szczecinie	<p>Dodatkowo proponuje się zmianę zapisu art. 90 ust. 6 poprzez dodanie zapisu o tym, że termin 30 dni na wydanie opinii dotyczy również opinii wydawanej przez dyrektora urzędu morskiego.</p> <p>Propozycja: „Opinię, o której mowa w ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a, wydaje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> wydanie opinii, zgodnie z treścią art. 90 ust. 2 ustawy, przez dyrektora urzędu morskiego wymaga podjęcia przez organ dodatkowych czynności. Wydanie przedmiotowej opinii wiąże się m.in. z uzyskaniem poszczególnych stanowisk w sprawie z merytorycznych komórek urzędu morskiego np. w zakresie morskiego planowania przestrzennego, ochrony środowiska, ochrony brzegów morskich, pasa technicznego brzegu, nawigacji, ruch statków i bezpieczeństwa żeglugi itp. W związku z powyższym istnieje realna potrzeba wydłużenia terminu na przekazanie opinii do RDOŚ z 14 dni, wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, do 30 dni analogiczne jak dla opinii przedkładanych przez organy, o których mowa w art. 78 ustawy. Należy wskazać, że termin 14 dni jest zbyt krótki na wnikliwe, rzetelne i szczegółowe zbadanie sprawy i wydanie opinii. Dlatego też wnioskuje się o wydłużenie terminu do wydania opinii do 30 dni.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Art. 90 ust. 6 otrzymuje brzmienie: „Opinię, o której mowa w ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a, wydaje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii.”</p> <p>Wydłużenie terminu na wydanie opinii przez dyrektora urzędu morskiego pozytywnie wpłynie na jakość przeprowadzanych analiz, a ujednoczenie terminów z terminami określonymi dla pozostałych organów uczestniczących w ponownej ocenie oddziaływania na środowisko nie wpłynie negatywnie na czas trwania tej procedury.</p>
9.	ustawa ooś	art. 3 ust. 1 pkt 4b (po pkt 4a dodawanym w art. 1 pkt 1 lit. a projektu)	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	<p>Dodanie w art. 3 w ust. 1 po pkt 4a pkt 4b w brzmieniu: „4b) opracowaniu ekofizjograficznym - rozumie się przez to opracowanie, o którym mowa w art. 72 ust.5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 <i>Prawo</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Opracowanie ekofizjograficzne nie jest elementem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, brak formalnych rozstrzygnięć co do jego</p>

			<p><i>ochrony środowiska</i> (tekst jednolity Dz.U. z 29.10.2021, poz, 1973)”. <i>Uzasadnienie</i></p> <p>1. W art. 72 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 <i>Prawo ochrony środowiska</i> (tekst jednolity Dz.U. z 29.10.2021, poz, 1973) ustalono, że wymagania w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w art. 72 ust. 1-3 wymienionej ustawy będą określane na podstawie opracowań ekofizjograficznych. Istotę opracowania ekofizjograficznego określono w art. 72 ust.5 wymienionej ustawy, a szczegółowy zakres opracowania ekofizjograficznego określono w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w <i>sprawie opracowań ekofizjograficznych</i>.</p> <p>2. Opracowanie ekofizjograficzne wykonywane jest przed przystąpieniem do prac nad projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i nad prognozą oddziaływania na środowisko. Stanowi ono podstawy do uwzględnienia uwarunkowań środowiskowych, <u>w tym zasięgu obszarów o przekroczonych standardach jakości środowiska</u>, w projekcie planu i w prognozie.</p> <p>3. Aktualne brzmienie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. <i>o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko</i>, jak i projekt jej zmiany, wyłącza de facto z systemu przygotowania i konsultowania projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego opracowanie ekofizjograficzne, jako ustawowo wymagany dokument.</p>	<p>relacji z prognozą wykonywaną na potrzeby strategicznej oceny. Opracowanie ekofizjograficzne jest częścią dokumentacji planistycznej gminy i powinno stanowić podstawę opracowywania planu, zatem jego zapisy powinny być uwzględnione w projekcie planu. Prognoza ocenia ten projekt. Ma szerszy zakres niż opracowanie i, zgodnie z obowiązującym prawem, musi być oparta na najbardziej aktualnych danych, a opracowania nie zawsze są aktualne. Błędy procedury planistycznej (nieuwzględnianie opracowań w procesie planistycznym) powinny być uwzględniane przy projektowaniu przepisów z zakresu planowania przestrzennego. Zasadne jest zapewne, wobec przedstawionej argumentacji, zaprojektowanie propozycji zmiany upzp wzmacniającej wymóg posiadania przez gminy aktualnych opracowań ekofizjograficznych i ich uwzględniania w procesie planistycznym. Ponadto w przypadku prowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko zasady wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin określają przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.</p>
--	--	--	---	---

				<p>4. Konsekwencja takiego stanu formalnego są niejednokrotnie rażące wady dokumentu (ustaleń studium/planu) objawiające się; sytuowaniem terenów o obiektów chronionych na obszarach o przekroczonych standardach jakości środowiska, co ujawnia się dopiero po jego uchwaleniu i nabraniu mocy obowiązującej, poprzez skargi zainteresowanych.</p> <p>5. Źródłem wad, o których mowa w pkt 4 (powyżej) jest ograniczony zakres informacji o stanie środowiska na terenie objętym projektem studium/planu na etapie uzgodnień prowadzonych z właściwymi organami w trybie art. 57 i 58 (zwłaszcza art. 58 !) poprzez odebranie tym organom szans na ocenę (uzgodnienie) projektu dokumentu (planu) po uprzednim zapoznaniu się z charakterem ograniczeń. środowiskowych udokumentowanych obszarowo, ze szczegółowością odpowiednią do skali kartograficznej projektu planu.</p> <p>6. W szczególności, organy inspekcji sanitarnej powinny uzgodnić (zaopiniować) stosowność wymagań zawartych w ustaleniach projektu dokumentu (planu) odnośnie sposobu zagospodarowania obszarów o przekroczonych standardach jakości środowiska i ustalenia wymagań o których mowa w §11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tekst jednolity: Dz.U. z 07.06.2019, poz.1065).</p>	<p>Zatem, jeżeli istnieje potrzeba konsultowania treści opracowania ekofizjograficznego, a możliwość taka nie istnieje, zasadne jest postulowanie zmiany ww. ustawy w odrębnym procesie legislacyjnym, a właściwym do jego prowadzenia jest MFiPR.</p>
10.	ustawa ooś	art. 39 ust. 2 pkt 3 (dodawany w art. 1 pkt 2 projektu)	Krajowa Komisja Ocen	<p>Nadanie pkt 3 dodawanemu w art. 39 w ust. 2 brzmienia: „3) prognoza oddziaływania na środowisko i</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W zakresie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko ramowa</p>

			Oddziaływania na Środowisko	opracowanie ekofizjograficzne - w przypadku gdy dla projektu dokumentu jest prowadzona strategiczna ocena oddziaływania na środowisko”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	zawartość prognozy oddziaływania na środowisko została ustalona tak, aby samoistnie stanowiła dokument kompletny.
11.	ustawa ooś	art. 47	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	Dodanie w art. 47 po ust. 2 ust. 2a w brzmieniu: „2a. w przypadku dokumentów o których mowa w art. 46 ust.1, pkt 1). w części dotyczącej studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz planu zagospodarowania przestrzennego, dołącza opracowanie ekofizjograficzne o którym mowa w art. 72 ust.5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity Dz.U. z 29.10.2021, poz, 1973)”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W zakresie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko ramowa zawartość prognozy oddziaływania na środowisko została ustalona tak, aby samoistnie stanowiła dokument kompletny.
12.	ustawa ooś	art. 48 ust. 5 (zmieniany w art. 1 pkt 3 projektu)	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	Uzupełnienie zmiany art. 48 ust. 5 o dodanie pkt 3 w brzmieniu: „3) opracowanie ekofizjograficzne w przypadku dokumentów o których mowa w art. 46 ust.1, pkt 1), w części dotyczącej studium uwarunkowania i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz planu zagospodarowania przestrzennego”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Informacje określone w art. 49, które przedkłada się wraz z wnioskiem o odstąpienie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, winny zostać opracowane w sposób umożliwiający podjęcie merytorycznie poprawnej decyzji. Informacje te mogą także pochodzić z opracowania ekofizjograficznego, jednak nie istnieje potrzeba przekazywania kolejnego, odrębnego od prognozy, dokumentu. Ponadto należy zauważyć, że projektodawca zrezygnował ze zmiany art. 48 ust. 5.
13.	ustawa ooś	art. 53 ust. 1 (zmieniany w art. 1 pkt 4 projektu)	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	Nadanie zmienianemu art. 53 ust. 1 brzmienia: „1. Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46, uzgadnia z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i art. 58,	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia w pkt. 9-12.

				zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko; w przypadku dotyczącym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz planu zagospodarowania przestrzennego - z uwzględnieniem wniosków wynikających z opracowania ekofizjograficznego ”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	
14.	ustawa ooś	art. 54 ust. 1	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	Nadanie art. 54 ust. 1 brzmienia: „Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub 47 ust. 1, poddaje projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, a w przypadku dotyczącym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz piano zagospodarowania przestrzennego wraz z opracowaniem ekofizjograficznym opiniowaniu przez właściwe organy, o których mowa w art. 57 i art. 58. Właściwe organy wydają opinię w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii.”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia w pkt. 9-12.
15.	ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym („upzp”)	art. 11 pkt 3 (zmieniany w art. 4 pkt 1 projektu)	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	Nadanie zmienianemu art. 11 pkt 3 brzmienia: „3) sporządza projekt stadium, rozpatrując wnioski, o których mowa w pkt 1, wraz z opracowaniem ekofizjograficznym i prognozą oddziaływania na środowisko, o ile jest wymagana, uwzględniając ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa, a także strategii rozwoju ponad lokalnego oraz strategii rozwoju gminy, jeżeli takie strategię istnieją, oraz strategiczne mapy hałasu jeżeli zostały sporządzone”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia w pkt. 9-12.

16.	upzp	art. 17 pkt 4 (zmieniany w art. 4 pkt 2 projektu)	Krajowa Komisja Ocen Oddziaływania na Środowisko	Uzupełnienie zmiany art. 17 pkt 4) w ten sposób, że nadanie art. 17 pkt 4 brzmienia: „4) sporządza projekt planu miejscowego rozpatrując wnioski, o których mowa w pkt 1, wraz z opracowaniem ekofizjograficznym i prognozą oddziaływania na środowisko”. <i>Uzasadnienie jak w nr 9</i>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wyjaśnienia w pkt. 9-12.
17.	ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny („kodeks cywilny”)	art. 649 ¹ § 2a (dodawany w art. 2 projektu)	GDDKiA	Proponowane dodanie w art. 649 ¹ § 2a jest ze wszęch miar pożądane. Jednakże użyte sformułowanie „zabezpieczenie środków” rodzi wątpliwości interpretacyjne dotyczące tego w jaki sposób zamawiający ma wykazać, że środki te zostały zabezpieczone. Ani ustawa o finansach publicznych, ani wydane na jej podstawie rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad finansowania inwestycji z budżetu państwa, ani ustawa o Krajowym Funduszu Drogowym nie posługuje się sformułowaniem „zabezpieczenie środków”. Zmiana ww. przepisu w zaproponowanej formie spowoduje, że jedynym możliwym sposobem wykazania, że Skarb Państwa posiada zabezpieczone środki będzie powoływanie się na uchwaloną ustawę budżetową lub jej projekt oraz plan finansowy Krajowego Funduszu Drogowego. Rodzi to jednak obawę, czy taki sposób wykazania zabezpieczenia będzie wystarczający i czy niejednoznaczność przepisów nie będzie wykorzystywana przez wykonawców w celu skorzystania z możliwości odstąpienia od umowy na podstawie art. 649 ⁴ Kodeksu cywilnego. Ponadto projekt ustawy nie zawiera przepisu przejściowego odnoszącego się do zmiany w Kodeksie Cywilnym. Zgodnie z § 30 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2022 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” konieczne jest określenie w przepisach przejściowych „wpływu nowej albo	<u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u> Nowe brzmienie art. 649 ¹ kodeksu cywilnego zaproponowane w projekcie zakłada wyłączenie Skarbu Państwa z obowiązku udzielania gwarancji zapłaty.

				<p>znowelizowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy albo ustaw dotychczasowych bez względu na to, czy do tych stosunków zamierza się stosować przepisy dotychczasowe, przepisy nowe czy przepisy regulujące ten wpływ w sposób odmienny od przepisów dotychczasowych i przepisów nowych”. W ocenie GDDKiA przepis przejściowy powinien przewidywać, że nowe brzmienie art. 649¹ Kodeksu cywilnego ma zastosowanie także do już zawartych umów, w tym do umów w ramach których wykonawca zażądał od inwestora udzielenia gwarancji, jak również do umów w których gwarancja zapłaty na rzecz wykonawcy została ustanowiona i jest cyklicznie przez inwestora przedłużana (co wiąże się z koniecznością cyklicznego ponoszenia przez inwestorów kosztów przedłużenia gwarancji).</p>	
18.	ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych („specustawa drogowa”)	ogólna uwaga	GDDKiA	<p>W chwili obecnej zmiany przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (dalej: „specustawa drogowa”), także w zakresie zawartym w przedstawionym projekcie, procedowane są w ramach kilku innych projektów aktów prawnych, m.in. w projekcie ustawy o usprawnieniu procesu inwestycyjnego Centralnego Portu Komunikacyjnego (nr UD259) – art. 24, a także projekcie ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw (nr UD300) – art. 4.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Projektowana ustawa została dostosowana do aktów prawnych, które weszły w życie, w tym do ustawy z dnia 22 lipca 2022 r. o usprawnieniu procesu inwestycyjnego Centralnego Portu Komunikacyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1846).</p>
19.	specustawa drogowa	art. 18b (art. 6 pkt 3 projektu)	GDDKiA	<p>Zgodnie z uzasadnieniem projektu, celem dodania art. 18b (art. 6 pkt 3 projektu) jest chęć wprowadzenia bezpłatności w korzystaniu przez GDDKiA z rejestru cen nieruchomości prowadzonego przez starostów. GDDKiA w pełni</p>	<p><u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u> W wyniku uwag MRiT oraz PUODO przepis art. 18b został wykreślony.</p>

			<p>popiera ten zamysł. Zaproponowana treść przepisu jednak tej bezpłatności nie zapewnia. Choć proponowany przepis w ust. 1 mówi o udzieleniu GDDKiA dostępu m.in. do rejestru cen nieruchomości, o którym mowa w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, to kolejne ustępy odnoszą się już jedynie do ewidencji gruntów i budynków, następne ustępy tego przepisu regulują już jedynie dostęp do centralnego repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków zgromadzonych w zintegrowanym systemie informacji o nieruchomościach. Przepis pomija dostęp do rejestru cen nieruchomości, w szczególności nie reguluje kwestii, że dostęp ten ma być nieodpłatny.</p> <p>Należy w tym miejscu podkreślić, że rejestr cen nieruchomości nie jest ujęty w zintegrowanym systemie informacji o nieruchomościach, o którym mowa w art. 24b ustawy - Prawo geodezyjne i kartograficzne. Wydaje się, że nie stanowi on również elementu ewidencji gruntów i budynków – co wynika z porównania definicji, struktury i zasad płatności. Stąd brak szczególnych regulacji w dalszych zapisach przepisu odnoszących się do dostępu do rejestru cen powoduje, że dostęp ten w praktyce będzie niemożliwy w sposób zgodny z intencją projektodawcy.</p> <p>GDDKiA proponuje następujące brzmienie art. 18b (tekstem pogrubionym pokazano proponowane zmiany):</p> <p>„Art. 18b. 1. W celu realizacji swoich zadań Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jest uprawniony do wykorzystywania baz danych ewidencji gruntów i budynków oraz rejestrów cen nieruchomości, o których mowa w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. -</p>	
--	--	--	--	--

				<p>Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990).</p> <p>2. Główny Geodeta Kraju zapewnia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad bezpośredni dostęp do centralnego repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków wchodzącego w skład zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach, bez możliwości ich modyfikowania, za pomocą oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2021 r. poz. 2070).</p> <p>3. Do dnia utworzenia dla danego powiatu bazy danych zawartych w centralnym repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków podlegającej bieżącej aktualizacji w powiązaniu z procesem aktualizacji bazy danych ewidencji gruntów i budynków, starosta zapewnia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad stały dostęp do danych bazy danych ewidencji gruntów i budynków, bez możliwości ich modyfikowania, za pomocą usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 214).</p> <p>4. Starosta zapewnia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad bezpośredni dostęp do danych zawartych w rejestrze cen nieruchomości, bez możliwości ich modyfikowania, za pomocą usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.</p> <p>5. Dostęp o którym mowa w ust. 2-4 zapewniany jest się w sposób ciągły, bez konieczności</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>składania wniosku. Przepis art. 15a ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne stosuje się. Organy, o których mowa w ust. 2-4, określają wraz z Generalnym Dyrektorem Dróg Krajowych i Autostrad, w drodze porozumienia, techniczne i organizacyjne warunki dostępu do zbiorów danych.</p> <p>6. Do czasu zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 5, oraz w przypadku gdy ze względu na warunki techniczne nie jest możliwe zapewnienie dostępu, o którym mowa w ust. 5, udostępnianie baz danych, o których mowa w ust. 1, następuje każdorazowo w postaci elektronicznej, niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.</p> <p>7. Na wniosek zarządcy drogi Główny Geodeta Kraju oraz starosta zapewniają mu dostęp, o którym mowa w ust. 2-4. Przepis ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>8. Dostęp, o którym mowa w ust. 2-4 oraz 7, jest nieodpłatny. Przepisów art. 40c ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne nie stosuje się.”.</p>	
20.	specustawa drogowa	art. 11ba-11be	GDDKiA	<p>1. Niezależnie od powyższego GDDKiA pragnie zwrócić uwagę na potrzebę wprowadzenia także innych rozwiązań w specustawie drogowej, które w sposób pozytywny wpłyną na tempo i efektywność procesu inwestycyjnego. Poniżej przedstawiam propozycję zmian wraz z ich uzasadnieniem:</p> <p>1) wprowadzenie nowego przepisu – w zakresie usuwania kolizji dróg z obiektami liniowymi: po art. 11b dodaje się art. 11ba-11be w brzmieniu:</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Kwestie te były analizowane i ze względu na trudności w uzgodnieniu ich z innymi resortami w ramach Rady Ministrów nie zostały zawarte w przedmiotowym projekcie ustawy. Ponadto wprowadzenie nowych etapów w ramach uzgodnień z podmiotami prywatnymi zarządzającymi sieciami uzbrojenia terenu – w postaci dodatkowej decyzji wojewody może odnieść skutek przeciwny wobec planowanego tj. spowolnienie procesu przygotowania inwestycji drogowych</p>

				<p>„Art. 11ba. Jeżeli realizacja projektowanej drogi publicznej powoduje konieczność:</p> <p>1) usunięcia kolizji projektowanej drogi z siecią uzbrojenia terenu lub innym obiektem realizującym cel publiczny - właściwy zarządca drogi uzgadnia warunki techniczne usunięcia kolizji z właścicielem lub zarządcą sieci lub obiektu;</p> <p>2) usytuowania drogi publicznej na nieruchomości stanowiącej własność skarbu państwa - właściwy zarządca drogi uzgadnia warunki korzystania z tej nieruchomości z jej zarządcą, chyba że zamierza w inny sposób uzyskać prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.</p> <p>Art. 11bb. 1. Uzgodnienie warunków technicznych usunięcia kolizji następuje poprzez:</p> <p>1) brak zgłoszenia zastrzeżeń do sposobu usunięcia kolizji w toku narady koordynacyjnej, o której mowa w art. 28b ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, lub</p> <p>2) dokonanie indywidualnego uzgodnienia sposobu usunięcia kolizji.</p> <p>2. Właściwy zarządca drogi uwzględnia przy realizacji inwestycji warunki techniczne usunięcia kolizji określone przez właściciela lub zarządcę sieci lub obiektu, w tym warunki dotyczące okresu wyłączenia sieci lub obiektu w użytkowania. W przypadku, gdy jedynym sposobem usunięcia kolizji jest rozbiórka i ponowne wybudowanie sieci lub obiektu właściciel lub zarządca może określić parametry techniczne nowej sieci lub urządzenia.</p> <p>3. Właściciel lub zarządca sieci lub obiektu nie może uzależniać uzgodnienia warunków technicznych usunięcia kolizji od wykonania przez zarządcę drogi świadczeń lub warunków niezwiązanych bezpośrednio z usunięciem kolizji.</p>	<p>poprzez wydłużenie uzgodnień o etap odwołania od decyzji wojewody lub skarg sądowych.</p>
--	--	--	--	---	--

			<p>W szczególności właściciel lub zarządca nie może uzależniać uzgodnienia od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wybudowania dodatkowych obiektów budowlanych; 2) ulepszenia, w stosunku do stanu dotychczasowego, parametrów technicznych sieci lub obiektu, chyba że konieczność takiego ulepszenia wynika z przepisów prawa; 3) przekazania środków pieniężnych na rzecz właściciela, zarządcy lub innego podmiotu. <p>4. Uzgodnienie warunków technicznych usunięcia kolizji wygasa, jeżeli właściwy zarządca drogi nie uzyska w terminie 3 lat od dnia dokonania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Termin wygaśnięcia uzgodnienia nie biegnie w okresie trwania postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.</p> <p>Art. 11bc. 1. Zarządca drogi publicznej uzgadnia warunki korzystania z nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa z zarządcą tej nieruchomości w drodze umowy.</p> <p>2. Umowa określa prawa stron do korzystania z nieruchomości oraz zasady realizacji przez strony obowiązków związanych z utrzymaniem nieruchomości, w tym utrzymaniem obiektów budowlanych oraz ponoszeniem opłat i podatków.</p> <p>3. Zajęcie nieruchomości w celu budowy i użytkowania drogi publicznej następuje nieodpłatnie.</p> <p>4. Zarządca nieruchomości nie może uzależniać zawarcia umowy od wykonania przez zarządcę drogi świadczeń lub warunków niezwiązanych bezpośrednio z korzystaniem z nieruchomości. W szczególności</p>	
--	--	--	--	--

				<p>zarządca nieruchomości nie może uzależniać zawarcia umowy od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wybudowania lub ulepszenia obiektów lub urządzeń znajdujących się na nieruchomości na której sytuowania ma być droga publiczna lub związanych z tą nieruchomością; 2) przekazania środków pieniężnych na rzecz zarządcy lub innego podmiotu. <p>Art. 11bd. 1. W przypadku niedokonania uzgodnienia, o którym w art. 11bb ust. 1 pkt 2 lub nie zawarcia umowy o której mowa w art. 11bc ust. 1 w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez zarządcę drogi publicznej, warunki usunięcia kolizji lub warunki korzystania z nieruchomości określa wojewoda w drodze decyzji.</p> <p>2. Wojewoda wydaje decyzję w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku.</p> <p>3. Stronami postępowania są zarządca drogi publicznej oraz właściciela lub zarządcę sieci lub obiektu albo zarządca nieruchomości Skarbu Państwa.</p> <p>4. Wydając decyzję dotyczącą usunięcia kolizji wojewoda uwzględnia uzasadnione stanowisko właściciela lub zarządcy sieci lub obiektu. Przepis art. 11bb ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. Wydając decyzję dotyczącą warunków korzystania z nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa wojewoda uwzględnia uzasadnione stanowisko zarządcy nieruchomości. Wojewoda określa podział praw i obowiązków stron proporcjonalnie do stopnia korzystania z nieruchomości. Przepis art. 11bc ust. 3 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 11be. 1. Zarządca drogi publicznej wykonuje roboty budowlane związane z usunięciem kolizji w sposób minimalizujący negatywne skutki właściciela lub zarządcy sieci lub</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>urządzenia, w szczególności ogranicza do minimum okres wyłączenia sieci lub urządzenia z użytkowania.</p> <p>2. Właściwy zarządca drogi dołącza do projektu budowlanego lub zgłoszenia budowy kopię protokołu z narady koordynacyjnej lub kopię indywidualnego uzgodnienia likwidacji kolizji.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Przepis ma na celu uregulowanie zasad współpracy pomiędzy:</p> <p>1) inwestorem drogowym a podmiotami władającymi sieciami uzbrojenia terenu (m.in. linie energetyczne, gazociągi, wodociągi) lub obiektem realizującym cel publiczny (np. urządzeniem wodnym, torowiskiem tramwajowym, obiektem lotniczym lub obronnym) – w zakresie technicznego sposobu usunięcia kolizji oraz</p> <p>2) inwestorem drogowym a zarządcą nieruchomości Skarbu Państwa – w zakresie korzystania z nieruchomości po wybudowaniu drogi.</p> <p>Problem wskazany w pkt 1 jedynie częściowo jest regulowany przepisami Prawa geodezyjnego i kartograficznego, które dają podstawę do przeprowadzenia narad koordynacyjnych. Jednakże nie w każdym przypadku przepisy te mają zastosowanie (dotyczą one tylko sytuowania sieci na niektórych obszarach kraju), a ponadto nie regulują one sytuacji, w której inwestor drogowy i właściciel sieci lub obiektu nie są w stanie wypracować wspólnego stanowiska.</p> <p>Z tego względu w art. 11bb określono sposób uzgadniania przez inwestora drogowego i właściciela lub zarządcę sieci lub obiektu warunków technicznych usunięcia kolizji, rozumianej jako sytuacja, w której budowa drogi</p>	
--	--	--	---	--

				<p>jest nie do pogodzenia z dalszym funkcjonowaniem sieci lub obiektu w dotychczasowym kształcie. Uzgodnienie takie określać ma techniczne i organizacyjne warunki usunięcia kolizji oraz określa warunki, jakich właściciel lub zarządca nie może stawiać w zamian za dokonanie uzgodnienia. Uzgodnienia należy dokonać w terminie 30 dni.</p> <p>Problem wskazany w pkt 2 dotyczy sytuacji, w której inwestycja drogowa ma przechodzić przez tereny należące do Skarbu Państwa i znajdujące się w zarządzie innych podmiotów niż zarządca drogi (np. Wód Polskich, Lasów Państwowych, PKP czy MON). W sytuacji takiej przepisy ustawy nie przewidują wyłączenia ani ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości (Skarb Państwa już teraz jest właścicielem tych nieruchomości). W takim przypadku istnieje potrzeba zawarcia umowy, która regulowałaby sposób korzystania z nieruchomości przez dotychczasowego oraz nowego zarządcę. Umowa ta regulować ma m.in. zasady ponoszenia kosztów na utrzymanie wspólnej nieruchomości i znajdujących się na niej urządzeń. Umowa powinna zostać zawarta w terminie 30 dni.</p> <p>W przypadku braku porozumienia opisanego w pkt 1 lub 2 inwestor drogowy może wystąpić o rozstrzygnięcie sporu do wojewody. Wojewoda rozstrzyga ten spór w drodze decyzji.</p>	
21.	specustawa drogowa	art. 13	GDDKiA	<p>2) w art. 13 - w zakresie przekazywania do zasobu Skarbu Państwa nabytych resztówek:</p> <p>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 4, jeżeli przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Proponowane zmiany niekoniecznie przyczyniłyby się do przyspieszenia inwestycji – czasami resztówki powinny być pozostawiane w zarządzie GDDKiA, gdyż w przyszłości mogą być potrzebne do rozbudowy drogi i stanowią swoistą</p>

			<p>zarządca drogi jest obowiązany do nabycia w drodze umowy, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości.”,</p> <p>b) po ust. 3 dodaje się ust. 4-7 w brzmieniu:</p> <p>„4. Z dniem zawarcia umowy o której mowa w ust. 3 nabyta na rzecz Skarbu Państwa nieruchomość wchodzi do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa. Z tym dniem właściwy starosta na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami gospodaruje przedmiotową nieruchomością. Art. 17 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie stosuje się.</p> <p>5. Notariusz sporządzający umowę, o której mowa w ust. 3, w terminie 7 dni od dnia jej zawarcia, przesyła wypis aktu notarialnego tej umowy właściwemu staroście.</p> <p>6. Cena nabycia nieruchomości, o której mowa w ust. 3, nie może być wyższa od wartości rynkowej praw do tej nieruchomości, oszacowanej przez rzeczoznawcę majątkowego, określonej dla dotychczasowego sposobu zagospodarowania, według stanu i przeznaczenia na dzień wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej przez organ I instancji, na podstawie której nastąpiło wydzielenie nieruchomości.</p> <p>7. Właściwy zarządca drogi w ciągu 30 dni od zawarcia umowy, o której mowa w ust. 3 dokonuje na rzecz zbywcy zapłaty ceny nabycia nieruchomości o której mowa w ust. 3.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>W aktualnym stanie prawnym, po nabyciu przez GDDKiA tzw. resztówki, aby można było ją przekazać do zasobu nieruchomości Skarbu</p>	<p>rezervę terenu. Zatem przekazywanie resztówek do Zasobu Skarbu Państwa nie powinno następować automatycznie, lecz tak jak do tej pory w tych przypadkach kiedy zarządca drogi stwierdzi, że jest ona mu zbędna.</p>
--	--	--	---	--

				<p>Państwa niezbędne jest przygotowanie protokołu zdawczo-odbiorczego, a następnie przekazanie jej „ręcznie” właściwemu staroście. Starostowie przejęcia tego rodzaju nieruchomości traktują niejako zło konieczne. Dodatkowo na tym tle pojawiają się rozbieżności w interpretacji czy taka nieruchomość nabywana jest w trwałą zarząd przez GDDKiA oraz czy w związku z przekazaniem jej do zasobu Skarbu Państwa należy dodatkowo wygasić to prawo. Poszczególni starostowie w sposób odmienny interpretują powyższe kwestie, co często znacznie wydłuża przekazanie tego rodzaju nieruchomości do zasobu Skarbu Państwa.</p> <p>Wprowadzenie do specustawy drogowej przedmiotowej zmiany, na wzór regulacji istniejących już w ustawie o transporcie kolejowym, spowoduje bezpośrednie przekazywanie „resztówek” starostom, bez konieczności ustanawiania i późniejszego wygaszania trwałego zarządu na rzecz GDDKiA, co przyczyni się do znacznego zwiększenia efektywności w gospodarowaniu nieruchomościami przez GDDKiA.</p>	
22.	specustawa drogowa	art. 16	GDDKiA	<p>3) w art. 16 - w zakresie wydania nieruchomości:</p> <p>w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej określa termin odpowiednio wydania nieruchomości lub wydania nieruchomości i opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń. Termin ten, w zakresie budynków, nie może być krótszy niż 120 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się wykonalna.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wątpliwości budzi kwestia czy proponowana zmiana art. 16 ust. 2 faktycznie usprawniłaby proces realizacji inwestycji – chodzi zwłaszcza o sytuację nadania decyzji ZRID rygoru natychmiastowej wykonalności. Wydaje się, że odniesienie się do decyzji „wykonalnej” oznaczałoby konieczność odczekiwania 120 dni od decyzji z nadanym rygorem natychmiastowej wykonalności, co wydłużyłoby termin</p>

				<p>Proponowana zmiana określa początek liczenia terminu na wydanie nieruchomości od dnia w którym decyzja stała się wykonalna (aktualnie termin liczony jest od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. Zmiana ta ma na celu usprawnienie procesu realizacji inwestycji. Należy bowiem pamiętać o tym, że decyzja staje się wykonalna, jeżeli został jej nadany rygor natychmiastowej wykonalności albo gdy przed upływem terminu do wniesienia odwołania wszystkie strony zrzekły się prawa do wniesienia odwołania albo jest zgodna z żądaniem wszystkich stron (art. 130 KPA).</p>	<p>objęcia nieruchomości, zamiast go skrócić.</p>
23.	specustawa drogowa	art. 17	GDDKiA	<p>4) w art. 17 - w zakresie egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu:</p> <p>a) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji, o której mowa w ust. 1, a także określonych w ust. 4b stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Egzekucję tych obowiązków przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku właściwego zarządcy drogi.”,</p> <p>b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. W przypadku braku przedstawienia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego w związku z egzekucją obowiązku wynikającego z ust. 4b, koszty lokalu zamiennego, o którym mowa w ust. 4a ponosi gmina.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie trybu egzekucji z obowiązków określonych w art. 17. Zastosowanie egzekucji administracyjnej w odniesieniu do braku realizacji obowiązku opróżnienia lokalu zastępczego przyspieszy działania zarządców dróg. W obowiązującym</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Proponowany przepis rodzi niebezpieczeństwo obstrukcji procesu inwestycyjnego lub sprzeciwu samorządów. Np. w sytuacji gdy gmina nie wskaże lokalu zamiennego, a zarządca drogi również nie będzie zobowiązany do jego wskazania mogłoby dochodzić do niezajmowania nieruchomości zamieszkałej – nawet po uzyskaniu rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Ponadto zmiany, które wpływają na koszty samorządu terytorialnego powinny być oszacowane w OSR, zatem konieczne byłoby wskazanie źródła pokrycia dodatkowych kosztów dla gmin z budżetu państwa.</p>

				<p>stanie prawnym konieczna jest sprawa sądowa o eksmisję i długotrwała egzekucja komornicza. Proponuje się również określić podmiot ponoszący koszty lokali zastępczych w przypadku braku możliwości zapewnienia lokalu socjalnego (jeżeli prawo do lokalu socjalnego przysługuje).</p>	
24.	specustawa drogowa	art. 18	GDDKiA	<p>5) w art. 18 - w zakresie terminu wypłaty odszkodowania: w art. 18 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Odszkodowanie ustalone w decyzji, o której mowa w art. 12 ust. 4g, podlega wypłacie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu stała się ostateczna. Przepis art. 12 ust. 5b stosuje się odpowiednio.”. <i>Uzasadnienie:</i> Aktualnie w przypadku decyzji odszkodowawczych wydawanych na podstawie ZRID z nadanym rygorem natychmiastowej wykonalności odszkodowanie podlega wypłacie w terminie 14 dni od dnia uostatecznienia się decyzji ZRID. Dlatego też zdarzają się sytuacje, w których pomimo ostatecznej decyzji odszkodowawczej odszkodowanie w pełnej kwocie nie może zostać wypłacone bowiem nadal toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji ZRID. Wypłacie podlega wówczas jedynie zaliczka na podstawie art. 12 ust. 5a specustawy drogowej. Powyższa sytuacja, w praktyce, rodzi wiele problemów, ponieważ postępowanie odwoławcze od decyzji ZRID może trwać nawet 2 lata. Wówczas, pomimo faktycznego przejęcia nieruchomości, rozpoczęcia na niej realizacji inwestycji, odszkodowanie w pełnej wysokości nie może zostać wypłacone. Należy w tym miejscu podkreślić, że przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u> Wprowadzenie obowiązku zapłaty całego odszkodowania bez oczekiwania na ostateczność decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z rygorem natychmiastowej wykonalności budzi poważne wątpliwości. Proponowane zmiany są korzystne dla obywateli jednakże istnieje ryzyko z odzyskaniem wypłaconego odszkodowania w przypadku uchylecia decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.</p>

				regulujące kwestię wypłaty odszkodowania, do których stosowania w tym zakresie odsyła specustawa drogowa uzależniają wypłatę odszkodowania od odjęcia praw do nieruchomości, a z tym mamy do czynienia dopiero z chwilą ustatecznienia się decyzji ZRID. W ocenie GDDKiA w związku z faktycznym zajęciem nieruchomości znacznie wcześniej niż termin, w którym decyzja zezwalająca na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, odszkodowanie w pełnej wysokości powinno zostać wypłacone już po ustatecznieniu się decyzji odszkodowawczej.	
25.	specustawa drogowa	art. 18	GDDKiA	<p>5) w art. 18 - w zakresie obowiązku zapewnienia gruntów zastępczych na odtworzenie rodzinnego ogrodu działkowego</p> <p>w art. 18 ust. 1g uchyla się pkt 3.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>W chwili obecnej, w przypadku przejęcia nieruchomości, na której zlokalizowany jest rodzinny ogród działkowy, obowiązkiem GDDKiA jest wypłacenie odszkodowania za odjęte prawo – użytkowania wieczystego lub użytkowania w myśl art. 12 ust. 4a i 4c specustawy drogowej, a także wypłacić działkowcom odszkodowanie za stanowiące ich własność nasadzenia, urządzenia i obiekty znajdujące się na działkach, wypłacić stowarzyszeniu ogrodowemu - odszkodowanie za stanowiące jego własność urządzenia, budynki i budowle rodzinnego ogrodu działkowego przeznaczone do wspólnego korzystania przez użytkujących działki i służące do zapewnienia funkcjonowania ogrodu oraz zapewnić grunty zastępcze na odtworzenie rodzinnego ogrodu działkowego (stosownie do art. 18 ust. 1g). Powyższe regulacje stawiają stowarzyszenia ogrodowe w uprzywilejowanej pozycji w stosunku</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja taka znajdowała się pierwotnie w projekcie ustawy, jednak została usunięta przez Zespół do spraw Programowania Prac Rządu.</p>

				<p>do pozostałych wyłączonej osób. Powinny one bowiem otrzymać podwójny ekwiwalent - odszkodowanie za odjęte prawo oraz grunty zastępcze na odtworzenie ROD. W orzecznictwie podkreśla się, że regułą powinno być ustalenie odszkodowania za wygasłe prawo w miejsce zapewnienia gruntów zastępczych (wyroki NSA z 20 lutego 2013 r., sygn. akt I OSK 1710/11, z 22 października 2014 r., sygn. akt I OSK 792/13 i I OSK 443/13).</p> <p>Wprowadzenie do specustawy drogowej przedmiotowej zmiany, na wzór regulacji istniejących już w ustawie o transporcie kolejowym, pozwoli na wyeliminowanie istniejących aktualnie wątpliwości dot. przyznania stowarzyszeniu ogrodowemu gruntów zastępczych a tym samym stawianiem ich w pozycji uprzywilejowanej względem innych wyłączonej podmiotów.</p>	
26.	specustawa drogowa	art. 19 ust. 2	GDDKiA	<p>7) w art. 19 ust. 2 - w zakresie wypłaty odszkodowania z tytułu strat poniesionych na skutek rozwiązania umów dzierżawy, najmu lub użyczenia:</p> <p>w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Jeżeli przeznaczona na pasy drogowe nieruchomość stanowiąca własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego została uprzednio wdzierżawiona, wynajęta lub użyczona, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanowi podstawę do wypowiedzenia przez właściwego zarządcę drogi umowy dzierżawy, najmu lub użyczenia ze skutkiem natychmiastowym. Za straty poniesione na skutek rozwiązania umowy przysługuje odszkodowanie wypłacane przez podmiot, który nieruchomość wdzierżawił, wynajął lub użyczył.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zmiana polegająca na jednoznacznym wskazaniu, że odszkodowanie za straty poniesione na skutek rozwiązania umowy dzierżawy, najmu w związku z decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej ma ponosić podmiot który wdzierżawił, wynajął nieruchomość (Skarbu Państwa albo jednostek samorządu terytorialnego) budzi poważne wątpliwości. Zaproponowany kierunek zmian jest zbyt daleko idąca, aby za negatywne skutki wynikające z działania zarządcy drogi nie płacił zarządca drogi.</p>

				<p>W aktualnym stanie prawnym regulacja zawarta w art. 19 ust. 2 zdanie drugie specustawy drogowej nie precyzuje, który podmiot jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania z tytułu strat poniesionych na skutek rozwiązania umów dzierżawy, najmu lub użyczenia. Jak wynika z zasad cywilnych, takim podmiotem powinien być dotychczasowy wydzierżawiający/wynajmujący/użyczający dany grunt. Powyższe jest również uzasadnione okolicznością, że w art. 19 ust. 2 w dotychczasowym brzmieniu, nie wskazano w sposób jednoznaczny, że podmiotem zobowiązanym do wypłaty tego rodzaju odszkodowania powinien być inwestor. Prowadzi to do wniosku, że w chwili obecnej brak jest podstawy prawnej, by to inwestor mógł realizować tego typu wydatki bez naruszenia przepisów regulujących odpowiedzialność z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W konsekwencji należy uznać, że jednoznaczne wskazanie podmiotu zobowiązanego do wypłaty ww. odszkodowania zakończy w tym zakresie stan niepewności prawnej i rozwieje pojawiające się na tym gruncie uzasadnione wątpliwości.</p>	
27.	specustawa drogowa	art. 20	GDDKiA	<p>3) w art. 20 - w zakresie ustanawiania trwałego zarządu: w art. 20 uchyla się ust. 4 i 5. <i>Uzasadnienie:</i> Art. 20 specustawy drogowej zawiera obowiązek wydania odrębnej decyzji o ustanowieniu trwałego zarządu w sytuacjach określonych w ust. 1 i 2, natomiast w przypadku o którym mowa w ust. 3 ustanowienie trwałego zarządu następuje na podstawie decyzji ZRID. Sytuacje opisane w ust. 1, 2 i 3 są ze sobą tożsame,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Taki przepis znajduje się w ustawie z dnia 22 lipca 2022 r. o usprawnieniu procesu inwestycyjnego Centralnego Portu Komunikacyjnego . Nie ma zatem potrzeby powtarzać go w przedmiotowym projekcie.</p>

				<p>nie ma więc powodu by ustanowienie trwałego zarządu następowało w różny sposób.</p> <p>Uchylenie ust. 4 spowoduje, że ustanowienie trwałego zarządu w sytuacjach opisanych w ust. 1, 2 i 3 będzie następowało tylko na podstawie decyzji ZRID bez konieczności wydawania w tym zakresie odrębnej decyzji administracyjnej.</p> <p>Usunięcie obowiązku uzyskania przez GDDKiA tego rodzaju rozstrzygnięcia ułatwi i w znacznym stopniu przyspieszy ujawnianie ww. prawa we właściwych księgach wieczystych.</p> <p>Ponadto należy zwrócić uwagę na to, że konieczność wydawania decyzji, która wynika z art. 20 dodatkowo obciąża organy wojewódzkie, których pracownicy są już i tak przeciążeni prowadzeniem dużej ilości innych postępowań administracyjnych należących do ich właściwości.</p> <p>Przykładem może być postępowanie sprawie ustalenia odszkodowania za nieruchomości przejęte na potrzeby inwestycji realizowanych przez GDDKiA. Z kolei uchylenie ust. 5 stanowi logiczną konsekwencję uchylenia ust. 4.</p>	
28.	specustawa drogowa	art. 20b	GDDKiA	<p>9) w art. 20b – w zakresie wycinki drzew i krzewów:</p> <p>w art. 20b ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Lasy Państwowe, zarządzające nieruchomościami, o których mowa w art. 11f ust. 1 pkt 6, na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, są obowiązane do dokonania nieodpłatnie wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia w terminie wyznaczonym przez zarządcę drogi.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Proponowana zmiana pozwoli na znaczne usprawnienie procesu inwestycyjnego, co niewątpliwie przyczyni się do zwiększenia</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Należy wskazać, że przepis w aktualnym brzmieniu wskazuje, że termin wycinki drzew określony jest odrębnym porozumieniem między Lasami Państwowymi a właściwym zarządcą drogi.</p> <p>Przepis w aktualnym brzmieniu daje możliwość wspólnego uzgodnienia dogodnego terminu dla obu stron, który w przypadku Lasów Państwowych jest zależny od możliwości mobilizacji osób i sprzętu do wykonania czynności,</p>

				<p>efektywności realizacji nowobudowanych odcinków dróg krajowych.</p>	<p>z zachowaniem m.in. zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów z zakresu ochrony przyrody etc.</p> <p>Proponowana zmiana spowoduje w jednostronnym trybie nakazowym realizację przez jednostki Lasów Państwowych czynności, które nie są wpisane, jako ich podstawowa działalność tj. realizacja działań z zakresu gospodarki leśnej.</p> <p>Wydaje się, że powyższa kwestia powinna dalej mieć charakter dwustronnego porozumienia.</p> <p>Propozycja jest zbyt daleko idąca, aby zarządca drogi jednostronnie wyznaczał termin dla lasów na wycinkę drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcie bez jakiegokolwiek ograniczenia minimalnego czy też maksymalnego tego terminu.</p>
29.	specustawa drogowa	art. 31a	GDDKiA	<p>10) wprowadzenie nowego przepisu – w zakresie podziału inwestycji drogowej na odcinki, za budowę których odpowiedzialni są odrębni kierownicy budowy:</p> <p>po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 31a. 1. Inwestor może podzielić zamierzenie budowlane objęte jednym zezwoleniem na realizację inwestycji drogowej na odcinki.</p> <p>2. Dla każdego odcinka ustanawia się odrębnego kierownika budowy oraz opracowuje i prowadzi odrębną dokumentację budowy.</p> <p>3. Inwestor może ustanowić jednego inspektora nadzoru inwestorskiego dla całego zamierzenia</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Kwestie te były analizowane przez projektodawcę i uznano, że stanowią one raczej problem z interpretacją obowiązujących przepisów i współpracy z resortem budownictwa niż wymagają interwencji legislacyjnej.</p>

				<p>budowlanego lub ustanowić kilku inspektorów dla poszczególnych odcinków.</p> <p>4. Podziału zamierzenia budowlanego na odcinki inwestor dokonuje w zawiadomieniu o zamierzonym terminie rozpoczęcia robót budowlanych, wskazując granice pomiędzy poszczególnymi odcinkami.”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p> <p>Przepis ma na celu umożliwienie dokonania podziału inwestycji objętej jedną decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID) na odcinki w celu ustanowienia dla każdego z tych odcinków odrębnego kierownika budowy. Rozwiązanie to jest de facto stosowane na niektórych inwestycjach drogowych. Konsekwencją takiego podziału będzie również odrębne prowadzenie dla każdego odcinka dokumentacji budowy, w tym dziennika budowy.</p>	
30.	specustawa drogowa	art. 32a	GDDKiA	<p>11) wprowadzenie nowego przepisu – w zakresie zmiany definicji istotnego odstąpienia od projektu budowlanego:</p> <p>po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 32a. Odstąpienie od zatwierdzonego projektu budowlanego, w zakresie objętym projektem zagospodarowania terenu w liniach rozgraniczających drogi, nie stanowi istotnego odstąpienia, o którym mowa w art. 36a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, jeżeli inwestor uzyskał opinie, uzgodnienia, pozwolenia i inne dokumenty, wymagane przepisami szczególnymi. Dokumenty te inwestor załącza do wniosku o pozwolenie na użytkowanie lub zawiadomienia o zakończeniu budowy.”</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Kwestie te były analizowane przez projektodawcę i uznano, że propozycja rozszerzenia zakresu nieistotnego odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego jest zbyt daleko idąca i będzie trudność z jej uzgodnieniem z członkami Rady Ministrów.</p>
31.	ustawa ooś	uwaga ogólna	Główny Urząd Nadzoru Budowlanego	<p>Departament Prawny Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego, przekazuje do ewentualnego wykorzystania w procesie legislacyjnym,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu i jego pierwotne</p>

			(uwaga Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa)	<p>zgłoszony przez Polską Izbę Inżynierów Budownictwa postulat dotyczący przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.</p> <p>Polska Izba Inżynierów Budownictwa wskazuje na niewłaściwą kolejność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z decyzją o warunkach zabudowy, często wymagającą powtórzenia postępowania środowiskowego. W wielu przypadkach dopiero po uzyskaniu decyzji o warunkach zabudowy inwestor otrzymuje informacje niezbędne do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z uwagi na powyższe proponuje się wyeliminowanie obowiązku zachowania kolejności tj. uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy, a tym samym także decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Zyskiem dla inwestora będzie skrócenie procesu o wiele miesięcy poprzez możliwość równoległego procedowania obu postępowań, a także uniknięcie ryzyka obowiązku zmiany decyzji środowiskowej.</p>	założenia przyjęte przez Międzyresortowy Zespół do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
32.	przepisy przejściowe	art. 9 ust. 1 projektu	RDOŚ w Katowicach	<p>W art. 9 ust. 1 projektu zmiany: „Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.” proponuję dodać: „za wyjątkiem art. 1 ust. 1 pkt 6, pkt 8, pkt 10, pkt 12, pkt 13, które wchodzi w życie 14 dni od dnia ogłoszenia”.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p>	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Kierując się zasadą pewności prawa, projektodawca nie przewiduje takich przepisów przejściowych, które spowodują, że projektowane rozwiązania, które mogą istotnie wpłynąć na uczestników postępowania i ich prawa, znajdą zastosowanie w postępowaniach niezakończonych decyzją ostateczną. Należy też zauważyć,

				<p>Takie rozwiązanie usprawni prowadzenie postępowań dla inwestycji strategicznych, które zostały dodatkowo uwzględnione w zmianie ustawy między innymi związanych z wydobywaniem kopalin, a które zostały wszczęte przed wejściem w życie ustawy. Dla takich inwestycji nie będzie potrzeby sprawdzania zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Z uwagi na to, że są to przedsięwzięcia realizowane na dużych powierzchniach proces analizy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest czasochłonny, zatem celowe byłoby, aby w stosunku do wszczętych i niezakończonych inwestycji również stosować przepisy w brzmieniu nadanym przedmiotową zmianą.</p>	<p>że zaproponowana zmiana dodatkowo komplikuje postępowanie, np. w takim stanie faktycznym, gdy organ właściwy do wydania decyzji wysłał już dokumentację do organów uzgadniających i opiniujących na starych przepisach (czyli nie odmówił zgody na realizację inwestycji), a istnieje niezgodność z ustaleniami mpzp”. Po drugie, przepisy art. 64 i innych są zmieniane wz. z uzupełnieniem o konieczność dołączenia planu zagospodarowania wód morskich, jeśli inwestycja będzie realizowana na morzu, więc tutaj potencjalne stany faktyczne również komplikowałyby się znacznie w przypadku uwzględnienia uwagi (nie załączono wypisu, rysunku z planu morskiego na starych przepisach, po wszczęciu przepisy się zmieniają i jest już taki obowiązek</p>
33.	prawo ochrony środowiska („poś”)	art. 378 ust. 2a pkt 4 (art. 3 projektu)	Marszałek Województwa Mazowieckiego	<p>W art. 378 w ust. 2a pkt 4 otrzymuje brzmienie: „ 4) o których mowa w art. 237 oraz art. 362 ust. 1-3, w zakresie dróg innych niż autostrady i drogi ekspresowe, usytuowanych w miastach na prawach powiatu.”</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Postulujemy aby w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska zmienić treść art. 378 ust. 2a pkt 4 w celu rozrzedzenia kompetencji marszałka województwa w zakresie nałożenia obowiązku, o którym mowa w art. 237. Wprowadzana zmiana w ustawie -Prawo ochrony środowiska w zakresie wykonywania pomiarów hałasu (art. 175) umożliwi organom ochrony środowiska wykorzystywać przedmiotowe pomiary do prowadzenia postępowań na podstawie art. 237 i 362 ustawy - Prawo ochrony</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zgodnie z zasadami techniki prawodawczej przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości. Uregulowania znajdujące się w art. 378 w ust. 2a pkt 4 stanowią wystarczającą podstawę dla kompetencji Marszałków, a art. 175 w związku z art. 113 ust. 2 pkt 1., który zawiera odniesienie do rozporządzenia o dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku powinien być zawsze stosowany w zależności od rodzaju terenu faktycznie zagospodarowanego. Niezależnie od stwierdzenia konieczności sporządzenia przeglądu ekologicznego.</p>

				<p>środowiska. W ustawie - Prawo ochrony środowiska ustawodawca scedował na marszałka województwa zadanie związane z prowadzeniem postępowań, o których mowa w art. 362, jednakże nie uwzględnił art. 237 (obowiązek sporządzenia przeglądu ekologicznego). W przypadku dróg innych niż drogi ekspresowe i autostrady, usytuowanych w miastach na prawach powiatu marszałek województwa posiada kompetencje w zakresie prowadzenia postępowania administracyjnego w trybie art. 362 ustawy - Prawo ochrony środowiska (art. 378 ust. 2a pkt 4). Natomiast właściwym organem do nałożenia obowiązku sporządzenia przeglądu ekologicznego w tej sytuacji (art. 237) jest starosta (zgodnie z art. 378 ust. 1). Należy zauważyć, że ww. przegląd ekologiczny może stanowić podstawę do wszczęcia przez marszałka województwa postępowania administracyjnego w trybie art. 362 ustawy -Prawo ochrony środowiska. W związku z tym zasadne jest aby marszałek województwa, który prowadzi postępowanie w ww. trybie art. 362 ww. ustawy posiadał również kompetencje do nałożenia obowiązku sporządzenia przeglądu ekologicznego, tak jak jest to w przypadku innych dróg. Należy również zauważyć, że obecnie właściwym organem do nałożenia ww. obowiązku sporządzenia przeglądu ekologicznego jest starosta, który jest też zarządcą dróg innych niż autostrady i drogi ekspresowe, usytuowanych w miastach na prawach powiatu. Wobec powyższego sam na siebie nakłada obowiązek sporządzenia przeglądu ekologicznego.</p>	
34.	ustawa ooś	art. 77 ust. 1 pkt 3	Marszałek Województwa Opolskiego	<p>W przypadku inwestycji zaliczających się do przedsięwzięć kwalifikowanych jako instalacja, o której mowa w art. 201 ustawy z dnia 27 kwietnia</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Propozycja dot. art. 77 ust. 1 pkt 3, chociaż niesformułowana w formie</p>

			<p>2001 r. Prawo ochrony środowiska (wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego), dla których - w postępowaniu o udzielenie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - wymagane jest zasięgnięcie opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego, <u>wskazane jest doprecyzowanie przepisu art. 77 ust. 1 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez ustalenie zakresu ww. opinii.</u> Aktualnie organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego ocenia planowane do realizacji przedsięwzięcie w znacznej mierze w tym samym zakresie co RDOŚ, przy czym opinia organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego nie jest wiążąca. W ocenie tutejszego organu, z uwagi na to, że opiniowanie dotyczy przedsięwzięć wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego, <u>które muszą spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych,</u> w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych - zakres ww. opinii powinien być doprecyzowany i odnosić się do oceny planowanego przedsięwzięcia pod kątem spełniania wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych. Przedkładane do opiniowania materiały bardzo często nie zawierają analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia pod kątem spełniania wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik. W ocenie tutejszego organu <u>przepisy dotyczące zakresu</u></p>	<p>konkretnej propozycji przepisu, zmierza do tego, aby z jego treści wynikał obowiązek dla organu właściwego do wydawania pozwolenia zintegrowanego przedstawienia opinii dotyczącej procedowanego wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w zakresie wymagań wynikających z najlepszych dostępnych technik zgodnie z ustawę – Prawo ochrony środowiska. W propozycji nie wyrażono wprost intencji określenia wiążącego charakteru współdziałania w tym zakresie. Przy okazji zwrócono uwagę na potrzebę doprecyzowania w art. 66 ustawy ooŚ w taki sposób aby określić tam wymogi dla przedsięwzięć w zakresie najlepszych dostępnych technik w przypadku przedsięwzięć kwalifikowanych jako instalacja w rozumieniu art. 201 ust. 1 POŚ. Propozycja do art. 86 również nie sformułowana jako treść przepisu wskazuje na niekonieczność jego zmiany w taki sposób aby wyeliminować wątpliwości interpretacyjne, występujące w ocenie Marszałka Województwa Opolskiego m. in. w przypadku gdy pozwolenie zintegrowane wydawane jest przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, czy też w sytuacji gdy po wydaniu decyzji środowiskowej inwestor dokonuje zmian w planach inwestycyjnych co do zakresu przedsięwzięcia np. przewidywanych instalacji do redukcji emisji występując o</p>
--	--	--	--	--

				<p><u>raportu powinny być w tym zakresie również doprecyzowane</u> (art. 66 ustawy ooś).</p>	<p>udzielenie pozwolenia zintegrowanego dla już zmienionego zakresu planowanego do realizacji przedsięwzięcia, ale jeszcze przed zmianą decyzji środowiskowej.</p> <p>Odnosząc się do powyższych propozycji należy wskazać, że uregulowanie wzajemnych zależności decyzji środowiskowej i pozwolenia zintegrowanego może wydawać się uzasadnione z uwagi na ich wzajemne powiązania przedmiotowe. Zagadnienie to wymaga jednak pogłębionej analizy, która na obecnym etapie nie jest możliwa z uwagi na terminy przewidziane dla dokonania kolejnych etapów procesu legislacyjnego. Wobec powyższego uwagi zgłoszone przez Marszałka Województwa Opolskiego nie mogą zostać uwzględnione.</p>
35.	ustawa ooś	art. 86	Marszałek Województwa Opolskiego	<p>Tutejszy organ widzi również potrzebę doprecyzowania/zmiany przepisu art. 86 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. W przypadku np. decyzji udzielających pozwolenia zintegrowanego, które są decyzjami określającymi warunki korzystania ze środowiska, mogą być udzielone dla planowanego do realizacji przedsięwzięcia - jeszcze przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowania dla tego przedsięwzięcia (przepisy ustawy Prawo ochrony środowiska nie uzależniają wydania pozwolenia zintegrowanego od wcześniejszego uzyskania decyzji środowiskowej i nie określają obowiązku załączenia wniosku o wydanie decyzji</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wyjaśnienia jak w stanowisko do uwagi w poz. 34.</p>

				<p>środowiskowej do wniosku o udzielenie pozwolenia zintegrowanego) – w związku z czym treść art. 86 punktu 1 ustawy oś powoduje wątpliwości interpretacyjne. Zdarzają się przypadki, że przedsiębiorcy posiadają już decyzję środowiskową dla planowanego do realizacji przedsięwzięcia, ale dokonują zmian w planach inwestycyjnych co do zakresu przedsięwzięcia – np. zdolności produkcyjnej, przewidywanych instalacji do redukcji emisji. Występują następnie o udzielenie pozwolenia zintegrowanego dla już zmienionego zakresu planowanego do realizacji przedsięwzięcia, ale jeszcze zanim zmieniona zostanie decyzja środowiskowa (nawet przed wystąpieniem o taką zmianę do właściwego organu). Biorąc pod uwagę aktualne brzmienie art. 86 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zgodnie z którym decyzja środowiskowa wiąże organ wydający decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji, organ powinien zbadać spójność przedsięwzięcia z istniejącą decyzją środowiskową, w której zostały określone wymagania i nie uwzględnić zmian w zakresie planowanego przedsięwzięcia, które inwestor zdążył wprowadzić do wniosku o udzielenie pozwolenia zintegrowanego (np. co do zdolności produkcyjnej instalacji, urządzeń chroniących środowisko itp.). Wątpliwości interpretacyjne dotyczą tego, czy w ww. przypadku zapisy decyzji środowiskowej, która zawiera warunki dla przedsięwzięcia, które nie będzie już realizowane w tym kształcie z uwagi na zmiany planów inwestora - wiążą organ wydający</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>pozwolenie zintegrowane, pomimo tego, że może udzielić pozwolenia zintegrowanego dla planowanego do realizacji przedsięwzięcia nawet pomimo braku decyzji środowiskowej. Niespójności co do zakresu przedsięwzięcia uwzględnionego w decyzji środowiskowej i uwzględnionego w pozwoleniu zintegrowanym (z powodu np. braku zmiany decyzji środowiskowej) będą wówczas możliwe do zbadania dopiero na etapie oddawania do użytkowania takiego przedsięwzięcia.</p>	
36.	kodeks cywilny	art. 649 ¹ § 2a (dodawany w art. 2 projektu)	Marszałek Województwa Pomorskiego	<p>Proponuje się rozszerzyć zmianę ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459), polegającą na dodaniu w art. 649¹ po § 2 § 2a, w sposób, który umożliwi, w przypadku gdy inwestorem jest Jednostka Samorządu Terytorialnego, iż gwarancję zapłaty stanie będzie zabezpieczenie środków na ten cel w budżecie danej Jednostki Samorządu Terytorialnego.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Zastosowanie takiego rodzaju gwarancji zapłaty nie będzie generowało dodatkowych kosztów po stronie Jednostki Samorządu Terytorialnego, jak to jest obecnie. Aktualnie najczęściej stosowanymi gwarancjami zapłaty są gwarancja bankowa lub ubezpieczeniowa. Zgodnie z art. 649¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny strony ponoszą w równych częściach udokumentowane koszty zabezpieczenia wiarygodności, co w rzeczywistości generuje duże niepotrzebne koszty po stronie Jednostki Samorządu Terytorialnego. Za przyjęciem powyższego rozwiązania przemawia również fakt, że ryzyko nieotrzymania wynagrodzenia od</p>	<p><u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u></p> <p>W przepisie zrezygnowano z wprowadzania zmian dot. gwarancji zapłaty, wskazując jedynie, że Skarb Państwa został wyłączony z tego obowiązku.</p>

				Jednostki Samorządu Terytorialnego przez wykonawcę jest znikome.	
37.	ustawa ooś	art. 66 ust. 1 pkt 5 i pkt 6a lit. g (art. 1 pkt 9 lit. b i c projektu)	Marszałek Województwa Śląskiego	<p>Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego zgłasza uwagę do art. 1 pkt 9 lit. b i c, zgodnie z którymi art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 2373 i 2389) otrzymuje brzmienie „opis racjonalnych wariantów uwzględniających rozwiązania dotyczące planowanego przedsięwzięcia, w zakresie technologii, lokalizacji lub innych jego istotnych parametrów, ze wskazaniem proponowanego wariantu”, a w pkt 6a w lit. g skreśla się średnik i dodaje część wspólną w brzmieniu: „– ze wskazaniem, który z analizowanych wariantów jest najkorzystniejszy dla środowiska”.</p> <p>Uwaga – zmiana w zaproponowanym w projekcie ustawy brzmieniu niesie ryzyko pomijania w raporcie o oddziaływaniu na środowisko wariantu planowanego przedsięwzięcia będącego najkorzystniejszym dla środowiska. Zgodnie z proponowanym zapisem wymagane będzie opracowanie wariantów racjonalnych, spośród których po przeprowadzeniu analizy wskazany zostanie wariant najkorzystniejszy dla środowiska. W związku z opracowywaniem raportów oddziaływania na środowisko przez podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia (lub na jego zlecenie) nie można wykluczyć poważnego ryzyka przygotowywania wariantów zróżnicowanych pod względem technologii czy innych parametrów (ale już niekoniecznie lokalizacji), które – mimo ich racjonalności z</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>W związku z uwzględnieniem tej i niektórych innych uwag dotyczących problematyki wariantowania, a także pogłębionej, ponownej analizy przeprowadzonej przez projektodawcę, proponuje się zmianę brzmienia art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś, rezygnując jednocześnie ze zmiany w art. 66 ust. 1 pkt 6a.</p> <p>Zasadniczym celem zmiany jest wskazanie, że wymagane są minimum 2 warianty. Choć już obecnie z przepisów ustawy ooś nie wynika obowiązek przedkładania minimum 3 wariantów, to jednak w orzecznictwie pojawia się stanowisko, że liczba wariantów powinna wynosić co najmniej trzy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt III OSK 376/21). Nie jest to jednak zgodnie z dyrektywą EIA. W ocenie projektodawcy słowo „wariant” oznacza samo w sobie alternatywę, a więc przynajmniej 2 rozwiązania. Ponieważ jednak projekt ustawy musi tę kwestię przesądzić, a nadal pojawiają się wątpliwości interpretacyjne, proponuje się wskazać wprost, że chodzi o „co najmniej 2 warianty”.</p> <p>Również obecnie z ustawy wynika konieczność wskazania wariantu</p>

				punktu widzenia realizacji przedsięwzięcia – nie będą znacząco zróżnicowane pod względem niekorzystnego wpływu na środowisko. Nie zostanie więc przedstawione rozwiązanie najkorzystniejsze dla środowiska, a jedynie rozwiązania korzystne z punktu widzenia inwestycji. Zaproponowany zapis wiąże się więc z ryzykiem pomijania aspektu ochrony środowiska w procesie wariantowania realizacji przedsięwzięcia i pogorszenia jakości procedury oceny oddziaływania na środowisko. Zaleca się więc ujęcie w nowym brzmieniu przepisu dotychczasowego zapisu odnoszącego się wprost do „racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska”.	najkorzystniejszego dla środowiska. Po ponownej analizie proponuje się utrzymanie tego wymogu w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś. Wariant ten należy rozumieć jako wzorcowy, jeśli chodzi o kwestie środowiskowe, tj. jako taki, który być może nie jest tożsamy z wariantem wskazanym do realizacji przez inwestora, ale stanowi również dla organu informację, że to wariant kształtujący stan najbardziej pożądaną dla środowiska.
38.	ustawa ooś	art. 39 ust. 2 pkt 3 (dodawany w art. 1 pkt 2 projektu)	Marszałek Województwa Świętokrzyskiego	Nadanie pkt 3 dodawanemu w art. 39 w ust. 2 brzmienia: „3) prognoza oddziaływania na środowisko – w przypadku gdy dla projektu dokumentu jest prowadzona strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, jeżeli prognoza oddziaływania na środowisko jest dostępna w terminie składania uwag i wniosków.” <i>Uzasadnienie</i> Na etapie przystępowania do opracowywania projektu dokumentu nie będzie możliwe posiadanie prognozy oddziaływania na środowisko.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Zgodnie z art. 6 ust 2 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko "Organy określone w ust. 3 oraz <u>społeczeństwo</u> określone w ust. 4 mają odpowiednio wczesną i realną możliwość, we właściwych ramach czasowych, wyrażenia swojej opinii o projektach planów i programów <u>oraz towarzyszącym im sprawozdaniu dotyczącym środowiska</u> przed przyjęciem planu lub programu lub poddaniem go procedurze ustawodawczej." Przepis nie dotyczy „etapu przystępowania do opracowania projektu dokumentu”, a etapu, w którym możliwe będzie zapewnienie realnego udziału społeczeństwa w opracowywaniu dokumentów.

					<p>W przypadku, gdy jest prowadzona strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, zgodnie z obowiązującym prawem, konsultacje mają miejsce po opracowaniu prognozy, a zatem jest ona dostępna.</p> <p>Trzeba zauważyć, że w art. 39 ust. 1 dotyczącym informowania o przystąpieniu do opracowywania projektu dokumentu i o jego przedmiocie nie ma mowy o „niezbędnej dokumentacji”, zatem zastrzeżenie byłoby zbędne.</p>
39.	ustawa ooś	art. 48 ust. 5 (zmieniany w art. 1 pkt 3 projektu)	Marszałek Województwa Świętokrzyskiego	<p>Proponuje się niezamieszczanie zapisu dotyczącego przedkładania założeń do projektu lub projektu, czyli pozostawienia zapisu art. 48 ust. 5 w dotychczasowej formie.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Organy, które potrzebują skorzystać z usług specjalistycznych firm w celu opracowania projektów dokumentów o charakterze strategicznym, muszą już na etapie ogłoszenia o udzieleniu zamówienia publicznego uszczegółowić zakres przedmiotu zamówienia, w tym m.in. opracowanie prognozy oddziaływania na środowisko projektu programu, która jest elementem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Zamieszczenie tego zapisu skutkowałoby ogłaszaniem dwóch zamówień – na opracowanie projektu dokumentu i na przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko po opracowaniu projektu, który można byłoby złożyć w celu odstąpienia od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Ustawodawca, w uzasadnieniu ustawy</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Zrezygnowano ze zmiany tego przepisu.</p>

				<p>usprawniającej jako przyczynę podaje, iż „Problem braku przedkładania projektu dokumentu, założeń czy wręcz jakichkolwiek informacji o treści projektu poza jego tytułem został zgłoszony przez regionalne dyrekcje ochrony środowiska, które otrzymywały od organów opracowujących projekt dokumentu wnioski bez dołączonego projektu lub przynajmniej założeń, określających jego planowaną treść i przy obecnym brzmieniu przepisów nie miały podstaw do wyegzekwowania tego obowiązku”, podczas gdy w art. 49 ustawy ooś szczegółowo określa, co brane jest pod uwagę przy odstąpieniu od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Należy zastanowić się czy w tym art. należałoby doprecyzować, że to organ opracowujący projekt dokumentu przedstawia do rdoś te uwarunkowania.</p>	
40.	ustawa ooś	art. 62a ust.1 pkt 12	Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Krakowie	<p>Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Krakowie proponuje uzupełnienie projektu ustawy zgodnie z poniższym:</p> <p>- art. 62a. ust.1. pkt 12</p> <p>Art. 62a. 1. Karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:</p> <p>12) ryzyku wystąpienia poważnej awarii [*] lub katastrofy naturalnej i budowlanej,</p> <p>[*] Definicja poważnej awarii w art. 3. pkt 23 i 24 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska</p> <p>2/2</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Nie jest zasadne powielanie definicji z innych aktów prawnych. Zagadnienia związane z przeciwdziałaniem poważnym awariom są uregulowane w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (wraz z przepisami wykonawczymi), co oznacza, że w przypadku ewentualnych wątpliwości w zakresie poważnych awarii należy odnosić się do ww. ustawy. W odniesieniu do kryteriów kwalifikacji zakładów wskazać należy, że poważne awarie mogą występować również poza zakładami o których mowa w delegacji określonej w art. 248 ust. 3 ww. ustawy.</p>

				[*] Kryteria klasyfikacji zakładów określone są w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw gospodarki wydanym na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 248. ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska	
41.	specustawa drogowa	art. 18 b (dodany w art. 6 pkt 3 projektu)	II Wicewojewoda Śląski	Proponuję - obok Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad - dopisać wojewodę. <i>Uzasadnienie</i> Stały dostęp do bazy danych ewidencji gruntów i budynków usprawni i przyspieszy wydawanie decyzji przez organy wojewódzkie.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Uwaga znajduje się poza zakresem spraw, który reguluje projekt ustawy.
42.	ustawa z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812) („specustawa powodziowa”)	art. 27 a (dodany w art. 7 projektu)	II Wicewojewoda Śląski	Przewidziane w nim terminy (- 21 dni, a w przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości – 14 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora) na wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren cudzej nieruchomości są zbyt restrykcyjne dla organów orzekających w tym zakresie.	<u>Uwaga uwzględniona</u> W projekcie ustawy zakłada się wydłużenie terminów i przyjęcie takich jakie są przewidziane w specustawie drogowej.
43.	specustawa drogowa	art. 21 c ust. 4 (dodany w art. 6 pkt 5 projektu)	Wojewoda Podlaski	W miejsce przepisu w zdaniu drugim proponuję zapis „ <i>Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża właściwego zarządcę drogi, który na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą albo starostą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowania.</i> ” <i>Uzasadnienie</i> Analogiczne rozwiązanie zostało wprowadzone m.in. w art. 19c ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2021 r. poz. 1836). Jest to uzasadnione z punktu widzenia wydatków ponoszonych przez wojewodę, który mocą różnych ustaw został zobligowany do ponoszenia kosztów ustalenia wysokości	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> W opinii projektodawcy zasadne jest pozostawienie swobody w konstruowaniu porozumienia pomiędzy organem ustalającym wysokość odszkodowania a zarządcą drogi w zakresie pokrycia kosztów ustalania wysokości odszkodowania za nieruchomości zajęte pod prace przygotowawcze. Specyfika inwestycji drogowych jest inna niż inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego.

				odszkodowań za nieruchomości przejęte pod drogi, linie kolejowe etc., a także pokrycia kosztów ustalenia odszkodowań za ograniczenie sposobu korzystania z tychże nieruchomości w związku z realizacją inwestycji infrastrukturalnych, w kontekście ilości realizowanych inwestycji na terenie województwa oraz ograniczonych środków w ustawie budżetowej przyznanych na ww. cele, które od lat ustalone są na tym samym poziomie.	
44.	specustawa drogowa	art. 18b ust. 6 (dodany w art. 6 pkt 3 projektu)	Wojewoda Podkarpacki	Art.18b ust. 6 – zapis mało precyzyjny, budzi wątpliwości czy odnosi się wyłącznie do GDDKiA czy dotyczy wszystkich zarządców dróg publicznych	Uwaga uwzględniona. Zgodnie z uwagami MRiT usunięto art. 18b.
45.	specustawa drogowa	art. 21b ust. 6 pkt 3 (dodany w art. 6 pkt 5 projektu)	Wojewoda Podkarpacki	Art. 21b ust. 6 pkt 3 – treść nie wskazuje jednoznacznie czy zakres prac dotyczy wyłącznie obszaru czy również określa charakterystykę prac przygotowawczych	Uwaga uwzględniona. Doprecyzowano treść przepisu art. 21a ust. 6 pkt 3 (uprzednio art. 21b ust. 6).
46.	specustawa drogowa	art. 21b ust. 7 (dodany w art. 6 pkt 5 projektu)	Wojewoda Podkarpacki	Art. 21b ust. 7 – wydanie decyzji w przypadku braku zgody zarządcy terenu zamkniętego może skutkować realnym zagrożeniem życia i zdrowia oraz ujawnieniem informacji niejawnych (np. wskazanie w decyzji wojewody terminu wykonania prac pokrywającego się z okresem manewrów wojskowych);	Uwaga uwzględniona. Zgodnie z uwagami MON do przepisu art. 21a ust. 9 (uprzednio art. 21b) dodano pkt 5: „5) ograniczenia interesu bezpieczeństwa i obronności”, który nakazuje organowi wzięcie pod uwagę przy wydawaniu decyzji aspektów istotnych z punktu widzenia funkcjonowania terenu zamkniętego, przez co eliminuje zagrożenie wskazywane w uwadze.
47.	specustawa drogowa	art. 21b ust. 7-9 (dodany w art. 6 pkt 5 projektu)	Wojewoda Podkarpacki	Art. 21b ust. 7-9 – brak wskazania, w jaki sposób, kogo i na podstawie czego organ zawiadamia o wszczęciu postępowania i o wydaniu decyzji	Uwaga nieuwzględniona. Analogiczne uregulowania znajdują się w innych specustawach.
48.	specustawa powodziowa	uwagi ogólne	Wojewoda Podkarpacki	W ustawie o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych:	Uwaga uwzględniona w części. W odniesieniu do pkt 1 – uwaga uwzględniona. Ujednolicono terminy w art. 27a specustawy przeciwpowodziowej

				<p>1) wątpliwości budzi różnicowanie terminów wydania decyzji na podstawie ww. specustawy powodziowej i drogowej;</p> <p>- W specustawie drogowej w przypadku uregulowanego i nieuregulowanego stanu prawnego termin na wydanie decyzji – 30 dni,</p> <p>- w specustawie powodziowej, w przypadku uregulowanego stanu prawnego – 21 dni, nieuregulowanego stanu prawnego – 14 dni.</p> <p>2) Brak wskazania, w jaki sposób, kogo i na podstawie czego organ zawiadamia o wszczęciu postępowania i o wydaniu decyzji.</p> <p>Nadmieniam, że w przypadku zawiadomienia w drodze obwieszczenia, zgodnie z art. 49 k.p.a. zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia, w którym nastąpiło publiczne obwieszczenie, inne publiczne ogłoszenie lub udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej.</p>	<p>z terminami przewidzianymi w ustawie o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.</p> <p>W odniesieniu do pkt 2 – uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przepisy w tym zakresie są jednoznaczne, gdyż o wydanej decyzji i o wszczęciu postępowania zawiadamia się strony postępowania ustalone zgodnie z przepisami ogólnymi -art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p>
49.	specustawa drogowa	art. 18b (dodawany w art. 6 pkt 3 projektu)	Prezes UODO	<p>Z punktu widzenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.)[1], zwanego dalej rozporządzeniem 2016/679, w związku z przedłożeniem projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw przedstawić należy następujące kwestie. Przepisy dotyczące zasad przetwarzania danych osobowych przyznające</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W wyniku uwag MRiT oraz PUODO przepis art. 18b zostaje wykreślony.</p>

				<p>Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad dostęp do publicznych baz danych wprowadzane w projektowanej ustawie - determinują zasadność przeprowadzenia testu prywatności -</p> <p><i>(przypis) [1] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2 oraz Dz. Urz. UE L 74 z 04.03.2021, str. 35.</i></p> <p>projektowania ochrony danych osobowych w procesie tworzenia prawa¹, w tym przeprowadzenia oceny skutków dla ochrony danych². Taka ocena skutków ochrony danych powinna być dokonywana ze względu na rodzaj przetwarzania, w szczególności następujący przy użyciu nowych technologii, ale także gdy charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania z dużym prawdopodobieństwem mogą powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób. Przeprowadzenie takiej analizy powinno prowadzić do wykazania niezbędności przetwarzania określonych kategorii danych osobowych we wskazanym konkretnie celu i zakresie oraz oceny ryzyka projektowanych (przyjmowanych) rozwiązań w zakresie przetwarzania danych osobowych. Proponowane przepisy projektu, ze względu na zakładaną przez Projektodawcę skalę, zakres i sposoby przetwarzania danych osobowych generują ryzyka dla prywatności i danych osobowych osób, których dane dotyczą oraz uzasadniają przeprowadzenie oceny skutków planowanych operacji przetwarzania dla ochrony danych osobowych³. Poprawnie przeprowadzona ocena skutków powinna wskazywać związek pomiędzy operacjami wykonywanymi na danych osobowych, m.in. pozyskiwanym lub</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>przekazywanym przez podmiot określony w ustawie zakresem danych, z konkretnym celem ich przetwarzania. Cel przetwarzania musi być określony w przepisach prawa powszechnie obowiązującego (art. 6 ust. 3 rozporządzenia 2016/679). Z przekazanej korespondencji nie wynika, aby Projektodawca wykonał tego rodzaju analizę i ocenę, a w konsekwencji wyważył wpływ planowanego przetwarzania danych osobowych na prywatność osób, których te dane dotyczą i proponował rozwiązania odpowiadające poszanowaniu zasad przetwarzania danych osobowych (w szczególności w zakresie przejrzystości regulacji dotyczących przetwarzanych danych osobowych⁴. Dokonanie takich analiz uznać należy za wysoce pożądane w związku z przyjmowanymi w projekcie ustawy rozwiązaniami przede wszystkim w zakresie udzielania dostępu do baz danych ewidencji i gruntów i budynków, w tym rejestrze cen nieruchomości a także do centralnego (przypisy)</p> <p>¹ Art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 stanowi: „Uwzględniając stan wiedzy technicznej, koszt wdrażania oraz charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz ryzyko naruszenia praw lub wolności osób fizycznych o różnym prawdopodobieństwie wystąpienia i wadze wynikające z przetwarzania, administrator - zarówno przy określaniu sposobów przetwarzania, jak i w czasie samego przetwarzania - wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, takie jak pseudonimizacja, zaprojektowane w celu skutecznej realizacji zasad ochrony danych, takich jak minimalizacja</p>	
--	--	--	--	--

			<p><i>danych, oraz w celu nadania przetwarzaniu niezbędnych zabezpieczeń, tak by spełnić wymogi niniejszego rozporządzenia oraz chronić prawa osób, których dane dotyczą”.</i></p> <p>² <i>Uzasadnionym jest dokonanie oceny skutków dla ochrony danych – zgodnie z art. 35 ust. 10 rozporządzenia 2016/679</i></p> <p><i>- już w ramach oceny skutków regulacji w związku z przyjmowaniem określonej podstawy prawnej przetwarzania danych, co przy dokonaniu prawidłowej oceny i wypracowaniu przepisów szczególnych uwzględniających stosowanie ogólnego rozporządzenia o ochronie danych może zastąpić dokonywanie takiej oceny przez podmioty stosujące / wykonujące następnie tak ustalone przepisy.</i></p> <p>³ <i>Zgodnie z art. 35 ust. 7 rozporządzenia 2016/679 ocena skutków zawiera co najmniej: systematyczny opis planowanych operacji przetwarzania i celów przetwarzania; ocenę, czy operacje są niezbędne oraz proporcjonalne w stosunku do celów; ocenę ryzyka naruszenia praw lub wolności podmiotów danych; środki planowane w celu zaradzenia ryzyku, w tym zabezpieczenia oraz środki i mechanizmy bezpieczeństwa, które mają zapewnić ochronę danych osobowych.</i></p> <p>⁴ <i>Art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2016/679 („zgodność z prawem, rzetelność i przejrzystość”).</i></p> <p>repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków wchodzących w skład</p>	
--	--	--	--	--

			<p>zintegrowanego systemu informacji o nieruchomości Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad (dalej: GDDiKA). Wykonanie testu prywatności w postaci takiej oceny pozwoliłoby na zweryfikowanie czy w istocie dla zakładanych celów projektowanej regulacji niezbędne jest przetwarzanie danych osobowych oraz przedstawienie w tym zakresie stosownej analizy oraz, o ile cele ustawy muszą być realizowane z użyciem danych osobowych i w zakładany</p> <p>sposób – przyjęcie rozwiązań pozwalających na wyeliminowanie ryzyk oraz zapewnienie stosowania przepisów, w tym art. 5 i art. 6 rozporządzenia 2016/679, w kontekście zakresu, istoty i celów przyjmowanych rozwiązań związanych z przetwarzaniem danych osobowych oraz sposobów, w tym technik przetwarzania danych, w szczególności z użyciem nowych technologii.</p> <p>Uwagi szczegółowe Do <i>ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych</i> [(Dz.U. z 2022 r., poz.176), dalej: ustawa] dodawany jest art. 18b ust. 1, w brzmieniu: <i>w celu realizacji swoich zadań Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jest uprawniony do wykorzystywania baz danych ewidencji gruntów i budynków, w tym rejestru cen nieruchomości, o których mowa w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990).</i></p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu, przyznanie Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad dostępu do baz danych</p>	
--	--	--	---	--

			<p><i>ewidencji gruntów i budynków, w tym rejestru cen nieruchomości jest niezbędne do dokonywania oszacowania kosztów przejęcia nieruchomości pod inwestycje drogowe na danym odcinku inwestycji drogowej oraz ma przyczynić się do zwiększenia efektywności prowadzenia procesu inwestycyjnego.</i></p> <p>Do realizacji wskazanego wyżej celu, wykorzystywanie przez GDDKiA zindywidualizowanych i wszystkich danych osobowych z baz danych ewidencji gruntów i budynków, w tym rejestru cen nieruchomości jest jednak nieuzasadnione co do niezbędności przetwarzania danych osobowych i nadmiarowe z punktu widzenia celów przetwarzania, w tym ochrony danych osobowych. Jeżeli wykorzystywanie danych z baz danych ewidencji gruntów i budynków, w tym rejestru cen nieruchomości ma odbywać się w celu dokonywania oszacowania kosztów przejęcia nieruchomości pod inwestycje drogowe, to trudno zaakceptować zasadność propozycji przyznania GDDiKA stałego dostępu do wszelkich informacji, w tym danych osobowych znajdujących się w tych bazach. Jeżeli projektowane rozwiązania mają przyczynić się do zwiększenia efektywności prowadzenia procesu inwestycyjnego zarówno na etapie planowania jak i realizacji inwestycji drogowej, za nieadekwatne należy uznać przyznanie dostępu do baz przez GDDKiA w celu wszelkich wykonywanych przez niego zadań¹ oraz w nieograniczonym zakresie. Zauważyć należy, że katalog i zakres danych znajdujących się w ewidencji gruntów i budynków jak i w rejestrze cen nieruchomości jest bardzo szeroki, a udzielenie dostępu GGDKiA do tego tych zasobów danych osobowych w sposób</p>	
--	--	--	---	--

			<p>nieograniczony nie zostało wykazane jako niezbędne (naruszenie zasady minimalizacji i celowości². Brak jest wskazania, że przeprowadzono jakiegokolwiek analizy celem ustalenia innych niż z użyciem danych osobowych sposobów realizacji celów regulacji.</p> <p>W myśl ust. 2 dodawanego do ustawy art. 18b <i>Główny Geodeta Kraju zapewnia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad bezpośredni dostęp do centralnego repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków wchodzącego w skład zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach, bez możliwości ich modyfikowania, za pomocą oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2070)</i>. Przyznanie GDDKiA bezpośredniego dostępu do centralnego repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków wchodzącego w skład zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach (dalej: centralne repozytorium) także budzi zastrzeżenia.</p> <p>Uproszczenie procedur nie może polegać na przyznawaniu dostępu GDDKiA do olbrzymich baz danych, w tym osobowych w sytuacji gdy do prowadzonych przez GDDKiA spraw niezbędny jest jedynie niewielki procent z zasobów przedmiotowej bazy. Dostęp do danych znajdujących się w rejestrze w formie teletransmisji generuje wiele ryzyk - na co zwrócił uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 lipca 2018 r. sygn. akt IISA/Wa 2168/17 dotyczącym dostępu do rejestru PESEL, będącym</p>	
--	--	--	---	--

			<p>także rejestrem publicznym. Sąd wskazał: Należy także zauważyć, że dokonywanie sprawdzenia danych w rejestrze PESEL bez związku z prowadzoną sprawą może oznaczać, że dostęp ten nie jest realizowany na potrzeby ustawowych zadań uprawnionego podmiotu, których realizacja stanowiła podstawę do przyznania takiemu podmiotowi dostępu do rejestru PESEL w świetle art. 46 ust. 1 ustawy o ewidencji ludności. Zdaniem Sądu, obowiązkiem administratora winno być odpowiednie zadbanie o bezpieczeństwo tych danych nie tylko na etapie przyznawania dostępu do rejestru PESEL za pomocą urządzeń teletransmisji danych, ale także na etapie pobierania danych osobowych z tego rejestru (...).</p> <p><i>(przypisy)</i></p> <p>¹ <i>Nie ulega zaś wątpliwości, że zakres zadań ustawowych GDDKiA (wynikający z przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2021 r., poz. 1376) jest o wiele szerszy niż realizacja inwestycji drogowych.</i></p> <p>² <i>Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit b) i c) dane osobowe muszą być: b) zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami; dalsze przetwarzanie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych nie jest uznawane w myśl art. 89 ust. 1 za niezgodne z pierwotnymi celami („ograniczenie celu”); c) adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane („minimalizacja danych”);</i></p>	
--	--	--	---	--

				<p>Wyjaśnienia wymaga cel przyznania GDDKiA bezpośredniego dostępu do <i>centralnego repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków wchodzącego w skład zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach</i>, a także zakres danych udostępnianych GDDKiA, a jednocześnie nie wykazano, że zaproponowane rozwiązanie w postaci dostępu do danych osobowych z repozytorium jest niezbędne. Trudno jest zatem zaakceptować propozycję wprowadzenia uprawnienia GDDKiA do pozyskiwania danych osobowych, i to w nieograniczonym zakresie, jak i czasie. Zgodnie z motywem 31 rozporządzenia 2016/679 <i>organy publiczne, którym ujawnia się dane osobowe w związku z ich prawnym obowiązkiem sprawowania funkcji publicznej, nie powinny być traktowane jako odbiorcy, jeżeli otrzymane przez nie dane osobowe są im niezbędne do przeprowadzenia określonego postępowania w interesie ogólnym zgodnie z prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego; żądanie ujawnienia danych osobowych, z którym występują organy publiczne, powinno zawsze mieć formę pisemną, być uzasadnione, mieć charakter wyjątkowy, nie powinno dotyczyć całego zbioru danych ani prowadzić do połączenia zbiorów danych.</i> Przetwarzając otrzymane dane osobowe, takie organy powinny przestrzegać mających zastosowanie przepisów o ochronie danych, zgodnie z celami przetwarzania. Warto wskazać również na wyrok TSUE C-201/14 w sprawie Sarmanda Bara¹, w którym Trybunał stwierdził, że odrębne organy w ramach administracji publicznej należy traktować jako odrębnych</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>administratorów z własnymi przesłankami, co w konsekwencji oznacza, że organ, któremu w ramach administracji przekazuje się dane osobowe jest odbiorcą.</p> <p>W dodawanym do ustawy art. 18 ust. 3 przewiduje się, że: <i>Do dnia utworzenia dla danego powiatu bazy danych zawartych w centralnym repozytorium kopii zbiorów danych ewidencji gruntów i budynków, starosta zapewnia Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad stały dostęp do danych bazy danych ewidencji gruntów i budynków, bez możliwości ich modyfikowania, za pomocą usług o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz.U. z 2021 r., poz. 214) .W myśl zaś dodawanego do ustawy 18 ust. 4 Dostęp o którym mowa w ust. 2 i 3, zapewniany jest w sposób ciągły , bez konieczności składania wniosku. Przepis art. 15a ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne stosuje się. Organy, o których mowa w ust. 2 i 3, określają wraz z Generalnym Dyrektorem Dróg Krajowych i Autostrad, w drodze porozumienia, techniczne i organizacyjne warunki dostępu do zbiorów danych. Odnosząc się do przywołanej propozycji przepisu wskazać należy, że prawa i obowiązki, w tym w zakresie</i></p> <p><i>(przypis)</i></p> <p>¹ Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 października 2014 r.(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj - Rumunia) - Smaranda Bara i in./Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF).</p>
--	--	--	--

				<p>przetwarzania danych osobowych powinny być kształtowane mocą powszechnie obowiązujących przepisów prawa, nie zaś poprzez porozumienie, będące aktem cywilnoprawnym, pozbawionym przymiotu konstytucyjnego źródła prawa. Warunki dostępu do zbiorów danych, o ile wykazane zostałyby, że jest to rozwiązanie niezbędne powinny być przedmiotem regulacji ustawowej.</p> <p>Nie została także w sposób wystarczający uzasadniona ingerencja w prawa i wolności podmiotów danych zaproponowana w art. 18 ust. 5 ustawy. Zgodnie z jego treścią <i>Do czasu zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 4, oraz w przypadku gdy ze względu na warunki techniczne nie jest możliwe zapewnienie dostępu, o którym mowa w ust. 4, udostępnianie baz danych, o których mowa w ust. 1, następuje każdorazowo w postaci elektronicznej, niezwłocznie, nie później w terminie 7 dni otrzymania wniosku.</i> Projekt wskazuje jedynie, że dane są przekazywane w postaci elektronicznej nie są natomiast wprowadzane zabezpieczenia dotyczące tych czynności ze strony (administratorów) podmiotów udostępniających oraz (administratora) podmiotu pozyskującego dane osobowe, co narusza zasadę poufności i integralności danych osobowych. W projekcie brak jest także jakichkolwiek, a tym bardziej ukierunkowanych na cele regulacji rozwiązań dotyczących standardów i warunków technicznych dotyczących sposobów dokonywania pseudonimizacji a także sposobu przechowywania przekazywanych danych osobowych. Przyjęcie takiego sposobu przekazywania danych osobowych wiąże się z ryzykiem niekontrolowanego dostępu w szczególności do danych osobowych, a w</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>konsekwencji niezgodnego z prawem ich przetwarzania, jak również jest potencjalnie narażone na cyberzagrożenia. Przekazywanie danych osobowych powinno odbywać się z zachowaniem zasady integralności i poufności a także zasady rozliczalności, w sposób zapewniający wykazanie przestrzegania przepisów rozporządzenia 2016/679, w tym w zakresie zapewniania bezpieczeństwa tym danym na odpowiednim do zagrożeń i ryzyk poziomie, na zasadach ściśle określonych przepisami ustawy albo z uwzględnieniem wskazanych w przepisach ustawy minimalnych kryteriów zabezpieczających stosowanie wymogów rozporządzenia 2016/679. Projektowany przepis wymaga przeprowadzenia testu prywatności, który został wskazany powyżej, a jest uregulowany m.in. w art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 co do określania sposobów przetwarzania.</p> <p>Dodawany do ustawy art. 18b ust. 6 przewiduje <i>możliwość przyznania przez Głównego Geodetę Kraju oraz starostę dostępu do bazy danych ewidencji gruntów i budynków, w tym rejestru cen a także do centralnego repozytorium zarządcy na jego wniosek</i>. Przepis ten nie precyzuje w jakim celu Główny Geodeta Kraju oraz starosta będą przyznawali zarządcom dróg dostęp do wskazanych baz danych, czy składany przez zarządcę wniosek ma być uzasadniony, a jeżeli tak, to jakie będą przesłanki do pozytywnego rozpatrzenia wniosku, np. czy przesłanką ma być obowiązek prawny, oraz jakie powinny być elementy przedmiotowego wniosku.</p> <p>Rozporządzenie 2016/679 jest aktem obowiązującym wprost i bezpośrednio w krajowym porządku prawnym a jego stosowanie gwarantem tego, by dane osobowe obywateli i</p>	
--	--	--	---	--

				<p>innych osób podlegających krajowemu porządkowi prawnemu, chronione tym aktem, były przetwarzane przez administratorów - w tym organy publiczne - z poszanowaniem autonomii informacyjnej jednostki. Stosowanie tego aktu wymaga niepodjęcia nadmiernego pozyskiwania danych osobowych, także przez organy publiczne. Szanowanie przepisów rozporządzenia 2016/679 wymaga działań niezwalających lub zapobiegających łączeniu zbiorów (zasobów) danych, w celu wykorzystywania i nadużywania informacji już w nich zawartych w innych czy nazbyt ogólnie określonych celach w stosunku do tych, dla których dane zostały pozyskane (i mają być przetwarzane) od obywateli i innych osób, których dane dotyczą. Zgodnie z rozporządzeniem 2016/679 prawo do ochrony danych osobowych nie jest prawem bezwzględny, jednak jak wskazuje prawodawca w motywie 4, należy je postrzegać w kontekście jego funkcji społecznej i wyważyć względem innych praw podstawowych w myśl zasady proporcjonalności. Przepisy o ochronie danych osobowych mają więc na celu m.in. ograniczenie swobody w ingerencji państwa - rozumianego jako władza publiczna czy działającego w interesie publicznym - w prywatność jednostki i stanowią mechanizmy umożliwiające realizację praw i wolności jednostek w sferze ich życia prywatnego. Rozwiązania wynikające z rozporządzenia 2016/679 są równoległe z wytycznymi zawartymi w Konstytucji RP dotyczącymi gwarancji poszanowania praw, w tym sfery prywatności jednostki (art. 7, 31 ust. 3, 47 i. 51).</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>W rozporządzeniu 2016/679 prawodawca zwrócił szczególną uwagę na sposób przetwarzania danych osobowych w zbiorach (zestawach) danych osobowych i rejestrach takie dane zawierających, a prowadzonych przez organy publiczne. W przepisach tych prawodawca zwrócił uwagę na rozliczne zagrożenia dla praw jednostki związane z integrowaniem takich zasobów - tworzeniem ogromnych zbiorów danych, gromadzących dane na dużą skalę. Pozyskiwanie i dalsze przetwarzanie informacji o osobie fizycznej przez organ publiczny musi być zdeterminowane skonkretyzowanymi celami funkcjonowania, kompetencjami, zadaniami organu. Mają także znaczenie - odpowiadającymi im, niezbędne dla realizacji tych ściśle określonych celów oraz nierozzerwalnie związane z kompetencjami – zakresy i kategorie zarówno danych, jaki i podmiotów danych. Powiązane są z tymi aspektami także odpowiednie okresy przetwarzania informacji o osobach. Podsumowując, niezbędne jest zważenie przez Projektodawcę, że zgodnie z przepisami rozporządzenia 2016/679 dane osobowe powinny być przetwarzane zgodnie z zasadami: zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości – w tym aspekcie powinno być brane również pod uwagę rozwiązanie w postaci nieprzetwarzania danych osobowych, o ile nie jest to niezbędne a cele regulacji możliwe są do osiągnięcia bez wykorzystywania zindywidualizowanych informacji o osobach z całego zasobu jakim w danym aspekcie dysponuje organ publiczny; ograniczenia celu; minimalizacji danych i ograniczenia przechowywania. Przepisy prawa regulujące problematykę przetwarzania danych osobowych powinny zaś być kształtowane w</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>sposób zapewniający stosowanie i zachowanie powyższych zasad, by przepisy prawa nie prowadziły w konsekwencji do pozyskiwania i dalszego przetwarzania nadmiarowych danych osobowych.</p> <p>Uwagi organu nadzorczego, przedstawiane w toku prac legislacyjnych, mają charakter eksperckich wskazówek dla Projektodawcy, który podczas formułowania przepisów prawa powinien zadbać o stosowanie przepisów rozporządzeniem 2016/679. To Projektodawca ponosi odpowiedzialność za konstrukcję przepisów, które powinny być proporcjonalne do zakładanych celów regulacji i zgodne z zasadami wynikającymi z art. 5 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, przede wszystkim w zakresie tego czy istnieje niezbędność przetwarzania danych osobowych dla celów regulacji.</p>	
50.	ustawa ooś	art. 48 ust. 5 pkt 1 (zmieniany w art. 1 pkt 3 projektu)	Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	W art. 1 w pkt 3 w projektowanym art. 48 ust. 5 pkt 1 należy wykreślić wyrazy „założenia do projektu lub”.	Uwaga bezprzedmiotowa. Zrezygnowano ze zmiany tego przepisu.
51.	ustawa ooś	art. 53 ust. 1 (zmieniany w art. 1 pkt 4 projektu)	Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	W art. 1 w pkt 4 należy uzupełnić projektowany art. 53 ust.1 o odesłanie, poza art. 46, także do art. 47.	Uwaga uwzględniona. Przepis został uzupełniony o proponowane odesłanie
52.	ustawa ooś	art. 110 ust. 1 (zmieniany w art. 1 pkt 20 projektu)	Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	W art. 1 pkt 20 projektowany art. 110 ust. 1 powinien zostać zmieniony z uwzględnieniem art. 66 ust. 1 pkt 9 i otrzymać następujące brzmienie: <i>„Konsultacje mogą dotyczyć w szczególności wariantów planowanego przedsięwzięcia, możliwych transgranicznych oddziaływań na środowisko oraz działań mających na celu unikanie, zapobieganie lub ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko.”</i>	Uwaga uwzględniona. Przepis został zmieniony

53.	uwaga do OSR projektu		Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	<p>W części 2. pn. „<i>Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt</i>” pkt 1 lit. g proponuje się uzupełnić o następującą treść uwzględniającą zmiany do art. 115 ust. 1 i 117 ust. 2 ustawy ooś:</p> <p>1. zmianę art. 115 ust. 1 ustawy ooś w odniesieniu do zakresu konsultacji z państwem, na którego terytorium może oddziaływać realizacja projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1 zgodnie z art. 10 ust. 3 Protokołu w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym sporządzonej w Espoo w 1991 r. i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko oraz nomenklatury krajowej (art. 51 ust. 2 pkt 3 lit. a ustawy ooś),</p> <p>2. zmianę art. 117 ust. 2 wprowadzającą sformułowanie w zakresie terminu przekazania przyjętego dokumentu wraz z tłumaczeniami.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> OSR został uzupełniony o podane zmiany.</p>
54.	ustawa ooś	art. 62a ust.1 pkt 12	RDOŚ Warszawa	<p>Nadanie nowego brzmienia art. 62a ust. 1 pkt 2:</p> <p>„1. Karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:</p> <p>2. powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania, pokryciu nieruchomości szatą roślinną oraz występujących w granicach zajmowanej nieruchomości zwierząt i ich siedlisk”</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Celem uzupełnienia przepisu w proponowanym kształcie jest wskazanie, by w KIP zamieszczana była nie tylko informacja o pokryciu nieruchomości szatą roślinną, ale także innych elementach przyrodniczych – zwierzętach i ich siedliskach. Pojęcie „zwierzęta” nie wydaje się jednak trafne, bo mogłoby odnosić się również do zwierząt domowych albo gospodarskich (takie pojęcia rozróżnia np. ustawa o ochronie zwierząt), a nie taki jest cel sporządzania KIP. Propozycja niewątpliwie przyspieszy prowadzenie postępowań, bowiem organ</p>

				<p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>W zakresie propozycji dotyczącej art. 62a ust. 1 pkt 2 ustawy ooś, należy wskazać, że zaproponowana zmiana pozwoli na rzetelną analizę oraz ocenę oddziaływania planowanej inwestycji na wszystkie elementy przyrodnicze środowiska, w tym zagwarantuje w najwyższym możliwym stopniu ochronę gatunków zwierząt i ich siedlisk podlegających ochronie. Niniejsze pozwoli także na identyfikację, a następnie ograniczenie lub wyeliminowanie ewentualnej kolizji inwestycji z siedliskami gatunków podlegających ochronie, a co za tym idzie sprzeczności z obowiązującymi przepisami z zakresu ochrony gatunkowej, skutkującymi brakiem wypełnienia przesłanek do wydania decyzji zwalniających z zakazów obowiązujących w stosunku do ww. formy ochrony przyrody.</p>	<p>nie będzie musiał wzywać wnioskodawcy o przekazanie niezbędnych informacji w tym zakresie. Proponuje się zatem uwzględnienie uwagi poprzez nadanie następującego brzmienia art. 62a ust. 1 pkt 2:</p> <p>„2. powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania, pokryciu nieruchomości szatą roślinną oraz dziko występujących zwierzętach na nieruchomości ;”.</p> <p>W takim kształcie przepis wskaże wprost, że chodzi o zwierzęta wolno żyjące (dzikie). Określenie „dziko występujące zwierzęta” pochodzi z rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. poz. 2183), które zostało wydane na podstawie art. 49 ustawy o ochronie przyrody, który to przepis zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia określającego gatunki zwierząt objętych ochroną, kierując się potrzebą ochrony dziko występujących zwierząt, ich siedlisk, ostoi lub stanowisk oraz wymaganiami ekologicznymi, naukowymi i kulturowymi, a także biorąc pod uwagę obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa UE.</p>
55.	ustawa ooś	art. 96 ust. 3	RDOŚ Warszawa	W art. 96 ust. 3 zastąpienia kropki w pkt. 4 średnikiem i dodanie pkt. 5 w brzmieniu:	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u>

			<p>„Jeżeli organ, o którym mowa w ust. 1, uzna, że przedsięwzięcie, inne niż przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, może potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, wydaje postanowienie w sprawie nałożenia obowiązku przedłożenia właściwemu miejscowo regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska:</p> <p>1) kopii wniosku o wydanie decyzji lub kopii zgłoszenia, o których mowa w ust. 1;</p> <p>2) karty informacyjnej przedsięwzięcia;</p> <p>3) poświadczonej przez właściwy organ kopii mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;</p> <p>4) w przypadku przedsięwzięć realizowanych na terenie o powierzchni powyżej 10 ha, zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 – mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe sporządzonej w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wniosek, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;</p> <p>5) kopii postanowienia organu, o którym mowa w ust. 1, w sprawie nałożenia obowiązku przedłożenia właściwemu miejscowo regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska dokumentów, o których mowa w pkt. 1-4.</p> <p>lub dodanie ust. 3a w art. 96 ust. w brzmieniu 3a. Kopię postanowienia, o którym mowa w ust. 3, dołącza się do wniosku o wydanie opinii</p>	<p>Interwencja prawna w zaproponowanym kształcie nie wydaje się zasadna ani celowa. Oczywistym jest bowiem, że w sytuacji, gdy jeden organ wydaje postanowienie, w którym nakłada na wnioskodawcę obowiązek przedłożenia innemu organowi określonych dokumentów w celu uzyskania stanowiska, to wnioskodawca powinien przedłożyć także kopię tego postanowienia, żeby wskazać drugiemu organowi podstawę działania. Jeżeli w jednostkowych przypadkach praktyka inwestorów jest odmienna, to jest to wynik niezrozumienia przepisów. W ocenie projektodawcy przepisy są wystarczające; nie należy wręcz dosłownie wskazywać, że organ w postanowieniu, o którym mowa w art. 96 ust. 3 ustawy o oś zobowiązuje do przekazania kopii tego postanowienia właściwemu RDOŚ.</p>
--	--	--	---	--

				<p>właściwego miejscowo regionalnego dyrektora ochrony środowiska.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>W zakresie propozycji dotyczącej art. 96 ust. 3, załączanie do wniosku kopii postanowienia organu właściwego do przyjęcia zgłoszenia, o którym mowa w art. 72 ust. 1a omawianej ustawy, oraz do wydania decyzji wymaganej przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia, innego niż przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, pozwoli na szybką weryfikację zasadności wszczęcia postępowania w trybie art. 97 ustawy. Z doświadczenia tutejszej jednostki wynika, że w wielu przypadkach, mimo braku nałożenia obowiązku zwrócenia się o opinię do rdoś, składane są wnioski o wydanie tej opinii. Wprowadzenie proponowanej zmiany do ustawy wyeliminuje tego typu sytuacje i skróci czas podejmowanych przez Inwestorów działań w zakresie uzyskania zgód innych organów (tu głównie pozwoleń na budowę).</p>	
56.	ustawa ooś	art. 64 (w tym art. 64 ust. 5 dodawany w art. 1 pkt 8 lit. b projektu)	RDOŚ Opole	<p>1. Art. 64:</p> <p>1) dodać ustęp 1e. w brzmieniu: „1e. W przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia regionalny dyrektor ochrony środowiska stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na lokalizację przedsięwzięcia w obszarze chronionego krajobrazu lub w obszarze parku krajobrazowego, zamiast opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia. Postanowienie to można zaskarżyć w zażaleniu, o którym mowa w art. 65 ust. 2.”</p>	<p>Ad. 1. Uwaga uwzględniona</p> <p>Zaproponowane przez RDOŚ w Opolu brzmienie przepisu proponuje się umiejscowić nie w nowym ustępie 1e w art. 64 ustawy ooś, tylko uzupełnić istniejący już ust. 1b w tym artykule w następujący sposób:</p> <p>„1b. W przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia regionalny dyrektor ochrony środowiska stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na oddziaływanie</p>

			<p>2) dodać ustęp 5 w brzmieniu: „5. Postanowienia w sprawie uzgodnień, o których mowa w ust. 1b–1e, wiążą organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Zgodnie z zapisami odpowiednio: art. 17 ust 1 pkt 1) oraz art. 24 ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916 z późn. zm.), rozporządzenia ustanawiające: parki krajobrazowe obszary chronionego krajobrazu zawierają zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej ustawa ooś).</p> <p>2. Równocześnie zgodnie z zapisami: 1) art. 17 ust. 3 ww. ustawy o ochronie przyrody zakaz ten nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego.; 2) art. 24 ust. 3 ww. ustawy o ochronie przyrody zakaz ten nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała brak negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu. W związku z powyższym, w</p>	<p>na obszar Natura 2000 <u>lub ze względu na lokalizację przedsięwzięcia w obszarze chronionego krajobrazu lub obszarze parku krajobrazowego, w którym ustanowiono zakaz przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko</u>, zamiast opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia.</p> <p>Uzasadnienie do projektu zostało zmodyfikowane zgodnie ze wskazaniem RDOŚ w Opolu w tym zakresie.</p> <p>Ad. 2. Uwaga uwzględniona Jakkolwiek zmiana decyzji środowiskowej dokonywana jest decyzją, co oznacza, że zachodzi konieczność „uzyskania decyzji”, to jednak w celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych związanych z tym przepisem można uwzględnić uwagę RDOŚ w Opolu poprzez sformułowanie wprowadzenia do wyliczenia zawarte w art. 72 ust. 2 ustawy ooś w następujący sposób: „2. Wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub jej zmiany nie stosuje się w przypadku zmiany:” Uwaga powinna zostać uwzględniona również w zakresie usunięcia z pkt 1a lit. a sformułowania „<u>oraz charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego</u>”, jako że norma prawna w tym zakresie dubluje się z treścią zawartą w pkt 1a lit. c.</p>
--	--	--	---	--

			<p>przypadku jeśli planowane przedsięwzięcie, mogące znacząco oddziaływać na środowisko, przewiduje się realizować na terenie parku krajobrazowego lub obszaru chronionego krajobrazu, dla których rozporządzenie o ich ustanowieniu zawiera zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy ooś, to regionalny dyrektor ochrony środowiska, w opinii wydanej w trybie art. 64 ust. 1 stwierdza potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Pomimo tego, z doświadczeń Rdoś w Opolu wynika, że organy wydające decyzję środowiskową, w postanowieniu wydanym trybie art. 63 ust. 1 stwierdzają brak obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, co skutkuje brakiem możliwości przeprowadzenia, wynikającej z przepisów ustawy o ochronie przyrody, procedury oceny oddziaływania na środowisko. Również SKO w Opolu, mimo wniosku rdoś, nie uznało wadliwości takiej decyzji, co potwierdza konieczność wzmocnienia zapisów ustawy. Równocześnie, jeżeli pozwala na to etap procedowania projektu zmiany ustawy, proponują rozważyć zmiany zapisów ustawy, nieobjętych projektem. Dotyczy to w szczególności art. 72 ust.2. o brzmieniu: 2. Wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku zmiany: 1) decyzji, o których mowa w ust. 1, polegających na: a) ustaleniu lub zmianie formy lub wielkości zabezpieczenia roszczeń mogących powstać wskutek wykonywania działalności objętej decyzją, b) zmianie danych</p>	<p>Ad. 3. Uwaga nieuwzględniona Tzw. „mała zmiana budowlana” może być dokonywana dopiero po uzyskaniu zezwolenia na inwestycję, bowiem to, czy jest to zmiana uzasadniona w świetle tego przepisu w stosunku do decyzji środowiskowej powinno być weryfikowane przez organ budowlany, który jest – co do zasady – związany na mocy art. 86d ustawy ooś tą decyzją. W celu prawidłowego wykonania dyrektywy EIA taki model wydaje się być nadal zasadny i celowy – organ budowlany jest związany decyzją środowiskową i implementuje warunki w niej zawarte do treści pozwolenia na budowę, a dopiero następnie weryfikuje, czy możliwe jest wprowadzenie „małej zmiany budowlanej” wypełniającej przesłanki z art. 72 ust. 2 ustawy ooś. W przeciwnym wypadku, pomiędzy decyzjami obu organów – środowiskowego i budowlanego pojawiłaby się możliwość modyfikacji wniosku przez inwestora, w sytuacji gdy organ budowlany związany decyzją środowiskową na mocy art. 86d ustawy ooś, jeszcze nie wydał pozwolenia na budowę.</p>
--	--	--	---	---

			<p>wnioskodawcy; 1a) decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18 i 19, polegających na zmianie zatwierdzonego projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektonicznobudowlanego dotyczącej: a) charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego, w szczególności: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji, oraz charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego, b) zapewnienia warunków niezbędnych do korzystania z tego obiektu przez osoby niepełnosprawne, c) charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego W przepisie tym proponuję dokonać następujących zmian: - w ust. 2 po wyrazie wymogu dopisać zmiany lub niezrozumiałe jest, dlaczego brak wymogu dotyczy wyłącznie uzyskania decyzji, a nie obejmuje zmiany decyzji - w punkcie 1a) podpunkt a) wykreślić „charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego” , ponieważ ten sam warunek znajduje się w p. 1a) podpunkcie c)</p> <p>3. Równocześnie zwracam uwagę na fakt, że przepis ten uwzględnia wyłącznie sytuację, gdy ww. zmiany następują po uzyskaniu „zezwolenia na inwestycję”. Bardzo często natomiast podobne zmiany występują w okresie pomiędzy uzyskaniem decyzji środowiskowej, a zezwoleniem na inwestycję. W takim przypadku najczęściej konieczna jest zmiana decyzji środowiskowej, np. w przypadku wym. w cyt wyżej przepisie zmian „charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym</p>	
--	--	--	--	--

				zmiany granic pasa drogowego”, ale mających miejsce przed uzyskaniem zrid. Umożliwienie odstąpienia od wymogu zmiany lub uzyskania decyzji środowiskowej w odniesieniu do okoliczności wym. W ust. 2 punkt 1) podpunkt b) i punkcie 1a), z dodaniem okoliczności zmiany nazwy przedsięwzięcia, przed uzyskaniem zezwolenia na inwestycję, uprościłoby znacznie procedurę.	
57.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t (zmieniany w art. 1 pkt 11 lit. c projektu)	RDOŚ Wrocław	W art. 75 w ust. 1 w pkt 1 lit. t otrzymuje brzmienie: „t) inwestycje w zakresie linii kolejowych, dla których wnioskodawcą jest zarządca infrastruktury w rozumieniu ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym,”; Na terenie województwa dolnośląskiego zarządcą dróg wojewódzkich jest Dolnośląska Służba Dróg i Kolei we Wrocławiu (dalej DSDiK). Ponadto DSDiK jest również zarządcą niektórych linii kolejowych. Proponowane brzmienie zapisu („...dla których wnioskodawcą jest zarządca infrastruktury w rozumieniu ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym,”), doprowadzi do sytuacji, że dla przedsięwzięcia polegającego na budowie/przebudowie drogi wojewódzkiej, w ramach którego będą prowadzone prace na przejeździe kolejowym, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach będzie wydawał RDOŚ (tylko dlatego, że wnioskodawcą będzie zarządca infrastruktury kolejowej), pomimo, iż inwestycja będzie polegała na budowie drogi, jako przedsięwzięcia głównego, a nie na budowie/przebudowie linii kolejowej. Ponadto należy doprecyzować zwrot „inwestycje w zakresie linii kolejowej”. Istnieje duży problem z interpretacją tego zwrotu. Obecnie RDOŚ wydaje decyzję dla przebudowy drogi, która krzyżuje się z	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Mając na uwadze orzecznictwo NSA w sprawach sporów kompetencyjnych pomiędzy RDOŚ a organami JST, z którego wynika w znacznej mierze, że w sytuacji, gdy podmiot nie będący zarządcą linii kolejowej (głównie PKP PLK) realizuje inwestycję polegającą na przebudowie odcinka drogi, która częściowo choćby ingeruje w przejazd kolejowy albo polega na przebudowie wiaduktu drogowego nad linią kolejową, to organem właściwym do wydania decyzji środowiskowej pozostaje RDOŚ. Nie taki jest jednak cel przepisu art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t ustawy ooś – RDOŚ ma być bowiem organem właściwym w sprawach inwestycji o znaczeniu strategicznym, istotnym dla rozwoju regionu lub państwa, nie zaś pomniejszych zmian budowlanych czy drogowych prowadzonych wyłącznie na lokalne potrzeby. Wspominany przepis został wprowadzony w nowelizacji ustawy ooś z 2019 r. w związku z uwzględnieniem

				<p>linią kolejową, w ramach której przewidziano prace remontowe (brak kwalifikacji do § 3 ust. 1 pkt 60 <i>rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839)</i>, po otrzymaniu postanowienia z dnia 3 lutego 2022 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego Sygn. Akt III OW 132/21 w sprawie rozstrzygnięcia sporu kompetencyjnego pomiędzy Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska we Wrocławiu a Prezydentem Wrocławia. Z uwagi na brak progów w § 3 ust. 1 pkt 60 <i>oraz</i> mając na uwadze WYKAZ ELEMENTÓW INFRASTRUKTURY KOLEJOWEJ, o którym mowa w <i>Ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1984 z późn. zm.)</i> zwrot „inwestycje w zakresie linii kolejowej” prowadzi do błędnej kwalifikacji, o czym świadczy ww. postanowienie NSA (w konsekwencji RDOŚ wydaje decyzje dla „inwestycji w zakresie linii kolejowych”, które nie są przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko).</p> <p>Z uwagi na fakt, iż przed wprowadzeniem zmian do tego punktu nie były wątpliwości do tego zakresu, wnioskujemy o wprowadzenie zapisu: lit. t otrzymuje brzmienie: „t) przedsięwzięć polegających na budowie, rozbudowie lub przebudowie linii kolejowej.</p>	<p>uwag Ministerstwa Infrastruktury z uzgodnień międzyresortowych dotyczących właściwości na terenach zamkniętych. Należy pamiętać, że celem zmiany w 2019 r. było, by RDOŚ wydawał decyzje środowiskowe w przypadku realizacji wszystkich linii kwalifikujących się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko niezależnie od ich kwalifikacji do I lub II grupy przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu ooś.</p> <p>W związku z tym art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t proponuje się nadać następujące brzmienie: „t) przedsięwzięć polegających na realizacji linii kolejowej,”</p> <p>Właściwość w zakresie zmian i rozbudów linii kolejowych będzie wynikała z lit. p, zatem nie ma potrzeby rozbudowywania tej regulacji zgodnie z propozycją RDOŚ.</p>
58.	ustawa ooś	art. 108 (zmieniany w art. 1 pkt 18 projektu)	RDOŚ Wrocław	<p>W art. 108:</p> <p>a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Organ administracji właściwy do wydania decyzji, o których mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1, w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia:”,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Wyjaśnić trzeba, że termin na wydanie postanowienia o konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko wynosić będzie po zmianie ustawy 21 dni, zarówno dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać</p>

				<p>a) w ust. 2 wyrazy „14 dni” zastępuje się wyrazami „21 dni”</p> <p>Czy przepis ten dotyczy tylko przedsięwzięć z tzw. I grupy, gdzie ocena oddziaływania na środowisko jest wymagana? W przypadku przedsięwzięć, w ramach których ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest nakładana na podstawie art. 63 ust. 1, nie ma możliwości wydania postanowienie o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w terminie nawet tych 21 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1. Sugeruje się 30 dni z uwagi na możliwe wezwanie.</p>	<p>na środowisko jak i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.</p> <p>Termin 21 dni nie biegnie (jest zawieszony) w przypadku wezwania przez organ wnioskodawcy o uzupełnienie dokumentacji w zakresie niezbędnym do stwierdzenia takiej konieczności. Zatem wydłużenie pierwotnego terminu z 14 dni do 21 dni znacząco wydłuża czas dla organu do przygotowania wezwania, a następnie przeanalizowania uzupełnienia pod kątem stwierdzenia konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.</p>
59.	ustawa ooś	art. 64 ust. 2a	RDOŚ Wrocław	<p>Dodatkowo wnioskujemy o wprowadzenie zmian w następujących przepisach cytowanej ustawy: w art. 64:</p> <p>a) w ust. 2a.</p> <p>W przypadku przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 4, organ zasięgający opinii przedkłada także regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska oświadczenie wraz z uzasadnieniem, czy wnioskodawca jest podmiotem zależnym od jednostki samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.</p> <p>Z uwagi na sprzeczne stanowiska w otrzymywanych oświadczeniach (tj. Gmina jest podmiotem zależnym od organu wydającego decyzję lub Gmina nie jest podmiotem zależnym</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>W ocenie projektodawcy art. 64 ust. 2a ustawy ooś nie dotyczy w ogóle sytuacji, w której wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego. Należy bowiem zauważyć, że art. 64 ust. 1d ustawy ooś reguluje sytuację, w której składany jest wniosek o wydanie decyzji środowiskowej przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Przepis ten rozróżnia zatem wyraźnie, że wnioskodawcą może być albo <u>jednostka samorządu terytorialnego</u>, dla której organem wykonawczym jest ten wójt, burmistrz albo prezydent miasta, albo <u>podmiot zależny od tej jednostki samorządu terytorialnego</u>. Inwestorem może być gmina lub podmiot od niej zależy, zatem skutki prawne dla obu</p>

				<p>od organu wydającego decyzję, ponieważ jest tym organem) oraz brak uzasadnienia dla takiej sytuacji, sugeruje się wyłączenie obowiązku przedkładania tego oświadczenia dla wnioskodawców będącymi jednostkami budżetowymi lub samorządowymi, tj. Gmina, Powiat. Proponuje się wprowadzenie zapisu braku konieczności przedkładania oświadczenia w przypadku, gdyż z wniosku jednoznacznie wynika, że inwestorem jest Gmina lub Powiat.</p>	<p>sytuacji są takie same, natomiast ustawodawca rozróżnia JST od podmiotu zależnego od JST.</p> <p>Celem art. 64 ust. 2 w powiązaniu z art. 64 ust. 1d jest zachowanie obiektywizmu przez organ zasięgający opinii (zarazem wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach) względem wnioskodawcy, nad którym ma kontrolę, a także stanowi informację zarówno dla organu JST, jak i dla RDOŚ, że w takiej sytuacji RDOŚ nie wydaje opinii, tylko dokonuje uzgodnienia, które wiąże organ JST przy wydawaniu decyzji.</p> <p>W związku z tym zmiana art. 64 ust. 2a ustawy ooś nie jest zasadna ani celowa.</p>
60.	ustawa ooś	art. 77 ust. 1 pkt 2	RDOŚ Wrocław	<p>W art. 77 w obecnym brzmieniu [Uzgodnienia i opinie przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach]</p> <p>1. Jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji:</p> <p>2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>Niewydanie przez właściwe organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2, art. 70 ust. 1 pkt 2, art. 77 ust. 1 pkt 2 i art. 90 ust. 2 pkt 2, odpowiednio w terminie, o którym mowa w art. 64 ust. 4, art. 70 ust. 3, art. 77 ust. 6 i art. 90 ust. 6, traktuje się jako brak zastrzeżeń (stosownie do art. 78 ust. 4 ustawy ooś). Ten „brak zastrzeżeń” jest zrównany w skutkach z opinią o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.</p> <p>Niemniej, jeśli chodzi o doprecyzowanie przepisu w sposób zaproponowany przez RDOŚ Wrocław, projektodawca nie widzi przeszkód, jeśli taka zmiana usunie wątpliwości interpretacyjne.</p>

				<p>Z uwagi na art. 78 ust. 4, tj. niewydanie przez właściwe organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2, art. 70 ust. 1 pkt 2, art. 77 ust. 1 pkt 2 i art. 90 ust. 2 pkt 2, odpowiednio w terminie, o którym mowa w art. 64 ust. 4, art. 70 ust. 3, art. 77 ust. 6 i art. 90 ust. 6, traktuje się jako brak zastrzeżeń, sugeruje się zmianę na:</p> <p>zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b,</p> <p>chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko lub nie wydał opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2, art. 70 ust. 1 pkt 2, odpowiednio w terminie, o którym mowa w art. 64 ust. 4, art. 70 ust. 3.</p>	
61.	ustawa ooś	art. 47 ust. 2	RDOŚ Wrocław	<p>Analogicznie do zmiany wprowadzonej w art. 48 ust. 5 należy wprowadzić zmianę w art. 47 ust. 2 w brzmieniu:</p> <p>„Występując o uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, organ opracowujący projekt dokumentu przedkłada:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) założenia do projektu lub projekt; 2) informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49.” 	<p>Uwaga bezprzedmiotowa. Zrezygnowano ze zmiany art. 48 ust. 5.</p>
62.	ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne („prawo wodne”)	art. 34 pkt 12, art. 395 pkt 7	RDOŚ Wrocław	<p>Wnioskuje o usunięcie art. 34 pkt 12, art. 395 pkt 7 ustawy Prawo wodne słowa „średnioroczne”.</p> <p><i>Uzasadnienie:</i> Przez wiele lat w polskim prawodawstwie było utrwalone, czym jest zwykłe korzystanie z wód. W</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Przedmiotowa propozycja wykracza poza zakres projektu ustawy. Propozycja zmiany nie ma na celu przyspieszenia ani usprawnienia procesu inwestycyjnego.</p>

				<p>zakresie poborów wód podziemnych zwykłym korzystaniem z wód był pobór, który spełniał łącznie następujące kryteria: wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa domowego lub rolnego, na własnym gruncie i w ilości nie większej niż 5 m³ /dobę. W celu zwykłego korzystania z wód nie było potrzeby uzyskania pozwolenia wodnoprawnego, a zatem i sporządzenia dokumentacji hydrogeologicznej. W aktualnym Prawie wodnym pozostawiono, co prawda, wartość graniczną poboru: 5 m³ /dobę, ale poprzedzono ją słowem „średnioroczny”. W konsekwencji oznacza to, że można, na potrzeby np. własnego gospodarstwa rolnego, bez jakiegokolwiek kontroli, pobierać np. 50 m³ /dobę (albo i kilkaset!), gdyż pobierający zawsze może powiedzieć, że przecież pobiera wodę np. tylko nie więcej niż 1 miesiąc w roku i wartość średnioroczna jest zachowana. W praktyce nie ma możliwości kontroli takiego procederu, gdyż trzeba byłoby zamontować na danej studni gospodarczej wodomierz, i to na koszt Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie. Poza tym, nawet zakładając, że wartość średnioroczna poboru 5 m³ /dobę byłaby dochowana, to i tak – zważywszy na fakt, że pobory następowałyby lub intensyfikowałyby się w okresach deficytowych, w czasie suszy – skutki często byłyby bardzo szkodliwe. O ile w danym miejscu pobór wody przez rolnika w wielkości do 5 m³ /dobę nie szkodził np. pobliskiemu ujęciu czy cennemu ekosystemowi zależnemu od wód (np. torfowisku), o tyle pobór w wysokości np. 50 m³ /dobę, i to w okresie suszy, może mieć skutki wręcz katastrofalne.</p>	
63.	prawo wodne	art. 401 ust. 1	RDOŚ Wrocław	<p>W odniesieniu do art. 401 ust. 1 ustawy Prawo wodne wnioskuje o dopisanie do regulacji, iż</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Przedmiotowa propozycja wykracza poza zakres projektu</p>

				<p>stroną postępowania na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, jest również właściwym miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Realizacja niektórych działań objętych pozwoleniami wodnoprawnymi, np. wykonanie urządzeń wodnych czy szczególne korzystanie z wód, może negatywnie oddziaływać na cele ochrony rezerwatów i obszarów Natura 2000, szczególnie gatunków i ekosystemów zależnych od wód. Nie będąc stroną postępowania organ odpowiedzialny za zarządzanie i ochronę danej formy ochrony przyrody nie ma realnych możliwości oddziaływania na realizację prac mających niejednokrotnie istotny wpływ na cele ochrony.</p>	<p>ustawy. Propozycja zmiany nie ma na celu przyspieszenia ani usprawnienia procesu inwestycyjnego.</p>
64.	przepisy przejściowe	art. 9 ust. 1 projektu	RDOŚ Katowice	<p>W art. 9 ust. 1 projektu zmiany: „Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.” proponuję dodać: „za wyjątkiem art. 1 ust. 1 pkt 6, pkt 8, pkt 10, pkt 12, pkt 13, które wchodzi w życie 14 dni od dnia ogłoszenia”.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>Takie rozwiązanie usprawni prowadzenie postępowań dla inwestycji strategicznych, które zostały dodatkowo uwzględnione w zmianie ustawy między innymi związanych z wydobywaniem kopalin, a które zostały wszczęte przed wejściem w życie ustawy. Dla takich inwestycji nie będzie potrzeby sprawdzania zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Z uwagi na to,</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona – ta sama uwaga RDOŚ Katowice jest w poz. 32.</u></p> <p>Kierując się zasadą pewności prawa, projektodawca nie przewiduje takich przepisów przejściowych, które spowodują, że projektowane rozwiązania, które mogą istotnie wpłynąć na uczestników postępowania i ich prawa, znajdą zastosowanie w postępowaniach niezakończonych decyzją ostateczną. Należy też zauważyć, że zaproponowana zmiana dodatkowo komplikuje postępowanie, np. w takim stanie faktycznym, gdy organ właściwy do wydania decyzji wysłał już dokumentację do organów uzgadniających i opiniujących na starych przepisach (czyli nie odmówił zgody na realizację</p>

				że są to przedsięwzięcia realizowane na dużych powierzchniach proces analizy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest czasochłonny, zatem celowe byłoby, aby w stosunku do wszczętych i niezakończonych inwestycji również stosować przepisy w brzmieniu nadanym przedmiotową zmianą.	inwestycji), a istnieje niezgodność z ustaleniami mpzp”. Po drugie, przepisy art. 64 i innych są zmieniane wz. z uzupełnieniem o konieczność dołączenia planu zagospodarowania wód morskich, jeśli inwestycja będzie realizowana na morzu, więc tutaj potencjalne stany faktyczne również komplikowałyby się znacznie w przypadku uwzględnienia uwagi (nie załączono wypisu, wrysu z planu morskiego na starych przepisach, po wszczęciu przepisy się zmieniają i jest już taki obowiązek
65.	ustawa ooś	art. 64 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 8 lit. a projektu)	RDOŚ Gdańsk	W nowym art. 59a ust 3 wprowadza się długą listę przedsięwzięć nie wymagających badania zgodności z mpzp (obecnie 18 pozycji), na końcu której umieszczono słowa : – <i>zwanych dalej „inwestycjami strategicznymi”</i> . W dalszych artykułach ustawy analizowany projekt kilka razy używa tego skrótu (w art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3 oraz art. 80). Takie rozwiązanie zapewni większą skrótowość ustawy ooś (obecnie te przedsięwzięcia są wielokrotnie wymieniane enumeratywnie). Jednak dla czytelności i ułatwienia poruszania się po treści ustawy sugeruję rozważenie wnioskowania o doprecyzowanie treści art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3 oraz art. 80 poprzez dodanie po skrócie „inwestycji strategicznych” słów: „o których mowa w art. 59a ust.3” .	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Proponowany zabieg redakcyjny miałby uzasadnienie wtedy, gdyby w ustawie ooś, sformułowanie „inwestycje strategiczne” pojawiało się w różnym znaczeniu. Takiego pojęcia jednak w przepisach nie ma. Istniejące pojęcie „strategiczna inwestycja” znajduje się w sformułowaniu „strategiczna inwestycja w sektorze naftowym”, „strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej” więc nie powinny być one mylone.
66.	ustawa ooś	art. 74 ust. 1 pkt 5 (zmieniany w art. 1 pkt 10 lit. a projektu)	RDOŚ Gdańsk	Jak w nr 70	Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 65.

67.	ustawa ooś	art. 77 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 12 lit. a projektu)	RDOŚ Gdańsk	Jak w nr 70	Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 65.
68.	ustawa ooś	art. 80 ust. 2a (dodawany w art. 1 pkt 13 lit. b projektu)	RDOŚ Gdańsk	Jak w nr 70	Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 65.
69.	upzp	art. 53 ust. 5ca (dodawany w art. 4 pkt 4 lit. b projektu)	RDOŚ Gdańsk	Art. 4 projektu wprowadza zmiany w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, z których dla RDOS ważna będzie zmiana w art. 53 polegająca na dodaniu pkt.5ca - w jej wyniku RDOS powinien od razu odmawiać uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy (lub celu publicznego), jeżeli nie dołączono do niego DUS, a przedsięwzięcie wymaga takiej decyzji (dotychczas często w projekcie wzst urbanista pisze, że nie jest kwalifikowane - a w naszej ocenie jest kwalifikowane do DUS) - wg uzasadnienia do ustawy to RDOS powinien zweryfikować kwalifikację i odmówić uzgodnienia.	<u>Uwaga wyjaśniona.</u> W praktyce projektowane regulacje należy stosować w sposób opisany w uwadze.
70.	prawo wodne	art. 395 pkt 9 (art. 8 pkt 3 lit. a projektu)	RDOŚ Gdańsk	Art. 8 projektu wprowadza zmiany w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, z których istotne mogą być: a. nowe brzmienie art. 395 pkt.9 - zwolnienie wykonania, odbudowy, rozbudowy, przebudowy lub rozbiórki urządzeń pomiarowych „służb państwowych i Wód Polskich” z konieczności uzyskania pozwolenia wodnoprawnego lub zgłoszenia. Sugeruję rozważyć wnioskowanie o uwzględnienie w tym wykazie także RDOS - bowiem urządzenia pomiarowe nie służą do korzystania z wód ani też nie kształtują zasobów wodnych, a są niezbędne w planowaniu ochrony i monitorowaniu stanu środowiska przyrodniczego	<u>Uwaga bezprzedmiotowa.</u> Zrezygnowano ze zmiany art. 395 pkt 9 prawa wodnego

				przez RDOS - zasadne byłoby także uproszczenie tych procedur dla takich organów ochrony przyrody (które nie są służbami) – mamy doświadczenia z przewlekłości kompletowania dokumentów;	
71.	prawo wodne	art. 407 ust. 2 pkt 6, art. 422 pkt 5 (dodawane w art. 8 pkt 4 i 5 projektu)	RDOŚ Gdańsk	b. W art. 407 w ust. 2 dodanie pkt. 6 oraz w art. 422 dodanie pkt. 5- załączniki do wniosku o pozwolenie wodnoprawne i zgłoszenie wodnoprawne - wymóg przedłożenia potwierdzenia stanowiska RDOS w procedurze zgłoszenia robót z art. 118 uop - więc może być więcej wniosków o potwierdzenie braku sprzeciwu.	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Niezbędne jest na etapie wydawania pozwolenia wodnoprawnego i dokonywania zgłoszenia wodnoprawnego weryfikacja spełnienia wymogów wynikających z przepisów szczególnych.
72.	ustawa ooś	art. 66 ust. 1 pkt 5 (zmieniany w art. 1 pkt 9 lit. 8 projektu)	RDOŚ Poznań	Art. 66 ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) opis racjonalnych wariantów uwzględniających rozwiązania dotyczące planowanego przedsięwzięcia, w zakresie technologii, lokalizacji lub innych jego istotnych parametrów, ze wskazaniem proponowanego wariantu;” Brzmienie tego przepisu w dalszym ciągu budzi wątpliwości interpretacyjne co do ilości wariantów jakie powinny zostać opisane w raporcie ooś. Nie wynika z niego wprost, czy wystarczającym będzie opisanie minimum dwóch wariantów. Takie niedoprecyzowanie może nadal skutkować wątpliwościami organów, wnioskodawców i rozbieżnym orzecnictwem w tym zakresie, co w konsekwencji może prowadzić do wydłużania postępowania. Obecnie niewłaściwa analiza wariantów, ich opis i ilość jest jedną z głównych przyczyn uchylania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponuje się następujące brzmienie tego przepisu: Art. 66 pkt 5 otrzymuje brzmienie:	<u>Uwaga uwzględniona.</u> Również w związku z innymi uwagami, zaproponowano nowe brzmienie projektowanego art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś i jednocześnie zrezygnowano ze zmiany w art. 66 ust. 1 pkt 6a.

				<p>„5) opis przynajmniej dwóch racjonalnych wariantów uwzględniających rozwiązania dotyczące planowanego przedsięwzięcia, w zakresie technologii, lokalizacji lub innych jego istotnych parametrów, ze wskazaniem, proponowanego wariantu wybranego do realizacji;”</p> <p>Doprecyzowanie w sposób jednoznaczny minimalnej ilości wariantów, których opis powinien znaleźć się w raporcie powinno wyeliminować wątpliwości interpretacyjne zarówno dla wnioskodawcy, organu właściwego do wydania dośu, organów opiniujących i uzgadniających jak również organów odwoławczych, czy sądów.</p>	
73.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. p (zmieniany w art. 1 pkt 11 lit. 8 projektu)	RDOŚ Poznań	<p>Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. p otrzymuje brzmienie:</p> <p>p) przedsięwzięć polegających na zmianie, przebudowie, rozbudowie lub montażu przedsięwzięć, dla których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska</p> <p>1. Niezrozumiałe jest co kryje się pod pojęciem zmiany przedsięwzięcia. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko zastosowano pojęcia przebudowy, rozbudowy lub montażu (§ 2 ust. 2 i § 3 ust. 2). Rozporządzenie wskazuje, które przedsięwzięcia wymagają dośu, a więc pojęcia używane do określania kompetencji powinny współgrać z tym rozporządzeniem. Ponadto, pojęcie <i>zmiana</i> może być mylące ze zmianą dośu (a w tym przepisie nie chodzi o zmianę decyzji, która uregulowana jest w innych przepisach).</p> <p>2. Zapis w tym brzmieniu może spowodować nieporozumienie, co do właściwości regionalnego</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona częściowo.</u></p> <p>Wprowadzone w opiniowanym projekcie ustawy doprecyzowanie art. 75 ust. 1 pkt 1 lit p związane było z zaprojektowaną w art. 3 ust. 1 pkt 15b definicją zamierzenia budowlanego. Ze względu na zgłaszane wątpliwości zrezygnowano z proponowanej zmiany obu przepisów. Jednocześnie po analizie opisanych w przedmiotowej uwadze wątpliwości interpretacyjnych, podzielając słuszność spostrzeżeń zaproponowano nowe brzmienie omawianego przepisu. W stosunku do istniejącej obecnie treści art. 75 ust. 1 pkt 1 lit p ustawy ooś wprowadzono następujące zmiany. Zgodnie z propozycją zmieniono „właściwy był” na „właściwy jest”. Zrezygnowano z wprowadzenia pojęć przebudowy, rozbudowy lub montażu (tak jak w § 2 ust. 2 i § 3 ust. 2 rozporządzenia</p>

			<p>dyrektora ochrony środowiska dla przedsięwzięć polegających na przebudowie, rozbudowie lub montażu istniejących przedsięwzięć.</p> <p>Dla przykładu, w latach 2018-2019 regionalny dyrektor ochrony środowiska był właściwy do wydania dośu dla przedsięwzięć, dla których wnioskodawcą była jednostka samorządu terytorialnego lub podmiot od niej zależny. Pozostawienie tego przepisu w takim brzmieniu spowoduje, że regionalny dyrektor będzie właściwy do wydania dośu dla wszystkich przedsięwzięć dla których kiedyś wydał dośu (np. kanalizacja, oczyszczalnie ścieków, drogi gminne), jeżeli będą one zmieniane, przebudowywane, rozbudowywane lub montowane. Czytając ten przepis literalnie, to w zasadzie każda była kompetencja regionalnego dyrektora do wydania dośu dla danego przedsięwzięcia implikuje jego właściwość dla np. jego rozbudowy (w tym zakresie Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu jest w sporze kompetencyjnym z Prezydentem Miasta Poznania). Ponadto z upływem czasu pozostaje problematyczne badanie, do których przedsięwzięć regionalny dyrektor wydał dośu Czy np. oznacza to, że po otrzymaniu wystąpienia gminy o screening dot. Przebudowy oczyszczalni ścieków czy kanalizacji sanitarnej regionalny dyrektor winien zbadać, czy nie wydał kiedyś dla niej dośu? (dla jednej oczyszczalni będzie właściwy bo wydał dośu , dla innej nie ponieważ nie otrzymała ona w latach 2018-2019 dośu?). Czy wręcz należy odczytywać ten przepis w ten sposób, że jeśli kiedyś regionalny dyrektor był właściwy dla przedsięwzięcia polegającego na budowie oczyszczalni ścieków czy kanalizacji to nawet jeśli nie wydał dośu w</p>	<p>Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko), uznając, że prawidłową i jednoznaczną spójność zapisów obu aktów normatywnych zapewni odwołanie w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit p ustawy o oś do delegacji ustawowej (art. 60 pkt 3) służącej określeniu w drodze rozporządzenia rodzajów zmian kwalifikowanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.</p>
--	--	--	--	---

			<p>latach swojej kompetencji to i tak jest właściwy do wydania dośu w razie ich przebudowy, rozbudowy, montażu?</p> <p>Proponuje się następujące brzmienie tego przepisu</p> <p>p) <i>przedsięwzięć polegających na przebudowie, rozbudowie lub montażu przedsięwzięć, do których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy jest regionalny dyrektor ochrony środowiska</i></p> <p>Taki zapis przepisu spowoduje, że regionalny dyrektor ochrony środowiska będzie właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć polegających na przebudowie, rozbudowie lub montażu, ale tylko takich przedsięwzięć, dla których jest właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku ich budowy, w obecnym stanie prawnym.</p> <p>Dla przykładu, regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy do wydania dośu dla danej linii elektroenergetycznej, a zatem jest właściwy do jej rozbudowy, przebudowy, montażu. Przeciwnie do przypadku, w którym przedsięwzięcie dotyczy rozbudowy oczyszczalni ścieków – aktualnie regionalny dyrektor nie jest właściwy do jej budowy, a więc nie będzie właściwy do jej rozbudowy, przebudowy, montażu (nawet gdyby wcześniej wydawał dla jej budowy decyzję środowiskową np. w latach 2018-2019, w których posiadał kompetencję).</p> <p>Usunięcie pojęcia <i>zmiana</i> spowoduje, że kompetencje ustalone w oparciu o rodzaje przedsięwzięć będą współgrać z definicją tych przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco</p>
--	--	--	---

				oddziaływać na środowisko, dla których wymagana jest w ogóle doś..	
74.	prawo wodne	art. 407 ust. 2 pkt 6, art. 422 pkt 5 (dodawane w art. 8 pkt 4 i 5 projektu)	RDOŚ Poznań	<p>Należy zwrócić również uwagę na art. 8 projektu ustawy, który zakłada zmiany w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, w tym m.in. w art. 407 w ust. 2 dodaje się pkt 6 oraz w art. 422 dodaje się pkt 5 w brzmieniu: <i>potwierdzenie skutecznego zgłoszenia dokonanego na podstawie art. 118 ust 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, jeżeli jest wymagane</i>. Powyższe będzie stanowiło wymóg formalny do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego. Już w obecnym stanie prawnym, właściwe jednostki PGWWP przed wydaniem pozwolenia wodnoprawnego wzywają Wnioskodawcę do przedstawienia „skutecznego odpisu dokonanego zgłoszenia lub przedstawienia pisemnej informacji o braku konieczności zgłoszenia” z art. 118 ustawy o ochronie przyrody. Skutkuje to każdorazowo, w przypadku braku wniesienia sprzeciwu, koniecznością pisemnego zawiadomienia Wnioskodawcy przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska o milczącym załatwieniu sprawy, celem przedłożenia tej informacji do właściwych jednostek PGWWP, gdyż adnotacja o osobistym doręczeniu zgłoszenia lub potwierdzenie nadania zgłoszenia nie jest, dla tego organu, wiążąca.</p> <p>Powyższe stoi w sprzeczności z ideą milczącego załatwienia sprawy z art. 118 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody w przypadku, gdy regionalny dyrektor ochrony środowiska nie wniesie, w drodze decyzji, sprzeciwu (art. 118 ust. 6 pkt 1). Rozwiązaniem mogłoby być np. dookreślenie, co stanowi potwierdzenie skutecznego dokonania zgłoszenia z art. 118 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody lub umożliwienie przez Wnioskodawcę</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Niezbędna jest na etapie wydawania pozwolenia wodnoprawnego i dokonywania zgłoszenia wodnoprawnego weryfikacja spełnienia wymogów wynikających z przepisów szczególnych.</p>

				złożenia do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego oświadczenia o dokonanym zgłoszeniu z art. 118 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody w przypadku, gdy jest wymagane.	
75.	ustawa ooś	art. 64 ust. 1	RDOŚ Bydgoszcz	W art. 64 w ust. 1 dodać pkt 5 o brzmieniu: „5) geologa wojewódzkiego w przypadku eksploatacji wód leczniczych, wód termalnych i solanek oraz udokumentowanych złóż kopalin i wód podziemnych”.	Uwaga nieuwzględniona. Wskazane rozwiązanie niewątpliwie zwiększyłoby złożoność postępowań prowadzonych na podstawie przepisów ustawy ooś, a także wydłużyłoby czas ich trwania, co jest niezgodne z podstawowym celem projektu, którym jest przecież usprawnienie tych postępowań. Jednocześnie tam, gdzie jest to konieczne, istniejący porządek prawny w uzasadnionych przypadkach daje możliwość organom administracji geologicznej weryfikacji wpływu projektowanej działalności na środowisko w ramach wydawanych zezwoleń przewidzianych w innych przepisach prawa. Przykładowo koncesji, kiedy organ jest zobowiązany do odmowy jej udzielenia, gdy zamierzona działalność sprzeciwia się interesowi publicznemu związanemu z ochroną środowiska (art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze).
76.	ustawa ooś	art.77 ust. 1	RDOŚ Bydgoszcz	W art. 77 w ust. 1 dodać pkt 5 o brzmieniu: „5) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z geologiem wojewódzkim w przypadku eksploatacji wód leczniczych, wód termalnych i solanek oraz udokumentowanych złóż kopalin i wód podziemnych”.	Stanowisko jak w stanowisku do uwagi w poz. 75.

77.	upzp	art. 53 ust. 5ca (dodawany w art. 4 pkt 4 lit. b projektu)	RDOŚ Kielce	<p>Zmiana art. 53 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dodanie ust. 5ca) spowoduje, że RDOŚ uzyskają podstawę prawną do odmowy uzgodnienia projektu decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji zlokalizowanych na terenie form ochrony przyrody, w przypadku, gdy do projektu decyzji nie zostanie załączona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymagana przepisami ustawy ooś.</p> <p>Należy jednak zwrócić uwagę, że może zachodzić rozbieżność w interpretacji przepisów rozporządzenia w sprawie kwalifikacji przedsięwzięć przez organ wydający decyzje o warunkach zabudowy i RDOŚ. W takich sytuacjach, w razie stwierdzenia braku wymogu uzyskania decyzji środowiskowej przez organ wydający decyzję, regionalny dyrektor ochrony środowiska otrzyma do uzgodnienia projekt, który podlegał będzie odmowie uzgodnienia przez RDOŚ. Są to sytuacje występujące często zwłaszcza w kontekście np. zabudowy mieszkaniowej kwalifikowanej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 53, w związku z § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Dotyczy to szczególnie sytuacji gdy zamierzenie w danym projekcie decyzji nie kwalifikuje się jako przedsięwzięcie wymagające tej decyzji, dopiero przy uwzględnieniu planów inwestora na sąsiednich terenach (po zsumowaniu parametrów) łącznie kwalifikują się do uzyskania decyzji środowiskowej.</p> <p>Problemem przy stwierdzeniu wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Opisane sytuacje dotyczą praktycznych problemów związanych z postępowaniami administracyjnymi, w których przewidziano tryb współdziałania organów administracji publicznej i nie wydaje się możliwe wyeliminowanie ustawą wszystkich wątpliwości co do postępowania tych organów. Natomiast trzeba mieć na uwadze, że organ załatwiający sprawę ma większe możliwości przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego niż organ zajmujący stanowisko w toku tego postępowania. Ostatecznie to do tego organu należy podjęcie stosownego rozstrzygnięcia prawidłowo załatwiającego daną sprawę.</p>
-----	------	--	-------------	---	--

				może być również brak szczegółowych danych do kwalifikacji przez RDOŚ. Organ ten ma w kompetencji uzgodnienie w zakresie form ochrony przyrody, a musiałby prowadzić postępowanie wyjaśniające w zakresie kwalifikacji przedsięwzięcia w trakcie 21 - lub 7 - dniowej procedury uzgodnieniowej, co może skutkować zwiększeniem ilości zażaleń kierowanych do rozpatrzenia przez GDOŚ.	
78.	ustawa ooś	art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c	RDOŚ Kielce	<p>W związku z przygotowaną zamianą ustawy wskazane byłoby również rozważenie zmiany treści art. 3 ust. 1 pkt. 11 pkt c ustawy ooś dotyczącego podania informacji dot. projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa, do publicznej wiadomości w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu.</p> <p>Obecne brzmienie przepisu: <i>ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa - w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu, propozycja zmiany: ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania.</i> Powyższe wynika z coraz mniejszego zainteresowania społeczeństwa prasą, rosnących cen ogłoszeń w tych wydawnictwach, co powoduje znaczny wzrost kosztów lub ogłaszanie w prasie o zasięgu krajowym, co również znacząco podraża koszty zamieszczenia obwieszczenia. Należy mieć także na uwadze, że</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u></p> <p>Propozycja byłaby trudna do zrealizowania w praktyce w przypadku dokumentów o ponadlokalnym znaczeniu. Strategiczna ocena oddziaływania na środowisko dotyczy dokumentów o różnej skali – ogłaszanie informacji w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania dla dokumentu krajowego wydaje się technicznie niemożliwe do zrealizowania.</p> <p>Rezygnacja z możliwości informowania w prasie stanowiłaby ograniczenie uprawnień wynikających z Konwencji z Aarhus</p> <p>Wyższe koszty zamieszczania ogłoszeń w lokalnej prasie nie mogą stanowić wytłumaczenia dla mniej skutecznego informowania społeczeństwa. Tym bardziej, że jak wskazuje GDOŚ, w przypadku oceny transgranicznej trudno sobie wyobrazić inny środek informacji, przyjęty zwyczajowo dla danej miejscowości, który byłby skuteczny.</p>

				dla danego postępowania jest często wymagane więcej niż jedno obwieszczenie.	Pomimo tego, że zainteresowanie prasą lokalną słabnie, to dla wielu osób pozostaje ona wciąż jednym z podstawowych źródeł informacji.
79.	ustawa ooś	art. 59a ust. 3 (dodawany w art. 1 pkt 1 projektu)	RDOŚ Rzeszów	Proponuje się, aby w art. 1 pkt 1 wprowadzić definicję pojęcia „inwestycji strategicznych”, z odwołaniem do nowego art. 59a ust. 3”.	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 65.
80.	ustawa ooś	art. 64 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 8 lit. a projektu)	RDOŚ Rzeszów	Proponuje się, aby w art. 1 pkt 8 lit. a po słowach „dla inwestycji strategicznych”, dopisać „wymienionych w art. 59a ust. 3”.	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 65.
81.	ustawa ooś	art. 74 ust. 1 pkt 5 (zmieniany w art. 1 pkt 10 lit. a projektu)	RDOŚ Rzeszów	Proponuje się, aby w art. 1 pkt 10 lit. a po słowach „dla inwestycji strategicznych”, dopisać „wymienionych w art. 59a ust. 3”.	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 65.
82.	ustawa ooś	art. 77 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 12 lit. a projektu)	RDOŚ Rzeszów	Proponuje się, aby w art. 1 pkt 12 lit. a po słowach „dla inwestycji strategicznych”, dopisać „wymienionych w art. 59a ust. 3”.	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 65.
83.	ustawa ooś	art. 80 ust. 2a (dodawany w art. 1 pkt 13 lit. b projektu)	RDOŚ Rzeszów	Proponuje się, aby w art. 1 pkt 13 lit. b po słowach „dla inwestycji strategicznych”, dopisać „wymienionych w art. 59a ust. 3”.	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 65.
84.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. r (art. 1 pkt 11 projektu)	RDOŚ Rzeszów	Odnośnie art. 1 pkt 11 sugeruje się uchylenie również lit. r, z uwagi na możliwość lokalizacji elektrowni wiatrowych wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego .	<u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Regulacje związane z lokalizacją elektrowni wiatrowych, w tym te związane z wydawaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tych przedsięwzięć są aktualnie procedowane w niezależnie prowadzonym procesie legislacyjnym dla projektu ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw. Jednocześnie należy wyjaśnić, że

					uzasadnienie postulowanej zmiany jest niejasne dla projektodawcy.
85.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t (zmieniana w art. 1 pkt 11 lit. c projektu)	RDOŚ Rzeszów	Odnośnie art. 1 pkt 11) lit. c), sugeruje się przeformułowanie treści, z uwagi na przypadki, gdy wnioskodawcą inwestycji w zakresie linii kolejowych, nie jest zarządca infrastruktury kolejowej, a np. jednostka samorządu terytorialnego, na podstawie oddzielnych umów z PKP. W tut. jednostce był przypadek, gdy dla przedsięwzięcia pn.: „Rozbudowa linii kolejowej nr 108 Stróże – Krościenko na odcinku od km 69+700 do km 72+100 wraz z rozbudową i przebudową układu drogowego w obszarze skrzyżowań z linią kolejową, a także budowa, przebudowa i rozbudowa niezbędnej infrastruktury technicznej” realizowanego w ramach zadania inwestycyjnego pn.: „Likwidacja problemów komunikacyjnych na skrzyżowaniach układu drogowego z linią kolejową nr 108 na terenie miasta Krosna”, o decyzję środowiskową wystąpił Prezydent Miasta Krosna.	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 57.
86.	ustawa ooś	art. 96 ust. 3	RDOŚ Rzeszów	Ponadto pragnę wskazać na potrzebę dokonania zmiany w ww. ustawie, poprzez dodanie w art. 96 ust. 3 teŹ ustawy, jako jeden z obligatoryjnych dokumentów, który naleŹy przedłoŹyć regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, postanowienie organu, o którym mowa w art. 96 ust. 1, nakładające obowiązek przedłoŹenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska dokumentów o których mowa w art. 96 ust. 3. PowyŹsze postanowienie stanowi podstawowy dokument, na podstawie którego tut. organ ma podstawę doprowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 (art. 97).	Stanowisko zawarte w wyjaśnieniach do uwagi w poz. 55

87.	ustawa ooś	art. 59a ust. 3 pkt 1 i 2 (dodawany w art. 1 pkt 6 projektu)	RDOŚ Kraków	<p>Zmiana brzmienia art. 59a ust. 3 pkt 1 i 2 zmienianej ustawy: – zamiast słów: „3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla: 1) drogi publicznej, 2) linii kolejowej, (...)” – proponuję użyć słów: „3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla: 1) inwestycji związanej z realizacją drogi publicznej, 2) inwestycji związanej z realizacją linii kolejowej, (...)”.</p> <p><i>Uzasadnienie</i></p> <p>W ramach postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowań dla inwestycji drogowych czy kolejowych wśród zadań towarzyszących występują np. przebudowy kolidujących sieci czy przekładanie koryt cieków wodnych, które są zaliczane do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Działania te wielokrotnie są niezbędne do realizacji inwestycji głównej, lecz nie wpisują się w definicje drogi publicznej lub linii kolejowej, zawarte w przepisach prawa. W celu uniknięcia wątpliwości, czy dla tych elementów konieczne jest badanie zgodności lokalizacji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego proponuję zmianę zapisu tak, aby użyte sformułowanie obejmowało również elementy poboczne zadania głównego (drogi publicznej, linii kolejowej), które są niezbędne do jego zrealizowania. Powyższe będzie zgodne z celem zmienianej regulacji, związanej z realizacją inwestycji strategicznych, wskazanym w uzasadnieniu do ustawy zmieniającej.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u></p> <p>W art. 59a został dodany ust. 5 wyłączający stosowanie przepisów ust. 1 i 2 również do urządzeń infrastruktury technicznej objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną</p> <p>Ponadto zamiast odsyłać do pojęcia „sieci uzbrojenia terenu” proponuje się odesłanie do pojęcia „urządzeń infrastruktury technicznej: (tak jak w ustawie o transporcie kolejowym), o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami</p>
-----	------------	--	-------------	--	---

88.	ustawa ooś	art. 59a ust. 1 i 2 (dodawane w art. 1 pkt 6 projektu)	Urząd Morski w Gdyni	<p>Proponuje się dopisać plan zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej.</p> <p><i>Uzasadnienie</i> Odpowiednikiem miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego są, zgodnie z ustawą o obszarach morskich RP i administracji morskiej, plany zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej.</p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 2.</p>
89.	ustawa ooś	art. 64 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 8 lit. a projektu)	Urząd Morski w Gdyni	<p>Należy dopisać „lub informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej”.</p> <p><i>Uzasadnienie jak w nr 91</i></p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 2.</p>
90.	ustawa ooś	art. 74 ust. 1 pkt 5 (zmieniany w art. 1 pkt 10 lit. a projektu)	Urząd Morski w Gdyni	<p>Należy dopisać „lub informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej”.</p> <p><i>Uzasadnienie jak w nr 91</i></p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 2.</p>
91.	ustawa ooś	art. 77 ust. 2 pkt 3 (zmieniany w art. 1 pkt 12 lit. a projektu)	Urząd Morski w Gdyni	<p>Należy dopisać „lub informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej”.</p> <p><i>Uzasadnienie jak w nr 91</i></p>	<p><u>Uwaga uwzględniona.</u> Wyjaśnienia w stanowisku do uwagi z poz. 2.</p>
92.	ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne („Prawo geodezyjne i kartograficzne”)	art. 32 ust. 1a (dodawany w art. 6 pkt 6 projektu)	Ogólnopolski Związek Zawodowy Geodetów	<p>Naszym zdaniem, w projektowanym ust. 1a, tekst od wyrazu „albo” do końca zdania, powinien zostać usunięty, ponieważ dubluje obowiązujące już, identyczne rozwiązanie użyte w pkt 7a i 7b wspomnianego art. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (dalej zwanej <i>uPgik</i>).</p> <p><i>Uzasadnienie:</i></p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Intencją proponowanych przepisów jest dopuszczenie możliwości dołączania do zawiadomienia o zakończeniu budowy drogi albo wniosków o pozwolenie na użytkowanie drogi publicznej mapy opatrzonej oświadczeniem wykonawcy prac geodezyjnych o złożeniu do właściwego organu Służby Geodezyjnej i</p>

			<p>Powtórzenie uprawnienia wykonawcy prac geodezyjnych o możliwości składania na mapach oświadczeń o uzyskaniu pozytywnej weryfikacji w innej ustawie, prawdopodobnie może być traktowane jako naruszenie zasad prawidłowej legislacji.</p> <p>Ponadto, w tej jednostce redakcyjnej, zauważamy źródło możliwości zaistnienia przyszłych konfliktów. Proponowana treść dopuszcza mapy geodezyjne inwentaryzacji powykonawczej <u>dołączane do:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - <u>zawiadomienia</u> o zakończeniu budowy; oraz - <u>wniosku o udzielenie pozwolenia na użytkowanie drogi;</u> <p>zamiast opatrzenia „klauzulą urzędową” (art. 40 ust. 3g pkt 3 ustawy <i>uPgik</i>), to zamieszczenie oświadczenia wykonawcy prac geodezyjnych, <u>o złożeniu do właściwego organu Służby Geodezyjnej i Kartograficznej zawiadomienia o przekazaniu wyników zgłoszonej pracy geodezyjnej</u>, niestety jest mało jednoznaczne.</p> <p>To, co może stwarzać konflikty pomiędzy wykonawcami prac geodezyjnych a organami administracji geodezyjnej i kartograficznej, (a jak może to na pewno będzie) to wyróżnik obiektu budowlanego „drogi”. Powstaje pytanie, a co z całą infrastrukturą wokół drogową, tzw. towarzyszącą, którą nie można nazwać drogą, jak np. uzbrojenie podziemne, obiekty do których jest odprowadzana woda z opadów, czy wreszcie Miejsca Obsługi Podróżnych (MOP)? Konfliktów wynikających z różnej interpretacji przepisu przez wykonawców a organów administracji geodezyjnej, która mapa jest inwentaryzacją drogi, a która tylko infrastruktury drogowej, co dyskwalifikowałoby możliwość skorzystania z projektowanego „oświadczenia” może być wiele.</p>	<p>Kartograficznej zawiadomienia o przekazaniu wyników zgłoszonych prac geodezyjnych, zamiast klauzulą urzędową albo oświadczeniem wykonawcy prac geodezyjnych o uzyskaniu pozytywnej weryfikacji (zamiast tego, co wynika z ogólnej zasady wyrażonej w art. 57 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, która jest wynikiową ostatnich zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.</p> <p>Projektodawca nie podziela poglądu o powtórzeniu legislacyjnym, gdyż przepis wyłącza obowiązek posiadania mapy opatrzonej klauzulą urzędową. Przepisy specustawy drogowej będą stanowiły przepisy szczególne i będą one miały zastosowanie do całej inwestycji drogowej realizowanej na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.</p>
--	--	--	--	--

				<p>Czy mapy obejmujące, inwentaryzację geodezyjną powykonawcza drogi wraz z infrastrukturą towarzyszącą można zastosować „oświadczenie”? Znając inwencję twórczą organów administracji geodezyjnej, pytań może być wiele.</p> <p>Problem dla mierniczych i geodetów jest bardzo poważny, bo przy niejednoznacznej regule, Służba Geodezyjna i Kartograficzna może np. zainicjować postępowanie opisane w Rozdziale 9 „Przepisy karne i kary pieniężne” ustawy <i>uPgik</i> oraz zgłosić do organów budowlanych, że dokumenty i materiały przeznaczone dla podmiotu, na rzecz którego wykonawca prac geodezyjnych wykonał prace nie posiadają cech dokumentów urzędowych, a więc nie mogą służyć w określonych postępowaniach budowlanych przez administrację oraz nadzór budowlany.</p> <p>Proszę nam wierzyć, że takich sytuacji było już wiele gdzie administracje, geodezyjna i budowlana, miały sprzeczne interpretacje. Ostatnia to chociażby art. 57 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo budowlane, w kwestii informacji o zgodności usytuowania obiektu budowlanego z projektem zagospodarowania działki lub terenu lub odstępstwach od tego projektu sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji.</p>	
93.	Prawo geodezyjne i kartograficzne	art. 2 pkt 7b i dodanie pkt 7c i 7d	Ogólnopolski Związek Zawodowy Geodetów	<p><u>Propozycja:</u></p> <p>„art. 9. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 poz. 1990) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) art. 2 pkt 7b otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7b) geodezyjnej inwentaryzacji powykonawczej obiektów budowlanych – rozumie się przez to wykonanie pomiarów sytuacyjnych i wysokościowych mających na celu zebranie</p>	<p><u>Uwaga nieuwzględniona</u></p> <p>Propozycja wykracza poza zakres przedmiotowy projektu ustawy. Wymagałaby uzyskania uzgodnienia resortu właściwego MRiT</p>

			<p>aktualnych danych o przestrzennym rozmieszczeniu elementów zagospodarowania terenu objętego zamierzeniem budowlanym i sporządzenie dokumentacji geodezyjnej zawierającej wyniki tych pomiarów, w tym mapę opatrzoną, z uwzględnieniem art. 12c ust. 1 pkt 1, klauzulą urzędową, o której mowa w art. 40 ust. 3g pkt 3, stanowiącą potwierdzenie przyjęcia do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego zbiorów danych lub dokumentów, o których mowa w art. 12a ust. 1, w oparciu o które mapa ta została sporządzona, albo oświadczenie wykonawcy prac geodezyjnych o złożeniu do właściwego organu Służby Geodezyjnej i Kartograficznej zawiadomienia o przekazaniu wyników zgłoszonej pracy geodezyjnej;"</p> <p>2) po pkt 7b dodaje się pkt 7c i 7d w brzmieniu:</p> <p>„7c) Oświadczenie o złożeniu do właściwego organu Służby Geodezyjnej i Kartograficznej zawiadomienia o przekazaniu wyników zgłoszonej pracy geodezyjnej, o którym mowa w ust. 1a, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.</p> <p>7d) . Treść oświadczenia o złożeniu do właściwego organu Służby Geodezyjnej i Kartograficznej zawiadomienia o przekazaniu wyników zgłoszonej pracy geodezyjnej, o którym mowa w ust. 1a, zawiera identyfikator zgłoszenia prac geodezyjnych, dane identyfikujące wykonawcę</p>
--	--	--	--

			<p>prac geodezyjnych, datę przekazania wyników prac geodezyjnych oraz nazwę organu Służby Geodezyjnej i Kartograficznej, do którego przekazano wyniki zgłoszonych prac geodezyjnych.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Na uzasadnienie przedmiotowej zmiany przedkładamy fakt obowiązywania przez ponad 27 lat <u>reguły</u>, która jest obecnie projektowana. Od 27 marca 1995 r. w przepisach z zakresu geodezji i kartografii, za sprawą <i>Rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno-kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie (Dz. U. nr 25 poz. 133)</i>, aż do 31 lipca 2020 r., a dokładniej <i>Rozdziału 6 „Geodezyjna dokumentacja powykonawcza” § 21</i> wykonawca prac geodezyjnych przekazywał równocześnie:</p> <p>„1) do ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej oryginał dokumentacji, o której mowa w § 20, w formie i zakresie przewidzianym odrębnymi przepisami, 2) kierownikowi budowy kopię mapy powstałej w wyniku geodezyjnej inwentaryzacji powykonawczej.”</p> <p>Należy podkreślić, że przy takim stanie prawnym w trakcie tych 27 lat zbudowano geodezyjne bazy danych (BDOT500, GESUT, EGIB oraz MZ). Przez dziesięciolecie nikt nie negocjował tego ustroju prawnego, aż do czasu nowelizacji ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne zaproponowanej przez byłego GGK – W. Izdebskiego, która weszła</p>
--	--	--	---

				<p>w życie 31 lipca 2020 r., pomimo ostrej krytyki całego środowiska mierniczo - geodezyjnego.</p> <p>Zarząd OZZG wielokrotnie, począwszy od 2019 r., sprzeciwiał się zmianom w przedmiotowym zakresie, motywując tym, że uzależnianie wyników inwentaryzacji powykonawczej obiektów budowlanych od weryfikacji administracyjnej przekazanych przez wykonawców geodezyjnych: zbiorów nowych, zmodyfikowanych lub zweryfikowanych danych, które należą do zakresu informacyjnego baz danych, o których mowa w art. 4 ust. 1a pkt 2, 3 i 10–12; oraz dokumentów wymaganych przepisami wydanymi na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 11 lub ich uwierzytelnionych kopii, spowoduje <u>nieprzewidywalne przestoje w odbiorach inwestycji</u> budowlanych nie tylko drogowych, nie mówiąc już o <u>wymiernych stratach finansowych</u> państwa i podmiotów działalności gospodarczej.</p> <p>Po upływie niecałych 2 lat od wejścia w życie nowelizacji przepisów praw geodezyjnego, negatywne oddziaływania na inwestycje tych reguł, dało się tak głęboko odczuć, że Rada Ministrów postanowiła w istocie przywrócić reguły, które sprawdziły się przez 27 lat, co dobitnie potwierdza, że to nasz związek, a nie Główny Geodeta Kraju, miał rację.</p> <p>Dlatego zapewniamy, że tego rodzaju działania będziemy wspierać i propagować w środowisku zawodowym mierniczych i geodetów.</p>	
94.	ustawa ooś	art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. d (uchylany art. 1 pkt 11 lit. a projektu	Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych	<p>Art. 1 pkt. 11 lit. a projektu zakłada uchylenie lit. d w art. 75 ust. 1 pkt 1 zmienianej ustawy. Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych prosi o doprecyzowanie, czy zapis ten skutkował będzie</p> <p><u>Uwaga nieuwzględniona.</u> Wskazane w uwadze argumenty są chybione z tego względu, że RDOŚ nie zostanie wyłączony. Dalej będzie</p>	

			<p>tym, iż w odniesieniu do lasów niepaństwowych oraz elektrowni wiatrowych Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska (który dotychczas wydawał opinię o środowiskowych uwarunkowaniach) w ogóle zostanie wyłączony z procedury wydawania takich decyzji, czy też przewiduje się jednak udział tej instytucji (choćby poprzez wydawanie opinii w ww. sprawach). Całkowite wyłączenie RDOŚ ze wskazanych procedur skutkować może tym, że m.in. powierzchnie zalesione w ramach PROW będą mogły być przywracane do stanu pierwotnego, tj. gruntów do charakteru rolnych bez zwracania uwagi na ewentualne występowanie przyrodniczych przeciwwskazań do tego rodzaju działań. Organy samorządowe (które w zakładanym projekcie przejąć mają obowiązki RDOŚ) nie posiadają wystarczającego doświadczenia oraz wiedzy przyrodniczej, co może spowodować, że ani wiek, ani skład gatunkowy, ani występujące chronione gatunki 2 roślin i zwierząt czy też lokalizacja (przy brzegach cieków i zbiorników wodnych), powierzchnia nie będą miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.</p> <p>Biorąc pod uwagę fakt, iż obecne brzmienie art. 13 ust. 2 i 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach zakłada, iż decyzję o zmianie lasu na użytek rolny (która jest dopuszczalna w przypadkach szczególnie uzasadnionych potrzeb właścicieli lasów) w odniesieniu do lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa, wydaje starosta, pozostawienie tych kwestii całkowicie w gestii organów jednostek samorządu terytorialnego przyczyni się do pogłębienia i tak już ogromnych patologii, z jakimi mamy do czynienia w tym zakresie. W związku z powyższym wnosimy o wykreślenie zapisu art. 1 pkt. 11 lit. A projektu i pozostawienie wydawania decyzji o</p>	<p>opiniował i uzgadniał w zależności od etapu i typu procedury. Postępowanie będzie więc merytorycznie prowadzone we współdziałaniu RDOŚ.</p>
--	--	--	---	--

				środowiskowych uwarunkowaniach przy zmianie lasu, niestanowiącego własności Skarbu Państwa, na użytek rolny, w kompetencjach RDOŚ.	
--	--	--	--	--	--

Tabela zgodności

Tytuł projektu	Ustawa o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw
Tytuł wdrażanego aktu	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 124 z 25.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 174 z 03.07.2015, str. 44 oraz Dz. Urz. UE L 245 z 25.09.2019, str. 10) – w zakresie art. 2 ust. 4

Jednostka red.	Treść przepisów UE	Jednostka red.	Treść projektowanych przepisów
Art. 2 ust. 4 dyrektywy 2011/92/UE	<p>4. Bez uszczerbku dla art. 7 państwa członkowskie mogą w wyjątkowych przypadkach zwolnić dane przedsięwzięcie ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy w przypadkach, gdy stosowanie tych przepisów miałyby niekorzystny wpływ na cele przedsięwzięcia, pod warunkiem spełnienia celów niniejszej dyrektywy.</p> <p>W takim przypadku państwa członkowskie:</p> <p>a) rozważają, czy właściwa byłaby inna forma oceny;</p> <p>b) udostępniają zainteresowanej społeczności informacje uzyskane w drodze innych form oceny, o których mowa w lit. a), informacje odnoszące się do decyzji o wyłączeniu oraz powodów jego przyznania;</p> <p>c) informują Komisję przed udzieleniem zezwolenia o przyczynach uzasadniających przyznanie wyłączenia i przekazują jej</p>	Art. 1 pkt 22 projektu (dział Va ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz.	<p style="text-align: center;">„DZIAŁ Va Szczególne rozwiązania dla niektórych inwestycji strategicznych</p> <p>Art. 103a. 1. Inwestycja strategiczna w wyjątkowych przypadkach może zostać poddana ocenie środowiskowej określonej w przepisach niniejszego działu, jeżeli indywidualne okoliczności uzasadniają podjęcie natychmiastowych działań w celu realizacji tej inwestycji z pominięciem wymogów wynikających z działu III i V oraz w przypadku gdy spełnione są łącznie następujące warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) brak możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko tej inwestycji; 2) brak negatywnego wpływu na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne; 3) brak rozwiązań alternatywnych dla tej inwestycji – w przypadku inwestycji strategicznej mogącej potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000. <p>2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, inwestycję strategiczną, o której mowa w ust. 1, kierując się znaczeniem planowanej inwestycji strategicznej dla interesów Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Art. 103b. Do inwestycji strategicznych, o których mowa w art. 103a ust. 1, nie stosuje się przepisów działu III i V.</p> <p>Art. 103c. 1. Podmiot planujący podjęcie realizacji inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 występuje do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z wnioskiem o określenie możliwego zakresu oceny środowiskowej.</p>

	<p>informacje, które, w odpowiednim przypadku, udostępniają swoim obywatelom. Komisja przesyła niezwłocznie otrzymane dokumenty innym państwom członkowskim. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie ze stosowania niniejszego ustępu.</p>	<p>1029, z późn. zm.) Art. 23 projektu</p>	<p>2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, załącza się dokumentację obejmującą charakterystykę przedsięwzięcia, harmonogram prac i lokalizację inwestycji, wraz z opisem przewidywanych znaczących oddziaływań na środowisko. 3. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, określa, w drodze postanowienia, zakres oceny środowiskowej. Na postanowienie nie służy skarga do sądu administracyjnego. 4. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 3, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może wystąpić o opinie do organów administracji publicznej, w szczególności organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne. Opinie wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wystąpienia. Niewydanie opinii w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń. 5. Dokumentację sporządzoną zgodnie z zakresem określonym w postanowieniu, o którym mowa w ust. 3, i przedstawiającą możliwe do zastosowania na danym etapie realizacji inwestycji działania przewidujące unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą i monitorowanie negatywnych oddziaływań na środowisko dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27. 6. Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, występuje do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z wnioskiem o uzgodnienie warunków realizacji inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2, przedkładając wniosek o wydanie tej decyzji i dokumentację, o której mowa w ust. 5. 7. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 6, uzgadnia, w drodze postanowienia, warunki realizacji inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2. Przepisów art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się. Na postanowienie nie służy skarga do sądu administracyjnego. 8. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 7, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może wystąpić o opinie do organów administracji publicznej. Opinie wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wystąpienia. Niewydanie opinii w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń. 9. W przypadku działań przewidzianych do realizacji w ramach inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, zastępuje się uzgodnieniem z Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska, o którym mowa w ust. 7.</p>
--	---	---	--

		<p>10. Do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 9, stosuje się przepisy art. 34 oraz art. 35 ust. 1–3, ust. 4 pkt 2 oraz ust. 5 i 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z tym że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres, miejsce, termin i sposób wykonania kompensacji przyrodniczej ustala Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska; 2) termin wykonania kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000 nie może być dłuższy niż 3 lata i jest liczony od dnia rozpoczęcia działań powodujących negatywne oddziaływanie na obszar Natura 2000. <p>11. Treść dokumentacji, o której mowa w ust. 5, oraz treść postanowienia, o którym mowa w ust. 7, organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, przed wydaniem tej decyzji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podaje do publicznej wiadomości; 2) przekazuje: <ol style="list-style-type: none"> a) ministrowi właściwemu do spraw transportu – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 1, 2 i 19, b) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 3, 4 i 8, c) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki złożami kopalin – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 5, d) Pełnomocnikowi Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 6, 10 i 14, e) ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 7, f) ministrowi właściwemu do spraw aktywów państwowych – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 9, albo Pełnomocnikowi Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej – w przypadku gdy inwestycja ta związana jest z wykonywaniem uprawnień, o których mowa w art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, g) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki morskiej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 11 i 16, h) Pełnomocnikowi Rządu do spraw Centralnego Portu Komunikacyjnego – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 12, i) ministrowi właściwemu do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 13,
--	--	---

		<p>j) ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 15 i 17,</p> <p>k) ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 18,</p> <p>l) Ministrowi Obrony Narodowej – w przypadku inwestycji, o której mowa w art. 59a ust. 4 pkt 20.</p> <p>12. Organ, o którym mowa w ust. 11 pkt 2:</p> <p>1) powiadamia Komisję Europejską o zwolnieniu inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2, ze stosowania przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, z późn. zm.), przekazując:</p> <p>a) uzasadnienie tego zwolnienia zawierające w szczególności wykazanie niekorzystnego wpływu stosowania przepisów tej dyrektywy na cele inwestycji strategicznej oraz spełnienia warunków, o których mowa w art. 103a ust. 1,</p> <p>b) dokumentację, o której mowa w ust. 5,</p> <p>c) postanowienie, o którym mowa w ust. 7;</p> <p>2) informuje organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, o powiadomieniu Komisji Europejskiej.</p> <p>13. Wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, następuje nie wcześniej niż w terminie 7 dni od dnia powiadomienia Komisji Europejskiej.</p> <p>14. Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, podaje do publicznej wiadomości treść tej decyzji.</p> <p>Art. 103d. 1. Organizacje ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłoszą chęć uczestniczenia w postępowaniu o wydanie decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 6, 10, 11, 14, 15, 17, 18, 20–23, 25 i 27, dla inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.</p> <p>2. Organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w tym postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony.</p>
--	--	--

		<p>3. Organizacji ekologicznej służy skarga do sądu administracyjnego od decyzji, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w postępowaniu administracyjnym.</p> <p>4. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji ekologicznej służy zażalenie.”;</p> <p>„Art. 23. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 22 oraz art. 7 pkt 6, które wchodzi w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Projektowane przepisy działu Va stanowią wdrożenie fakultatywnych rozwiązań z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko. Ww. dyrektywa daje państwom członkowskim możliwość zwolnienia określonych przedsięwzięć ze stosowania przepisów tej dyrektywy, przy spełnieniu określonych warunków wskazanych w art. 2 ust. 4 ww. dyrektywy. Projektowana w dziale Va skrócona procedura wypełnia te warunki i tym samym pozostaje w pełni w zgodności z przepisami unijnymi. Projekt zakłada, że przepisy działu Va wejdą w życie szybciej aniżeli reszta projektowanych zmian, tj. po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Takie <i>vacatio legis</i> nie narusza przepisów unijnych, wdrażany bowiem art. 2 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE ma charakter fakultatywny.</p>
--	--	--

Odwrócona tabela zgodności

Tytuł projektu	Ustawa o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw
Tytuł wdrażanego aktu	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 124 z 25.04.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 174 z 03.07.2015, str. 44 oraz Dz. Urz. UE L 245 z 25.09.2019, str. 10) – w zakresie art. 2 ust. 4

Treść projektowanych przepisów	Wyjaśnienie konieczności zawarcia przedmiotowych zmian w projekcie ustawy
<p>Art. 1. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 3 w ust. 1:</p> <p>a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu: „4a) inwentaryzacji przyrodniczej – rozumie się przez to zbiór badań terenowych przeprowadzanych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego;”,</p> <p>b) w pkt 14 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji zawartych w prognozie oddziaływania na środowisko;”,</p> <p>2) w art. 39 w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:</p>	<p>Zmiany przewidziane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw wynikają przede wszystkim z potrzeby usprawnienia procedur inwestycyjnych i zostały w większości zaproponowane w ramach prac Międzyresortowego Zespołu do spraw przeglądu uwarunkowań procesów inwestycyjnych w Rzeczypospolitej Polskiej. Wprowadzane zmiany mają na celu usprawnienie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz usprawnienie przygotowania i realizacji inwestycji, w szczególności inwestycji liniowych w zakresie inwestycji drogowych, wodnych i przeciwpowodziowych.</p>

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1260, 1261, 1783, 1846, 2185 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 553 i 595.

„3) prognoza oddziaływania na środowisko – w przypadku gdy dla projektu dokumentu jest przeprowadzana strategiczna ocena oddziaływania na środowisko.”;

3) w art. 53:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, uzgadnia z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i art. 58, zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Występując o uzgodnienie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, przedkłada ten projekt lub informacje o przewidywanych rozwiązaniach tego projektu.”;

4) w art. 54 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin stosuje się przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, 1846, 2185 i 2747 oraz z 2023 r. poz. 553), z tym że wystąpienie o zmianę terminu na podstawie art. 25 ust. 1a tej ustawy przez organy, o których mowa w art. 57 i art. 58 niniejszej ustawy, jest wiążące dla wójta, burmistrza albo prezydenta miasta.”;

5) w art. 59 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został

stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1, albo jeżeli o jej przeprowadzenie wystąpi podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia lokalizowanego na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.”;

6) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:

„Art. 59a. 1. Przystąpienie do:

- 1) przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1,
- 2) analizy w zakresie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – w przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2,
- 3) ustalenia zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 69 ust. 1

– organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza analizą zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

2. Kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji, o których mowa w ust. 4 pkt 5, jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach.

3. W przypadku:

- 1) stwierdzenia niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej,
- 2) naruszenia kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 2
– organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

4. Przepisów ust. 1 i ust. 3 pkt 1 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla:

- 1) drogi publicznej,
- 2) linii kolejowej, linii tramwajowej i metra realizowanych na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 602),
- 3) publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę,
- 4) publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków,
- 5) przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin lub koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż objętych własnością górnictwem przysługującą Skarbowi Państwa, a także koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złożeń, o których mowa w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, z wyjątkiem przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich,
- 6) inwestycji w zakresie terminalu realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2023 r. poz. 924) w zakresie zadań inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 2 tej

ustawy, oraz inwestycji towarzyszących, o których mowa w art. 38 tej ustawy, zwanej dalej „inwestycją w zakresie terminalu”,

- 7) inwestycji związanej z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi,
- 8) inwestycji realizowanej na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812),
- 9) inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1484 oraz z 2023 r. poz. 595),
- 10) strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 273 i 1846 oraz z 2023 r. poz. 595),
- 11) inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (Dz. U. z 2021 r. poz. 1644),
- 12) Inwestycji lub Inwestycji Towarzyszącej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 892),
- 13) inwestycji mieszkaniowej oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538 oraz z 2023 r. poz. 553 i 803),

- 14) strategicznej inwestycji w sektorze naftowym realizowanej na podstawie ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1275 i 1846), zwanej dalej „strategiczną inwestycją w sektorze naftowym”,
- 15) inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (Dz. U. z 2021 r. poz. 1280),
- 16) inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1635),
- 17) inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie (Dz. U. poz. 1551),
- 18) przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023 roku (Dz. U. z 2023 r. poz. 851),
- 19) inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1079 oraz z 2022 r. poz. 1846),
- 20) inwestycji realizowanych w interesie bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347 i 641) na terenach zamkniętych określonych przez Ministra Obrony Narodowej – zwanych dalej „inwestycjami strategicznymi”.

5. Przepisów ust. 1 i ust. 3 pkt 1 nie stosuje się również do urządzeń infrastruktury technicznej objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną.”;

7) w art. 61 w ust. 1 w pkt 2 średnik zastępuje się kropką i uchyla się pkt 3;

8) w art. 62a w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania, pokryciu nieruchomości szatą roślinną oraz dziko występujących zwierzętach na nieruchomości.”;

9) w art. 64:

a) w ust. 1b zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia regionalny dyrektor ochrony środowiska stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na oddziaływanie na obszar Natura 2000 lub ze względu na lokalizację przedsięwzięcia na obszarze chronionego krajobrazu lub na obszarze parku krajobrazowego, na których ustanowiono zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zamiast opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia.”,

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty, albo informację o jego braku; nie dotyczy to opinii w sprawie

obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji strategicznych.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Postanowienia w sprawie uzgodnień, o których mowa w ust. 1b–1d, wiążą organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”;

10) w art. 66:

a) w ust. 1:

– pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej w formie opisowej i kartograficznej, jeżeli została przeprowadzona, wraz z opisem metodyki, stanowiące załącznik do raportu;”,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) opis wariantów przedsięwzięcia uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania na środowisko, ze wskazaniem wariantu wybranego do realizacji, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska; racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym;”,

b) ust. 2b otrzymuje brzmienie:

„2b. Jeżeli planowane przedsięwzięcie stanowi inwestycję liniową celu publicznego, inwestycję celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze lub inwestycję celu publicznego o nieliniowym charakterze związaną z ochroną ludności przed powodzią i suszą, a proponowany przez wnioskodawcę wariant przebiega przez obszar parku narodowego lub rezerwatu przyrody, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać także dane pozwalające na ustalenie braku rozwiązań alternatywnych.”;

- 11) w art. 72 w ust. 2:
- a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub jej zmiany nie stosuje się w przypadku zmiany:”,
 - b) w pkt 1a w lit. a skreśla się wyrazy „oraz charakterystycznych parametrów drogi w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego,”;
- 12) w art. 74:
- a) w ust. 1:
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 – raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;”,
 - w pkt 4 skreśla się wyrazy „ , strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych”,
 - pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) w przypadku przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty,

albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji strategicznych;”;

– uchyla się pkt 7,

b) w ust. 1a w zdaniu drugim wyraz „inwestora” zastępuje się wyrazami „podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia”;

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

3. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, do zawiadomienia stron innych niż podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zawiadomienie to następuje w formie publicznego obwieszczenia w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu.”;

d) po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu:

„3aa. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, organ prowadzący postępowanie powiadamia równocześnie wójta (burmistrza, prezydenta miasta) gminy właściwej ze względu na obszar, o którym mowa w ust. 3a, o decyzjach i innych czynnościach wydanych lub podjętych przez ten organ w danym postępowaniu. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) udostępnia powiadomienie w

Biuletynie Informacji Publicznej lub dokonuje publicznego ogłoszenia w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.”;

13) w art. 75 w ust. 1 w pkt 1:

a) lit. p otrzymuje brzmienie:

„p) zmian dokonywanych w obiektach kwalifikowanych jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, w przypadku których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy jest regionalny dyrektor ochrony środowiska, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 60 pkt 3,”

b) lit. t otrzymuje brzmienie:

„t) przedsięwzięć polegających na realizacji linii kolejowej,”;

14) w art. 77:

a) w ust. 1 pkt 1a–2 otrzymują brzmienie:

„1a) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z ministrem właściwym do spraw środowiska w zakresie istnienia rozwiązań alternatywnych realizacji przedsięwzięcia oraz przewidywanych działań mających na celu kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko przyrodnicze parku narodowego – w przypadku inwestycji liniowych celu publicznego w ich części przebiegającej przez obszar parku narodowego lub w przypadku realizowanych na obszarze parku narodowego inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze lub inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą;

1b) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w zakresie istnienia rozwiązań alternatywnych realizacji przedsięwzięcia oraz

przewidywanych działań mających na celu kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko przyrodnicze rezerwatu przyrody – w przypadku inwestycji liniowych celu publicznego w ich części przebiegającej przez obszar rezerwatu przyrody lub w przypadku realizowanych na obszarze rezerwatu przyrody inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze lub inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą;

2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3a, 10–19 i 21–28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, lub nie wydał opinii, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2;”;

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty, albo informację o jego braku; nie dotyczy to uzgodnień i opinii dla inwestycji strategicznych.”;

c) dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Postanowienie, o którym mowa w ust. 3, wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”;

15) w art. 78 w ust. 1 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) przedsięwzięć polegających na realizacji linii kolejowej.”;

16) w art. 80:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla inwestycji strategicznych.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przepis art. 59a ust. 2 stosuje się.”;

17) w art. 82:

a) w ust. 1:

- w pkt 4 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b”;
- uchyla się pkt 4a,

b) w ust. 1a po wyrazach „ust. 1 pkt 4b” dodaje się wyrazy „lit. a”;

c) w ust. 1c dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Wniosek składa się w terminie 30 dni od dnia otrzymania analizy porealizacyjnej.”;

18) uchyla się art. 82a;

- 19) w art. 86b wyrazy „realizację przedsięwzięcia” zastępuje się wyrazami „podjęcie realizacji przedsięwzięcia”;
- 20) w art. 88 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.”;
- 21) w art. 90 w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Opinie, o których mowa w ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a, wydaje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o ich wydanie.”;
- (...)
- 23) art. 104 otrzymuje brzmienie:
„Art. 104. 1. Postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się w ramach:
- 1) oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1,
 - 2) oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2, jeżeli postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko nie było przeprowadzane w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
 - 3) strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dotyczącej projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1
- w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, pochodzącego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na skutek realizacji przedsięwzięcia albo projektu.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się również na wniosek innego państwa, na którego terytorium może znacząco oddziaływać przedsięwzięcie albo realizacja projektu.”;

24) w art. 106 uchyla się ust. 1 i 2;

25) w art. 108:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organ administracji właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia:”;

– w pkt 3 w lit. a wyrazy „decyzji, o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1” zastępuje się wyrazami „decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wydaje się w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b.”;

c) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwoleń, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b;”;

26) w art. 109 w ust. 3 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) dokumenty wskazane w art. 108 ust. 4.”;

27) w art. 110 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Konsultacje mogą dotyczyć w szczególności wariantów planowanego przedsięwzięcia, możliwych transgranicznych oddziaływań na środowisko lub działań mających na celu unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko.”;

28) w art. 111 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwolenia, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, wydaje się po zakończeniu konsultacji, o których mowa w art. 110 ust. 1.”;

29) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Art. 112. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przekazuje, bez zbędnej zwłoki, państwu uczestniczącemu w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przetłumaczone przez wnioskodawcę: decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, albo pozwolenia, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b, w części, która umożliwi drugiemu państwu zapoznanie się, w jaki sposób wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko zostały rozpatrzone i uwzględnione przy wydawaniu decyzji. Do tłumaczenia decyzji oraz pozwolenia przepis art. 108 ust. 1 pkt 1 stosuje się.”;

30) w art. 115 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Konsultacje mogą dotyczyć w szczególności możliwych transgranicznych oddziaływań na środowisko lub działań mających na celu unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko.”;

31) w art. 117 w ust. 2 w zdaniu pierwszym przed wyrazem „przekazuje” dodaje się wyraz „niezwłocznie”;

32) po art. 123 dodaje się art. 123a w brzmieniu:

„Art. 123a. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska na pisemny wniosek regionalnego dyrektora ochrony środowiska może, w drodze postanowienia, wyznaczyć innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska do załatwienia sprawy z wniosku o:

- 1) wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
 - 2) uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia na podstawie art. 77 ust. 1,
 - 3) uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia na podstawie art. 89 ust. 1
- dla inwestycji strategicznych.

2. Z wnioskiem może wystąpić regionalny dyrektor ochrony środowiska właściwy w sprawie, o której mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi uwarunkowaniami wynikającymi z obciążających go zadań.

3. Wniosek składa się w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku w sprawie, o której mowa w ust. 1.

4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, wyznaczając innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska do załatwienia sprawy, o której mowa w ust. 1, w pierwszej kolejności bierze pod uwagę regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, których obszar właściwości jest położony najbliżej terenu, na którym ma być realizowana inwestycja strategiczna.

5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje zażalenie.

6. Czynności regionalnego dyrektora ochrony środowiska podjęte do dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, w sprawie, o której mowa w ust. 1, pozostają w mocy. W zakresie niezbędnym do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, o której mowa w ust. 1, regionalny dyrektor ochrony środowiska wyznaczony postanowieniem, o którym mowa w ust. 1, może ponowić czynności podjęte do dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, w sprawie, o której mowa w ust. 1, w tym zmienić, uzupełnić lub uchylić wydane w tej sprawie inne postanowienia.

7. Przekazanie akt sprawy, o której mowa w ust. 1, następuje w terminie 7 dni od dnia doręczenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, który złożył wniosek, postanowienia, o którym mowa w ust. 1.

8. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska podaje do publicznej wiadomości postanowienie, o którym mowa w ust. 1, w sposób określony w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Niezwłocznie po otrzymaniu akt sprawy, o której mowa w ust. 1, wyznaczony regionalny dyrektor ochrony środowiska zawiadamia strony o przekazaniu mu sprawy do rozpatrzenia.

9. W przypadku złożenia wniosku termin na załatwienie sprawy, o której mowa w ust. 1, liczy się:

- 1) w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, o wyznaczeniu innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska – od dnia doręczenia wyznaczonemu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska akt sprawy;
- 2) w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, o odmowie wyznaczenia innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska – od dnia doręczenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, który złożył wniosek, postanowienia, o którym mowa w ust. 1, o odmowie wyznaczenia innego regionalnego dyrektora ochrony środowiska.”;

33) w art. 136a w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) narusza warunki, wymogi oraz obowiązki, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b i e oraz pkt 2 i 5, określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,”.

Art. 2. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, 2337 i 2339 oraz z 2023 r. poz. 326) w art. 649¹ po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. Przepisu § 1 nie stosuje się w przypadku, gdy investorem jest Skarb Państwa.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682 i 553) w art. 29 w ust. 2 w pkt 18 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„urządzeń pomiarowych, wraz z ogrodzeniami i drogami wewnętrznymi, państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, państwowej służby hydrogeologicznej i Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie:”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1941, z 2022 r. poz. 974 oraz z 2023 r. poz. 595) w art. 36a:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie zezwolenia na budowę inwestor obiektu jądrowego może wystąpić do Prezesa Agencji z wnioskiem o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej planowanej lokalizacji obiektu jądrowego albo określonych aspektów lokalizacji obiektu jądrowego.”;

2) w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) określenie zakresu wniosku.”;

3) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku inwestor dołącza, w zależności od zakresu wniosku, raport lokalizacyjny albo część raportu lokalizacyjnego odpowiadającą zakresowi składanego wniosku.”;

4) w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Za wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej planowanej lokalizacji elektrowni jądrowej albo określonych aspektów lokalizacji elektrowni jądrowej inwestor wnosi opłatę w wysokości 198 000 zł na rachunek Państwowej Agencji Atomistyki.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 877) wprowadza się następujące zmiany:

<p>1) w art. 73 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się w szczególności ograniczenia wynikające z:”;</p> <p>2) w art. 175 po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu:
„4b. Pomiary, o których mowa w ust. 1 i 3, w zakresie poziomu hałasu przeprowadza się na terenach, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1.”.</p> <p>Art. 6. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, 1846, 2185 i 2747 oraz z 2023 r. poz. 553) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 11:</p> <p>a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) sporządza projekt studium, rozpatrując wnioski, o których mowa w pkt 1, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, o ile jest wymagana, uwzględniając ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa, a także strategii rozwoju ponadlokalnego oraz strategii rozwoju gminy, jeżeli takie strategie istnieją;”;</p> <p>b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) ogłasza, w sposób określony w pkt 1, o wyłożeniu projektu studium do publicznego wglądu na okres co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wyklada ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, o ile jest wymagana, do publicznego wglądu, także przez jego udostępnienie w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie co najmniej jedną dyskusję publiczną nad przyjętymi w tym projekcie studium rozwiązaniami;”;</p>	

- 2) w art. 17 w pkt 4, w art. 25 w ust. 1 oraz w art. 41 w ust. 1 w pkt 4 i w ust. 2 po wyrazach „prognozą oddziaływania na środowisko” dodaje się wyrazy „, o ile jest wymagana”;
- 3) w art. 17 w pkt 9 po wyrazach „prognozą oddziaływania na środowisko” dodaje się wyrazy „, o ile jest wymagana.”;
- 4) w art. 52 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się decyzje, których obowiązek dołączenia wynika z odrębnych przepisów, w szczególności decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;
- 5) w art. 53 po ust. 5c dodaje się ust. 5ca w brzmieniu:

„5ca. Regionalny dyrektor ochrony środowiska odmawia uzgodnienia decyzji, o których mowa w art. 51 ust. 1, w przypadku niedołączenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o ile jest wymagana, do projektów tych decyzji.”;
- 6) w art. 60 uchyla się ust. 1a;
- 7) w art. 64:
 - a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy art. 51 ust. 2–3, art. 52, art. 53 ust. 3–5a, 5c i 5d–5f oraz art. 54–56 stosuje się odpowiednio do decyzji o warunkach zabudowy, z tym że:”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do decyzji o warunkach zabudowy stosuje się przepisy art. 53 ust. 5b i 5ca.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 162) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 11e dodaje się art. 11ea w brzmieniu:
- „Art. 11ea. 1. Przepisów art. 30 § 5, art. 34 i art. 97 § 1 pkt 1–3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.
2. W przypadkach określonych w art. 30 § 5 i art. 34 Kodeksu postępowania administracyjnego wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wyznacza z urzędu przedstawiciela uprawnionego do działania w postępowaniu, jeżeli jest to konieczne do przeprowadzenia postępowania.”;
- 2) w art. 11g po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Odwołanie strony od decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”;
- 3) w art. 21a:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. W przypadku gdy prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, polegają na wycince drzew i krzewów lub wykonaniu kompensacji przyrodniczej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 21.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. W przypadku gdy prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane na nieruchomościach stanowiących własność Skarbu Państwa, zarządzanych przez Lasy Państwowe zgodnie z ustawą z dnia 28 września 1991 r. o lasach, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach uprawnia do nieodpłatnego wejścia na teren, na którym jest przewidywana realizacja inwestycji, celem wykonania tych prac. Do wycinki drzew i krzewów stosuje się odpowiednio przepisy art. 20b i art. 21.”,

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku gdy prace przygotowawcze, o których mowa w ust. 1, wymagają wejścia na teren nieruchomości stanowiących teren zamknięty lub objętych obszarem kolejowym lub lotniskiem użytku publicznego, właściwy zarządca drogi występuje odpowiednio do organu, który wydał decyzję o zamknięciu terenu zamkniętego, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym lub zarządzającego lotniskiem użytku publicznego o zgodę na wejście na teren nieruchomości lub jej części oraz uzgadnia z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

5. W przypadku nieuzyskania zgody, o której mowa w ust. 1 albo 4, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia o taką zgodę przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości albo odpowiednio organ, który wydał decyzję o zamknięciu terenu zamkniętego, zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym lub zarządzającego lotniskiem użytku publicznego, właściwy zarządca drogi występuje do wojewody w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo wykonującego zadania zlecone z zakresu administracji rządowej starosty w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części.”,

d) w ust. 6 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) oznaczenie nieruchomości lub jej części, na którą wejście jest konieczne w celu wykonania prac przygotowawczych, o których mowa w ust. 1, wraz ze wskazaniem zakresu tych prac, a także proponowanego sposobu, zakresu i terminu korzystania z nieruchomości lub jej części;”,

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części uzgodnione na podstawie ust. 1 albo 4 albo określone w decyzji, o której mowa w ust. 5, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego, lotniczego lub żeglugi śródlądowej;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego lub lotniczego;
- 3) zamknięcia śródlądowych dróg wodnych;
- 4) utrudnień w prowadzeniu pilnych działań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej;
- 5) ograniczenia interesu bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347 i 641).”

f) dodaje się ust. 11 i 12 w brzmieniu:

„11. Od decyzji, o której mowa w ust. 5, stronie służy odwołanie do organu wyższego stopnia, którym jest:

- 1) wojewoda – w przypadku wydania decyzji przez starostę;
- 2) minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa – w przypadku wydania decyzji przez wojewodę.

12. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 5, zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”;

4) w art. 21b:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie, z wyłączeniem nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, które zostały przejęte pod drogę na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.”

b) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Odszkodowanie odpowiada wartości poniesionych szkód.”;

5) w art. 32 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek inwestora właściwy organ nadzoru budowlanego wydaje decyzję o pozwoleniu na użytkowanie w odniesieniu do jezdni lub odcinka drogi, na których zakończono budowę.”;

6) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Szczególne zasady przygotowania i realizacji inwestycji na drogach zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa

Art. 33a. 1. Do inwestycji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, polegających na budowie dróg publicznych i zawierających elementy o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, zwanych dalej „inwestycjami drogowo-obronnymi”, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840), ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, przepisów działu V ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) oraz przepisów art. 28b–28c ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

2. Właściwe organy w sprawach, o których mowa w ust. 1, przedstawiają zarządcy drogi, na jego wniosek, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, stanowisko lub informacje albo udzielają wsparcia w innym zakresie w związku z realizacją inwestycji, w tym przez możliwą minimalizację zagrożeń dla środowiska.

3. Weryfikacja wyników zgłoszonych prac geodezyjnych dotyczących inwestycji drogowo-obronnej przez organy Służby Geodezyjnej i Kartograficznej, o której mowa w art. 12b ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, jest dokonywana niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni roboczych.

Art. 33b. Minister Obrony Narodowej przekazuje zarządcy drogi wykaz elementów o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 33a ust. 1, ze wskazaniem lokalizacji ich umieszczenia w planowanej drodze.

Art. 33c. 1. Zarządca drogi uzgadnia wnioski o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej inwestycji drogowo-obronnej z Ministrem Obrony Narodowej w zakresie przebiegu drogi, warunków technicznych drogi oraz lokalizacji i warunków technicznych elementów o istotnym znaczeniu dla obronności lub bezpieczeństwa państwa. Minister Obrony Narodowej zajmuje stanowisko w przedmiocie uzgodnienia wniosku w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

2. W przypadku inwestycji drogowo-obronnej do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej tej inwestycji dołącza się uzgodnienie z Ministrem Obrony Narodowej, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister Obrony Narodowej może upoważnić do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, pracowników urzędów, jednostek, oraz podmiotów podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie dołącza się opinii wymaganych przepisami odrębnymi.

5. W przypadku inwestycji drogowo-obronnej termin, o którym mowa w art. 11h ust. 1, wynosi 60 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Art. 33d. 1. Do inwestycji drogowo-obronnej nie stosuje się przepisów art. 11b, art. 11d ust. 1 pkt 8 i 9 oraz art. 18 ust. 1g i 1h.

2. Do inwestycji drogowo-obronnej, dla której wydano postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, o którym mowa w art. 103c ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosuje się odpowiednio przepisy art. 21a i art. 21b.

3. Do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowo-obronnej nie stosuje się przepisów o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych niezależnie od tego, czy nieruchomość ta wpisana jest do rejestru zabytków.

4. W przypadku inwestycji drogowo-obronnej porozumienie, o którym mowa w art. 20b ust. 1, jest zawierane w terminie 7 dni od dnia przekazania tego porozumienia przez zarządcę drogi, a termin wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia nie może przekraczać 2 miesięcy.

5. W przypadku gdy inwestycja drogowo-obronna wymaga przejścia przez tereny linii kolejowej, a porozumienie, o którym mowa w art. 20a ust. 2, nie zostanie zawarte w terminie 7 dni od dnia jego przekazania zarządcy infrastruktury kolejowej z przyczyn leżących po jego stronie, zarządca drogi jest uprawniony po upływie tego terminu do nieodpłatnego zajęcia terenu linii kolejowej.

6. Odstąpienie od zatwierdzonego projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego w zakresie objętym projektem zagospodarowania terenu w liniach rozgraniczających drogi nie stanowi istotnego odstąpienia, o którym mowa w art. 36a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

7. Zarządca drogi bada wpływ inwestycji drogowo-obronnej na stan wód w trakcie realizacji inwestycji, o ile nie powoduje to opóźnień w jej realizacji, oraz w trakcie użytkowania inwestycji. W przypadku stwierdzenia ryzyka negatywnego wpływu inwestycji na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. –

Prawo wodne, zarządca drogi podejmuje środki zaradcze, które zapobiegają temu negatywnemu wpływowi.

Art. 33e. Decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowo-obronnej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 33f. 1. Przygotowanie i realizacja inwestycji drogowo-obronnej wypełnia przesłankę udzielenia zamówienia publicznego w trybie z wolnej ręki określoną w art. 214 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812, 1933 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 412 i 825).

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, można odstąpić od stosowania przepisów art. 53–55 i art. 216 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.”;

7) w art. 45 uchyla się ust. 2.

Art. 8. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2569 oraz z 2023 r. poz. 326, 412 i 595) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2a w ust. 3 w pkt 1 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) Spółkę Celową, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółkę, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy;”;

2) w art. 2b w ust. 4 w pkt 1 lit. i otrzymuje brzmienie:

„i) Spółce Celowej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółce, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy;”;

3) w art. 3 w ust. 5 w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) Spółka Celowa, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółka, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy,”;

4) w art. 4 w ust. 4 w pkt 2 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) przez Spółkę Celową, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, lub spółkę, o której mowa w art. 15 ust. 1 tej ustawy, w zakresie zadań powierzonych przez Spółkę Celową zgodnie z art. 15 ust. 2 tej ustawy,”.

Art. 9. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916, 1726, 2185 i 2375) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15:

a) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) potrzebą realizacji inwestycji:

a) liniowych celu publicznego,

b) celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą,

c) celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze parku narodowego

– w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 877).”,

b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) realizacji inwestycji:

<p>a) liniowych celu publicznego,</p> <p>b) celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą,</p> <p>c) celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze rezerwatu przyrody – w przypadku braku rozwiązań alternatywnych i po zagwarantowaniu kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,</p> <p>c) po ust. 4b dodaje się ust. 4ba w brzmieniu: „4ba. Wydając zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 lub ust. 4 pkt 2, dla inwestycji strategicznej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029, z późn. zm.⁵⁾) odpowiednio minister właściwy do spraw środowiska albo Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska bada wyłącznie przesłankę braku rozwiązań alternatywnych dla tej inwestycji.”,</p> <p>d) w ust. 7 pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie: „6) uzasadnienie braku rozwiązań alternatywnych względem planowanego wariantu w przypadku realizacji inwestycji liniowych celu publicznego, inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą lub inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu</p>	
---	--

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 1260, 1261, 1783, 1846, 2185 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 553 i 595.

związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze parku narodowego lub rezerwatu przyrody;

7) opis przewidywanych działań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na przyrodę parku narodowego lub rezerwatu przyrody.”,

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W odniesieniu do inwestycji liniowych celu publicznego, inwestycji celu publicznego o nieliniowym charakterze związanych z ochroną ludności przed powodzią i suszą lub inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej o nieliniowym charakterze w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na obszarze parku narodowego lub rezerwatu przyrody, przewidzianych do realizacji w ramach przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzono ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 lub ust. 4 pkt 2, zastępuje się uzgodnieniem warunków realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1a lub 1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, odpowiednio z ministrem właściwym do spraw środowiska lub Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska. Do uzgodnienia stosuje się odpowiednio przepisy ust. 3 albo 4.”;

2) w art. 28:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dla obszaru Natura 2000 sprawujący nadzór nad obszarem sporządza projekt planu zadań ochronnych, biorąc pod uwagę cele ochrony obszaru. Pierwszy projekt sporządza się w terminie 6

lat od dnia zatwierdzenia obszaru przez Komisję Europejską jako obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty lub od dnia wyznaczenia obszaru specjalnej ochrony ptaków.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) w ust. 5 uchyla się zdanie drugie,

d) po ust. 8 dodaje się ust. 8a i 8b w brzmieniu:

„8a. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 może być zmieniony, jeżeli:

- 1) wynika to z potrzeb ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000, lub
- 2) zachodzi konieczność jego aktualizacji, w szczególności w wyniku oceny aktualności planu zadań ochronnych, o której mowa w art. 31.

8b. W przypadku uznania konieczności zmiany planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 regionalny dyrektor ochrony środowiska:

- 1) podejmuje działania w celu zmiany tego planu albo ustanowienia nowego planu zadań ochronnych dla tego obszaru – w przypadku gdy sprawuje on nadzór na tym obszarze, albo
- 2) zwraca się o podjęcie działań, o których mowa w pkt 1, do właściwego organu sprawującego nadzór nad tym obszarem – w przypadku gdy nadzór na tym obszarze sprawuje organ inny niż regionalny dyrektor ochrony środowiska.”;

3) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. Regionalny dyrektor ochrony środowiska sporządza i przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, nie rzadziej niż co 6 lat, ocenę realizacji celów ochrony obszarów Natura 2000 zawierającą w szczególności informacje dotyczące stanu ochrony przedmiotów ochrony obszarów Natura 2000, podejmowanych działań ochronnych oraz wpływu tych działań na stan ochrony przedmiotów ochrony obszarów Natura 2000, a także ocenę aktualności planu zadań ochronnych.”;

<p>4) w art. 45 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do inwestycji strategicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;</p> <p>5) w art. 60 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:</p> <p>„8. Przepisów ust. 1–7 nie stosuje się do inwestycji strategicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”.</p> <p>Art. 10. W ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1812) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do wojewody w sprawach o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji oraz decyzji, o których mowa w art. 27a ust. 1, jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.”;</p> <p>2) w art. 11 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Odwołanie strony od decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.”;</p>	
--	--

<p>3) po art. 27 dodaje się art. 27a i art. 27b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 27a. 1. Jeżeli do przeprowadzenia:</p> <ol style="list-style-type: none">1) pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla inwestycji, dla których wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji jest poprzedzone decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, lub2) prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji lub na potrzeby uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, prac geologicznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu <p>– konieczne jest wejście na teren cudzej nieruchomości, inwestor może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo wojewody o wydanie decyzji o zezwoleniu na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części.</p> <p>2. Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, inwestor występuje do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości lub jej części oraz uzgadnia z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.</p> <p>3. W przypadku gruntów stanowiących teren zamknięty w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990, z 2022 r. poz. 1846 i 2185 oraz z 2023 r. poz. 803), pas drogowy albo gruntów objętych obszarem kolejowym lub lotniskiem użytku publicznego inwestor przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, występuje do właściwego podmiotu zarządzającego terenem zamkniętym, zarządcy</p>	
---	--

drogi, zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym lub zarządzającego lotniskiem użytku publicznego o zgodę na wejście na teren nieruchomości lub jej części oraz uzgadnia z nim przewidywany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

4. W przypadku nieuzyskania zgody, o której mowa w ust. 2 lub 3, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia inwestora o taką zgodę przez odpowiednio właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, podmiot zarządzający terenem zamkniętym, zarządcę drogi, zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny podmiot zarządzający obszarem kolejowym lub zarządzający lotniskiem użytku publicznego, wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora.

5. Wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) ogólną charakterystykę planowanej inwestycji;
- 2) określenie granic terenu objętego wnioskiem;
- 3) oznaczenie nieruchomości lub ich części, na które wejście jest konieczne w celu przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac, o których mowa w ust. 1;
- 4) wskazanie prac, które mają być przeprowadzone przez inwestora, a także proponowany sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części;
- 5) oświadczenie inwestora o braku zgody, o której mowa w ust. 2 lub 3.

6. Decyzja o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, określa sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części.

7. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości, o której mowa w ust. 1, lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych właściciela lub użytkownika wieczystego tej nieruchomości, w szczególności ich adresów, przepisów ust. 2, 3 i ust. 5

pkt 5 nie stosuje się, a wojewoda wydaje decyzję o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez inwestora.

8. Sposób, zakres i termin korzystania z nieruchomości lub jej części uzgodnione na podstawie ust. 2 lub 3 albo określone w decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, nie mogą powodować:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, kolejowego, lotniczego lub żeglugi;
- 2) wstrzymania ruchu kolejowego lub lotniczego;
- 3) zamknięcia dróg krajowych lub dróg o znaczeniu obronnym, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów;
- 4) ograniczenia interesu bezpieczeństwa i obronności w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz. 2305 oraz z 2023 r. poz. 347 i 641).

9. Odwołanie od decyzji o zezwoleniu, o której mowa w ust. 1, zawiera zarzuty odnoszące się do tej decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.

Art. 27b. 1. Inwestor po zakończeniu pomiarów, badań lub innych prac, o których mowa w art. 27a ust. 1, jest obowiązany przywrócić nieruchomość do stanu poprzedniego. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego nie jest możliwe, właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości przysługuje odszkodowanie.

2. Wysokość odszkodowania ustala wojewoda w decyzji o odszkodowaniu na podstawie opinii o wartości nieruchomości sporządzonej przez rzeczoznawcę majątkowego. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowania.

3. Odszkodowanie odpowiada wartości poniesionych szkód. Jeżeli wskutek poniesionych szkód zmniejszy się wartość nieruchomości, w odszkodowaniu uwzględnia się kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu.

4. Do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1484 oraz z 2023 r. poz. 595) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 1 w lit. b uchyla się tiret drugie;

2) w art. 3a w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Decyzja zasadnicza zabezpiecza interes publiczny pod względem celów polityki państwa, w tym polityki energetycznej, polityki surowcowej i interesu surowcowego państwa, oraz bezpieczeństwa państwa.”;

3) w art. 3d:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) cele polityki państwa, w tym polityki energetycznej, polityki surowcowej i interesu surowcowego państwa, włącznie z bieżącym i przewidywanym krajowym zapotrzebowaniem na energię elektryczną lub ciepło;”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Nie wydaje się decyzji zasadniczej dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej na obszarze gmin, w których podmiot wskazany w przepisach wydanych na podstawie

art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1933, z późn. zm.⁶⁾) prowadzi działalność określoną w:

1) art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r. poz. 633) lub

2) art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, z wyłączeniem węglowodorów, w granicach obszaru górniczego lub terenu górniczego w rozumieniu odpowiednio art. 6 ust. 1 pkt 5 i 15 tej ustawy objętych wpływami ruchu podziemnego zakładu górniczego prowadzącego wydobycie złóż kopalin stanowiących własność górniczą.”,

c) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy decyzja zasadnicza została wydana na wniosek jednego z podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1, do postępowania w sprawie zmiany tej decyzji nie stosuje się przepisu ust. 1a.”;

4) w art. 5b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Inwestor w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej będącego równocześnie obiektem jądrowym w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe może dokonać wstępnej oceny terenu przeznaczonego pod lokalizację tego obiektu, o której mowa w ust. 2, a w przypadku jej dokonania może sporządzić wstępny raport lokalizacyjny.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 807, 872, 1459, 1512 i 2463 oraz z 2023 r. poz. 203.

„3a. W przypadku sporządzenia wstępnego raportu lokalizacyjnego inwestor może wystąpić do Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki, zwanego dalej „Prezesem Agencji”, o wydanie opinii w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej na temat tego raportu.”,

c) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Prezes Agencji wydaje opinię, o której mowa w ust. 3a, w terminie 4 miesięcy od dnia złożenia przez inwestora wniosku o wydanie opinii wraz z dołączonym do wniosku wstępnym raportem lokalizacyjnym.”,

d) uchyla się ust. 7;

5) w art. 11:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli do przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia wstępnego raportu bezpieczeństwa dla składowiska odpadów promieniotwórczych, o którym mowa w art. 5c, lub raportu lokalizacyjnego, o którym mowa w art. 35b ust. 3 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, lub do przeprowadzenia badań lub innych prac zmierzających do sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o którym mowa w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, jest konieczne wejście na teren cudzej nieruchomości, inwestor może wystąpić do wojewody z wnioskiem o wydanie:”,

b) w ust. 4 w pkt 4 uchyla się lit. a;

6) w art. 35a w ust. 1 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2022 r. poz. 1072, 1261, 1504, 2185 i 2687)”;

7) w art. 40 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Minister właściwy do spraw energii, w drodze decyzji, przenosi decyzję zasadniczą albo odmawia przeniesienia decyzji zasadniczej na rzecz wnioskodawcy, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w art. 3d ust. 1 i 1a, a w przypadku gdy wnioskodawcą jest jeden z podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1, a przeniesienie ma nastąpić na rzecz innego podmiotu, o którym mowa w tym przepisie, bierze pod uwagę jedynie przesłanki, o których mowa w art. 3d ust. 1.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 295, 412 i 877) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 258 po ust. 8 dodaje się ust. 8a:

„8a. Wody Polskie mogą nabywać w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości, urządzenia wodne lub ich części, które będą służyć do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.”;

2) w art. 394 w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wykonanie urządzeń odwadniających obiekty budowlane i odprowadzanie nimi wody, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem.”;

3) w art. 396 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się do inwestycji strategicznych, o których mowa w art. 59a ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;

4) w art. 407 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisu ust. 2 pkt 3 nie stosuje się do inwestycji strategicznych, o których mowa w art. 59a ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 892) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 75b w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:
 - „7) niwelację terenu, zagospodarowanie terenu budowy wraz z budową tymczasowych obiektów budowlanych, wykonanie przyłączy do sieci infrastruktury technicznej na potrzeby budowy oraz innych prac niewymagających sporządzenia projektu architektoniczno-budowlanego;
 - 8) rozbiórkę istniejących obiektów budowlanych.”;
- 2) w art. 75c po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Prace wstępne mogą być również wykonywane na terenie nieruchomości innych niż wskazane w ust. 1, o ile Inwestor posiada do nich tytuł prawny oraz o ile znajdują się one w granicach terenu, na którym będzie realizowana Inwestycja, przewidywanego na etapie uzyskiwania decyzji, o której mowa w art. 75a ust. 1.”;
- 3) po art. 75d dodaje się art. 75e i art. 75f w brzmieniu:

„Art. 75e. 1. Wykonywanie prac wstępnych, o których mowa w art. 75b pkt 7 i 8, wymaga uzyskania pozwolenia na prace wstępne.

2. Do wniosku o wydanie pozwolenia na prace wstępne Inwestor dołącza:

 - 1) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
 - 2) inne decyzje wymagane przepisami odrębnymi określające warunki prowadzenia prac wstępnych, w szczególności w zakresie ochrony środowiska naturalnego;
 - 3) dokumenty potwierdzające dysponowanie przez Inwestora tytułem prawnym do nieruchomości.

3. Wydanie pozwolenia na prace wstępne nie wymaga uzyskania decyzji dotyczącej wyłączenia z produkcji użytków rolnych.

4. Pozwolenie na prace wstępne wydaje wojewoda, w drodze decyzji. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

5. Przedmiotem oceny oddziaływania na środowisko prowadzonej w sprawie wydania pozwolenia na prace wstępne jest zakres prac wstępnych. Przepisy art. 88–93 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio.

6. Decyzję, o której mowa w ust. 4, wojewoda wydaje w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania. Przepis art. 35 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się.

7. Decyzja, o której mowa w ust. 4, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

8. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 4, wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie albo dnia obwieszczenia o wydaniu decyzji.

9. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 4, zawiera zarzuty odnoszące się do decyzji, określa istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazuje dowody uzasadniające to żądanie.

10. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 4, rozpatruje się w terminie 14 dni od dnia wniesienia.

11. W postępowaniu przed organem wyższego stopnia oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji, o której mowa w ust. 4, w całości ani stwierdzić jej nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca części inwestycji w zakresie CPK.

12. Do skargi na decyzję, o której mowa w ust. 4, stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z wyłączeniem art. 61 § 3 tej ustawy dla prac niestanowiących przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi;
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

13. Termin rozpatrzenia skargi kasacyjnej na orzeczenie sądu administracyjnego dotyczący decyzji, o której mowa w ust. 4, wynosi 2 miesiące od dnia jej wniesienia.

14. Z uwzględnieniem przepisów niniejszego artykułu w postępowaniach w przedmiocie pozwolenia na prace wstępne stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 9 niniejszego działu.

Art. 75f. 1. Jeżeli realizacja prac wstępnych wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje właściwy organ Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 396 ust. 1 pkt 7, art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

2. Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”;

4) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Art. 77. 1. Jeżeli realizacja Inwestycji wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje właściwy organ Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 396 ust. 1 pkt 7, art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

2. Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 409 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”.

Art. 14. 1. Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5 i art. 82 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W przypadku przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 61 ust. 1, art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2 oraz art. 82 ust. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, a także stosuje się art. 59a ust. 1 i 3–5 oraz art. 80 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1.

3. Czynności dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy przez organ właściwy w dniu wszczęcia postępowania pozostają w mocy.

4. Do uchylecia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, a także do wznowienia postępowania dotyczącego takiej decyzji organem właściwym pozostaje odpowiednio organ, który ją wydał, albo organ wyższego stopnia w stosunku do tego organu.

5. W przypadku inwestycji strategicznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 103a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, dla których zostało wszczęte postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, postępowanie to umarza się.

Art. 15. Do umów o roboty budowlane zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w odniesieniu do których wykonawca nie wystąpił z żądaniem przedstawienia gwarancji zapłaty za roboty budowlane przed tym dniem, stosuje się przepis art. 649¹ § 1¹ ustawy zmienianej w art. 2.

Art. 16. Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 6 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 17. Do postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 7 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 7 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem:

- 1) art. 11ea tej ustawy;
- 2) art. 32 ust. 2 tej ustawy, który stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 18. Dotychczasowe akty prawa miejscowego w formie zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska wydane na podstawie art. 28 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 9 zachowują moc niezależnie od terminu, na jaki zostały ustanowione, i mogą być zmieniane.

Art. 19. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących wydania, zmiany lub przeniesienia decyzji zasadniczej, o której mowa w art. 3a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 11, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że do wydania, zmiany lub przeniesienia decyzji zasadniczej na wniosek i na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 53a ust. 1 tej ustawy, stosuje się art. 3d tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 20. 1. Złożone przed dniem wejścia w życie ustawy wnioski o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzania wody urządzeniami odwadniającymi obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, w odniesieniu do których nie wydano przed dniem wejścia w życie ustawy pozwolenia wodnoprawnego, uznaje się za zgłoszenia wodnoprawne na odprowadzanie wody urządzeniami odwadniającymi obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem.

2. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, dołączenie do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1:

- 1) poświadczenia wniesienia opłaty za pozwolenie wodnoprawne uznaje się za realizację wymogu, o którym mowa w art. 398 ust. 9 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12;
- 2) mapy, o której mowa w art. 409 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12, stanowiącej część graficzną operatu wodnoprawnego, uznaje się za realizację wymogu, o którym mowa w art. 422 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12.

3. Opłatę za wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1, w sprawie wszczętej i niezakończony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zalicza się na poczet opłaty za przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1, w wysokości tej opłaty właściwej dla zgłoszenia wodnoprawnego. Pozostałą część opłaty właściwy organ niezwłocznie zwraca wnioskodawcy.

4. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, w przypadku wycofania zgłoszenia wodnoprawnego przed dniem wydania sprzeciwu albo dniem przyjęcia zgłoszenia wodnoprawnego opłata za przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego podlega niezwłocznie zwrotowi.

5. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, do których wpłynęły wnioski o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, o których mowa w ust. 1, przekazują te wnioski niezwłocznie organom właściwym w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych wraz z całą dokumentacją.

6. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, bieg terminu na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w art. 423 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 12, rozpoczyna się na nowo od dnia otrzymania zgodnie z ust. 5 przez organ właściwy wniosku w tej sprawie wraz z dokumentacją, a w przypadku gdy zgłoszenie wodnoprawne jest niekompletne – od dnia uzupełnienia tego zgłoszenia zgodnie z art. 423 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 12.

7. W sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, o których mowa w ust. 1, bieg terminu na zamieszczenie zgłoszenia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 423 ust. 8 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 12, rozpoczyna się na nowo od dnia otrzymania zgodnie z ust. 5 przez organ właściwy wniosku w tej sprawie wraz z dokumentacją.

Art. 21. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 13 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących Inwestycji lub Inwestycji Towarzyszących, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 13, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. 1. W latach 2024–2033 maksymalny limit wydatków budżetu państwa przeznaczonych na sfinansowanie realizacji zadań Państwowej Agencji Atomistyki wynikających z ustawy wynosi 105,671 mln zł, a w podziale na poszczególne lata:

- 1) 2024 r. – 1,584 mln zł;
- 2) 2025 r. – 4,695 mln zł;
- 3) 2026 r. – 8,700 mln zł;
- 4) 2027 r. – 12,038 mln zł;

- 5) 2028 r. – 12,547 mln zł;
- 6) 2029 r. – 12,841 mln zł;
- 7) 2030 r. – 12,830 mln zł;
- 8) 2031 r. – 12,830 mln zł;
- 9) 2032 r. – 12,830 mln zł;
- 10) 2033 r. – 14,776 mln zł.

2. Prezes Państwowej Agencji Atomistyki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3–5.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym kwartale danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 30% limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, przewidzianego na dany rok, wielkość środków przeznaczonych na wydatki obniża się w trzecim kwartale o kwotę będącą różnicą między wielkością stanowiącą 25% tego limitu a kwotą faktycznie wydatkowanych środków w pierwszym kwartale.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 60% limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, przewidzianego na dany rok, wielkość środków przeznaczonych na wydatki obniża się w czwartym kwartale o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością stanowiącą 50% tego limitu a kwotą faktycznie wydatkowanych środków w pierwszym półroczu.

5. W przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz w przypadku gdy w okresie od początku roku kalendarzowego do dnia ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, wydatki budżetu państwa będące skutkiem finansowym niniejszej ustawy zmniejsza się do poziomu zgodnego z limitem.

<p>Art. 23. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 22 oraz art. 7 pkt 6, które wchodzi w życie po upływie 14 dnia od dnia ogłoszenia.</p>	
---	--